JOSÉ CARLOS
SOMOZA

ZIGZAG

José Carlos Somoza

Zigzag

Traducere din limba spaniolă
ILEANA SCIPIONE

Cuprins

Fiilor mei. José şi Lázaro

Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni.

DANTE, *Paradisul II*

PROLOG

Sierra de Ollero,
12 iulie 1992,
Ora 10.50

Nu era nici ceaţă, nici beznă. Soarele strălucea pe cer cu eterna frumuseţe a unui zeu grec, iar lumea verde era plină de aroma pinilor şi a florilor, de ţârâitul greierilor şi de zumzetul albinelor, de susurul liniştit al pârâului. Nimic nu te putea nelinişti în natura care deborda de viaţă şi de lumină, îşi spunea bărbatul, deşi, fără să ştie prea bine de ce, chiar şi acest gând i se părea îngrijorător. Poate că de vină era contrastul între ceea ce vedea şi ceea ce ştia că se putea petrece, acele mii de feluri în care hazardul (ori ceva şi mai rău) putea deforma senzaţiile cele mai fericite. Nu că era pesimist, dar avea de-acum o vârstă, iar experienţa de-o viaţă îl făcea să se îndoiască de orice situaţie aparent paradiziacă.

Bărbatul mergea pe lângă pârâu. Din când în când, se oprea să privească în jur, parcă evaluând peisajul, apoi îşi vedea de drum. În cele din urmă, a ajuns într-un loc ce părea să-i fie pe plac: câţiva copaci ofereau exact atâta umbră câtă era nevoie, iar o răcoare uşoară împrăştia ceaţa fină. Ceva mai încolo, poteca se depărta de malurile pietroase ale pârâiaşului, înfundându-se într-o îngrămădeală de bolovani, unde el bănuia că va afla singurătatea potrivită, într-un soi de refugiu. Se putea aşeza pe un pietroi plat. Ar arunca undiţa şi ar savura aşteptarea, pacea câmpiei, licărul apei. Nu-şi închipuia să existe ceva mai odihnitor decât asta. S-a lăsat jos, punând pe pământ coşul cu momeli şi undiţa.

Când s-a ridicat, a auzit vocile.

După liniştea dulce dinaintea lor, întâi s-a speriat. Veneau dinspre bolovanii îngrămădiţi, încă inaccesibili vederii lui, şi, judecând după ascuţime, păreau să fie nişte copii care ţipau, în joacă, evident. Bărbatul a presupus că locuiau, probabil, într-una din casele ridicate la poalele muntelui. Chiar dacă l-a deranjat puţin prezenţa acestora, s-a consolat gândindu-se că, la urma urmei, copiii care se jucau erau cel mai bun contrapunct al unei zile perfecte. Şi-a scos şepcuţa de sportiv şi, surâzând, s-a şters de sudoare. Dar a încremenit brusc.

Nu era un joc. Ceva nu era în ordine.

Un copil striga foarte ciudat. Vorbele îi erau confuze în văzduhul liniştit, şi bărbatul nu le putea distinge, dar era evident că erau proferate de un nefericit. Copilul care ţipa se afla la ananghie.

Deodată s-a făcut linişte; chiar şi trilurile pasărilor şi bâzâitul gâzelor au încetat, ca şi cum lumea îşi trăgea sufletul înainte de a se întâmpla ceva deosebit.

O clipă mai târziu, s-a auzit alt strigăt. Un vaiet a brăzdat cerul, spărgând porţelanul curat al văzduhului albastru.

În picioare, lângă pârâu, bărbatul s-a gândit că dimineaţa de vară a acelei duminici din 1992 n-avea să fie cum nădăjduise. Lucrurile se schimbaseră, poate doar un pic, dar definitiv.

Milano,
10 martie 2015,
ora 9.05

Aproape de neconceput în mijlocul tăcerii obişnuite, ţipătul a mai dăinuit câteva clipe în urechile doamnei Portinari, ca un jar de sunet. După o foarte scurtă pauză, acesta s-a repetat, şi abia atunci doamna Portinari a reacţionat. Şi-a scos ochelarii de citit, prinşi de un mic colier de perle, şi i-a lăsat să-i atârne pe piept.

– Ce-o mai fi şi asta? s-a întrebat cu glas tare, deşi la ora aceea a dimineţii (ceasul digital de pe etajeră, cadou de la banca unde-şi depunea pensia, arăta ora 9.05) încă nu sosise tânăra ecuatoriană care îi făcea treburile prin casă, şi doamna Portinari era singură. Dar de la moartea soţului ei, acum patru ani, stătea mult la taifas cu singurătatea. Dumnezeule! Ce…?

Ţipătul s-a repetat, mai puternic. Situaţia i-a amintit doamnei Portinari de incendiul izbucnit în vechiul ei apartament din centrul oraşului Milano, care aproape că-i costase viaţa pe ea şi pe soţul ei în urmă cu cincisprezece ani. Văduvă de-acum, hotărâse să se mute în acest apartament de pe Via Giardelli, lângă universitate. Era mai mic, dar mai liniştit şi mai potrivit pentru o doamnă în etate. Îi plăcea să locuiască aici, fiindcă în cartier nu se întâmpla niciodată nimic rău.

Până atunci.

A fugit la uşă cât de repede i-au îngăduit articulaţiile bolnave.

– Sfântă Fecioară! murmura, ţinând ceva strâns în mână; apoi a observat că era pixul cu care îşi notase cumpărăturile săptămânale, dar pe care atunci îl strângea ca pe un crucifix.

Pe palier erau câţiva vecini. Toţi se uitau în sus.

– E acasă la Marini! a exclamat domnul Genovese, vecinul ei din faţă, un tânăr grafician pe care doamna Portinari l-ar fi plăcut mult mai mult dacă nu şi-ar fi vădit atât de mult tendinţele homosexuale.

– *Il professore!* a auzit de la alt etaj.

Il professore, s-a gândit. Ce i s-o fi întâmplat bietului om? Şi cine scotea acele urlete înspăimântătoare? Era, fără îndoială, o voce de femeie. Dar, oricine ar fi fost, doamna Portinari era sigură că nu mai auzise nicicând urlete ca acelea, nici măcar în teribilul episod al incendiului.

Apoi s-a auzit răpăitul unor paşi, zgomotul făcut de cineva care cobora scara în fugă. Nici ea şi nici

domnul Genovese nu au reacţionat imediat. Au privit palierul înmărmuriţi, uniţi parcă în aceeaşi vârstă de paloare şi de spaimă. Cu inima cât pumnul, doamna Portinari se aştepta la orice: şi la un criminal, şi la o victimă. A conchis intuitiv că nimic nu putea fi mai rău decât acele urlete de suflet chinuit, care se împleteau în ecouri, fără ca ea să poată vedea de la cine veneau.

Dar când a văzut, în cele din urmă, chipul celui care ţipa, a ştiut absolut sigur că greşea.

Exista ceva mult mai rău decât urletele.

I
TELEFONUL

Când primejdia ni se pare uşoară, ea nu mai e deloc aşa.
FRANCIS BACON

1

Madrid,
11 martie 2015,
ora 11.12

Cu exact şase minute şi treisprezece secunde înainte ca viaţa să i se dea peste cap în chip groaznic şi definitiv, Elisa Robledo făcea un lucru banal: ţinea un curs opţional pentru cincisprezece studenţi din anul doi, care se pregăteau să devină ingineri, curs dedicat teoriilor moderne din fizică. Bănuia oarecum ce avea să i se întâmple, fiindcă, spre deosebire de atâţia studenţi şi de nu puţini profesori, pentru care acele încăperi puteau fi de temut, Elisa Robledo se simţea mai liniştită într-un amfiteatru decât în propria casă. La fel i se întâmplase şi în liceul demodat unde îşi dăduse bacalaureatul, şi în aula sobră a facultăţii pe care o urmase. Acum folosea instalaţiile moderne şi luminoase ale Şcolii Superioare de Inginerie a Universităţii Alighieri din Madrid, instituţie privată şi luxoasă, care beneficia de săli cu uşi-fereastră ample, de vederi frumoase spre campus, de o acustică splendidă şi de un miros de esenţe lemnoase nobile. Elisei i-ar fi plăcut să locuiască într-un asemenea loc. Bănuia inconştient că acolo nu i se putea întâmpla nimic rău.

Dar se înşela total şi nu mai avea nici cinci minute până să afle.

Elisa era o profesoară strălucită, cu o aură specială. În universităţi, există profesori şi elevi în jurul cărora se ţes legende, iar figura enigmatică a Elisei Robledo dăduse naştere unui mister pe care toţi voiau să-l dezlege.

Într-un fel, apariţia „misterului Elisa" era de neocolit: tânără şi singuratică, avea un păr negru, lung şi ondulat, un chip şi un trup ce n-ar fi distonat pe coperta niciunei reviste de frumuseţe, dar, totodată, o minte analitică şi o prodigioasă înclinaţie către calcul şi abstractizare, calităţi foarte necesare în lumea rece a fizicii teoretice, unde domneau prinţii ştiinţei. Fizicienii teoreticieni erau priviţi cu respect, ba chiar reverenţios. De la Einstein la Stephen Hawking, aceştia erau pentru vulg imaginea acceptată şi binecuvântată a fizicii. Deşi se consacrau unor teme absconse şi chiar mai mult decât neinteligibile pentru marea majoritate, făceau mare senzaţie. Oamenii îi considerau îndeobşte prototipul geniului rece şi morocănos.

Dar nimic nu era rece în Elisa Robledo: i se părea pasionant să predea şi ştia să îşi captiveze studenţii. Ca şi cum n-ar fi fost destul, era o profesionistă excelentă şi o colegă amabilă, solidară, mereu dispusă să-i ajute pe cei aflaţi la ananghie. În aparenţă, n-avea nimic ciudat.

Tocmai acesta era faptul cel mai straniu.

În general, se considera că Elisa era prea perfectă. Prea inteligentă şi valoroasă, de pildă, ca să lucreze într-un obscur departament de fizică, într-o specialitate de care studenţimea tehnică din Alighieri se putea lipsi. Colegii ei erau siguri că ar fi putut să obţină orice: un loc în Consiliul Superior al Cercetării Ştiinţifice[1], o catedră la o universitate publică ori un post important într-un prestigios centru din străinătate. La Alighieri, Elisa părea că se iroseşte. Totuşi, nicio teorie (iar

fizicienii au o mare înclinaţie către ele) nu izbutea să explice satisfăcător de ce, la cei treizeci şi doi de ani câţi avea, aproape treizeci şi trei (pe care urma să-i împlinească luna viitoare, în aprilie), Elisa era tot singură, fără prieteni foarte buni, în aparenţă fericită, ca şi cum ar fi obţinut tot ce dorea mai mult în viaţă. Nu i se cunoştea niciun iubit (şi nici vreo iubită), iar prieteniile ei se limitau la colegii de muncă, dar nicicând nu-şi petrecea timpul liber în compania lor. Nu era pretenţioasă, nici măcar înfumurată, deşi era extrem de atrăgătoare, calitate pe care obişnuia să şi-o pună în evidenţă purtând o ciudată gamă de haine strâmte *haute-couture,* care îi dădeau un aer destul de provocator. Dar, în cazul ei, veşmintele nu păreau să urmărească, nici să atragă atenţia, nici să atragă legiunea de bărbaţi care întorceau capul după ea. Vorbea numai despre profesie, era politicoasă, zâmbea mereu. „Misterul Elisa" era insondabil.

Uneori, avea ceva care trezea nelinişti. Nimic concret: poate privirea, luminiţa pierdută în adâncul ochilor ori zaţul de senzaţii pe care i-l lăsa interlocutorului după un scurt schimb de replici. Părea să ascundă o taină. Cei care o cunoşteau mai bine – colegul ei, profesorul Víctor Lopera; Noriega, şeful departamentului – se gândeau că era, poate, preferabil ca Elisa Robledo să nu-şi dezvăluie nicicând taina. Sunt fiinţe care n-au fost, poate, nimic pentru noi, despre care păstrăm doar două, trei amintiri neînsemnate, dar pe care, din cine ştie ce motiv, nu le putem uita: Elisa Robledo era una dintre ele, şi toţi îşi doreau ca ea să fie aşa şi în viitor.

O notorie excepţie o constituia Víctor Lopera, şi el profesor de fizică teoretică la Alighieri, unul dintre puţinii prieteni adevăraţi ai Elisei, care se lăsa uneori pradă nevoii *urgente* de a-i descâlci taina. Pe Víctor îl asaltaseră tot felul de tentaţii similare, ultima în urmă cu un an, în aprilie 2014,

când departamentul hotărâse să dea o petrecere-surpriză în cinstea aniversării Elisei.

Ideea plecase de la Teresa, secretara lui Noriega, dar tot departamentul, chiar şi câţiva studenţi, anunţaseră că vor veni. Entuziasmaţi, pierduseră aproape o lună cu pregătirile, de parcă era pentru ei cea mai bună cale de a intra în cercul magic al Elisei şi de a-i atinge suprafaţa evanescentă. Au cumpărat lumânările cu numărul treizeci şi doi, un tort, baloane, un urs mare din pluş, iar şeful a adus, generos, câteva sticle cu şampanie. S-au închis în cancelarie, au împodobit-o la iuţeală, au tras draperiile şi au stins lumina. Când Elisa a ajuns la facultate, un portar bine instruit a anunţat-o că avea loc o „şedinţă urgentă". Ceilalţi aşteptau în întuneric. S-a deschis uşa şi silueta şovăielnică a Elisei s-a profilat în prag, cu vesta scurtă din lână, cu pantalonii mulaţi şi părul negru şi lung. Atunci au izbucnit aplauze şi râsete şi s-au aprins luminile, în vreme ce Rafa, unul dintre „studenţii eminenţi", filma deruta tinerei profesoare cu o cameră video de ultimă generaţie, abia ceva mai mare decât propriii ochi.

În rest, petrecerea a fost scurtă şi nici măcar n-a servit la descifrarea „misterului Elisa": Noriega a vorbit plin de emoţie, s-au auzit cântece obişnuite, iar Teresa a agitat în faţa camerei o pancartă nostimă, pictată de fratele ei, grafician, cu caricaturile lui Isaac Newton, Albert Einstein, Stephen Hawking şi Elisa Robledo, care mâncau felii din acelaşi tort. Fiecare a avut ocazia să-i arate Elisei dragostea pe care i-o purta şi faptul că o acceptau cu plăcere aşa cum era, fără să-i ceară nimic în schimb, numai să fie mereu misterul ispititor cu care se obişnuiseră. Elisa a fost, ca întotdeauna, perfectă: exact cât trebuie de uimită şi fericită, şi chiar cu o anume doză de emoţie în colţul ochilor. În filmuleţ, dacă te uitai la formele ei splendide subliniate de vestă şi de pantaloni, ai fi putut s-o iei drept o studentă, o invitată de

onoare la cine ştie ce mare eveniment ori o stea porno cu primul Oscar în mână, cum le şoptea Rafa prietenilor lui din campus: „Einstein şi Marilyn Monroe uniţi, în fine, într-un singur trup”.

Dar un observator atent ar fi remarcat în înregistrare ceva ce nu se potrivea: chipul Elisei la început, când se aprinseseră luminile, era diferit.

Nimeni nu insistase asupra acestui detaliu, fiindcă, la urma urmei, nimeni nu avea interesul să investigheze imaginile aniversării altuia. Doar Víctor Lopera observase trecătoarea, deşi notabila schimbare: când încăperea se luminase, trăsăturile Elisei nu reflectau zăpăceala tipică uimirii, ci emoţia cea mai complexă şi mai violentă. Fireşte, totul s-a încheiat în câteva zecimi de secundă, iar Elisa a zâmbit şi a fost perfectă din nou. Dar, în acel moment minim, frumuseţea ei se dizolvase în altceva. Cu excepţia lui Lopera, cei care au văzut înregistrarea au râs de „ce spaimă mare” trăsese. Dar Lopera a mai observat ceva. Ce? Nu era sigur. Poate că neplăcerea în faţa a ceea ce prietena lui considerase a fi o glumă fără haz ori explozia unei sfieli maxime, ori altceva.

Poate frică.

Víctor, bărbat inteligent şi atent, a fost singurul care s-a întrebat ce sperase Elisa Robledo să găsească în întunericul încăperii. Ce soi de „spaimă oribilă” se gândise că o aştepta la început, pe distanta, splendida, perfecta profesoară Robledo, înainte de a se aprinde luminile şi de a se auzi râsete şi aplauze în acel loc întunecat. Ar fi dat orice ca să afle.

Ceea ce fusese cât pe-aci să i se întâmple Elisei în acea dimineaţă, în clasă, ceea ce avea să i se întâmple peste abia şase minute în aula paşnică şi izolată, ar fi putut oferi curiozităţii lui Víctor Lopera mai multe piste, dar el, din nefericire, nu era prezent.

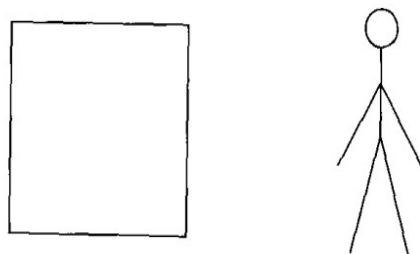
Elisa se străduia să ofere exemple atrăgătoare minţilor serbede ale tinerilor de familie bună care erau studenţii ei. Niciunul n-avea să se specializeze în fizică teoretică, iar ea ştia acest lucru. Nu voiau decât să treacă repede peste conceptele abstracte, să ia examenele şi să iasă fluierând, cu un titlu sub braţ, care să le permită să acceadă la posturi privilegiate în industrie şi tehnologie. Întrebările „de ce?” şi „cum”, care fuseseră enigmele fundamentale ale ştiinţei încă de când creierul omenesc o inaugurase pe Pământ, nu-i îngrijorau; voiau rezultate, efecte, greutăţi pe care să le înfrunte, pentru a obţine puncte. Elisa încerca să schimbe această situaţie, învăţându-i să se gândească la cauze şi la necunoscute.

Încerca să-i facă pe studenţi să vizualizeze extraordinarul fenomen al realităţii cu mai mult de trei dimensiuni, poate mult mai multe decât „lungimea-lăţimea-înălţimea” vizibile la prima vedere. Relativitatea generală a lui Einstein demonstrase că timpul e a patra dimensiune, iar complexa „teorie a corzilor”, ale cărei derivate sfidau fizica actuală, afirma că existau încă cel puţin *nouă* dimensiuni, fapt de neconceput pentru mintea omenească.

Elisa Robledo se întreba uneori dacă oamenii aveau vreo idee despre tot ce descoperise fizica. În plin secol al XXI-lea, în aşa zisa „eră a Vărsătorului”, publicul se interesa tot de fapte „supranaturale” ori „paranormale”, ca şi cum „naturalul” şi „normalul” erau procese deja cunoscute, puţin ori deloc misterioase. Nu era nevoie să vezi farfurii zburătoare ori fantome ca să-ţi dai seama că trăim într-o lume foarte tulburătoare, pe care n-o poate aborda nici imaginaţia cea mai dezlănţuită, opina Elisa. Voia să le demonstreze acest fapt cel puţin celor cincisprezece studenţi din acea modestă aulă.

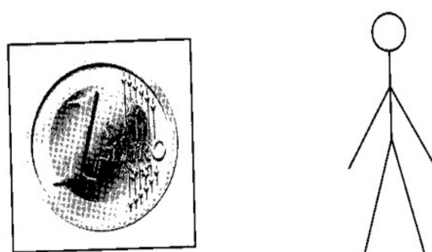
A început cu un exemplu uşor şi amuzant. A pus pe proiector o transparentă pe care schiţase o

figură omenească şi un pătrat.

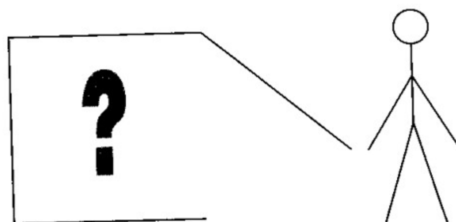
– Acest domn, a explicat, arătând figura cu degetul, trăieşte într-o lume cu doar două dimensiuni, lungimea şi lăţimea. A muncit din greu toată viaţa şi a câştigat o avere: un euro. S-au auzit câteva râsete şi a înţeles că în sfârşit captase atenţia câtorva dintre cele cincisprezece perechi de ochi plictisiţi. Pentru ca nimeni să nu i-l fure, domnul hotărăşte să-l depună la cea mai sigură bancă din lume: un pătrat. Pătratul are o singură deschidere, pe o latură, pe unde el îşi introduce mica avere, dar nimeni altcineva, cu excepţia lui, nu-l va putea deschide din nou.

Cu un gest rapid, Elisa a scos din buzunarul blugilor moneda de un euro pregătită dinainte şi a pus-o pe pătratul de pe transparentă.

– Prietenul nostru e liniştit că şi-a depus economiile la această bancă: nimeni, absolut nimeni, nu poate intra pe nicio latură a pătratului. Vreau să spun că nimeni din lumea lui. Dar eu i le pot fura uşor printr-o a treia dimensiune, imperceptibilă pentru locuitorii acestui univers plan: *înălţimea.* În timp ce vorbea, Elisa a scos

moneda şi a schimbat transparenta cu alta, pe care se afla alt desen. Vă puteţi închipui prin ce trece bietul om când deschide pătratul şi vede că economiile i-au dispărut. Cum a putut fi jefuit, dacă imaginea a fost *închisă* tot timpul?

– A naibii treabă, a şuşotit un tânăr din rândul întâi, cu părul tuns perie şi cu ochelari coloraţi, provocând râsul tuturor.

Elisei nu-i păsa de râsul lor, nici de aparenta lor lipsă de concentrare: ştia că exemplul ei era foarte simplu, derizoriu pentru studenţii de nivel înalt, dar tocmai asta urmărea. Voia să deschidă cât mai multe intrări, fiindcă ştia că puţini aveau să ajungă la cea de ieşire. A pus capăt râsetelor, îndulcindu-şi vocea.

– La fel cum acest domn nu poate nici măcar să-şi imagineze cum i-au fost furaţi banii, nici noi nu concepem existenţa a mai mult de trei dimensiuni în jurul nostru. Ei bine, a adăugat, accentuând fiecare vorbă, exemplul meu arată cum ne pot afecta dimensiunile, inclusiv cum pot ele provoca evenimente pe care n-aş şovăi să le calific drept „supranaturale". Comentariile studenţilor i-au acoperit vorbele. Elisa ştia ce era cu ei. „Credeţi că adaug lecţiei tuşe ştiinţifico-fantastice. Sunteţi studenţi la fizică, ştiţi că vă vorbesc despre realitate, dar nu vă vine să credeţi." Din pădurea braţelor ridicate a ales unul. Spune, Yolanda.

Ridicase braţul una dintre puţinele studente din acea grupă preponderent masculină, o fată cu părul bond, lung, şi cu ochi mari. Elisei i-a făcut plăcere că ea ceruse prima cuvântul.

– Desenul are o şmecherie, a spus Yolanda: moneda e tridimensională, are o oarecare înălţime, deşi mică. Dacă ar fi fost desenată pe hârtie, cum ar fi trebuit, n-ar fi putut fi furată.

S-a înălţat un val de murmure. Cu răspunsul deja pregătit, Elisa Robledo s-a prefăcut uşor surprinsă, ca să nu dezamăgească incontestabila ascuţime a minţii de care dăduse dovadă studenta.

– Bună observaţie, Yolanda. Şi exactă în întregime. Ştiinţa se face cu observaţii aparent simple, dar foarte subtile. Totuşi, dacă moneda ar fi fost desenată pe hârtie, la fel ca omul şi pătratul, eu aş fi putut-o şterge. Râsetele au împiedicat-o pentru câteva secunde să continue: mai exact, cinci.

Ceasul mare de pe peretele opus marca imperturbabil ultimul moment. Elisa l-a privit indiferent, fără să presupună că braţul lui lung, care parcurgea cercul orar, începuse numărătoarea inversă ce urma să-i distrugă pe veci prezentul şi viitorul.

Pe veci. Irevocabil.

– Vreau să înţelegeţi, a continuat, liniştind râsetele cu un gest, străină de tot ce nu era sintonia cu studenţii, că feluritele dimensiuni se pot afecta între ele, indiferent cum. Vă voi da alt exemplu.

În vreme ce-şi pregătea lecţia, se gândise ca următoarea analogie s-o deseneze pe tablă. Dar a văzut chiar atunci ziarul împăturit pe masa de pe podium. Când avea ore, îl cumpăra de la chioşcul de la intrarea în universitate, şi îl citea la sfârşit, în braserie. S-a gândit că poate studenţii aveau să înţeleagă mai bine noul exemplu, ceva mai greu, dacă folosea un obiect.

A deschis ziarul la întâmplare şi a netezit pagina.

– Să ne închipuim că foaia aceasta e un plan în spaţiu.

A lăsat capul în jos, ca să despartă pagina de celelalte, fără să strice ziarul.

Şi a văzut-o.

Oroarea se instalează foarte repede. Suntem în stare să ne îngrozim chiar înainte de a lua cunoştinţă de ea. Încă nu ştim de ce, dar mâinile ne tremură, faţa ni se face albă ca varul, iar stomacul ni se strânge ca un balon dezumflat. Privirea Elisei căzuse pe un titlu din colţul superior dreapta al foii şi, înainte încă de a înţelege bine tot ce însemna, o brutală descărcare de adrenalină a paralizat-o.

A parcurs printre rânduri ştirea în câteva clipe. Dar ele au fost o eternitate, în care abia dacă fost conştientă că studenţii înlemniseră, aşteptând-o să continue, şi începeau să-şi dea seama că se petrecea ceva ciudat: îşi dădeau coate, îşi dregeau vocile, capetele unora se întorceau întrebătoare spre colegii din spate.

O altă Elisa a ridicat privirea, înfruntând aşteptarea tăcută pe care o provocase.

– Ei, închipuiţi-vă că îndoi acest plan prin acest punct, a continuat fără să tremure, cu vocea neutră a unui pilot automat.

N-a ştiut cum, dar a continuat să explice. A scris ecuaţii pe tablă, le-a desfăşurat fără eroare, a pus întrebări, a dat alte exemple. Nimeni n-a părut să observe acest fapt eroic şi supraomenesc. Ori poate că da? Se întreba dacă Yolanda cea atentă, care o privea cu ochii în patru din primul rând, captase vreo urmă din spaima ce o luase prin surprindere.

– Ne oprim aici, a spus când mai erau cinci minute până la sfârşitul orei. Şi a adăugat, cutremurată de ironia vorbelor sale: Vă avertizez că, începând de acum, totul va fi mai complicat.

Avea biroul la capătul coridorului. Spre norocul ei, ceilalţi colegi erau ocupaţi, şi pe drum n-a întâlnit pe nimeni. A intrat, a încuiat uşa, s-a aşezat la masa de scris, a deschis jurnalul şi aproape că a smuls foaia, începând să citească cu râvna celui care trece în revistă o listă de ferpare, cu speranţa să nu dea de cineva drag, dar ştiind că până la

urmă anunţul mortuar exact are să apară inevitabil, recognoscibil, parcă pictat cu altă culoare.

Ştirea abia dacă oferea date, doar data probabilă a întâmplării: deşi descoperirea avusese loc a doua zi, totul părea să se fi întâmplat în noaptea zilei de luni, 9 martie 2015. *Alaltăieri.*

A simţit că se sufocă.

Transparenţa cristalului bizotat al uşii a devenit umbră.

Deşi ştia că nu era ceva ieşit din comun (un om de serviciu, un coleg), Elisa Robledo s-a ridicat de pe scaun, neputând să scoată o vorbă.

Acum vine după tine.

Umbra a rămas neclintită în faţa cristalului. S-a auzit un zgomot în încuietoare.

Elisa nu era laşă, din contră, dar în acea clipă şi zâmbetul unui copil ar fi putut-o îngrozi. A simţit pe spate şi pe fund o suprafaţă rece, şi doar atunci a fost conştientă că se retrăsese spre perete. Părul lung şi negru îi ascundea pe jumătate faţa asudată.

În sfârşit, s-a deschis uşa.

Unele spaime sunt ca nişte morţi nedefinite, schiţele unor morţi care ne iau pentru moment glasul, privirea, funcţiile vitale, moment în care nu mai respirăm, nu mai gândim, inima nu ne mai bate. Clipa aceea a fost teribilă pentru Elisa. Văzând-o, bărbatul a dat înapoi. Era Pedro, unul dintre oamenii de serviciu. Ţinea în mână nişte chei şi un teanc de scrisori.

– Scuzaţi-mă. Credeam că nu-i nimeni. Dacă nu mai vine nimeni după ore… Pot să intru? V-am adus corespondenţa.

Elisa a murmurat ceva, omul de serviciu a zâmbit, a trecut pragul şi a pus scrisorile pe masă. Apoi a plecat, aruncând totuşi o privire spre ziarul deschis şi spre Elisa. Ea n-a dat nicio atenţie. De fapt, brusca întrerupere o ajutase să-şi uite spaima.

Deodată şi-a dat seama ce trebuia să facă.

A împăturit ziarul, l-a pus în poşetă, s-a uitat pe deasupra la scrisori (comunicări interne, mesaje de

la alte universităţi cu care era în contact, nimic care s-o fi interesat atunci), şi a ieşit din birou.

Înainte de orice, trebuia să-şi salveze viaţa.

2

Víctor Lopera îşi avea biroul vizavi de al ei. Tocmai venise şi fotocopia cu modestă plăcere rebusul din jurnalul de dimineaţă. Colecţiona asemenea jocuri, avea albume întregi pline cu ghicitori de pe internet, din ziare şi reviste. Exact în momentul în care foaia ieşea pe tăviţă, a auzit lovituri uşoare în uşă.

– Da?

Abia de s-a observat vreo schimbare în expresia lui liniştită, când a văzut-o pe Elisa: sprâncenele dese i s-au arcuit uşor, colţurile buzelor i-au destins puţin faţa spână în spatele ochelarilor, cu un gest care, pe scara manifestărilor comportamentale ale proprietarului lor, se putea considera zâmbet.

Elisa se obişnuise deja cu colegul ei. În ciuda tinereţii, Víctor îi plăcea mult. Era persoana în care avea cea mai mare încredere. Deşi în clipa aceea nu o putea ajuta decât într-un fel.

– Cum e enigma de azi?

I-a zâmbit, dându-şi la o parte părul de pe frunte. Întrebarea ei era aproape rituală: lui Víctor îi plăcea ca ea să se intereseze de hobby-ul lui, şi chiar îi comenta rebusurile cele mai curioase. Nu vorbea cu prea multe persoane despre aşa ceva…

– Destul de uşoară. I-a arătat pagina fotocopiată. Un tip muşcă dintr-un perete. „Eşti surd?” sună întrebarea. Soluţia trebuie să fie: „Ca pereţii”. Înţelegi? „Ca… pereţii”.

– Nu-i rău, a spus Elisa, râzând. *Încearcă să fii indiferentă.* Ar fi vrut să urle, să fugă, dar ştia că trebuia să rămână senină. Nimeni n-avea s-o ajute,

cel puţin pentru moment: era singură. Ascultă, Víctor, te deranjează să-i spui Teresei că n-am să pot ţine seminarul de cuantică după-amiază? Nu-i în birou, şi vreau să plec.

– Nu, nicidecum. Altă mişcare imperceptibilă din sprâncene. Ai păţit ceva?

– Mă doare capul şi cred că am temperatură. Poate fi o gripă.

– Aoleu!

– Da, ce ghinion.

Pentru a-şi arăta tandreţea, acel „aoleu" era cel mai bun lucru pe care-l putea spune, iar Elisa ştia asta. S-au mai privit o clipă, apoi Víctor a spus:

– Fii fără grijă. Îi spun.

Ea i-a mulţumit. Şi, plecând, a auzit: „Multă sănătate".

Pentru o vreme, Víctor a rămas neclintit: în picioare, cu fotocopia în mână, privind spre uşă. În spatele măştii de ochelari metalici, mari şi demodaţi pe care îi folosea, chipul lui trăda doar o oarecare nedumerire, dar în intimitatea gândurilor sale era îngrijorat.

Nimeni n-o să te ajute.

S-a îndreptat, grăbită, spre maşina ei, din parcarea facultăţii. Dimineaţa rece de martie, cu cerul aproape alb, a înfrigurat-o. Ştia că n-avea gripă, dar s-a gândit că atunci nimeni nu-i putea reproşa nimic.

Din când în când, întorcea capul şi privea în jur.

Nimeni. Eşti singură. Încă nu te-au sunat. Ori poate că da?

A scos mobilul din buzunar şi şi-a verificat mesajele. Nimic. N-avea nici e-mailuri noi pe ceasul-calculator de la încheietura mâinii.

Singură.

În minte îi roiau mii de întrebări, într-un trafic neîntrerupt de nelinişti şi posibilităţi. Nu şi-a dat seama cât de nervoasă era decât în momentul în care aproape că a scăpat cheile de la maşină. A

plecat uşor, ţinând volanul cu ambele mâini, calculând fiecare mişcare a acceleraţiei şi a ambreiajului, ca o începătoare la examenul final de condus. A hotărât să nu conecteze computerul vehiculului şi să se concentreze asupra şofatului fără asistenţă: asta avea s-o ajute să-şi păstreze calmul.

A ieşit din universitate şi a luat-o pe şoseaua Colmenar, ca să se întoarcă la Madrid. Oglinda retrovizoare nu-i oferea nicio informaţie specială: maşinile au depăşit-o, nimeni n-avea interes să meargă în urma ei. La intrarea din nord a oraşului, a ales drumul care ducea la ea în cartier.

La un moment dat, în timp ce traversa cartierul Hortaleza, şi-a auzit soneria familiară a mobilului. S-a uitat pe scaunul copilotului: îl pusese în geantă şi uitase să-l conecteze la boxe. A redus viteza, băgând o mână în geantă şi căutând frenetic. *Ăsta e telefonul pe care-l aştept.* Soneria părea s-o caute din centrul Pământului. Degetele ei orbecăiau: un lănţişor, un buzunar, muchiile telefonului. „Telefonul… telefonul…!”

În sfârşit, l-a găsit, dar, când l-a scos, i-a alunecat printre degetele asudate. L-a văzut căzând pe scaun, şi apoi pe jos. A vrut să-l ia.

Fără de veste, venită parcă din neant, o umbră s-a aruncat asupra parbrizului. N-a avut nici măcar vreme să strige; a apăsat instinctiv pe frână, iar inerţia i-a turtit sternul de centura de siguranţă. Tipul, un bărbat tânăr, a sărit înapoi, lovind supărat capota maşinii. Elisa a observat că era pe o trecere de pietoni. Nu-l văzuse. A ridicat mâna, ca să se scuze, şi a auzit limpede prin geam insultele tânărului. Alţi pietoni o priveau dezaprobator. „Fii calmă. Aşa n-ai să ajungi la nimic. Condu calm şi du-te acasă.”

Mobilul a tăcut. Cu maşina oprită pe zebră, nedând atenţie protestelor venite din alte vehicule, Elisa Robledo s-a aplecat, a luat telefonul şi s-a uitat pe ecran: numărul de la care fusese sunată nu

se păstrase în memorie. *Nu-ţi face griji: daca ăla era telefonul pe care îl aşteptai, o să mai încerce.*

A lăsat telefonul pe scaun şi a plecat mai departe. Peste zece minute, a oprit în garajul clădirii unde locuia, pe strada Silvano. A trecut pe lângă ascensor. A urcat pe jos cele trei etaje până la apartamentul ei.

Deşi era sigură de inutilitatea unei astfel de măsuri, a încuiat uşa întărită (pusese să fie instalată în urmă cu trei ani, şi o costase o avere) cu patru încuietori de siguranţă şi un lanţ magnetic, şi a conectat alarma de la intrare. Apoi a străbătut casa, încuind toate obloanele metalice electronice, inclusiv cel care dădea în curtea interioară a bucătăriei, în vreme ce aprindea luminile. Înainte de a-l închide pe cel din sufragerie, a deschis vizoarele şi a privit în stradă.

Maşinile treceau, oamenii lunecau ca printr-un acvariu de sunete cernute, se vedeau migdali şi pereţi văruiţi. Viaţa mergea înainte. Nimeni nu i-a atras în mod special atenţia. A închis şi ultimul oblon.

A aprins lămpile din baie şi bucătărie, precum şi pe cea din sala de sport, care n-avea ferestre. N-a uitat veiozele de pe noptierele aflate de o parte şi de alta a patului nefăcut, acoperit de reviste şi însemnări de fizică şi matematică.

O grămăjoară de mătase neagră zăcea la picioarele patului. În seara dinainte, se jucase de-a Domnul Ochi Albi şi nu adunase încă lenjeria de pe jos. A strâns-o, cu frisoane (şi când te gândeşti că „jocul" îi dădea acum mai multe frisoane decât de obicei), şi a aruncat-o la întâmplare în sertarele comodei. Înainte de a ieşi, s-a oprit la tabloul mare cu fotografia de pe Lună, primul lucru pe care îl vedea în fiecare dimineaţă când se trezea, şi a apăsat pe întrerupătorul incorporat în ea: satelitul s-a luminat în tonuri de alb fosforescent. Când s-a întors în bucătărie, a aprins şi restul luminilor de la întrerupătorul principal: lampa cu picior,

podoabele poliţei… A făcut la fel şi cu cele două lămpi speciale, care funcţionau cu acumulatori.

Pe robotul telefonului fix clipeau două mesaje. Le-a ascultat ţinându-şi răsuflarea: unul era de la o editură ştiinţifică, la a cărei revistă era abonată, celălalt, de la femeia de serviciu, care lucra cu ora. Elisa o chema doar când putea sta acasă, căci nu voia ca în absenţa ei să-i invadeze cineva intimitatea. Femeia îi propunea să-şi schimbe programul, ca să poată merge la medic. Elisa nu i-a răspuns; a şters pur şi simplu mesajul.

Apoi a aprins ecranul de un metru al televizorului digital. Multiplele canale de ştiri ofereau informaţii despre vreme, sport, sectorul economic. A deschis o fereastră de chat, a tastat două cuvinte, iar televizorul a început căutarea automată a ştirii care o interesa, fără niciun rezultat. A lăsat pe un jurnal englezesc de pe CNN şi a dat mai încet.

S-a gândit o clipă, a fugit la bucătărie, a deschis sertarul electronic de sub regulatorul de temperatură. În spate a găsit ce căuta. Îl cumpărase în urmă cu un an tocmai pentru aşa ceva, cu toate că era convinsă de inutilitatea unei asemenea măsuri.

Şi-a văzut pentru o clipă ochii îngroziţi, reflectaţi în suprafaţa de oţel a unui cuţit de măcelărie.

Aştepta.

Revenise în sufragerie şi, după ce se asigurase că telefonul funcţiona, iar mobilul era destul de încărcat, se aşezase într-un fotoliu din faţa televizorului, cu cuţitul pe genunchi.

Continua să aştepte.

Ursul mare din pluş, pe care-l primise anul trecut, de ziua ei, de la colegi, stătea în stânga canapelei din faţa ei. Pe baveţica lui scria cu roşu: „La mulţi ani”, iar sub el apărea logoul Universităţii Alighieri (profilul acvilin al lui

Dante). Pe burta lui, se citea cu litere aurii lozinca universităţii: „Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni”. Ochii lui din plastic păreau s-o spioneze, iar gura în formă de inimă părea să-i vorbească.

Poţi să faci tot ce vrei, să te aperi cât vrei, să te înşeli singură, crezând că te aperi. Dar sigur e că ai murit.

Şi-a luat ochii de pe ecran, unde se transmitea lansarea unei noi sonde spaţiale europene.

Moartă, Elisa. Moartă, ca şi ceilalţi.

Ţipătul telefonului aproape a făcut-o să sară din fotoliu. Dar a rămas surprinsă: a întins fără şovăială mâna, luând receptorul într-o atitudine ce se confunda cu calmul absolut. Acum, că fusese, în sfârşit, chemată, se simţea incredibil de liniştită. Vocea nu i-a tremurat niciun pic când a răspuns.

– Alo?

A urmat o eternitate în care nimeni n-a zis nimic. Apoi a auzit:

– Elisa? Sunt Víctor.

Decepţia a năucit-o de tot. Era ca şi cum toate puterile ei aşteptaseră o lovitură, iar acum afla brusc că lupta se încheiase. Şi-a tras sufletul, în timp ce o invada brusc un val de ură iraţională faţă de prietenul ei. Víctor nu era vinovat de nimic, dar vocea lui era ultima pe care voia s-o audă atunci. „Lasă-mă, lasă-mă, închide şi lasă-mă în pace.”

– Voiam să ştiu cum te mai simţi. Te-am văzut… În fine, arătai rău. Ştii tu…

– Sunt bine, nu-ţi face griji. Dar mă doare capul. Nici măcar nu cred că e gripă.

– Îmi pare bine. Şi-a dres glasul. A făcut o pauză. Lentoarea lui Víctor, cu care era atât de obişnuită, i se părea acum exasperantă. Aranjase cu seminarul. Noriega spune că nu-i nimic. Dacă nu poţi veni săptămâna asta, nu trebuie decât s-o anunţi din timp pe Teresa.

– De acord. Mulţumesc, Víctor.

S-a întrebat ce-ar crede Víctor dacă ar vedea-o: asudată, tremurând, ghemuită în fotoliu, cu un cuţit lung şi ascuţit de patruzeci şi cinci de centimetri, din oţel inoxidabil în mâna dreaptă.

– Te-am… Te-am sunat fiindcă… a spus. Ştii, la televizor dau o ştire… Elisa Robledo s-a încordat. Ai televizorul deschis?

A căutat frenetic cu telecomanda canalul indicat de Víctor. A văzut un bloc de locuinţe şi un crainic care vorbea la microfon: „În casa lui din acest cartier universitar din Milano, a zguduit întreaga Italie".

– Cred că tu îl cunoşteai, nu? a întrebat Víctor.

– Da, a răspuns Elisa liniştită. Ce păcat!

Arată-te indiferentă. Nu cumva să te dai de gol la telefon. Vocea lui Víctor începea iar urcuşul greu al unei noi fraze. Elisa a decis că era vremea să-l oprească.

– Iartă-mă, trebuie să închid. Te sun mai târziu. Mulţumesc pentru tot, sincer.

Nici măcar nu a aşteptat să-i răspundă. Îi părea rău că era atât de brutală cu unul ca Víctor, dar nu avea de ales. A dat sonorul mai tare şi a înghiţit fiecare vorbă. Crainicul susţinea că poliţia nu excludea nicio posibilitate, dar că furtul era motivul cel mai probabil.

S-a agăţat din răsputeri de acea speranţă stupidă. „Da, poate că asta şi era. Un furt. Dacă tot n-am primit niciun telefon…"

Crainicul avea o umbrelă deschisă. La Milano cerul se arăta cenuşiu. Elisa avea senzaţia neliniştitoare că privea sfârşitul lumii.

Ferestrele de la Institutul de Medicină Legală al Universităţii din Milano erau încă luminate, deşi plecaseră toţi. În noaptea milaneză ploua uşor, dar fără răgaz, iar steagul Italiei, înfipt în ţeava de la intrarea în edificiul sobru, lăsa să cadă peste capătul labirintic al acesteia un şiroi constant de apă. Sub acest steag s-a oprit automobilul de

culoare întunecată care ajunsese în Via Mangiagalli. S-a văzut umbra unei umbrele. Un individ care aştepta în prag a întâmpinat două siluete ce au coborât de pe bancheta din spate a vehiculului. Nimeni n-a spus nimic: toţi păreau să ştie cine erau şi ce voiau ceilalţi. Umbrela s-a închis. Siluetele au dispărut.

Culoarele institutului au răsunat sub paşii celor trei bărbaţi. Nou-sosiţii purtau costume închise la culoare, dar şi paltoane. În frunte se afla tipul care aşteptase la uşă: tânăr, foarte palid, atât de nervos, că mergea în mici salturi. Când vorbea, dădea mult din mâini. Engleza lui avea un accent italian ostentativ.

– Ei fac un studiu amănunţit. Încă nu s-au tras concluziile definitive. Descoperirea s-a făcut ieri-dimineaţă. Numai azi am putut întruni specialiştii.

S-a oprit, ca să deschidă uşa care dădea în Laboratorul de antropologie şi stomatologie legistă. Acesta, inaugurat în 1995 şi modernizat în 2012, era dotat cu tehnologia de vârf folosită de câţiva dintre cei mai buni medici legişti din Europa.

Nou-sosiţii abia au observat sculpturile şi fotografiile care împodobeau culoarul. Au trecut pe lângă trei capete de om modelate în ghips.

– Câţi martori l-au văzut? a întrebat unul dintre bărbaţi, cel mai în vârstă, cu părul complet alb şi rărit în creştetul capului, compensat de pletele discrete. Vorbea o engleză neutră, un amestec de felurite accente.

– Doar femeia care trebuia să-i facă în fiecare dimineaţă curat în apartament. Ea l-a descoperit. Vecinii abia dacă au văzut ceva.

– Ce înseamnă „abia”?

– Au auzit strigătele femeii, au întrebat-o, dar n-a intrat nimeni în apartament. Au chemat imediat poliţia.

Aştepta în faţa unui desen anatomic conştiincios – trupul unei femei fără piele, cu un făt în

pântecele deschis. Tânărul a deschis o uşă metalică.

– Şi femeia? l-a descusut cel cu păr alb.

– Sedată, la spital, sub pază.

– Nu trebuie să iasă de acolo până când n-o examinăm.

– M-am ocupat de tot.

Bărbatul cărunt vorbea cu aparentă indiferenţă, fără să-şi modifice expresia sau să-şi scoată mâinile din buzunarele pantalonilor. Tânărul răspundea pe un ton grăbit, de lacheu. Celălalt bărbat părea absorbit de propriile gânduri. Era robust: costumul şi chiar paltonul păreau cu două numere mai mici. Nu părea de aceeaşi vârstă cu cel cărunt, dar nici cu tânărul. Era tuns periuţă, avea ochi foarte verzi şi limpezi, iar cercul unei bărbuţe cenuşii îi acoperea gâtul enorm, ca o coloană gotică. Privindu-l, nu te puteai îndoi că era singurul dintre cei trei care nu se obişnuise cu hainele office. Se mişca hotărât, legănându-şi braţele. Avea aerul unui militar.

Au străbătut alt culoar, ajungând într-o nouă sală. Tânărul a închis uşa în urma lor. Înăuntru era frig. Pereţii şi podeaua aveau o culoare pală, reflectorizantă, verde ca mărul, ca interiorul unui cristal şlefuit. Mai mulţi indivizi în costume chirurgicale stăteau în picioare, în şir, înconjuraţi de mese cu instrumente ştiinţifice. Priveau spre uşa pe care intraseră cei trei bărbaţi, ca şi cum singura lor misiune era să formeze un comitet de întâmpinare. Unul dintre ei, cu păr argintiu şi cărare într-o parte, care purta în mod ciudat cămaşă şi cravată pe sub costumul verde de chirurg, a înaintat, depărtându-se de grup. Tânărul a făcut prezentările.

– Domnii Harrison şi Carter. Doctorul Fontana. Doctorul a dat din cap, în semn de salut, iar bărbatul cărunt şi cel corpolent au făcut la fel. Le puteţi da toate informaţiile, fără rezerve, doctore.

Au tăcut. Un surâs uşor, aproape ca o strâmbătură, ţinea încordat chipul alb şi lucios, parcă de ceară, al medicului. Un tic îi agita pleoapa dreaptă. Vorbind, părea păpuşa unui ventriloc, manevrată de la distanţă.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva… de când sunt eu legist.

Ceilalţi medici s-au depărtat, parcă invitându-i pe vizitatori să se apropie. În spatele lor se afla o masă. Luminile zenitale cădeau pe o suprafaţă centrală, o grămăjoară acoperită cu un cearşaf. Unul dintre medici l-a dat la o parte.

Cu excepţia bărbatului cărunt şi a celui corpolent, nimeni nu s-a mai uitat sub cearşaf. Toţi urmăreau trăsăturile celor doi vizitatori, ca şi cum numai ele meritau să fie privite pe îndelete.

Bărbatul cărunt a deschis gura, dar imediat a închis-o la loc şi a întors privirea.

O clipă, numai bărbatul corpolent a continuat să privească masa. A rămas aşa, cu fruntea încruntată şi trupul rigid, ca şi cum şi-ar fi obligat ochii să se uite la ceea ce nimeni din sală nu voia să mai vadă.

În jurul Elisei se lăsase noaptea. Apartamentul ei era o insulă de lumină, dar în celelalte se instaura domnia întunericului. Stătea în aceeaşi poziţie, în faţa televizorului închis, sprijinind cuţitul uriaş în poală. Nu mâncase nimic, nici nu se odihnise toată ziua. Nu-şi dorea decât să facă nişte exerciţii fizice şi avea nevoie de plăcerea unui duş lung şi a unui somnifer, dar nu îndrăznea să se clintească. Aştepta.

Ar fi aşteptat oricât era nevoie, deşi nu ştia ce presupunea această expresie ambiguă.

Te-au părăsit. Te-au minţit. Eşti singură. Dar nu asta-i cel mai rău. Ştii ce-i cel mai rău?

Ursul de pluş stătea cu braţele deschise şi zâmbea cu guriţa lui în formă de inimă. Nasturii negri ai ochilor lui reflectau o Elisă mică şi palidă.

Cel mai rău nu-i ce s-a petrecut. Cel mai rău nu s-a întâmplat încă. Cel mai rău e ce-o să ţi se întâmple.

Deodată, a sunat mobilul. Ca atâtea alte lucruri la care râvnim (sau pe care le avem), obţinerea celui aşteptat (ori temut) a însemnat şi pentru ea trecerea la altă situaţie, la alt nivel al gândurilor. Chiar înainte de a răspunde, creierul ei începuse să emită şi să elimine ipoteze, să dea drept fapt împlinit ceea ce încă n-avusese loc.

A răspuns la al doilea apel, sperând să nu fie Víctor.

Nu era el. Ci telefonul aşteptat.

Convorbirea a durat doar două secunde. Dar ele au făcut s-o podidească lacrimile de cum a închis. „Ştiu. În sfârşit, ştiu."

A plâns îndelung, gârbovită, cu receptorul în mână. După ce şi-a vărsat oful, s-a ridicat şi s-a uitat la ceas: mai avea vreme până la întrunire. O să facă puţină gimnastică şi un duş, o să mănânce ceva şi apoi o să înfrunte dificila decizie de a continua de una singură ori de a cere ajutor. Se gândise să recurgă la o persoană *din afară,* care nu ştia nimic, căreia i-ar putea povesti faptele pe îndelete, cu o opinie mai neutră. Cine oare?

„Víctor. Da, poate el."

Dar era riscant. Mai trebuia să rezolve încă o problemă gravă: cum să-i spună că avea nevoie de ajutorul lui urgent? Cum să-l facă să înţeleagă?

Înainte de toate, trebuia să se liniştească şi să reflecteze. Inteligenţa fusese mereu cea mai bună armă a ei. Ştia prea bine că inteligenţa omului era mai primejdioasă decât cuţitul din mâna ei.

S-a gândit că totuşi primise telefonul pe care îl aştepta încă de dimineaţă, cel care avea să-i hotărască soarta de-aici înainte.

Aproape că nu recunoscuse glasul, căci îl auzise tremurat şi ezitant, ca şi cum interlocutorul era la fel de terorizat ca ea. Dar nu se îndoia că era vorba chiar despre *telefonul aşteptat,* fiindcă singura

vorbă pe care bărbatul o pronunţase fusese cea pe care ea o aştepta:

– Zigzag.

3

Întrebarea fundamentală pe care şi-o punea chiar atunci Víctor Lopera era dacă araliile lui aeroponice[2] făceau sau nu parte din natură. La prima vedere da, căci erau fiinţe vii, adevărate *dizygotheca elegantissima,* ce respirau şi absorbeau lumină şi hrană. Dar natura nu le putuse reproduce nicicând cu exactitate. Purtau semnătura omului, dar erau fiicele tehnologiei. Víctor le acoperise cu plastic transparent, ca să poată să le observe uimitorii fractali ai rădăcinilor, le controla temperatura, pH-ul şi creşterea cu ajutorul unor instrumente electronice. Ca să le împiedice să se dezvolte cum obişnuiau, până aproape de un metru şi jumătate, folosea îngrăşăminte speciale. De aceea, cele patru aralii cu frunze de culoarea unui bronz aproape argintiu, nu mai înalte de cincisprezece centimetri, erau, în mare măsură, creaţiile lui. Fără el şi fără ştiinţa modernă, n-ar fi existat nicicând. Aşa că întrebarea dacă făceau sau nu parte din natură părea pertinentă.

A conchis că da. Cu toate rezervele posibile, dar, categoric, da. Pentru Víctor, chestiunea depăşea lumea vegetală. Răspunsul la acea întrebare ne obligă să ne declarăm încrederea ori scepticismul în tehnologie şi în progres. El făcea parte dintre cei care pariau pe ştiinţă. Credea cu tărie că ştiinţa era o altă formă a naturii, şi chiar un mod nou de a aborda religia, în stilul lui Teilhard de Chardin. Optimismul vital i se manifestase încă din copilărie, când văzuse că tatăl lui, chirurg de profesie, putea să modifice viaţa şi să-i corecteze erorile.

Dar, deşi admira acea calitate a tatălui său, nu optase pentru o profesie „biologică”, spre deosebire de fratele său, tot chirurg, ori de sora lui, care era veterinar, ci pentru fizica teoretică. Considera activităţile fraţilor săi prea agitate, iar el iubea liniştea. La început, dorise chiar să se dedice şahului profesionist, fiindcă era deosebit de talentat la matematică şi logică, dar descoperise brusc că şi competiţia era agitată. Nu că i-ar fi plăcut să stea cu mâinile în sân, dar râvnea la liniştea exterioară ca să poată declara război mental enigmelor, să-şi pună atari întrebări, dedicându-se dezlegării unor ghicitori complicate.

A umplut un aspersor cu noul amestec fertilizant, pe care avea să-l încerce numai pe Aralia A. Le separase, ca să experimenteze pe fiecare ceva special. La început, cochetase cu gândul de a le pune nume mai poetice, dar optase, în cele din urmă, pentru primele patru litere ale alfabetului.

– Ce te uiţi aşa? i-a şoptit cu drag primei plante, închizând aspersorul. N-ai încredere în ceea ce fac? Ar trebui să iei exemplu de la C, care primeşte uşor toate schimbările. Trebuie să înveţi să te schimbi, micuţo! Dar-ar Domnul ca tu şi eu să învăţăm de la doamna C!

S-a întrebat o clipă de ce spusese acea prostie. În ultima vreme, era mai melancolic decât de obicei, ca şi cum ar fi avut şi el nevoie de un nou fertilizant. Dar, ce naiba, asta era psihologie ieftină! Se considera un bărbat fericit. Îi plăcea să ţină cursuri, dispunea de mult timp liber ca să citească, să-şi îngrijească plantele şi să dezlege rebusuri. Avea cea mai bună familie din lume, iar părinţii lui, deşi în etate şi pensionari, se bucurau de o sănătate de fier. Juca rolul unchiului exemplar pe lângă cei doi nepoţi, fiii fratelui său, care îl adorau. Cine se mai putea lăuda că se bucura de tot atâta linişte şi tandreţe?

Era singur, e adevărat. Dar circumstanţa nu se datora, nici mai mult, nici mai puţin, decât propriei voinţe. Era stăpânul propriului destin. De ce să-şi amărască viaţa, grăbindu-se să trăiască alături de o femeie care n-ar fi putut să-l facă fericit? La treizeci şi patru de ani mai era încă tânăr, nu-şi pierduse optimismul. Viaţa era o chestiune de aşteptare: nicio aralie, nicio iubire nu creştea în două minute. Hazardul potrivea cel mai bine lucrurile. Într-o bună zi, o să cunoască pe cineva ori o să-l sune un cunoscut…

– Şi, trosc, o să cresc precum C, a spus cu glas tare, râzând. În clipa aceea a sunat telefonul.

Îndreptându-se spre poliţa din bucătărioară, ca să răspundă, îşi dădea cu presupusul cine putea să fie la celălalt capăt al firului. La acel ceas din noapte, cel mai probabil era că fratele lui, care de câteva luni îi tot făcea aluzii, cerându-i să-i revizuiască actele contabile ale clinicii chirurgicale private pe care o conducea. „Tu eşti geniul matematic al familiei, ce-i pentru tine să-mi dai o mână de ajutor?” Luis „L-opera” (vechea glumă care-i pronunţa numele de familie ca pe o aluzie la profesia de chirurg) n-avea încredere în computere, voia ca Víctor să-şi dea avizul. Víctor se săturase să-i tot spună că matematica avea mai multe specialităţi, ca şi chirurgia, de altfel: cel care extirpa glande nu putea transplanta inimi. La fel, el practica doar matematica particulelor elementare, nu şi calculul listelor de cumpărături. Dacă fratele lui avea nevoie să i se extirpe ceva, acel ceva era glanda încăpăţânării.

A pescuit receptorul dintr-o mare de portrete înrămate: nepoţii, sora, părinţii, Teilhard de Chardin, abatele şi omul de ştiinţă Georges Lemaître, Einstein… Şi, după ce şi-a reprimat un căscat, a spus: „Da?”

– Víctor? Sunt Elisa.

Tot plictisul i s-a făcut fărâme, de parcă ar fi fost din sticlă. Ori ca un vis când te trezeşti.

– Salut. Mintea lui Víctor funcţiona cu viteză maximă. Cum te mai simţi?

– Mai bine, mulţumesc. La început, am crezut că era o alergie, dar acum cred că-i un simplu guturai.

– Al naibii să fiu, mă bucur. Până la urmă, ai văzut ştirea?

– Care ştire?

– Aia cu moartea lui Marini.

– A, da, bietul om… s-a lamentat ea.

– Cred că l-ai întâlnit la Zürich, nu? a zis Víctor, dar vorbele Elisei i-au acoperit spusele, ca şi cum era grăbită să intre în miezul chestiunii.

– Da. Ascultă, Víctor, te-am sunat… S-a auzit un chicotit subţirel. Sigur ai să zici că-i o prostie. Dar pentru mine e foarte important. *Foarte important.* Înţelegi?

– Da.

S-a încruntat, plin de încordare. Vocea Elisei era plină de bucurie şi părea lipsită de orice grijă. Tocmai asta îl alarma pe Víctor, fiindcă era convins că o cunoştea, şi vocea ei nu-i mai sunase nicicând astfel.

– Să vezi, e vorba despre vecina mea. Are un fiu adolescent, un puşti tare drăguţ. A descoperit brusc că-i plac rebusurile, aşa că şi-a cumpărat cărţi şi reviste. Eu i-am spus că-s prietenă cu un expert în domeniu. Fapt e că acum încearcă să dezlege unul, dar nu izbuteşte. S-a enervat, iar maică-sa se teme să nu abandoneze acest hobby sănătos, pentru lucruri mult mai nesănătose. Mi-a spus, şi mi-am dat seama că ştiam deja acel rebus, fiindcă într-o zi mi-ai vorbit despre el, dar am uitat soluţia. Şi mi-am zis: „Am nevoie de *ajutor.* Şi numai Víctor mă poate *ajuta”*. Înţelegi?

– Fireşte, despre ce-i vorba?

Víctor percepuse accentul pus de Elisa pe ultimele cuvinte. L-au trecut frisoanele, ca nişte fiinţe misterioase şi neaşteptate din altă lume. Doar

îşi închipuia sau ea chiar încerca să-i spună altceva, ce putea înţelege doar printre rânduri?

– Ăla cu sticla şi cu fracţia. Ea a hohotit. Îţi aminteşti de el, aşa-i?

– Da, e…

– Ascultă, i-a tăiat-o. Nu *trebuie* să-mi dai soluţia. Fă numai ce spune *chiar astă-seară.* E urgent. Fă imediat ce *spune.* Am încredere în tine. Şi brusc i-a auzit iar râsul. Şi mama puştiului are încredere în tine. Mulţumesc, Víctor. Pa.

S-a auzit un clic, şi convorbirea s-a oprit.

Părul de pe ceafa lui Víctor s-a ridicat ca şi cum receptorul i-ar fi transmis o descărcare electrică.

De puţine ori în viaţă se simţise aşa.

Mâinile asudate îi lunecau pe volan, pulsul îi era tot mai accelerat, îl durea pieptul şi credea că, oricât s-ar strădui, n-o să-şi poată umple tot pieptul cu aer. La Víctor, asemenea senzaţii marcaseră aproape întotdeauna o întâlnire sexuală.

În rarele ocazii când ieşise cu fete cu care ştia ori bănuia că avea să ajungă în acelaşi pat, se simţise la fel de neliniştit. Din nenorocire ori spre norocul lui, niciuna nu-i insinuase nimic, iar nopţile luaseră sfârşit cu un sărut şi un „te mai sun eu”.

Dar acum? În ce soi de pat se putea sfârşi acea noapte? De astă dată se întâlnea nici mai mult, nici mai puţin decât cu Elisa Robledo.

Uau!

Mai fusese la ea acasă, fireşte (în realitate, erau prieteni ori aşa se credeau), dar niciodată la o asemenea oră, şi aproape mereu însoţit de alt coleg, ca să serbeze ceva (Crăciunul, sfârşitul anului şcolar) ori să pregătească vreun seminar în comun. Visa la acea clipă de zece ani, când se cunoscuseră la o petrecere de neuitat în campusul Alighieri, dar niciodată nu şi-ar fi închipuit-o astfel.

Şi ar fi putut să jure că nu urma să aibă loc tocmai o partidă de sex în casa Elisei.

Gândindu-se la asta, a râs. Râsul i-a căzut bine, l-a mai liniştit. Şi-a imaginat-o pe Elisa în lenjerie intimă, îmbrăţişându-l la sosire, sărutându-l şi spunându-i senzual: „Bună, Víctor. Ai prins mesajul. Intră”. Râsul din sinea lui a crescut ca un balon pe care cineva i-l umfla în stomac, până când, după ce a explodat, s-a întors la seriozitatea lui dintotdeauna. Şi-a amintit tot ce făcuse, gândise ori îşi închipuise de când primise telefonul ei ciudat, aproape cu o oră mai devreme: îndoielile, şovăielile, tentaţia de a o suna şi a-i cere lămuriri (dar ea îi ceruse să nu facă aşa ceva), rebusul… Paradoxal, acesta era cel mai clar dintre toate, îşi amintea foarte bine soluţia, deşi nu şovăise să-l caute în albumul său. Se publicase de curând, şi arăta o sticlă de vin pe eticheta căreia apărea un „o” mare şi apoi o fracţie cu un „r” deasupra şi un „d”, dedesubt, întrebarea era: „Ce vrei să fac?” Când îl văzuse, nu-i luase nici cinci minute să-l rezolve. „Vin” plus „o” plus „re pe de” formau propoziţia: „Vino repede”.

Asta era uşor. Problema, spaima pe care o simţea, avea altă origine. Se întreba, de pildă, de ce nu-i putuse spune clar Elisa că avea nevoie ca el să vină în acea seară la ea acasă. Ce păţise? Era oare cineva cu ea *(nu, Doamne fereşte)* şi o ameninţa?

Exista şi altă posibilitate. Cea care îl înspăimânta şi mai abitir. *Elisa e bolnavă.*

Mai exista şi ultima, fără îndoială cea mai plăcută, şi nici aceasta nu-l lăsa indiferent. Şi-o închipuia astfel: el ajungea la ea acasă, ea îi deschidea uşa şi avea loc o conversaţie ridicolă: „Víctor, ce faci aici?” „Mi-ai spus să vin.” „Eu?” „Da: să fac ce zice rebusul.” „Nu, te rog! murea ea de râs. Ţi-am spus *să faci rebusul,* adică, să-l dezlegi în noaptea asta!” „Dar mi-ai spus să nu te sun.” „Ţi-am spus ca să nu te deranjezi: aveam de

gând să te chem după aceea.” El, nemişcat în prag, se simţea stupid, iar ea continua să râdă.

Nu.

Se înşela. Posibilitatea era absurdă.

Elisei i se întâmpla ceva. Ceva teribil. De fapt, el ştia că de ani de zile i se întâmpla ceva teribil.

Mereu bănuise acest fapt. Ca toate persoanele rezervate, Víctor era un termometru infailibil al lucrurilor care îl interesau, şi puţine îl interesaseră pe lumea asta mai mult decât Elisa Robledo Morandé. O vedea mergând, vorbind, mişcându-se, şi se gândea: „I se întâmplă ceva”. Ochii i se întorceau ca magneţii după trupul ei atletic şi după părul ei negru, şi nu se îndoia nicio clipă: „Ascunde un secret”.

Chiar credea că ştia de unde provenea acest secret. „Sezonul de la Zürich.”

A traversat o rotondă şi a intrat pe strada Silvano. A micşorat viteza, a început să caute un loc unde să parcheze. Nu exista niciunul. Într-una dintre maşinile staţionate, a descoperit un bărbat la volan, care i-a făcut semn că n-avea de gând să plece. A traversat spre portalul din faţa casei unde locuia Elisa şi a mers înainte. Deodată, a observat un loc splendid, spaţios. A frânat şi a apăsat pe marşarier.

Atunci s-a întâmplat totul.

Nu după mult timp, s-a întrebat de ce reacţiona creierul atât de special în momentele extreme. Fiindcă primul lucru la care s-a gândit când ea a apărut pe neaşteptate şi a bătut cu degetele în geamul scaunului din dreapta n-a fost chipul ei înspăimântat şi alb ca varul în lumina lunii; nici felul în care trebuise să urce, aproape în salturi, atunci când el îi deschisese portiera; nici gestul pe care îl făcuse privind în urmă, strigând la el: „Porneşte! Repede, te rog!”

Nu s-a gândit nici la hărmălaia claxoanelor, provocată de manevra lui violentă, nici la

scrâşnetul cauciucurilor, auzit din urmă, care, în mod ciudat, i-a amintit de maşina parcată, cu luminile stinse, şi de bărbatul de la volan. Toate le-a *trăit,* dar nimic n-a izbutit să treacă de bariera măduvei spinării.

Acolo, în creier, în miezul vieţii lui intelectuale, nu se putea concentra decât asupra unui singur lucru.

Sânii ei.

Elisa purta un tricou decoltat pe sub jachetă, nişte haine luate la repezeală, neglijent, prea văratice pentru umezeala unei nopţi de martie. În spatele lui, sânii ei rotunzi şi magnifici se profilau foarte vizibil, de parcă n-ar fi avut sutien. Când s-a aplecat peste fereastră, înainte de a intra, el i-a privit. Şi chiar acum, cu ea alături, adulmecându-i mirosul de piele al jachetei şi parfumul trupului său, cufundat într-un vertij neliniştitor, nu se putea abţine să nu-i privească pieziş sânii dulci şi tari.

Gândul nu i s-a părut totuşi urât. Ştia că, pentru creierul său, aceasta era singura cale de restabilire a legăturilor cu lumea, cu ajutorul aceloraşi balamale, după experienţa brutală de a-şi vedea prietena şi colega sărind în maşină, ghemuindu-se pe scaun şi dându-i instrucţiuni disperate. Uneori, un bărbat are nevoie să se agaţe de orice ca să-şi păstreze uzul raţiunii: el se agăţase de sânii Elisei. „Mai bine zis: mă bazez pe ei, ca să mă calmez."

– Suntem urmăriţi? a bâiguit odată ajunşi la Campo de las Naciones.

Ea a întors capul, a privit în urmă şi sânii i s-au proiectat pe el.

– Nu ştiu.

– Pe unde o iau acum?

– Pe şoseaua spre Burgos.

Brusc, ea s-a cocoşat, iar umerii i-au tremurat spasmodic.

Plângea de mama focului. Văzând-o, până şi imaginea sânilor ei i s-a şters lui Víctor din minte. Nu văzuse niciun adult care să plângă aşa. A uitat

de tot, chiar şi de propria frică, şi a vorbit cu o fermitate de care şi el se mira:

– Elisa, linişteşte-te, te rog. Ascultă: mă ai pe mine, m-ai avut mereu. Am să te ajut. Orice-ar fi şi orice ţi s-ar întâmpla, am să te ajut. Ţi-o jur.

– Îmi pare rău că te-am amestecat în asta, Víctor, dar n-am avut ce face. Mi-e o frică îngrozitoare, iar frica mă face josnică. Mă face ticăloasă.

– Nu, Elisa, eu…

– Oricum, i-a tăiat ea vorba, dându-şi părul lung pe spate, n-am să pierd vremea cu scuze.

Atunci a observat obiectul plan, alungit şi învelit în plastic pe care ea îl avea în mână. Putea fi orice, dar îl ţinea într-un mod ciudat: îi strângea un capăt cu mâna stângă, iar cu dreapta abia îl atingea.

Cei doi bărbaţi, recent sosiţi la aeroportul Barajas[3], n-au trebuit să treacă prin controale vamale, nici să arate vreo legitimaţie. Nici n-au folosit acelaşi tunel de acces în aeroport ca toţi ceilalţi pasageri, ci o scăriţă adiacentă. Acolo îi aştepta o furgonetă. Tânărul şofer era educat, politicos, simpatic şi dorea să exerseze puţin engleza învăţată la seral.

– La Madrid nu-i aşa de frig, nu? Mă refer la anotimpul acesta.

– Ba bine că nu, a zis binedispus cel mai în etate din cei doi bărbaţi, un tip înalt şi slab, cu părul alb ca zăpada, rar în creştet, dar cu ceva plete. Ador Madridul. Vin ori de câte ori pot.

– Probabil că la Milano era chiar frig, a spus şoferul.

Ştia bine de unde venea avionul.

– Aşa e. Ploua mai tot timpul. Apoi cel în etate a adăugat într-o spaniolă stâlcită: E plăcut să vii înapoi la timp bun spaniol.

Au râs amândoi. Şoferul n-a auzit hohotul celuilalt bărbat, cel corpolent. Judecând după aerul şi după expresia chipului pe care le observase la

urcarea în furgonetă, a hotărât că era mai bine nici să nu-l audă.

Dacă tipul hohotea vreodată.

„Oameni de afaceri, a presupus şoferul. Ori un om de afaceri şi garda lui de corp.”

Furgoneta dăduse un ocol pe la terminal. Acolo aştepta alt tip în costum închis la culoare, care a deschis portiera, dându-se la o parte din calea celor doi bărbaţi. Furgoneta s-a depărtat, iar şoferul nu i-a mai văzut.

Mercedesul avea geamuri opace. S-au aşezat pe fotoliile late din piele, iar bărbatul mai în etate a fost sunat la mobilul pe care abia îl conectase.

– Harrison, a zis. Da. Da. Aşteptaţi… Am nevoie de mai multe date. Când s-a întâmplat? Cine-i? A scos din buzunarul paltonului ecranul flexibil al unui computer, ceva mai subţire chiar decât paltonul, l-a despăturit pe genunchi ca pe o faţă de masă, apăsând pe ecranul digital, în timp ce vorbea. Da. Gata. Nu, fără schimbări: totul e la fel. Foarte bine.

Dar, când a întrerupt comunicarea, nimic nu părea să fie „foarte bine”. Şi-a încreţit buzele, adunându-le aproape într-un punct, în vreme ce examina ecranul luminat de pe genunchi. Bărbatul corpolent şi-a luat privirile de pe ferestruică, uitându-se şi el la ecran: a văzut un soi de hartă de albastră cu puncte roşii şi verzi în mişcare.

– Avem o problemă, a zis cel cărunt.

– Nu ştiu dacă ne urmăresc, a observat ea, dar ia-o pe aici şi mergi un pic prin San Lorenzo. Străzile sunt înguste. Poate-i ameţim.

A ascultat fără să zică nici pâs. A ieşit de pe autostradă, traversând un drum paralel, care l-a dus într-un cartier labirintic. Víctor avea un Renault Scenic demodat, fără computer sau GPS, aşa că nu ştia pe unde mergea. A citit plăcuţele cu numele străzilor ca în vis: Dominicos, Franciscanos… Nervozitatea l-a făcut să le lege de un soi de ţel

divin. Pe nepusă masă, o amintire i-a luat cu asalt conştiinţa mult încercată: zilele când o conducea pe Elisa acasă, cu vechea lui maşină, prima dintre câte avusese, după ce plecau de la Universitatea Alighieri, după cursul de vară ţinut de David Blanes. Erau vremuri fericite. Acum lucrurile se cam schimbaseră: avea o maşină mai mare, ţinea cursuri la universitate, Elisa era nebună şi, după cât se părea, înarmată cu un cuţit, iar ei goneau cât puteau de iute amândoi, fugind de un pericol necunoscut. „Asta înseamnă să trăieşti, a presupus. Să se schimbe lucrurile."

A auzit zgomot de plastic şi a văzut că ea scosese pe jumătate cuţitul din husă. Luminile străzii scoteau scântei din tăişul lui din oţel inoxidabil.

A simţit că-i sare inima. Mai rău: că se topea ori se întindea ca un chewing-gum mestecat cu salivă, auriculele şi ventriculele formând o singură masă. „E nebună, i-a strigat bunul-simţ. Iar tu ai lăsat-o să ţi se urce în maşină, să te oblige s-o duci unde vrea." A doua zi, automobilul o să fie găsit într-un şanţ, cu el înăuntru. Ce i-ar fi făcut? Poate avea să-l decapiteze, judecând după dimensiunile armei. Avea să-i taie gâtul, deşi poate că înainte îl va săruta. „Te-am iubit mereu, Víctor, dar nu ţi-am spus-o niciodată." Şi hârşti, urma să audă (înainte de a simţi cu adevărat) sunetul carotidei despicate, tăişul care îi reteza beregata, cu precizia neaşteptată a unei foi de hârtie care taie buricul unui deget.

„Chiar şi aşa, dacă-i bolnavă, trebuie să încerc s-o ajut."

A întors pe altă stradă. Iar Dominicos. Se tot învârteau, asemenea gândurilor.

– Şi acum?

– Cred că de-acum putem să ne întoarcem pe autostradă, a spus ea. Spre Burgos. Dacă încă nu ne urmăresc, mi-e egal. N-am nevoie decât de puţin timp. „Pentru ce? s-a întrebat el. Ca să mă

omoare?” Dar ea i-a spus brusc: Ca să-ţi povestesc totul. A făcut o pauză şi a adăugat: Víctor, tu crezi în rău?

– În rău?

– Da, tu care eşti teolog, crezi în rău?

– Nu-s teolog, a murmurat, cam ofensat. Doar citesc unele lucruri.

E adevărat că la început voise să se înscrie oficial într-o universitate, ca să studieze teologia, dar renunţase la idee, se hotărâse s-o facă pe cont propriu. Îi citea pe Barth, Bonhoeffer şi Küng. Îi povestise Elisei, şi în alte împrejurări ar fi fost încântat ca ea să aducă vorba despre ei. Dar atunci nu se gândea decât că ipoteza nebuniei câştiga puncte.

– Oricum ar fi, a insistat ea, crezi că există ceva necurat, care merge dincolo de ceea ce poate cunoaşte ştiinţa?

Víctor s-a concentrat asupra răspunsului.

– Nimic nu e dincolo de ceea ce poate cunoaşte ştiinţa, cu excepţia credinţei. Mă întrebi de diavol?

Ea n-a răspuns. Víctor s-a oprit într-o intersecţie şi s-a întors iar spre autostradă, gândind cu o viteză mult mai mare decât cea cu care îşi conducea vehiculul.

– Sunt catolic, Elisa, a adăugat. Cred că există o forţă necurată şi supranaturală, pe care ştiinţa n-o va putea explica nicicând.

A aşteptat orice fel de reacţie, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o gafă. Cine putea şti ce voia să audă o persoană tulburată! Dar răspunsul ei l-a deconcertat:

– Mă bucur că spui asta, fiindcă aşa vei crede mai uşor ceea ce am să-ţi istorisesc. Nu ştiu dacă are vreo legătură cu diavolul, dar e ceva rău. Un rău înspăimântător, neînchipuit, pe care ştiinţa nu-l poate explica. O clipă, i s-a părut că avea să plângă iar. Nu-ţi poţi închipui. Nu poţi înţelege *ce soi de rău.* Víctor. N-am povestit nimănui despre el, am

jurat să n-o fac. Dar acum nu mai pot să suport. Trebuie să ştie cineva, şi te-am ales pe tine.

Lui i-ar fi plăcut să răspundă ca un erou de film: „Bine ai făcut!” Deşi nu-i plăceau filmele, se simţea terorizat. Dar era sigur că nu putea vorbi. Tremura. Nu la figurat, nu simţea niciun fior interior, nicio furnicătură: tremura literalmente. Strângea volanul cu mâinile, observând totuşi că braţele i se zguduiau ca şi cum stătea gol în mijlocul Antarcticii. Începuse să se îndoiască de nebunia Elisei. Vorbea cu atâta siguranţă încât îi era şi groază s-o mai asculte. Şi-a dat seama că era mai rău, mult mai rău, dacă nu era nebună. Nebunia Elisei îl înfricoşa, dar Víctor nu ştia încă dacă putea să-i suporte comportamentul raţional.

– Nu-ţi cer decât să mă asculţi, a continuat ea. E în jur de unsprezece. Avem o oră la dispoziţie. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă pe urmă m-ai lăsa la un taxi… asta dacă te hotărăşti să mă asculţi. El s-a uitat la ea. La douăsprezece şi jumătate noaptea trebuie să asist la o întrunire foarte importantă. Nu pot să lipsesc. Tu poţi să faci ce vrei.

– Vin cu tine.

– Nu. Nu lua nicio hotărâre înainte de a mă asculta. S-a oprit şi a respirat adânc. După aceea, Víctor, poţi să-mi dai un picior, să mă arunci din maşină. Îţi jur că are să-mi pară bine dacă ai s-o faci.

– Eu… a murmurat Víctor, după care a tuşit. N-am s-o fac. Hai. Spune tot.

– A început acum zece ani, a spus.

Deodată, foarte în trecere, dar fără drept de apel, Víctor a intuit. „O să-mi spună adevărul. Nu-i nebună: ce-o să-mi spună e adevărat.”

– S-a întâmplat la acea petrecere de la începutul verii lui 2005, când ne-am cunoscut, îţi aminteşti?

– Petrecerea de la începutul cursurilor de vară de la Alighieri? „Când ne-ai cunoscut pe mine şi pe Ric”, s-a gândit. Îmi aduc bine aminte, dar la acea petrecere nu s-a întâmplat nimic.

Elisa îl privea cu ochii larg deschişi. Vocea i-a tremurat:

– Acea petrecere a fost începutul, Víctor.

II
ÎNCEPUTUL

Cu toţii suntem foarte ignoranţi, dar nu ignorăm toţi aceleaşi lucruri.
ALBERT EINSTEIN

4

Madrid,
21 iunie 2005,
ora 18.35

După-amiaza fusese agitată. Elisa fusese cât pe-aci să piardă ultimul autocar spre Soto del Real, din pricina unei discuţii absurde (încă una) cu maică-sa, care îi reproşa veşnica dezordine din odaia ei. A ajuns în staţie chiar când autocarul se punea în mişcare, şi, fugind după el, unul din vechii ei pantofi sport rămăsese pe drum, aşa că a trebuit să-i roage s-o aştepte. Când a urcat, pasagerii şi şoferul au privit-o cu reproş. S-a gândit că privirile lor nu se datorau atât celor câteva secunde pierdute din cauza ei, cât aspectului său şi faptului că purta tricou, bretele cu margini înnegrite şi blugi rupţi, destrămaţi pe ici, pe colo. Colac peste pupăză, părul ei vădea o neglijenţă uşor de observat, accentuată şi de lungime, căci, ajungându-i până în talie, atrăgea foarte mult atenţia. Dar imaginea neîngrijită nu era întru totul opera ei: în ultimele luni, trăise într-o tensiune inimaginabilă, dintre cele pe care le cunosc şi le înţeleg doar studenţii din anii terminali la vremea examenelor finale, şi abia dacă îşi amintise să mănânce şi să doarmă, darămite să mai

fie şi prezentabilă. De fapt, niciodată n-o interesase aspectul ei, şi cu atât mai puţin al altuia. I se părea total stupid să acorde importanţă unei simple aparenţe.

Autocarul s-a oprit la patruzeci de kilometri de Madrid, într-un peisaj frumos de lângă munţii Pedriza, iar Elisa a urcat drumul asfaltat, flancat de garduri verzi şi de migdali, care ducea la şcoala de vară a Universităţii Alighieri unde, fără ca ea să bănuiască încă, urma să se angajeze ca profesoară doi ani mai târziu. Pe firma de la intrare apărea profilul şters al lui Dante, iar sub el un vers al lui: *L'acquea ch'io prendo già mai non si corse.* În broşura de prezentare a cursurilor, Elisa citise traducerea (vorbea engleza la perfecţie, dar provizia ei de limbi de rezervă se epuiza cu engleza): „Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni". Era lozinca universităţii, deşi presupunea că i se putea aplica şi ei, deoarece cursul care urma să înceapă era unic în lume.

A traversat parcarea, a ajuns pe esplanada centrală, printre clădirile cu săli de clasă. Acolo se adunase multă lume, ascultând pe cineva care vorbea pe un podium. Şi-a croit drum cum a putut până în primele rânduri, dar n-a zărit persoana pe care o căuta.

– … Să urez bun venit tuturor celor înscrişi şi… spunea la microfon un bărbat chel, în costum din in şi cămaşă albastră (fără îndoială, directorul universităţii), la care prevala aerul important al celor care ştiu că vor fi ascultaţi.

Deodată, cineva i-a şoptit la ureche:

– Scuză-mă. Nu cumva eşti Elisa Robledo?

S-a întors şi l-a văzut pe John Lennon. Adică pe unul din miile de Lennoni care bântuie prin universităţile din întreaga lume. Acea clonă particulară purta ochelarii de rigoare, rotunzi şi metalici, şi o tufă abundentă de păr foarte creţ. O privea pe Elisa foarte concentrat, îmbujorat, ca şi cum părul îi era rodul focului din gât. Când a făcut

semn că da, băiatul a părut mai sigur de sine şi a zâmbit timid cu buzele cărnoase.

– Ai fost admisă prima la cursul lui Blanes… Felicitări. Elisa i-a mulţumit, deşi, cum era şi normal, ştia. Eu sunt al cincilea admis. Sunt Víctor Lopera şi vin de la Complutense[4]. Eşti de la Autónoma[5], nu-i aşa?

– Da. Nu se mira că străinii ştiau unele lucruri despre ea: numele şi fotografia îi apăruseră destul de frecvent în revistele universitare. Nu-i păsa de mica ei faimă de tocilară, deşi o deranja uneori, mai ales fiindcă părea să fie singurul lucru pe care maică-sa îl aprecia la ea. A venit Blanes? a întrebat la rândul ei.

– N-a putut, după câte se pare.

Elisa s-a strâmbat, contrariată. Venise la acel eveniment stupid doar ca să-l vadă întâia oară în persoană pe fizicianul teoretician pe care îl admira cel mai mult, alături de Stephen Hawking. Trebuia să aştepte cursul pe care Blanes îl începea chiar de a doua zi. Se gândea dacă să plece ori să rămână, când a auzit iar glasul lui Lennon-Lopera.

– Mă bucur că vom fi colegi.

S-a cufundat iar în tăcere. Părea să chibzuiască mult înainte de a deschide gura. Elisa a bănuit că era timid ori poate mai rău. Ştia că aproape toţi studenţii buni de la fizică aveau ciudăţenii, inclusiv ea. A răspuns cuviincios că şi ea se bucura, şi a aşteptat.

După altă pauză, Lopera a zis:

– Îl vezi pe tipul cu cămaşă mov? Îl cheamă Ricardo Valente, dar toţi îi spun Ric. E al doilea admis. Am fost… Suntem prieteni.

„A, ia te uită.” Elisa îşi amintea numele, fiindcă îl citise chiar sub al ei, pe lista cu notele examenului, şi era ciudat: „Valente Sharpe, Ricardo: 9,85”. Ea luase 9,89 din zece, aşa că băiatul era la doar patru sutimi de ea. Asta îi atrăsese atenţia. „Aşadar, el e Valente Sharpe.”

Băiatul era slab, cu părul scurt, de culoarea paiului, şi cu profil acvilin. Părea la fel de atent ca şi ceilalţi la orator, dar era clar că avea un aer „diferit” de media studenţilor, fapt pe care Elisa l-a observat imediat. Pe lângă cămaşa mov, purta o vestă şi nişte pantaloni negri, cu care ieşea în evidenţă într-o lume dominată de tricouri şi blugi. Fără îndoială, se credea „deosebit”. „Bine ai venit în club, Valente Sharpe”, s-a gândit oarecum sfidător.

Atunci, tânărul a întors capul şi a privit-o. Avea ochi albaştri-verzui, minunaţi, dar puţin cam reci şi neliniştitori. N-a părut să o observe pe Elisa.

– Rămâi la petrecere? a întrebat Lopera, când Elisa a dat să se retragă.

– Nu ştiu încă.

– Păi… Atunci ne mai vedem.

– Fireşte.

În realitate, avea se gând să plece cât mai repede, dar lenea a făcut-o să întârzie când, după scurtele aplauze de după discurs, a început muzica şi debandada studenţilor care se duceau la tarabele cu băuturi, instalate în zona inferioară a esplanadei. Şi-a zis că, deoarece venise atât de greu, după un voiaj deplorabil cu autocarul, n-ar fi rău să stea puţin, deşi bănuia că nu putea fi decât o petrecere plicticoasă într-o ambianţă vulgară.

Nu ştia în ce măsură acea după-amiază avea să fie începutul ororii.

Pe peretele barului erau lipite tipicele afişe glumeţe ale studenţilor de la ştiinţe. Cel scris de studenţii de la fizică conţinea câteva fraze tipărite cu litere mari, fără desene:

TEORIA PRESUPUNE SĂ ŞTII CĂ LUCRURILE FUNCŢIONEAZĂ, DEŞI NU FUNCŢIONEAZĂ.
PRACTICA PRESUPUNE CĂ LUCRURILE FUNCŢIONEAZĂ, DEŞI NIMENI NU ŞTIE DE CE.
LA DEPARTAMENTUL DE FIZICĂ AL ACESTEI UNIVERSITĂŢI, TEORIA ŞI PRACTICA MERG MÂNĂ ÎN

MÂNĂ, PENTRU CĂ LUCRURILE NU FUNCŢIONEAZĂ, ŞI NIMENI NU ŞTIE DE CE.

Pe Elisa a amuzat-o acea piruetă intelectuală. Ceruse o Coca-Cola light şi ţinea paharul de plastic într-un şerveţel din hârtie, căutând un colţişor liniştit unde să bea şi apoi să plece. L-a zărit în depărtare pe Víctor Lopera stând la taifas cu prietenul lui, inefabilul Valente Sharpe, şi cu alţii de acelaşi soi cu ei. N-avea chef să se alăture în clipa acea Mesei Rotunde a Marilor Învăţaţi, aşa că a lăsat-o pentru o ocazie mai bună. A coborât taluzul, şi s-a aşezat pe gazon, rezemată de un pin.

De acolo putea vedea cum cerul se întuneca, observând până şi planul general al Lunii care se înălţa în zare. A contemplat, sorbind încetişor din răcoritoare. Atracţia pe care o simţea încă din copilărie pentru corpurile cereşti o făcuse la început să-şi dorească să fie astronom, dar descoperise apoi că matematica simplă era infinit mai frumoasă. Matematica era o ştiinţă apropiată, pe care o putea manipula, dar Luna, nu. Cu Luna se putea doar îmbăta.

– Anticii spuneau că era o zeiţă. Oamenii de ştiinţă spun lucruri mai puţin frumoase despre ea.

Ascultând vocea, s-a gândit surprinsă că, pentru a doua oară în acea după-amiază, i se adresa un necunoscut. Întorcându-se să-l vadă, creierul ei a emis în viteză un raport cu privire la posibilitatea cea mai probabilă (şi mai *de dorit?).* Dar greşea: nu era „Patru-Sutimi-Mai puţin-Valente-Sharpe” (cum de îşi putuse închipui aşa ceva?), ci alt tânăr, înalt şi chipeş, cu păr castaniu-închis şi ochi albaştri. Purta tricou şi bermude kaki.

– Mă refer la Lună. O privea foarte ciudat. Şi-a lăsat rucsacul pe iarbă şi i-a întins mâna: Javier Maldonado. Ţi-am văzut poza în revista facultăţii, şi acum iată-te aici. Ce noroc! Te deranjează dacă mă aşez?

Pe Elisa o deranja mai mult decât orice faptul că băiatul se şi aşezase, invadându-i spaţiul personal, obligând-o să se tragă într-o parte, pentru ca picioarele lui cu papuci grosolani să n-o atingă. Dar a răspuns că nu. Era intrigată. L-a văzut pe tânăr scoţând nişte hârtii din rucsac. Felul lui de a o agăţa i se părea nou.

– M-am strecurat pe uşa din spate, i-a mărturisit Maldonado, de parcă îi împărtăşea un secret. În realitate, nu-s de la ştiinţe. Studiez jurnalism la Alighieri şi ne-au trimis să facem un reportaj, ca activitate specială de sfârşit de curs. Eu personal trebuie să intervievez studenţi din ultimii ani de la fizică: ştii tu, să le pun scurte întrebări despre viaţa şi studiile lor, ce fac în timpul liber, cum fac sex. Poate că a observat seriozitatea liniştită cu care îl privea Elisa, fiindcă s-a oprit dintr-odată. Of, sunt cam cu capul în nori. Chestionarul e serios, sincer. I-a arătat hârtiile. Pe voi v-am ales fiindcă sunteţi vestiţi.

– Pe noi?

– Studenţii de la cursuleţul lui Blanes. Fir-ar să fie, se spune că sunteţi *nec plus ultra* în fizică. Te-ar deranja să răspunzi la întrebările unuia care aspiră să fie jurnalist?

– În realitate, aveam deja de gând să plec.

Brusc, Maldonado s-a aşezat în genunchi într-o poziţie comică.

– Te implor! Până acum n-am izbutit să fac pe nimeni să accepte. Trebuie să reuşesc, pentru că altfel nu mă iau nici măcar redactor la revistele sentimentale. Mai rău: mă vor obliga să merg la Camera Deputaţilor, ca să intervievez un politician. Ai milă de mine! Jur că n-am să-ţi răpesc mult timp!

Zâmbind, Elisa Robledo s-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

S-a ridicat şi Maldonado. Pe chipul lui, nu lipsit de haz, după Elisa, plutea o expresie maliţioasă,

care a amuzat-o. „Probabil că se crede tare frumos.”

– Uite ce-i, facem o înţelegere: tu răspunzi la câteva întrebări, iar eu te duc cu maşina acasă. Până în faţa uşii, pe cuvânt de onoare.

– Mulţumesc, dar…

– N-ai chef, fireşte. Te înţeleg. La urma urmei, abia ne-am cunoscut. Să vedem cum ţi se pare. Azi îţi pun câteva întrebări şi, numai dacă vrei, continuăm în altă zi, e bine? N-o să pierzi mai mult de cinci minute. O să ajungi la vreme ca să iei autobuzul.

Ea continua să surâdă, şi intrigată, şi amuzată. Era gata să accepte, când Maldonado a vorbit iar.

– Ţi se pare corect, da? Atunci, hai.

Îi arăta exact locul de unde se ridicaseră. „Pot asculta cinci minute întrebările pe care vrea să mi le pună”, şi-a zis.

În realitate, a ascultat mai mult şi a vorbit şi mai mult. Dar nu putea să dea vina pe Maldonado care, departe de a juca murdar, era amabil şi atent. Până când, la momentul oportun, i-a amintit că trecuseră cele cinci minute.

– Ne oprim? a întrebat.

Elisa s-a oprit să analizeze a doua opţiune. Nu putea suporta ideea de a pleca din acel mic paradis pastoral, ca să urce în oribilul autocar şi să se întoarcă. În plus, în decursul ultimelor luni, trăise în sinea ei, iar acum, că începuse să discute cu cineva (cineva care o respecta ca persoană, nu ca simplă studentă strălucită ori ca simplă tânără atrăgătoare), descoperise câtă nevoie avea de aşa ceva. „Încă puţin”, a zis. Maldonado a întrerupt iar şirul întrebărilor, puţin după ce o avertizase că o să piardă autocarul. Îngrijorarea lui cuviincioasă i-a făcut plăcere. I-a cerut să continue. Iar el nu i-a mai amintit.

Elisa se simţea foarte bine la taifas. Răspunsese la întrebări legate de dorinţa ei de a studia fizica,

de atmosfera din facultate, de nesfârşita ei curiozitate în faţa naturii. Maldonado o lăsa să se exprime cum îi plăcea şi în timpul ăsta făcea mici însemnări. La un moment dat, a zis:

– Nu te potriveşti cu imaginea mea despre un om de ştiinţă, mândro! De nicio culoare.

– Şi care e imaginea ta despre un om de ştiinţă?

Maldonado a cântărit întrebarea.

– Un individ destul de nasol.

– Te asigur că printre noi mai sunt şi frumoşi, chiar şi mândre, a zâmbit ea.

Dar, evident, sosise clipa seriozităţii, căci el n-a gustat gluma.

– Altceva mă intrigă la tine. Eşti şefă de promoţie, ai asigurată o bursă în cel mai bun loc din lume, viitorul profesional îţi surâde. Ca şi cum nu-i destul, ţi-ai încheiat studiile şi ai putea… nu ştiu, să dormi douăzeci de ore în şir, să escaladezi Alpii… Dar n-ai şovăit să te prezinţi la un examen de admitere scârbos, ca să obţii unul dintre cele douăzeci de locuri la cursul de două săptămâni pe care îl ţine Blanes. Sper că Blanes merită efortul.

– Din plin. Ochii Elisei s-au luminat. E un geniu.

Maldonado a scris ceva.

– Îl cunoşti personal?

– Nu, dar admir tot ce face.

– Se înţelege al naibii de greu cu majoritatea universităţilor publice din ţara asta, ştiai? Doar vezi: a trebuit să-şi ţină cursul la una privată…

– Suntem înconjuraţi de invidioşi, a acceptat Elisa. Mai ales în ceea ce priveşte lumea ştiinţifică. Dar e adevărat şi că, aşa se zice, Blanes are o fire deosebită.

– Ţi-ar plăcea să-ţi faci teza cu el?

– Cred şi eu.

– Nimic mai mult? a întrebat Maldonado.

– Ce?

– Te-am întrebat dacă ţi-ar plăcea să-ţi faci teza cu el, şi mi-ai răspuns: „Cred şi eu”. Nu mai ai

nimic de zis?

– Ce mai vrei să zic? Mi-ai pus o întrebare, iar eu ţi-am răspuns.

– Marea problemă din mintea fizicienilor, s-a lamentat tânărul, în timp ce nota ceva. Iau întrebările literal. Voiam să ştiu ce vinde Blanes, de vrea toată lumea să cumpere. Adică… Ştiu, se zice că-i un savant dat naibii, candidat la Nobel, că dacă i-l dau are să fie primul Nobel spaniol din toată istoria acestui premiu împuţit. Ştiu toate astea. Dar mi-ar plăcea să aflu ce mama naibii face, înţelegi? Cursul se cheamă… A căutat în nişte hârtii şi a citit cu dificultate: „Topologia corzilor de timp în radiaţia electromagnetică vizibilă”. Adevărul e că titlul nu mă lămureşte prea mult.

– Vrei să-ţi explic toată fizica teoretică într-un singur răspuns? a râs Elisa.

Maldonado a părut să ia în serios oferta.

– Da, a spus.

– Bine, să vedem. Am să încerc să rezum. Elisa Robledo se simţea tot mai în elementul ei. Îi plăcea să explice tot ce-i plăcea să înţeleagă. Ai auzit de teoria relativităţii?

– Da, a lui Einstein. „Totul e relativ”, nu?

– Asta n-a spus-o Einstein, ci Sara Montiel[6], a râs Elisa. Teoria relativităţii e ceva mai complicată. Dar e exactă în aproape toate situaţiile, cu excepţia lumii atomilor. În lumea lor, se potriveşte mai bine altă teorie, a cuantelor. Ele sunt cele mai perfecte creaţii intelectuale concepute vreodată de oameni: cu ajutorul lor, putem explica *aproape* toată realitatea. Chestiunea e că avem nevoie de *amândouă* teoriile. Dar ceea ce-i valabil pentru una, nu e pentru cealaltă, şi viceversa. Asta-i o mare problemă. Fizicienii încearcă de mult să le unească într-una singură. Mă înţelegi?

– Cum ar fi două partide majoritare într-o ţară, nu? s-a aventurat Maldonado. Ambele au defecte, dar nu se suprapun în nimic.

– Cam aşa ceva. Aşadar, teoria cu mai multe şanse să coincidă e cea a corzilor.

– N-am auzit niciodată de ea. A „corzilor”, spui?

– Se numeşte şi a „supercorzilor”. E de o complexitate matematică uriaşă, dar susţine ceva foarte simplu. Elisa Robledo s-a uitat jur-împrejur şi a luat şerveţelul de hârtie de sub paharul ei. Vorbind, l-a îndoit în două, apoi a netezit îndoitura cu degetele ei lungi şi ferme. Maldonado o privea atent. După teoria corzilor, particulele care alcătuiesc întreg universul, ştii tu, electronii, protonii… Toate aceste particule care îl alcătuiesc nu-s ca nişte biluţe, cum ne-au învăţat la liceu, ci lungi ca nişte corzi.

– Ca nişte corzi… a meditat Maldonado.

– Da, foarte fine, fiindcă au o singură dimensiune: lungimea. Dar cu o proprietate specială. Elisa a ridicat mâinile cu şerveţelul între ele, aşa încât marginea îndoită să fie în faţa ochilor lui Maldonado. Spune-mi ce vezi.

– Un şerveţel.

– Asta-i marea problemă a minţii jurnaliştilor: vă încredeţi prea mult în aparenţe. Elisa a surâs batjocoritor. Uită de ce *crezi că e.* Spune-mi doar ce crezi că *vezi.*

Maldonado şi-a mijit pleoapele, privind marginea fină pe care i-o arăta Elisa.

– Un… O linie… Una dreaptă.

– Foarte bine. Din punctul tău de vedere, ar putea fi o coardă, aşa-i? Un fir. Ei bine, teoria susţine că aceste corzi care alcătuiesc materia par doar corzi dacă-s privite dintr-un *anume punct de vedere.* Dar, dacă le privim din altă poziţie (Elisa a sucit şerveţelul în faţa ochilor lui Maldonado şi i-a arătat dreptunghiul feţei superioare), ele ascund alte dimensiuni, iar dacă le putem desface ori „deschide” (a despăturit tot şerveţelul, până l-a transformat într-un pătrat), putem vedea mult mai multe dimensiuni.

– Ce chestie! Maldonado părea impresionat ori poate se prefăcea foarte bine. Şi s-au şi descoperit aceste dimensiuni?

– Pe naiba, a zis Elisa, mototolind şerveţelul şi băgându-l în pahar. Ca să „deschizi” o coardă subatomică, e nevoie de maşini de care nu dispunem încă: acceleratoare de particule de mare putere. Dar tocmai aici intervin Blanes şi teoria lui. După Blanes, unele corzi se pot „deschide” cu o energie scăzută: a timpului. El a demonstrat matematic că timpul e alcătuit din corzi, ca orice alt obiect material. Iar corzile de timp le putem deschide, într-adevăr, cu energia acceleratoarelor actuale. Dar experimentul e greu de realizat.

– Adică, tradus în termeni practici… Maldonado scria nebuneşte. Asta ar însemna… să călătorim în timp? Să ne întoarcem în timp?

– Nu. Călătoriile în trecut sunt pur şi simplu ştiinţifico-fantastice. Sunt interzise de legile fundamentale ale fizicii. Nu-i posibil mersul invers. Timpul nu poate merge decât înainte, spre viitor. Dar, dacă teoria lui Blanes e corectă, există şi altă posibilitate. Am putea deschide corzile de timp, ca să *vedem trecutul.*

– Să vedem trecutul? Adică să-i vedem pe Napoleon, pe Iulius Caesar? Asta chiar că sună ştiinţifico-fantastic, colega.

– Te înşeli. Asta e într-adevăr *foarte* posibil. L-a privit amuzată. Nu numai posibil: normal. Vedem trecutul îndepărtat în fiecare zi.

– Vrei să spui în filmele vechi, în poze.

– Nu, chiar acum. A râs, văzându-i expresia. Serios. Pe ce pui pariu?

Maldonado a privit în jur.

– Dom’ne, unii profesori sunt cam bătrâiori, dar… Elisa râdea, clătinând din cap. Vorbeşti serios?

– Foarte serios. A ridicat privirea şi Maldonado a imitat-o. Se lăsase seara. Un covor cristalin licărea pe cerul negru. Lumina acestor stele face

milioane de ani până pe Pământ, i-a explicat. Poate că nici nu mai există, dar noi le vom mai vedea multă vreme. Putem călători în timp doar ducându-ne la fereastră.

Au tăcut amândoi o clipă. Sunetele şi luminile petrecerii nu mai existau pentru Elisa, mult mai atrasă de grandioasa tăcere de catedrală care o acoperea. Când a lăsat privirea în jos şi s-a uitat la Maldonado, şi-a dat seama că şi el simţea la fel.

– Fizica e frumoasă, i-a şoptit uşor.

– Printre altele, a replicat Maldonado, privind-o.

Întrebările au continuat, deşi într-un ritm mai lent. Apoi, el a propus să se oprească şi să mănânce, iar ea n-a refuzat (se făcuse târziu, şi era flămândă). Maldonado s-a ridicat dintr-un salt în capul oaselor şi s-a dus la tejgheaua barului.

Aşteptându-l, Elisa a privit indiferentă în jur. Ultimele răbufniri ale petrecerii dăinuiau în dulcea căldură a verii, se auzea un cântec foarte vechi al lui Umberto Tozzi, iar ici şi colo grupuri de studenţi şi profesori trăncăneau cu însufleţire sub felinarele aprinse.

Atunci l-a observat pe bărbatul care o urmărea cu privirea.

Tipul era total anodin. Stătea în picioare pe platforma inferioară a taluzului. Cămaşa în pătrăţele, cu mâneci scurte, şi pantalonii bine călcaţi nu atrăgeau atenţia. Pe fizionomia lui ieşeau în evidenţă doar părul uşor încărunţit şi, asta da, o mustaţă cenuşie, mai mult decât generoasă. Ţinea în mână un pahar din plastic, sorbind ceva din el din când în când. Elisa a presupus că era profesor, dar nici nu stătea la taclale cu alţi colegi, nici nu părea să facă altceva.

Cu excepţia faptului că o privea.

A intrigat-o privirea lui fixă. S-a întrebat dacă îl ştia de undeva, dar a conchis că el trebuie s-o fi cunoscut pe ea: poate că şi el îi văzuse poza în reviste.

Deodată, bărbatul a întors capul repede *(prea* repede) şi a părut să se integreze într-unul dintre grupurile de profesori. Pe ea a neliniştit-o mai mult brusca lui retragere decât anterioara lui atitudine de chibiţ. Parcă se prefăcea, parcă se prinsese că Elisa îl descoperise. „M-ai prins, blestemato!” Totuşi, când Maldonado s-a întors cu două sendvişuri învelite în hârtie, o pungă cu cartofi prăjiţi, o bere şi o coca-cola light pentru ea, Elisa a uitat incidentul: nu era prima oară când un bărbat matur o privea atent.

La întoarcerea spre Madrid, aproape că n-au scos o vorbă, dar Elisa nu s-a simţit rău în intimitatea automobilului, lângă acel băiat aproape necunoscut. Părea să se fi obişnuit cu tovărăşia lui. Maldonado o făcea să râdă din când în când cu câte o ironie, dar renunţase la întrebări, un amănunt pentru care Elisa i-a mulţumit. A profitat şi l-a întrebat câte ceva despre el. Lumea lui era simplă: locuia cu părinţii şi cu sora lui, îi plăcea să călătorească şi să facă sport (două lucruri care îi plăceau şi ei). Era aproape douăsprezece noaptea când Peugeot-ul lui s-a oprit în faţa portalului ei de pe strada Claudio Coello.

– Splendidă casă, i-a spus. E obligatoriu să ai parale ca să fii fizician?

– Pentru mama, da, e obligatoriu.

– N-am vorbit despre ai tăi. Ce-i maică-ta? Matematician? Chimist? Inginer genetician? A inventat cubul lui Rubik?

– Are un salon de frumuseţe la două străzi de aici, a râs Elisa. Tata, da, era fizician, dar a murit într-un accident de circulaţie acum cinci ani.

Expresia lui Maldonado a fost de sinceră tristeţe.

– O, îmi pare rău…

– Nu-ţi face griji: abia dacă l-am cunoscut, a zis Elisa fără tristeţe. Niciodată nu era acasă. A

coborât din maşină şi a închis portiera. S-a aplecat şi s-a uitat la Maldonado. Mulţumesc că m-ai adus.

– Eu îţi mulţumesc pentru colaborare. Ascultă, dacă mai am întrebări, ne-am putea… Ne-am mai putea vedea într-o zi?

– Da.

– Am numărul tău de telefon. Te sun. Baftă mâine la cursul lui Blanes. Maldonado a aşteptat-o politicos să deschidă uşa. Elisa Robledo s-a întors să-şi ia rămas-bun. Şi a rămas înmărmurită. Un bărbat o privea de pe trotuarul din faţă.

Nu l-a recunoscut pe loc. Dar a observat părul uşor cărunt şi mustaţa cenuşie ostentativă. A străbătut-o un fior, de parcă trupul, plin de găuri, i-ar fi fost traversat de un vânticel.

Maşina lui Maldonado s-a depărtat. A mai trecut un vehicul, apoi altul. Când strada s-a golit, bărbatul era tot acolo. „Mă înşel. Nu-i acelaşi, nici nu-i la fel îmbrăcat."

Pe neaşteptate, bărbatul s-a răsucit pe jumătate şi a dispărut după un colţ de clădire.

Elisa a rămas cu ochii aţintiţi spre locul ocupat de tip cu câteva secunde înainte. „E altul, dar seamănă între ei."

Avea totuşi certitudinea că şi acel bărbat o supraveghea.

5

– Acest curs nu va fi amuzant, a spus David Blanes. N-o să vorbim nici despre lucruri minunate, nici extraordinare. N-o să dăm răspunsuri. Cine caută răspunsuri să se ducă la biserică ori la liceu. Râsete sfioase. Aici vom vedea realitatea, iar realitatea n-are răspunsuri şi nu-i minunată.

S-a oprit brusc, ajungând în fundul clasei. „S-a prins că nu poate să treacă prin zid", s-a gândit

Elisa. Nu s-a mai uitat la el când s-a întors pe jumătate, dar nu pierdea nicio vorbă de-a lui.

– Înainte de a începe, vreau să vă lămuresc ceva.

Din două salturi, Blanes s-a apropiat de proiectorul de diapozitive şi l-a aprins. Pe ecran au apărut trei litere şi un număr.

– Aici aveţi $E = mc^2$, probabil ecuaţia cea mai celebră din fizica tuturor timpurilor, energia relativă a unei particule în repaus.

A schimbat imaginea. Au văzut fotografia alb-negru a unui copil din Orient, cu pielea jupuită pe toată partea stângă a trupului. Prin obrazul distrus, îi zăreau dinţii. Au existat comentarii în şoaptă. Cineva a murmurat: „Dumnezeule…” Elisa nu se putea mişca: privea cutremurată acea imagine înspăimântătoare.

– Şi asta, a spus Blanes, calm, e tot $E = mc^2$, aşa cum se ştie în toate universităţile japoneze.

A stins proiectorul şi s-a întors cu faţa la clasă.

– V-aş fi putut arăta una dintre ecuaţiile lui Maxwell, şi lumina electrică dintr-o sală de operaţie, unde cineva se supune unei intervenţii chirurgicale, ori ecuaţia de undă a lui Schrödinger şi telefonul mobil, graţie căruia soseşte medicul care salvează viaţa unui copil în agonie. Dar am ales exemplul Hiroshimei, care-i mai puţin optimist.

Când murmurele s-au stins, Blanes a continuat:

– Ştiu ce cred mulţi fizicieni despre profesia noastră, nu numai contemporani, şi nu numai proşti: Schrödinger, Jeans, Eddington, Bohr gândesc la fel. Credeaţi că ne ocupăm doar de simboluri. „Umbre”, spunea Schrödinger. Credeţi că ecuaţiile diferenţiale *nu sunt* realitate. Ascultându-i pe unii dintre colegi, pare că fizica teoretică e un joc în care faci căsuţe din piese de plastic. Această idee absurdă a ajuns celebră, iar astăzi oamenii consideră că fizicienii teoreticieni sunt ceva mai puţin decât nişte visători închişi în turnul lor de fildeş. Ei cred că jocurile şi căsuţele

noastre n-au nimic de-a face cu problemele cotidiene, cu hobby-urile, preocupările ori bunăstarea lor. Dar am să vă spun ceva şi vreau să consideraţi acest lucru o regulă generală a cursului. Începând de acum, am să umplu tabla cu ecuaţii. Am să încep din acest colţ şi am să termin în acesta, şi vă asigur că am să folosesc bine spaţiul, fiindcă scriu cu litere şi cifre mici. Unii au râs, dar Blanes a rămas serios. Când am să termin, vreau să faceţi următorul exerciţiu: să vă uitaţi la aceste numere, la toate numerele şi literele greceşti de pe tablă, şi să vă repetaţi în sinea voastră: „Sunt realitatea, sunt realitatea…" Elisa şi-a înghiţit saliva. Blanes a adăugat: Ecuaţiile fizicii sunt cheia fericirii, a spaimelor, a vieţii şi a morţii noastre.

Dintr-un salt a fost pe podium, a dat la o parte ecranul, a luat o cretă, şi a început să scrie numere în colţul tablei, aşa cum anunţase. În restul orei, nu s-a mai referit decât la complicatele abstracţiuni ale algebrei necomutative şi ale topologiei avansate.

David Blanes avea patruzeci şi trei de ani, era înalt şi părea să fie în formă. Părul lui cenuşiu începea să se rărească, deşi zona frunţii era încă bine acoperită. Elisa Robledo se mai uitase, în plus, şi la alte detalii care nu erau prea clare în multe fotografii de-ale lui: felul în care-şi mijea pleoapele când privea fix; pielea obrazului, cu cicatricele unei acnei juvenile; nasul, care se umfla aproape comic din profil. În felul lui, Blanes era atrăgător, dar numai „în felul lui", ca şi alţii care nu au devenit faimoşi prin calităţile fizice. Purta haine ridicole de explorator, cu vestă de camuflaj, pantaloni umflaţi şi ghete. Avea vocea răguşită şi delicată, nepotrivită cu constituţia lui, dar transmitea o oarecare putere, o oarecare nevoie de a tulbura. Poate că, a dedus ea, aşa ştia el să se apere.

Ceea ce Elisa îi povestise în seara dinainte lui Javier Maldonado era total adevărat, iar acum se convingea pe deplin: caracterul lui Blanes era „deosebit”, mai deosebit decât al altor celebrităţi din profesie. Dar sigur se lovise de şi mai multă lipsă de înţelegere şi nedreptate ca alţii. În primul rând, era spaniol, ceea ce pentru un fizician cu ambiţii (ea, la fel ca restul colegilor ei, o ştia perfect) era o curioasă excepţie şi un serios dezavantaj, nu din cauza cine ştie cărei discriminări, ci graţie tristei situaţii a acestei ştiinţe în Spania. Puţinele succese ale fizicienilor hispanici avuseseră loc în afara ţării lor.

Pe de altă parte Blanes triumfase. Şi acest fapt era chiar şi mai greu de iertat decât naţionalitatea lui.

Succesul i se datora unor ecuaţii scrise îndesat pe o singură faţă a foii: ştiinţa e făcută din asemenea daruri, scurte şi eterne. Le scrisese în 1987, pe când lucra la Zürich cu maestrul Albert Grossmann şi colaboratorul său, Sergio Marini. Le publicase în 1988 prestigioasa *Annalen der Physik* (revista care, cu optzeci de ani în urmă, publicase şi articolul lui Albert Einstein despre relativitate), iar ele îl catapultaseră pe autorul lor într-o faimă aproape absurdă: acea celebritate stranie pe care, în foarte puţine ocazii, o dobândesc oamenii de ştiinţă. Şi totul, în ciuda faptului că articolul, care demonstra existenţa „corzilor de timp”, era de o complexitate atât de mare, încât puţini specialişti îl puteau înţelege total, şi că, deşi acesta era impecabil din punct de vedere matematic, probele experimentale puteau să se obţină cu decenii de întârziere.

Oricum, fizicienii europeni şi nord-americani îi primiseră descoperirea cu uimire, iar această uimire se reflectase şi în presă. La început, ziarele spaniole nu i-au prea dat atenţie („Un fizician spaniol descoperă de ce timpul se mişcă într-o singură direcţie” ori „Timpul e ca un arbore

sequoia, spune un fizician spaniol" au fost titlurile cele mai frecvente), dar popularitatea lui Blanes în Spania s-a datorat reelaborării acestei ştiri în mediile cele mai puţin serioase, care au declarat fără ocolişuri cam aşa: „Spania se situează în fruntea fizicii secolului al XX-lea, cu teoria lui David Blanes", „Profesorul Blanes afirmă că o călătorie în timp e posibilă din punct de vedere ştiinţific", „Spania ar putea fi prima ţară din lume care să construiască o maşină a timpului" etc. Nimic nu era adevărat, dar a prins la public. Felurite reviste au pus pe copertă, alături de femei goale, numele lui Blanes, asociat misterelor timpului. O publicaţie ezoteristă a vândut sute de mii de exemplare ale unui număr monografic de Crăciun, pe a cărui copertă se putea citi: „A călătorit Isus în timp?", şi dedesubt, cu litere mai mici: „Teoria lui David Blanes deconcertează Vaticanul".

Blanes însă nu mai era în Europa ca să se bucure ori să se ofenseze: aproape că fusese „teleportat" în Statele Unite. A ţinut conferinţe şi a lucrat la Caltech, prestigiosul Institut Tehnologic din California, şi, mergând parcă pe urmele lui Einstein, la Institutul de Studii Avansate de la Princeton, unde creiere ca al lui se plimbau prin grădini tăcute şi dispuneau de timp ca să mediteze, şi de hârtie şi creion ca să scrie. Dar, în 1993, când Congresul american n-a votat pentru continuarea construirii unui Supercolizionator Superconductor în Waxahachie, Texas, care fusese cel mai mare şi mai puternic accelerator de particule din lume, dulcea lună de miere a lui Blanes cu Statele Unite s-a sfârşit brusc, din cauza deciziei irevocabile luate de primul. Declaraţiile lui în faţa diferitelor medii de presă nord-americane au devenit repede notorii în zilele care i-au precedat revenirea în Europa: „Guvernul acestei ţări a preferat să investească în arme, şi nu în dezvoltarea sa ştiinţifică. Statele Unite îmi amintesc de Spania:

sunt locuite de oameni foarte capabili, dar conduse de oameni politici infecţi. Nu numai ineficienţi, a subliniat, dar şi împuţiţi”. Cum în critica adusă comparase ambele ţări şi ambele guverne, declaraţiile lui i-au lăsat pe toţi nemulţumiţi şi au interesat pe foarte puţini.

După ce şi-a încheiat astfel periplul prin Statele Unite, Blanes s-a întors la Zürich, unde a trăit în tăcere şi în singurătate (singurii lui prieteni erau Grossmann şi Marini; singurele femei, mama şi sora lui: Elisa îi admira viaţa monahală), în vreme ce teoria lui suferea loviturile reacţiilor pe termen lung. Curios, cel mai înverşunat l-a respins comunitatea ştiinţifică spaniolă: din diferite universităţi, s-au ridicat voci docte, care au arătat că „teoria sequoiei”, cum începea atunci să i se spună (făcând aluzie la modul cum se răsuceau corzile de timp în particulele de lumină, precum cercurile din trunchiul arborilor în jurul centrului) era frumoasă, dar neproductivă. Poate din cauza faptului că Blanes era din Madrid, criticile din capitala Spaniei au întârziat mai mult, dar, probabil din aceeaşi pricină, când au apărut, au fost mai severe: un celebru profesor de la Complutense a calificat teoria drept „o acadea fantastică fără nicio bază reală”. Nici în străinătate teoria n-a avut mai mult noroc, deşi specialişti în teoria corzilor, ca bunăoară Edward Witten, de la Princeton, şi Cumrun Vafa, de la Harvard, continuau să afirme că ea putea declanşa o revoluţie intelectuală comparabilă doar cu cea provocată chiar de teoria corzilor. Din scaunul lui micuţ cu rotile de la Cambridge, Stephen Hawking a fost printre puţinii care s-au manifestat discret în favoarea lui Blanes şi au contribuit la popularizarea ideilor lui. Ori de câte ori era întrebat de ea, celebrul fizician obişnuia să răspundă cu una dintre ironiile lui tipice, pronunţată cu tonul rece şi inflexibil al sintetizatorului pe care îl folosea: „Deşi mulţi vor

s-o taie, sequoia profesorului Blanes continuă să ne dea umbră”.

Blanes era singurul care nu zicea nimic. Tăcerea lui ciudată a durat aproape zece ani, timp în care a fost la conducerea laboratorului, post lăsat vacant de prietenul şi mentorul său, Albert Grossmann, care ieşise la pensie. Graţie marii frumuseţi matematice şi fantasticelor ei posibilităţi, „teoria sequoiei” a continuat să ţină treaz interesul oamenilor de ştiinţă, deşi n-a putut fi dovedită. A trecut în stadiul lui „mai vedem noi”, cu care ştiinţei îi place să trimită unele idei la congelatorul istoriei. Blanes refuza să vorbească public despre ea, şi mulţi au crezut că se ruşina de greşelile făcute. La sfârşitul lui 2004, se anunţase acel curs, primul din lume pe care Blanes avea să-l ţină despre „sequoia” lui. Alesese tocmai Spania, şi tocmai Madridul. Centrul privat Alighieri avea să-şi asume costurile şi accepta exigenţele ciudate ale savantului: cursul să se ţină în iulie 2005, în spaniolă, în faţa a douăzeci de persoane riguros selecţionate, după un examen internaţional de teoria corzilor, geometrie necomutativă şi topologie. În principiu, aveau să se accepte doar masteranzi, dar studenţii care îşi luau licenţa chiar în anul examenului puteau să se prezinte la acesta doar cu recomandarea scrisă a profesorilor lor de fizică teoretică. Aşa ajunsese acolo Elisa.

De ce aşteptase Blanes atât de mult pentru a ţine acele prime cursuri despre teoria lui? Şi de ce le ţinea chiar atunci? Elisa habar n-avea, dar nici nu-i prea păsa. Era cert că se simţea foarte fericită în acea primă zi, la acest curs unic şi atât de mult visat.

Dar, la sfârşitul lecţiei, îşi schimbase drastic opinia.

A fost printre primele care au plecat. Şi-a strâns cărţile şi mapa cu zgomot, fugind din aulă fără să încerce măcar să-şi pună notiţele în rucsac. Pe

când cobora strada în pantă spre staţia autocarului, a auzit vocea.

– Scuză-mă… Pot să te duc undeva?

Era atât de ofensată, că nici măcar nu văzuse maşina de lângă ea. Înăuntru se iţea, ca o broască ţestoasă ciudată, capul lui Víctor „Lennon” Lopera.

– Mulţumesc, merg departe, a spus fără chef.

– Unde?

– Claudio Coello.

– Păi, te duc, dacă vrei. Eu merg în centru.

N-avea niciun chef să stea la palavre cu tipul, dar s-a gândit că are să-i distragă atenţia.

S-a urcat în maşina murdară, plină ochi de hârtii şi cărţi, care mirosea a tapiserie veche. Lopera conducea încet şi cu grijă, tot aşa cum vorbea. Părea totuşi foarte încântat s-o aibă pe Elisa alături, aşa că i-a mai venit inima la loc. Cum li se întâmplă tuturor Marilor Timizi, a început deodată să vorbească prea mult.

– Cum ţi s-a părut ce-a zis la început despre realitate? „Ecuaţiile sunt realitatea”. Sigur, dacă zice el… Nu ştiu, dar cred că e un reducţionism pozitivist foarte exagerat. Refuză posibilitatea adevărurilor revelate ori intuitive, care sunt, de pildă, baza credinţelor religioase ori a bunului-simţ. Şi asta-i o… Ce mai, îmi închipui că spune aşa fiindcă-i ateu. Dar, sincer, nu cred că dovezile ştiinţifice ar fi incompatibile cu credinţa. E la alt nivel, cum afirma şi Einstein. Nu poţi… S-a oprit la o intersecţie, aşteptând să se elibereze şoseaua, ca să-şi continue drumul şi monologul. Nu-ţi poţi converti experienţele metafizice în reacţii chimice. E absurd. Heisenberg zicea…

Elisa nu l-a mai ascultat şi s-a limitat să privească şoseaua, bombănind din când în când. Dar Lopera a şoptit pe nepusă masă:

– Şi eu am observat. Cum te trata, vreau să zic.

A simţit că-i ardeau obrajii şi, amintindu-şi, iar i-a venit să plângă.

Blanes pusese câteva întrebări, dar alesese pe cineva din dreapta ei, să-i răspundă, un student aflat la două locuri distanţă, care ridicase mâna odată cu ea.

Valente Sharpe.

La un moment dat, s-a întâmplat ceva. Blanes a pus o întrebare şi numai *ea* a ridicat mâna. Dar, în loc să-i dea cuvântul, savantul îi îndemnase pe ceilalţi să răspundă: „Haideţi, ce-i cu dumneavoastră, domnilor? Vă temeţi să nu vă pierdeţi titlul de licenţiaţi dacă greşiţi?" După câteva secunde grele, Blanes a arătat din nou în acelaşi loc. Elisa i-a auzit iar gasul cizelat, liniştit, aproape amuzat, cu un uşor accent străin: „La acest nivel, nu-i valabilă nicio geometrie, datorită fenomenului de spumă cuantică". „Foarte bine, domnule Valente." Valente Sharpe.

Cei cinci ani cât fusese şefă de promoţie exacerbaseră dorinţa de competitivitate a Elisei până la forme sălbatice. Nu puteai fi primul în lumea ştiinţifică fără teribila pornire prădătoare de a-ţi elimina sistematic rivalii. Din acest motiv, dispreţul absurd al lui Blanes era pentru ea o tortură insuportabilă. Nu voia să-şi arate orgoliul rănit în faţa unui coleg, dar era deja la capătul puterilor.

– Mi-a făcut impresia că nici măcar nu mă vedea, a bombănit, înghiţindu-şi lacrimile.

– Eu cred că te vede prea mult, a replicat Lopera. S-a uitat la el.

– Spun că… a încercat el să se explice, cred că te-a văzut şi s-a gândit: „O fată atât de… atât de… nu se poate, şi foarte…" Vreau să zic că asta-i o prejudecată machistă. Poate nu ştie că ai ieşit prima la examen. Nu ştie cum te cheamă. Crede că Elisa Robledo e… În fine, că nu poţi fi tu.

– Hai, zi, de ce?

Nu voia să-i pună întrebarea, dar nici nu-i mai păsa dacă era neîndurătoare.

– Presupun că nu-s incompatibile, a zis Lopera, fără să răspundă, parcă vorbind în sinea lui. Deşi genetic e ciudat. Frumuseţea şi inteligenţa, vreau să zic. Aproape niciodată nu stau alături, deşi există şi excepţii. Richard Feynman era foarte chipeş, nu? Aşa se zice. Ric la fel, şi el e… în felul lui, nu-i aşa? Un pic, nu?

– Ric?

– Ric Valente, prietenul meu. Îi spun aşa de când îl cunosc. Nu-ţi aduci aminte că ţi l-am arătat ieri, la petrecere? Ric Valente.

Simpla menţionare a acelui nume o făcuse să strângă din dinţi. „Valente, Sharpe, Valente Sharpe.” În creierul ei, numele căpăta o rezonanţă metalică, precum tăişul fierăstrăului electric, care îi făcea fărâme orgoliul. „Valente Sharpe, Valente Sharpe.”

– Şi el are un pic din amândouă: atrăgător şi isteţ, ca tine, a continuat Lopera, străin, după câte se părea, de emoţiile ei. În plus, mai ştie şi cum să bage oamenii în buzunar, ai observat? E ca un îmblânzitor de şerpi cu profesorii. De fapt, cu toţi. Gâtul i-a gâlgâit, parcă de râs (în anii următori, Elisa avea să-i audă de nenumărate ori râsul, cu mare plăcere, dar atunci i-a displăcut). Şi cu fetele. Da, şi cu ele. Vai, aşa e…

– Vorbeşti de el de parcă nu i-ai fi prieten.

– Cum de parcă nu i-aş fi? Aproape că a putut auzi bâzâitul hard-ului lui Lopera, procesând acel comentariu banal. Fireşte că sunt. Adică, am fost. Ne-am cunoscut în liceu, apoi am urmat facultatea împreună. Dar Ric a obţinut o „superbursă”, şi gagiul s-a dus la Oxford, la departamentul lui Roger Penrose, aşa că nu ne-am mai văzut. Intenţionează să se întoarcă în Anglia, când se termină chestia cu Blanes, dacă Blanes nu-l ia cu el la Zürich, fireşte.

Zâmbetul buzelor cărnoase ale lui Lopera, când a vorbit, nu i-a plăcut Elisei. I-au revenit cele mai negre gânduri: s-a simţit nespus de abătută,

aproape neînsufleţită. „Blanes îl va alege pe Valente Sharpe, probabil.”

– Sunt vreo patru ani de când nu ne mai vedem, a continuat Lopera. Nu ştiu, poate mi se pare uşor schimbat. Mai… mai sigur de sine. E un geniu, trebuie să admitem, un geniu la cub, fiu şi nepot de genii: tatăl lui e crip… criptograf, şi lucrează la Washington, la un centru de siguranţă naţională. Mama lui e nord-americană, şi predă matematică la Baltimore. Anul trecut a fost nominalizată la medalia Fields. Fără voia ei, Elisa Robledo a fost impresionată. Medalia Fields era un soi de Nobel pentru matematică, iar în Statele Unite era premiul acordat anual celor mai buni din lume în specialitate. S-a întrebat ce-ar simţi ea dacă ar avea o mamă nominalizată la medalia Fields. Atunci nu simţea decât furie. Sunt divorţaţi. Iar fratele mamei lui…

– A luat Nobelul pentru Chimie? l-a întrerupt Elisa, simţindu-se meschină. Ori poate că a fost Niels Bohr?

Lopera a scos iar sunetul misterios care trebuia să fie hohot.

– Nu, e tehnician programator la Microsoft în California. Voiam să zic că Ric a învăţat de la ei toţi. E un burete, ştii? Când crezi că nu te ascultă, analizează tot ce faci ori spui. E o maşinărie. Unde te las pe Claudio Coello?

Elisa i-a spus că nu era nevoie s-o ducă până acasă, dar Lopera a insistat. Prinşi în ambuteiajul amiezii madrilene, au pus repede punct scurtei lor discuţii, având vreme suficientă şi pentru tăcere. Elisa a găsit în torpedou, sub nişte dosare cu muchiile mototolite, două cărţi. A citit titlul uneia: *Jocuri şi ghicitori matematice.* Cealaltă, voluminoasă, era *Fizică şi credinţă. Adevăr ştiinţific şi religios.*

Pe Claudio Coello, Lopera a rupt tăcerea şi a zis:

– Ce s-a mai ofticat Ric când a văzut că i-o luaseşi înainte la examenul de admitere pentru curs.

Şi a scos iar acel râs-zgomot.

– Serios?

– Cred şi eu, nu ştie să piardă. Dar deloc. Şi, pe nepusă masă, Lopera şi-a schimbat expresia: părea că se gândea la ceva nou, până atunci pierdut din vedere. Fereşte-te, a adăugat.

– De cine?

– De Ric. Ai grijă.

– De ce? Poate interveni pe lângă juriul medaliei Fields, ca să nu-mi fie acordată?

Lopera s-a făcut că nu înţelegea ironia.

– Nu, dar nu-i place să piardă. A oprit maşina. Asta e casa ta?

– Da, mulţumesc. Ascultă, de ce spui să am grijă? Ce-mi poate face?

Nu s-a uitat la ea. Ci în faţă, ca şi cum ar fi condus în continuare.

– Nu. Voiam doar să spun că a fost uimit că erai prima.

– Fiindcă-s femeie? a întrebat ea cu furie rece. De-asta?

Víctor părea ruşinat.

– Poate că da. Nu-i obişnuit… ei bine, nu-i obişnuit să fie al doilea. Elisa şi-a muşcat limba ca să nu replice. „Nici eu”, a gândit. Dar nu te nelinişti, a adăugat el, încercând parcă să-i dea curaj ori să schimbe vorba. Sunt sigur că Blanes va şti să te aprecieze. E prea bun, ca să nu aprecieze ceea ce-i bun.

Fraza lui a mai îmbunat-o niţel şi l-a mai iertat pe Lopera. Intrând în clădire, s-a gândit că poate fusese cam dură cu el şi s-a întors să-şi ia rămas-bun, dar acesta plecase deja. A mai stat o clipă pe loc, copleşită de gânduri.

Scena o făcuse să-şi amintească de întâlnirea din seara anterioară cu Javier Maldonado. Aproape mecanic, a aruncat o privire în stradă, dar n-a

văzut pe nimeni care s-o spioneze. N-a descoperit niciun individ cu plete şi mustăţi cărunte. „Albert Einstein, fireşte. În realitate, Einstein e bunicul lui Valente, şi ieri-seară mă spiona.”

A zâmbit şi s-a îndreptat spre lift. A dedus că fusese o întâmplare, întâmplările erau posibile: chiar şi matematica le considera probabile. Doi bărbaţi, uşor asemănători, care se uită după ea în aceeaşi noapte. De ce nu? Doar un paranoic s-ar tot gândi la aşa ceva.

În vreme ce urca, şi-a amintit de avertismentul ciudat dat de Víctor Lopera.

„Fereşte-te de Ric.”

Ce absurd! Dar Valente nici nu se uita la ea. În prima zi de cursuri n-o privise nici măcar o dată.

6

Şi-au dat întâlnire sâmbătă seara, într-o cafenea pe care ea n-o ştia, lângă strada Atocha. „O să-ţi placă”, o asigurase Maldonado.

Şi n-a greşit. Era un loc liniştit, cu pereţii închişi la culoare, şi care semăna oarecum cu o sală de teatru, mai ales datorită unei draperii roşii de lângă bar. Ei i-a plăcut la nebunie.

Maldonado o aştepta la una dintre puţinele mese ocupate. Elisa n-a putut nega că s-a bucurat mult să-l vadă după săptămâna tristă pe care o avusese.

– Ieri te-am sunat de câteva ori acasă, părea că răspunde cineva, după care se întrerupea legătura, i-a spus Maldonado.

– Era linia stricată. Acum au reparat-o.

Compania telefonică spusese că avusese loc o „avarie de sistem”, dar, după părerea Elisei, care trecuse cu adevărat printr-o „avarie de sistem”, fusese maică-sa, care, deşi nervoasă la culme, cu tonul ei măsurat, ceva mai ridicat ca de obicei, ameninţase să-i dea în judecată pentru daune şi

prejudicii („Am clienţi foarte importanţi, care obişnuiesc să mă sune acasă, nici nu vă închipuiţi…”). I-au dat asigurări că sâmbătă de dimineaţă aveau să trimită câţiva tehnicieni, care să verifice liniile şi să repare avaria, ceea ce au şi făcut. Numai atunci se calmase Marta Morandé.

A cerut o Coca-Cola light, privindu-l amuzată pe Maldonado, care îşi scotea hârtiile din rucsac.

– Ai luat-o de la capăt cu întrebările? a glumit.

– Da. Nu vrei? Ea s-a grăbit să-i facă semn că da, fiindcă simţea că era serios. Ştiu că-i o bazaconie, s-a scuzat el, dar asta mi-e slăbiciunea, ce să-i faci, şi-ţi mulţumesc mult de tot că m-ai sunat, mândro. Jurnalismul de calitate se face din informaţii adunate cu răbdare, a adăugat cu un ton de demnitate rănită, care pe ea a mirat-o.

– Fireşte, scuză-mă.

„Am făcut o gafă”, s-a gândit. Dar surâsul aproape sfios al lui Maldonado a avut darul de a-i risipi ultimele remuşcări.

– Nu, tu să mă ierţi pe mine. Sunt cam nervos, fiindcă se termină cursul şi trebuie să predau reportajul cât mai iute.

– Păi, hai, l-a încurajat ea, să nu mai pierdem vremea: întreabă-mă ce vrei. Mie mi-e egal.

Cu toate acestea, tot se simţea încordarea în aer. El o întreba mecanic despre cum îşi petrecea timpul liber, ea răspundea rigid, de parcă era la un examen oral. Elisa a înţeles că amândoi se căiau că începuseră altfel decât în seara petrecerii. Maldonado s-a interesat de sporturile pe care ea le practica şi totul s-a schimbat. Elisa i-a zis că făcea tot ce putea, ceea ce era adevărat: greutăţi, nataţie, aerobic. Maldonado a fixat-o cu privirea.

– Acum îmi explic fizicul tău, a spus.

– Ce-i cu fizicul meu? a zâmbit ea.

– E un fizic perfect pentru o fiziciană.

– Ce glumă proastă şi previzibilă.

– Mi-ai oferit-o pe tavă.

Apoi au vorbit despre copilăria ei. Ea i-a istorisit că fusese o fetiţă singuratică, depinzând exclusiv de propriul creier pentru distracţii şi jocuri. N-avea de ales, fiindcă părinţii nu mai doriseră să aibă alţi copii, căci erau interesaţi mai degrabă să-şi cerceteze propriile angoase decât să-i dea ei atenţie. Tatăl ei („Îl chema ca pe tine: Javier") se făcuse fizician în vremuri „şi mai rele" decât cele de azi. Elisa şi-l amintea ca pe un bărbat amabil, cu barba mică, neagră; atât şi nimic mai mult. Îşi petrecuse parte din viaţă în Anglia şi în Statele Unite, cercetând „interacţiunea slabă", temă la modă în fizica teoretică a anilor şaptezeci: forţa care provoacă dezintegrarea anumitor atomi.

– A studiat multă vreme ceva cunoscut drept „încălcarea simetriei CP de către kaon". Nu te mai strâmba aşa, te rog.

Elisa a început să râdă.

– Nu, nu, a spus Maldonado. Eu ascult şi scriu.

– „Kaon" cu „k", a arătat Elisa Robledo spre hârtia pe care Maldonado lua notiţe.

Se distra tot mai tare. Din nefericire, a trebuit să vorbească şi despre mama ei. Marta Morandé, matură, atrăgătoare, magnetică, proprietara şi directoarea salonului Piccarda. La Piccarda îţi descoperi propria frumuseţe.

Îi venea greu să vorbească despre ea şi să se amuze.

– E dintr-o familie obişnuită să aibă bani şi să călătorească. Îţi jur că încă mă mai întreb ce-a putut vedea tata la una ca ea. Dar sunt convinsă că el… Că tata nu m-ar fi lăsat atât de singură, dacă mama ar fi fost altfel. Spunea mereu că trebuie să se bucure de viaţă, că nu putea trăi închisă în casă din simplul motiv că se măritase cu un „creieruţ". Aşa-i spunea. Uneori o spunea şi de faţă cu mine. „Azi vine creieruţul", zicea. Maldonado nu mai scria. O asculta foarte serios. Cred că tata nu voia să-şi complice existenţa cu un divorţ. Iar familia lui fusese foarte catolică. Se mărginea să se dea

deoparte şi s-o lase pe mama să „trăiască”. Elisa Robledo s-a uitat spre masă, zâmbitoare. Îţi mărturisesc că am hotărât să studiez fizica doar ca să-mi dezamăgesc mama, care voia să urmez ştiinţele economice, ca s-o ajut să-şi conducă celebrul salon de frumuseţe. Chiar c-am dezamăgit-o. A durut-o. N-a mai vorbit cu mine şi, profitând de altă absenţă a tatei, s-a cărat să locuiască în casa ei de vacanţă din Valencia. Am rămas singură în Madrid, cu bunicii din partea tatei. Când a aflat, tata s-a întors şi mi-a spus că el n-are să mă părăsească nicicând. Nu l-am crezut. După o săptămână, s-a dus la Valencia s-o vadă pe mama şi s-o convingă să semneze un armistiţiu. La întoarcere, a făcut un accident, un autoturism condus de un beţiv ciocnindu-se de el. Aşa s-a terminat totul.

O luase cu frig. Şi-a frecat braţele goale. Pe de altă parte, avea doar frisoane, nu îi era rău cu adevărat. I se părea că făcea bine, vorbind despre acele lucruri. Înainte, cui ar fi putut să-i povestească totul?

– Acum locuiesc iar cu mama, a adăugat. Dar fiecare avem propriul teritoriu în casă şi încercăm să nu trecem graniţa.

Maldonado desena cercuri pe hârtie. Elisa şi-a dat seama că încordarea de la început ameninţa să revină. A hotărât să schimbe tonul.

– Dar crede-mă, perioada pe care am petrecut-o singură la Madrid mi-a picat foarte bine: mi-a oferit prilejul să-mi cunosc mai bine bunicul, care era omul cel mai bun de pe lume. Fusese învăţător şi-i plăcea la nebunie istoria. Obişnuia să-mi spună poveşti despre civilizaţii vechi şi să-mi arate poze din cărţi.

Tema l-a încurajat pe Maldonado, care a început iar să ia notiţe.

– Îţi place istoria? a întrebat.

– Datorită bunicului, mult. Deşi abia de ştiu câte ceva.

– Ce epocă istorică preferi?

– Nu ştiu, s-a gândit Elisa. Mă fascinează civilizaţiile antice: egiptenii, grecii, romanii… Bunicii îi plăcea mult Roma imperială, începi să te gândeşti la oamenii aceia, care au lăsat atâtea urme şi au dispărut pe vecie.

– Şi?

– Nu ştiu, mă atrage.

– Te atrage trecutul?

– Pe cine nu-l atrage? Seamănă cu ceva pierdut pe vecie, nu-i aşa?

– Dar, a spus Maldonado, ca şi cum uitase să întrebe, n-am vorbit despre ideile tale religioase. Crezi în Dumnezeu, Elisa?

– Nu. Ţi-am mai spus că familia din partea tatei era foarte catolică, dar bunicul a fost destul de inteligent ca să nu mă copleşească deloc cu aşa ceva; mi-a transmis pur şi simplu valori. N-am crezut nicicând în Dumnezeu, nici măcar când eram fetiţă. Iar acum, o să-ţi pară ciudat, mă consider mai mult creştină decât credincioasă. Cred în ajutorul dat altora, în sacrificiu, în libertate, în aproape tot ce-a predicat Hristos, dar nu în Dumnezeu.

– De ce-ar trebui să-mi pară ciudat?

– Sună ciudat, nu?

– Nu crezi că Isus a fost fiul lui Dumnezeu?

– În ruptul capului. Ţi-am spus că nu cred în Dumnezeu. Dar cred că Isus Hristos a fost un om foarte bun şi curajos, care a ştiut să transmită valori.

– Ca bunicul tău.

– Da. Dar a avut o soartă mai rea decât a bunicului. L-au omorât pentru ideile Lui. În asta chiar cred: că trebuie să murim pentru ideile noastre.

Maldonado scria. Deodată, ea s-a gândit că acele întrebările foarte speciale trebuiau să se subsumeze unui motiv personal, care n-avea nimic

de-a face cu chestionarul. Era gata să i-o spună, când l-a văzut punând pixul în buzunar.

– Eu am terminat, a zis Maldonado. Facem o plimbare?

S-au dus până în Sol[7]. Era prima sâmbătă din iulie, noaptea era caldă, iar oamenii umpleau până la refuz piaţa, venind dinspre marile magazine, care începeau să închidă. După ce-au tăcut o vreme, în care ea s-a prefăcut mai interesată să se ferească de lume şi să privească statuia lui Carol al III-lea decât să vorbească, l-a auzit pe Maldonado.

– Şi cu Blanes cum merge?

Era întrebarea de care se temea. Ca să fie sinceră, ar fi trebuit să răspundă că orgoliul ei era nu numai rănit, ci de-a dreptul în comă, abandonat în sala de reanimare din adâncul eului ei. Nu mai încerca să iasă în evidenţă, nici măcar nu mai ridica mâna, oricare ar fi fost întrebarea. Se limita să asculte şi să înveţe. În schimb, Valente Sharpe (cu care încă nu schimbase nici măcar o privire) strălucea tot mai mult. Colegii începuseră să-l întrebe şi pe el dacă aveau neclarităţi, de parcă era Blanes însuşi ori braţul lui drept. Şi, dacă încă nu era, se pregătea să devină, fiindcă însuşi Blanes îl solicita uneori să intervină: „N-ai nimic de zis, Valente?" Iar Valente Sharpe răspundea cu glorioasă exactitate.

Uneori, în tot ceea ce simţea era invidie. „Dar nu: ceea ce simt e un gol. M-am dezumflat. E ca şi cum m-aş fi pregătit pentru un maraton foarte greu, şi nu m-ar fi lăsat să concurez." Era evident că Blanes hotărâse deja cine avea să îl însoţească la Zürich. Elisei nu-i rămânea decât să-i înveţe cât mai bine teoria cea frumoasă şi să aleagă altceva pentru viitorul ei profesional.

S-a întrebat dacă să-i povestească toate acestea lui Maldonado, dar a decis că-i spusese deja destule pentru acea noapte.

– Bine, a răspuns, e un profesor excelent.

– Tot mai vrei să-ţi faci teza cu el?

A şovăit înainte de a-i da un răspuns. Un „da" foarte entuziast ar fi fost o minciună, un „nu" tăios n-ar fi fost nici el adevărat. Emoţiile, se gândea Elisa, erau foarte asemănătoare incertitudinii cuantice. A spus:

– Fireşte.

Aşa, cu oarecare răceală. Şi a lăsat să-i plutească în aer adevăratele dorinţe.

Traversaseră piaţa până lângă Statuia Ursului care îmbrăţişează un Madroño[8].

Maldonado a rugat-o să intre într-o cofetărie, ca să-şi satisfacă una din rarele lui, aşa i-a zis, „slăbiciuni": o bomboană crocantă. Ea a râs de tonul de copil capricios cu care a cerut-o, dar şi mai mult de plăcerea evidentă cu care a hăpăit-o. Degustându-şi delicatesa, oprit chiar acolo, Maldonado i-a propus să cineze la un restaurant chinezesc. Ea a acceptat imediat, bucurându-se că el nu considera noaptea încheiată.

Chiar atunci, din pură întâmplare, ea îl observase pe bărbat.

Stătea în picioare lângă intrarea în cofetărie. Avea păr cărunt şi mustaţă cenuşie. Ţinea în mână o vafă din care muşca din când în când. Semăna mai bine cu *primul* decât cu *al doilea.* De fapt, părea fratele bărbatului de la petrecere. Poate că era – nu putea să nege – chiar bărbatul de la petrecere, dar altfel îmbrăcat.

Dar nu: greşea. Acum observa că părul acestuia era foarte creţ, iar el avea o constituţie mai slabă. Era alt individ.

O clipă s-a gândit: „Nu-i nimic, nu-i ciudat. E cineva care seamănă cu altcineva şi care mă priveşte şi el". Dar a fost ca şi cum i s-ar fi deschis brusc uşa logicii, iar gândurile iraţionale s-ar fi strecurat prin ea, spărgând totul şi făcând hărmălaie, ca invitaţii burduşiţi cu cocaină până în vârful capului. „Trei bărbaţi diferiţi şi asemănători. Trei bărbaţi care mă privesc."

– Ce-i cu tine? a întrebat Maldonado.

Nu se mai putea preface. Trebuia să-i spună ceva.

– Omul ăla.

– Care om?

Când Maldonado a întors capul, tipul se ştergea pe mâini cu un şerveţel şi nu se mai uita la Elisa.

– Cel de lângă cofetărie, cu bluză albastru-închis. Mă privea ciudat. Nu putea suferi ideea că Maldonado îşi închipuia că ea avea viziuni, dar nu se mai putea opri. Seamănă mult cu altul pe care l-am văzut în seara petrecerii de la Alighieri; şi ăla se uita la mine. Poate că-i acelaşi.

– Serios? a întrebat Maldonado.

Chiar atunci, bărbatul s-a întors şi s-a depărtat, luând-o spre strada Alcalá.

– Nu ştiu, parcă mă spiona. A încercat să râdă de propriile vorbe, dar şi-a dat seama că nu putea. Nici Maldonado n-a râs. Poate că-s aiurită.

El i-a propus să meargă într-un bar liniştit, ca să vorbească despre toate astea. Dar în împrejurimi nu era niciun bar liniştit, iar Elisa era prea crispată ca să umble prea mult pe jos. Au hotărât să intre în restaurantul chinezesc unde aveau de gând să cineze; încă nu era foarte multă lume.

– Acum povesteşte-mi cu lux de amănunte ce ţi s-a întâmplat data trecută, a spus Maldonado după ce s-au aşezat la o masă mai ferită. A ascultat atent, apoi i-a cerut descrierea cât mai precisă a bărbatului de la universitate. Dar a întrerupt-o înainte de a termina: Aşteaptă, cred că ştiu. Păr cărunt, mustaţă… Îl cheamă Espalza, e profesor de statistică la Alighieri. A ţinut câteva seminarii de sociologie statistică, la care am fost, dar îl cunosc mai ales pentru că-i membru al Asociaţiei Profesorilor, iar eu am fost la Asociaţia Studenţilor. A făcut o pauză, adoptând atitudinea maliţioasă care îi plăcea ei. E divorţat şi are faimă de bătrân verde. Sigur l-ai lăsat cu balele curgând…

Ei i-a venit deodată să râdă.

– Ştii ce-am păţit în noaptea aia? Când m-ai lăsat acasă, am descoperit alt bărbat cu mustaţă care se uita la mine. Maldonado a făcut ochii mari. Şi cel de azi avea mustaţă!

– Conspiraţia mustăcioşilor! a murmurat, parcă alarmat. Acum înţeleg!

Elisa a hohotit. Cum putuse să fie atât de idioată? Totul avea o singură explicaţie: sfârşitul facultăţii şi începutul sever al cursului lui Blanes o aduseseră la capătul puterilor. A râs până i-au dat lacrimile. Brusc, l-a văzut pe Maldonado schimbându-se la faţă şi privind ceva în spatele ei.

– Dumnezeule! a spus speriat. Chelnerul! Elisa Robledo s-a întors, ştergându-şi lacrimile. Chelnerul era un oriental, dar (lucru rar printre cei de rasa lui) purta o mustaţă deasă şi neagră. Maldonado a strâns-o de braţ: Alt mustăcios! Şi mai rău: un chinez *mustăcios!*

– Te rog! a început iar să râdă. Gata!

– Să plecăm de aici, repede! a şoptit Maldonado. Suntem înconjuraţi!

Când s-a apropiat chelnerul, Elisa şi-a ascuns faţa în şerveţel.

În noaptea aceea, când a ajuns acasă, încă se mai amuza, amintindu-şi cele petrecute.

Javier Maldonado era genial. Genial cu majusculă. Toată seara o făcuse să râdă cu hohote, spunându-i anecdote cu profesori şi colegi, inclusiv despre Espalza şi înclinaţia lui de a agăţa orice tânără cu sâni. Auzind acele trivialităţi, Elisa parcă respira aer pur după ce petrecuse prea multă vreme făcând scufundări într-o mare de cărţi şi ecuaţii. Şi, culmea, când a dorit să se ducă acasă, el părea să-i fi citit gândurile şi a fost imediat de acord. Nu-şi adusese maşina, dar a condus-o până la metroul de la Retiro. Faţa lui de „rău” a rămas parcă gravată în memoria Elisei, când a coborât din vagon, şi şi-a amintit-o de câteva ori, mergând spre portalul ei.

A hotărât că nu avansase prea mult, dar făcuse câţiva paşi în relaţia cu Maldonado. Avea ceva experienţă, nu era proastă. Unul dintre avantajele singurătăţii era că întotdeauna trebuia să trăiască pe propria socoteală. Ieşise cu băieţi, mai ales la începutul studiilor, şi credea că ştia ce-i plăcea şi ce nu. Cu Maldonado legase o prietenie, dar aceea avansa.

Casa era nesfârşită şi mută. Când a aprins lumina din vestibul, a văzut că maică-sa scrisese ceva pe o hârtie lipită pe uşă. „NU VIN LA NOAPTE. FATA ŢI-A LĂSAT CINA ÎN FRIGIDER." „Fata" era o româncă robustă, de patruzeci şi cinci de ani, dar mama ei le numea astfel pe toate femeile de serviciu pe care le avusese. A aprins lumina din salon, a stins-o pe cea din vestibul, întrebându-se de ce maică-sa o informa întotdeauna despre ceva evident: Marta Morandé pleca de acasă la fiecare sfârşit de săptămână, faptul avea ecou chiar şi în viaţa mondenă, şi uneori nu se întorcea până luni. Mulţi domni o invitau să petreacă sâmbăta în casele lor luxoase. A dat din umeri: n-o interesa nici cât negru sub unghie ce făcea maică-sa.

A stins lumina din salon, a aprins-o pe cea de pe culoarul lung. Ştia că nu era nimeni: „fata" avea liber duminicile şi profita de acest fapt, plecând sâmbătă seara la soră-sa, care închiriase un apartament prin împrejurimi. Acele nopţi îi plăceau cel mai mult Elisei, fără sâcâitoarea prezenţă a maică-sii şi a fetei, care se învârteau peste tot. Avea toată casa la dispoziţie.

A străbătut coridorul şi s-a dus spre odaia ei. Brusc, şi-a amintit de „conspiraţia mustăcioşilor" şi a râs de una singură. „Acum e unul care mă aşteaptă în dormitor. Sau ascuns sub pat."

A deschis uşa. Nu erau mustăcioşi la orizont. A intrat şi a închis-o după ea. Apoi, după ce s-a gândit mai bine, a tras zăvorul.

Odaia aceea era reduta ei, locul unde studia şi trăia. Se certase de multe ori cu maică-sa, nevrând s-o lase să-şi bage nasul acolo. De multă vreme făcea singură curat, îşi făcea patul şi-şi schimba aşternutul. Nu voia să scotocească nimeni în lumea ei.

Şi-a scos blugii, i-a aruncat pe jos, s-a descălţat şi a deschis calculatorul. Avea să profite, verificându-şi mesajele electronice, care fuseseră blocate încă din ziua anterioară, din pricina liniei telefonice defecte.

Deschizându-şi poşta electronică, s-a întrebat dacă va face ceva în acea noapte. Nu va studia, în mod sigur; era foarte obosită, dar nu voia încă să doarmă. Poate să deschidă vreun folder cu poze erotice ori să intre într-o cameră de chat ori o pagină „specială”. Jocul de-a sexul electronic fusese soluţia ei cea mai rapidă şi mai aseptică în lunga perioadă a studiilor de iarnă. Totuşi, în acea noapte nu prea mai avea chef.

În poşta ei erau doar două mesaje necitite. Primul era de la o revistă electronică de matematică. Al doilea nu avea „Subiect”, dar avea semnul ce indica prezenţa unui fişier anexat. N-a identificat expeditorul:

mercurio0013mercuryfriend.net

Mirosea a virus de la o poştă. A hotărât să nu-l deschidă şi a apăsat pe butonul „Şterge”.

Atunci ecranul computerului s-a stins.

Pentru o clipă, s-a gândit că se stinsese lumina, dar şi-a dat seama că lampa de pe birou continua să fie aprinsă. A dat să se aplece, ca să verifice cablul, când deodată ecranul s-a luminat iar, iar o fotografie s-a întins peste tot. Au urmat şi altele.

Elisa a rămas cu gura căscată.

Erau desene alb-negru, realizate cu o tehnică învechită, ca a unui artist de la începutul secolului. Tematica era similară: bărbaţi şi femei dezbrăcaţi,

împreună cu alţi bărbaţi ori femei, care îi călăreau pe la spate. Sub fiecare imagine, aceeaşi întrebare, scrisă cu majuscule roşii: „ÎŢI PLACE?”

Le-a privit defilarea fără să poată face nimic pentru a o evita: tastele n-o ascultau, computerul mergea în voia lui.

„Căcănarii!” Era sigură că, în cine ştie ce fel şi în pofida tuturor precauţiilor ei, îi băgaseră un virus în sistem. Brusc a încremenit.

Imaginile se sfârşiseră, apăruse un ecran negru pe care străluceau, ca nişte scrijelituri mari, majuscule de culoare roşie. A putut citi perfect fraza, înainte ca un licăr nou s-o trimită în limbul informaticii şi să apară pagina poştei ei normale. Mesajul fusese şters. Ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

Şi-a amintit ultimele vorbe şi a scuturat din cap.

„Nu poate fi vorba despre mine. E doar publicitate.”

Vorbele acelea erau:

TE ŢIN SUB OBSERVAŢIE

7

În marţea din săptămâna care a urmat, a primit iar veşti de la „mercuryfriend”. Nu i-a folosit la nimic să-şi configureze poşta în aşa fel încât să-l blocheze pe expeditor. A închis calculatorul, dar, când a restartat sistemul, mesajul s-a deschis automat şi au apărut figuri similare şi vorbe identice, deşi nu mai erau desene de la începutul secolului, ci lucrări selecţionate din lumea grafică modernă: trupuri subliniate cu aerograful ori reproduceri informatice în trei dimensiuni. Mereu bărbaţi şi femei, care mergeau ori alergau, cu armuri şi ghete, ducând pe umeri greutatea altei figuri.

I-a venit o idee. A căutat în reţea pagina „mercuryfriend.net”. N-a mirat-o să afle că nu era accesată prea des şi se încărca imediat. Pe un fond înspăimântător, de un violet ţipător, străluceau *banners,* anunţuri electronice ale unor baruri şi cluburi cu nume dintre cele mai pitoreşti – Abbadon, Galimatii, Euclid, Mister X, Scorpion – care promiteau spectacole de noapte foarte speciale, fete şi băieţi drept concubini ori schimburi de perechi.

Aşadar, asta era tot. Cum bănuise, totul era publicitate. Cine ştie cum ajunsese adresa ei electronică la porcii ăia, iar acum o bombardau. Trebuia să scape de ei, poate schimbându-şi adresa, dar o liniştea să ştie că mesajele n-aveau nimic personal.

Făcuse pace şi cu Clanul Mustăcioşilor. De când Maldonado o liniştise, abia dacă se mai gândea la ei. Ori aproape. Uneori se înfiora uşor, când vedea pe stradă un bărbat cu părul şi mustaţa cărunte. Alteori, chiar îi identifica de la mare depărtare. Înţelegea că de fapt creierul ei îi căuta inconştient. Dar n-a surprins pe niciunul privind-o ori urmărind-o, iar la sfârşitul săptămânii uitase complet ori cel puţin nu-i mai dădea importanţă.

Avea alte lucruri la care să se gândească.

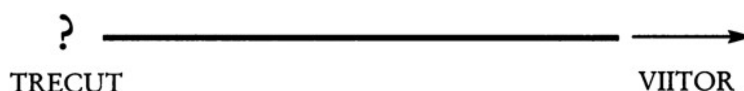
Vineri a hotărât să schimbe macazul la cursul lui Blanes.

– Cum credeţi că o putem rezolva?

Blanes arăta o ecuaţie, scrisă cu literele lui mici şi înghesuite. Dar Elisa şi restul studenţilor erau în stare să citească acele simboluri ca şi cum ar fi fost un text în spaniolă şi ştiau că se refereau la întrebarea Fundamentală a teoriei: „Cum să identificăm şi să izolăm corzi finite de timp de la o singură *extremitate?”*

Tema era delirantă. Se demonstra matematic că acelor corzi de timp le lipsea *una din extremităţi.* Făcând o paralelă, Blanes a desenat pe tablă o

linie, apoi le-a cerut studenţilor să-şi închipuie că era un segment dintr-un fir aflat pe o masă: extremitatea era „viitorul”, cealaltă „trecutul”. Firul se îndrepta spre „viitor”, şi a indicat acest lucru cu o săgeată. Nu putea s-o facă altfel, fiindcă, după rezultatele ecuaţiilor, extremitatea „trecut”, adică opusă, cealaltă extremitate a firului, pur şi simplu nu *exista* (era faimoasa explicaţie a motivului pentru care timpul curgea într-o singură direcţie, care îi adusese atâta celebritate lui Blanes). Blanes l-a reprezentat, desenând un semn de întrebare: nu exista nicio extremitate liberă, care să poată fi identificată drept „trecut”.

Totuşi, faptul cel mai incredibil, cel care făcea praf orice încercare de a aplica logica, era acesta: deşi îi lipsea una din extremităţi, coarda de timp *nu era infinită.*

Extremitatea „trecut” avea un sfârşit, dar acest sfârşit *nu era un capăt.*

Paradoxul îi dădea Elisei o ameţeală plăcută. Păţea la fel ori de câte ori zărea un licăr de ciudăţenie a lumii. Cum era cu putinţă ca realitatea să fie alcătuită, în minuscula ei intimitate, din nebunii asemănătoare segmentelor de coardă cu extremităţi *care nu erau capete?*

Credea totuşi că ştia răspunsul la întrebarea formulată de Blanes. Nici măcar n-a avut nevoie să-l scrie în caiet: îl mai dezvoltase deja acasă, iar concluziile îi pluteau în minte.

Înghiţindu-şi saliva, dar sigură de sine, a hotărât să-şi asume riscul.

Douăzeci de perechi de ochi ţintuiau tabla, dar o singură mână s-a ridicat pe loc.

A lui Valente Sharpe.

– Spune-ne, Valente, a zâmbit Blanes.

– Dacă pe segmentele intermediare ale fiecărei corzi ar exista bucle, le-am putea identifica prin cantităţi discrete de energie. Şi chiar le-am putea izola, dacă ar exista suficientă energie pentru a separa buclele. Adică… şi a urmat şuvoiul unui limbaj matematic torenţial.

Când explicaţia s-a sfârşit, a urmat o tăcere. Şi clasa, şi Blanes păreau stupefiaţi.

– Nu, răspunsese Blanes.

Pe post de păpuşă ventrilocă, tânărul deschisese gură să vorbească, dar altă voce luase cuvântul, la două locuri distanţă în stânga lui, întrerupându-l.

Toţi s-au uitat la Elisa. Dar ea nu se uita decât la Blanes. Îşi auzea bătăile inimii, îşi simţea căldura din obraji, ca şi cum în loc de ecuaţii murmura vorbe de iubire. A aşteptat consecinţele, suportând privirea fixă a pleoapelor mijite (modul tipic de a privi al lui Blanes, care îi amintea de un bătrân actor de la Hollywood, Robert Mitchum), cu un calm de neconceput chiar şi pentru ea. Dar ceea ce în alte situaţii era principalul ei defect – caracterul ei pasionat – a fost acum un avantaj: credea că avea dreptate şi era hotărâtă să lupte pentru aceasta, împotriva oricui.

– Nu cred să vă fi văzut cerând cuvântul, domnişoară… a spus Blanes cu o voce la fel de inexpresivă ca şi chipul său, dar cu o duritate sigură.

Tăcerea s-a făcut mai groasă.

– … Robledo, a replicat Elisa. Şi nu m-aţi văzut cerând cuvântul, fiindcă nu l-am cerut. Vi-l cer de mai bine de-o săptămână şi păreţi să nu mă vedeţi, aşa că azi am preferat să vorbesc.

Capetele se întorceau când spre Blanes, când spre Elisa, cu atâta râvnă, ca şi cum priveau doi mari tenismeni care-şi disputau ultimele secunde ale setului decisiv. Atunci, Blanes s-a întors iar spre Valente şi a zâmbit.

– Spune-ne, te rog, Valente, a zis iar.

Slab cum îl ştiau, cu pielea osoasă şi albă, ca o statuie de gheaţă în faţa pupitrului, Valente a răspuns imediat, cu voce tare şi limpede.

Privindu-i profilul uscat, pe Elisa a uimit-o un simplu amănunt: deşi Valente răspunsese acelaşi lucru ca ea, o făcuse într-un mod particular, cu alte vorbe, dând impresia că aşa gândise de la început, fără să ţină seama deloc de răspunsul ei, căzând inclusiv într-o uşoară greşeală referitoare la nişte variabile, pe care Blanes s-a grăbit să i-o corecteze. „Se apără, ca şi mine, s-a gândit încântată. Am făcut meci nul, Valente Sharpe."

Când Valente şi-a încheiat expunerea, Blanes a zis: „Foarte bine. Mulţumesc". Apoi a lăsat ochii în jos, privindu-şi pantofii.

– Acesta e un curs pentru licenţiaţi în fizică teoretică, a adăugat delicat, cu vocea lui răguşită. Adică, pentru adulţi. Dacă unul dintre dumneavoastră vrea să mai aibă şi altă reacţie infantilă, l-aş ruga să n-o facă aici, vă rog. Să nu uitaţi. Şi, întorcând la întâmplare privirile, dar nu spre Valente ori Elisa, ci spre toată clasa, a adăugat, pe acelaşi ton: Fără nicio legătură cu acest lucru, soluţia oferită de domnişoara Robledo este exactă şi strălucită.

Elisa s-a înfiorat. „Mă numeşte doar pe mine, fiindcă eu am vorbit prima." Şi-a amintit de o frază spusă de unul dintre profesorii ei de optică: „În ştiinţă îţi poţi permite să fii căcănar, dar trebuie să încerci să fii *înaintea* tuturor celorlalţi". Dar n-a simţit o plăcere deosebită, nici măcar nu s-a bucurat. Din contră, a fost copleşită de un val de ruşine amară.

A tras cu coada ochiului la profilul impasibil al lui Valente Sharpe, care n-o privea niciodată, şi s-a simţit mizerabil. „Felicitări, Elisa: azi ai fost prima oară căcănăreasă."

A plecat capul şi şi-a ascuns lacrimile, cu mâna streaşină la ochi.

Era atât de buimăcită de cele întâmplate, că abia dacă s-a gândit să caute un nou e-mail de la „mercuryfriend”, când a ajuns acasă. Cum ştia că, orice ar fi făcut, fişierul ataşat tot se va încărca pe ecran, l-a deschis aşa cum era. Imaginile au început să-i defileze în faţa ochilor.

Era să-şi ia privirea de pe el, când şi-a dat seama de diferenţă.

Printre figurile erotice erau şi altele: un bărbat mergea gârbovit sub greutatea unui bolovan ţinut pe omoplaţi, un soldat în uniforma de pe vremea Primului Război Mondial ducea o fată într-un scăunaş purtat pe spate, un dansator stătea căţărat pe umerii altuia. La sfârşit, cu litere roşii pe fond negru, apărea altă frază enigmatică: „DACĂ EŞTI CINE CREZI CĂ EŞTI, AI SĂ AFLI”.

Oare ce spunea anunţul? Elisa a dat din umeri, fără să priceapă, şi a închis calculatorul, deşi o idee foarte vagă a mai ţintuit-o câteva clipe în faţa ecranului.

A decis că era vorba despre un amănunt banal (ceva ce uitase şi se chinuia să-şi amintească). O să-şi aducă ea aminte.

S-a dezbrăcat şi a făcut un duş cald şi lung, care în cele din urmă a relaxat-o. Până a ieşit din baie, a uitat tot ce era legat de mesaj şi nu s-a mai gândit la cele petrecute la curs. O obseda dispreţul pe care i-l arăta Blanes. „Nu vrei supă? Trei ceşti.” Nici nu s-a gândit să se îmbrace: a întins prosopul pe pat, s-a trântit pe el cu notiţe şi cărţi cu tot, şi a început să facă anumite calcule, la care se gândise pentru lucrarea pe care trebuia s-o predea.

Nu mai avea decât cinci zile de curs. Paralel cu ultima sesiune, era programat un simpozion internaţional de două zile în Palatul Congreselor, la care aveau să asiste câţiva dintre cei mai buni fizicieni teoreticieni din lume, precum Stephen Hawking ori David Blanes însuşi. Până atunci, fiecare student trebuia să predea un studiu despre

posibilele soluţii ale problemelor pe care le ridica teoria sequoiei.

Elisa s-a gândit să verifice o idee nouă. Rezultatele nu păreau limpezi, dar simplul fapt de a avea un drum de străbătut a calmat-o.

Din nefericire, puţin după aceea şi-a pierdut tot calmul.

S-a întâmplat când a ieşit să mănânce ceva. Şi s-a întâlnit cu maică-sa, care îşi împlinea datoria de a-i face viaţa cât mai grea.

– Ia te uită. Credeam că încă n-ai sosit. Cum te bagi în camera ta şi nici măcar n-ai grijă să dai bună ziua…

– Păi, după cum vezi. Am sosit.

Se întâlniseră pe culoar. Maică-sa, îmbrăcată şi coafată perfect, mirosea a parfumuri scumpe, ale căror reclame ocupau o pagină întreagă în revistele de modă, alături, aproape întotdeauna, de nudurile unor femei. În ceea ce o privea pe Elisa, ea îşi pusese un halat de baie vechi şi ştia că semăna ca mai mereu cu o sperietoare. A presupus că maică-sa avea să spună ceva despre acest lucru şi nu s-a înşelat.

– Puteai cel puţin să-ţi fi pus o pijama şi să te fi pieptănat niţel. Încă n-ai mâncat?

– Nu.

S-a dus, desculţă, în bucătărie, amintindu-şi la vreme să-şi strângă halatul, când a văzut-o pe „fată”. Mâncarea, acoperită cu plastic protector, era, ca întotdeauna, artistic pregătită. Aşa pretindea Marta Morandé, baroneasa de la Piccarda. Elisa Robledo se săturase să tot ceară mâncăruri simple, pe care să le poată mânca astfel cu degetele, mai repede, dar a se opune deciziilor materne era ca şi cum s-ar fi dat cu capul de pereţi. De astă dată, aveau *risotto.* A mâncat până i-a dispărut senzaţia neplăcută din stomac. Brusc, a asaltat-o altă idee şi a început să se joace cu furculiţa şi să bea apă, stând jos în bucătărie, întinzându-şi picioarele lungi, fără ciorapi, bronzate, în vreme ce creierul

ei aborda acele ecuaţii inexpugnabile din diferite unghiuri. Abia de-a conştientizat că maică-sa intrase în bucătărie, şi nu şi-a dat seama decât când vocea ei i-a distras atenţia.

– … O persoană foarte simpatică. Spune că fiul prietenei sale a fost coleg de universitate cu tine. Am vorbit mult despre tine.

S-a uitat la maică-sa cu ochii complet goi.

– Ce?

– Numele n-are să-ţi spună nimic. E o clientă nouă, cu relaţii foarte, foarte sus-puse… Marta Morandé a făcut o pauză, ca să-şi înghită pastilele de slăbit, pe care le lua la amiază cu un pahar de apă minerală. Mi-a zis: „Sunteţi mama acestei tinere? Păi, se zice că fiica dumneavoastră e un geniu”. Chiar dacă n-are să-ţi placă, îţi spun că am fost foarte mândră de tine. Nici n-a fost greu, că doamna era înnebunită după tine: voia să ştie cum se poate trăi alături de un geniu al matematicilor.

– Ajunge.

Înţelesese imediat de ce era maică-sa atât de fericită. Succesele Elisei îi plăceau doar când se putea mândri cu ele în salonul de frumuseţe, în faţa unei *„cliente* noi, cu relaţii foarte, foarte sus-puse”. Dacă se gândea bine, de ce oare se putea zice „o clientă”, în schimb nu se putea spune „o genią”?

– „În plus, e foarte frumoasă, după câte mi s-a spus”, a adăugat. Iar eu i-am spus: „Da, e o fată perfectă”.

– Puteai să mă scuteşti de ironii.

Aplecată în faţa frigiderului deschis, Marta Morandé s-a întors şi s-a uitat la ea.

– Păi, să vezi, dacă e să fiu sinceră…

– Nu, te rog, nu fi.

– Pot să zic ceva? Elisa n-a răspuns. Maică-sa s-a îndreptat de spate, ţintuind-o cu privirea. Când mi se vorbeşte atât de frumos despre tine, ca azi, mă simt mândră, da, cu toate că mă gândesc cum

ar fi totul, dacă, pe lângă că eşti perfectă, te-ai strădui şi să pari…

– Pentru asta te avem pe tine, a replicat Elisa. Eşti… Cum spune cartea aia de psihologie religioasă, pe care o citeşti? „Virtutea în carne şi oase?” Nu vreau să-ţi iau locul.

Dar Marta Morandé a continuat, de parcă n-ar fi auzit-o:

– Ascultând minunile pe care mi le spunea doamna despre tine, mă gândeam: „Ce-ar crede, dacă ar şti cât de puţin profită fata mea de toate acestea?” Mi-a zis chiar că, fără îndoială, îţi plouă cu oferte de serviciu, acum că ţi-ai terminat studiile.

S-a pus în gardă. Păşea pe nisipuri mişcătoare, îndreptându-se, fără doar şi poate, spre mlaştina unei discuţii amare. Ştia că maică-sa dorea ca studiile ei „să fie de folos” la ceva, s-o vadă ocupând un post într-o întreprindere. Nimic teoretic nu-şi croia drum în mintea Martei Morandé.

– Unde te duci?

Elisa, care bătea în retragere, nu s-a oprit.

– Am treabă.

A împins uşile batante şi a ieşit din bucătărie, auzind-o în continuare:

– Şi eu sunt ocupată, dar, după cum vezi, din când în când îmi pierd vremea cu tine.

– Treaba ta.

A trecut prin salon aproape alergând. Când să iasă pe cealaltă uşă, s-a lovit de „fată”, conştientă că i se deschisese halatul, dar nici că i-a păsat. A auzit tocuri în urma ei şi a hotărât să se întoarcă şi s-o înfrunte pe culoar.

– Lasă-mă în pace! Vrei?

– Fireşte, a replicat maică-sa cu răceală. E ceea ce vreau mai mult şi mai mult pe lume. Dar şi tu trebuie să te gândeşti să mă laşi în pace…

– Îţi jur că asta şi încerc.

– … Şi, până nu ne vom lăsa reciproc în pace, îţi amintesc că locuieşti în casa mea şi trebuie să accepţi regulile mele.

– Fireşte, cum zici tu.

Era inutil: n-avea nici puterea, nici voinţa să lupte. S-a întors spre ea, dar s-a oprit, căci a auzit-o iar.

– Oamenii şi-ar face altă părere despre tine, dacă ar şti adevărul!

– Spune care, a sfidat-o.

– Că eşti o fetiţă, a zis maică-sa, fără să se enerveze. Nu ridica niciodată tonul: Elisa Robledo se ştia bună la calculul matematic, dar la calculul emoţiilor nimeni n-o depăşea pe Marta Morandé. Că ai douăzeci şi trei de ani şi eşti încă o fetiţă, căreia nu-i pasă de cum arată, nici nu-şi caută un loc stabil de muncă, şi nici nu pune preţ pe relaţiile cu alţii.

„O fetiţă.” Vorbele i-au căzut ca un pumn în stomac. „Cel puţin, de la o fetiţă se aşteaptă să aibă reacţii infantile în clasă.”

– Vrei să-ţi plătesc chirie? a murmurat, strângând din dinţi.

Maică-sa a tăcut o clipă. Dar a replicat, perfect calmă:

– Ştii că nu-i vorba despre asta. Ştii că nu vreau decât să-ţi fie bine, Elisa. Şi, mai devreme ori mai târziu, ai să înveţi că lumea nu înseamnă nici să stai în mizeria asta de cameră, studiind matematica, nici să te plimbi goală prin casă, mâncând.

A închis uşa, trântind-o, retezându-i vocea inflexibilă.

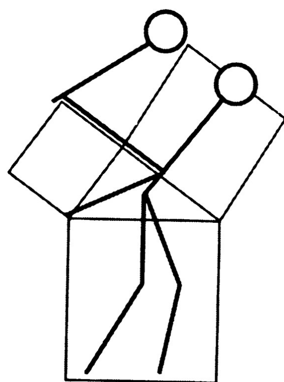
A stat o vreme rezemată de uşă, de parcă maică-sa ar fi avut de gând s-o trântească dintr-o lovitură. Dar a auzit cum sunetul tocurilor elegante se depărta spre infinit. Atunci s-a uitat la hârtiile şi la cărţile pline cu ecuaţii, risipite pe pat, şi s-a mai liniştit puţin. Simpla lor imagine era relaxantă.

Deodată, a rămas absentă, cu ochii pe ele. Începea să înţeleagă sensul mesajelor.

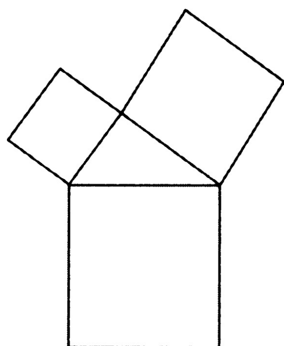
S-a aşezat la masa de scris, a luat o hârtie, o linie şi un creion.

„Figuri care duc altele în cârcă. Soldatul şi fata."

A făcut o schiţă, repetând tiparul: o păpuşă purta o alta pe umăr. Cu un creion foarte fin, a trasat trei pătrate care conţineau figurile, lăsând în centru o arie triunghiulară. A privit rezultatul.

Cu o gumă nouă a şters grijuliu figurile, încercând să modifice cât mai puţin cu putinţă liniile pe care le trasase dedesubt. În sfârşit, a completat segmentele pe care le ştersese fără voie:

Orice student la matematică cunoştea bine desenul. Era celebrul postulat cu numărul patruzeci şi şapte din prima carte a *Elementelor* lui Euclid, în care genialul matematician grec propunea un mod elegant de a demonstra teorema lui Pitagora. Era uşor de demonstrat că suma

ariilor pătratelor superioare echivala cu aria inferioară.

Peste secole, demonstraţia lui Euclid se transmisese matematicienilor prin desene simbolice aluzive, printre care strălucea cel al unui soldat care îşi ducea iubita în spate, într-un scaun: desenul – numit „scaunul iubitei” – îi oferise cheia. A înţeles că restul figurilor trebuiau să fi fost scoase dintr-un album de artă care avea legătură cu matematica (nu cu erotismul!). Şi-a adus chiar aminte că odată văzuse o asemenea carte.

„Dacă eşti cine crezi că eşti, ai să afli.”

S-a cutremurat. Putea fi adevărat ceea ce-şi închipuia?

Nicio persoană fără cunoştinţe matematice profunde n-ar fi stabilit o atare conexiune între figuri. Expeditorul anonim voia să spună că numai cineva ca ea era în stare să afle soluţia. Concluzia i s-a părut evidentă.

„Mesajul e pentru mine.” Dar ce însemna? „Euclid.”

Noua idee ameţitoare şi posibilităţile pe care le deschidea au năucit-o. A deschis calculatorul şi a intrat în reţea. A ajuns la pagina lui mercuryfriend.net şi a recitit lista anunţurilor de baruri şi cluburi. Gura i s-a uscat.

Anunţul clubului Euclid era, în aparenţă, aidoma tuturor celorlalte. Includea numele localului, scris cu litere mari şi roşii, şi adăuga: „Un loc select, pentru o întâlnire intimă”. Dar dedesubt mai scria ceva:

Vineri, 8 iulie, la 23.15,
recepţie specială: vino să stăm de vorbă. Te interesează.

Abia dacă mai respira.

Era chiar vineri, 8 iulie.

8

– Nu ştiam că ieşi astă-seară, a spus maică-sa, răsfoind o revistă în faţa televizorului şi cercetând-o peste ochelarii de citit.

– Mi-am dat întâlnire cu un prieten, a minţit.

Ori poate nu. Încă nu ştia.

– Cu studentul de la jurnalistică?

– Da.

– Mă bucur. E bine să cunoşti lume.

Elisa era surprinsă. Săptămâna trecută făcuse un comentariu despre Javier Maldonado, o frază banală în mijlocul uriaşelor tăceri care se ridicau între ele. Crezuse că maică-sa nici măcar n-o auzise, iar acum vedea cât greşise. A intrigat-o interesul crescut al maică-sii: bănuise întotdeauna că pe niciuna din ele n-o interesa viaţa personală a celeilalte. „N-are importanţă, oricum e o minciună.” A auzit-o zicând şi altceva (poate „Petrecere frumoasă”), pe când deschidea uşa dinspre stradă. A zâmbit în faţa acelei ultime expresii de politeţe, căci habar n-avea cum o să „petreacă” şi nici măcar nu ştia precis unde se ducea.

Căci clubul Euclid nu exista.

Adresa, pe străduţa Chueca, era corectă, dar în niciun ghid general ori specializat nu găsise informaţii despre un bar ori un club cu acest nume, la adresa aceea ori la alta din Madrid. Paradoxal, constatarea îi întărise încrederea în presupusa întâlnire.

Raţiona aşa: dacă localul era adevărat, suma coincidenţelor – mesajul, pagina *web,* cheia Euclid, existenţa clubului – era suspect de excesivă. Dar faptul că localul nu figura în ghiduri i-a trezit curiozitatea; mai ales când a descoperit că toate celelalte taverne se aflau, într-adevăr, în locuri reale. Poate că asta însemna că totul era doar o fantezie. Ori poate atrăgea atenţia asupra faptului că expeditorul anonim trasase un plan abil, numit

Euclid, ca s-o atragă într-un loc concret, la o oră anume. Dar de ce? Cine putea fi şi ce voia?

Când a ieşit din staţia de metrou Chueca în aerul cald al străzii şi în harababura de tineri, rase şi sunete care popula micile redute, s-a simţit uşor neliniştită. Senzaţia nu se baza pe nimic concret (fiindcă nu se temea şi nici nu aştepta nimic concret), dar i-a produs o mică furnicătură pe spate, sub tricoul şi vesta ei subţirică. S-a bucurat că hainele ei, completate cu nişte blugi rupţi, nu atrăgeau prea mult atenţia în zonă.

Adresa era la capătul unei străduţe care pleca din piaţă, printre două portaluri. Era un bar, un club sau şi una, şi alta, dar nu se numea Euclid. Neonului din adevăratul nume îi lipseau litere, deşi pe Elisa n-a interesat-o. În schimb, s-a uitat la cum arăta: două uşi batante, închise la culoare, din cristal opac. În rest, nu părea nici ascunzătoare secretă, nici tripou clandestin, care voia să atragă, prin subterfugii matematice, tinerele licenţiate în fizică teoretică şi să le supună unor crude hărţuieli sexuale. Oamenii intrau şi ieşeau, se auzea Chemical Brothers, şi nu păreau să existe gorile care să controleze clientele. Ceasul-brăţară arăta unsprezece şi zece. A hotărât să intre.

Scara făcea un cot. Trecând de el, aveai o panoramă acceptabilă. Salonul, nu prea spaţios, era plin ochi, aşa că părea şi mai mic. Singurele lumini, roşii, se concentrau asupra barului din fund, aşa că în zonele mai depărtate nu se vedeau decât plete, braţe, picioare şi torsuri, roşietice şi pe jumătate. Muzica tuna asurzitor, iar Elisa era sigură că, dacă s-ar fi întrerupt brusc, urechile tuturor ar fi continuat să ţiuie ore în şir. Aerul condiţionat se încăpăţâna să funcţioneze la maximum. „Şi ce mai trebuie să fac, domnule Euclid?”

A coborât şi s-a alăturat umbrelor. Era tare greu să înaintezi fără să loveşti şi să fii lovit. „Poate că întâlnirea e la bar.” S-a dus într-acolo, folosindu-şi

fără să-i pese mâinile, ca să-şi croiască drum printre oameni.

Brusc, cineva a pus mâinile pe ea. I-a strâns braţul cu o mână de fier.

– Vino! i-a auzit vocea. Repede!

Surpriza a năucit-o, dar i-a dat ascultare.

Totul a devenit o succesiune rapidă de imagini. S-au dus în fundul localului, spre toaletă, au urcat altă scară, mai îngustă decât cea de la intrare, şi au ajuns într-un coridor scurt, cu o uşă în fund. Aceasta se închidea cu o bară şi cu un zăvor pneumatic, iar sus scria „Exit”. Ajunşi acolo, bărbatul a apăsat pe bară şi a crăpat uşa câţiva milimetri. S-a uitat afară şi a închis. Apoi s-a întors către ea.

Elisa, care îl urmase parcă legată de mână, s-a întrebat ce-o să se întâmple. În acele împrejurări, se aştepta la orice. Dar întrebarea pe care a auzit-o i-a depăşit toate aşteptările. A crezut că nu auzise bine.

– Telefonul meu mobil?

– Da. Îl ai la tine?

– Desigur.

– Dă-mi-l.

Cu gura căscată, a băgat mâna în buzunarul blugilor. De cum a scos micuţul aparat, bărbatul i l-a şi smuls.

– Stai aici şi uită-te la mine.

Ea a ţinut uşa, iar el a ieşit. A privit doar cât să-l vadă traversând străduţa îngustă (nu-i venea să creadă) şi aruncându-i telefonul mobil într-un coş de gunoi prins de un stâlp. Apoi s-a întors şi a încuiat uşa.

– Ai văzut bine unde l-am pus?

– Da, dar…

El a dus arătătorul la buze.

– Ssst. N-au să întârzie.

În timpul pauzei ce a urmat, ea l-a privit, iar el s-a uitat în stradă.

– Uite-i că vin, a zis deodată. Coborâse tonul până la şoaptă. Apropie-te încet. A simţit iar că trebuia să-i dea ascultare, deşi cel mai puţin voia să se apropie. Uită-te…

Prin crăpătura uşii n-a văzut decât că un automobil, cu un motor asurzitor, traversa în acea clipă strada şi, pe trotuarul de vizavi, un bărbat băga mâna în coşul de gunoi. A trecut altă maşină, apoi alta. Când i s-a eliberat câmpul vizual, a văzut că bărbatul scosese un obiect pe care îl curăţa scuturându-l, oarecum supărat. N-a avut nevoie să privească mai atent: era telefonul ei mobil, fără îndoială; bărbatul îl deschisese, aprinzând luminiţa albastră de pe ecran. Era un necunoscut, chel, purta o cămaşă cu mâneci scurte şi (aproape spre surpriza ei) n-avea mustăţi.

Pe nepusă masă, bărbatul a întors capul spre ei. Luminiţa s-a stins.

– Nu vrem să fim văzuţi, aşa-i? i-a zis bărbatul la ureche, după ce a încuiat uşa. Am strica un plan frumos. A zâmbit, făcând-o pe Elisa Robledo să nu se simtă prea bine. Trebuia să verific dacă mai porţi şi alte microfoane. Poate în lenjerie ori în cine ştie ce alt colţ al corpului… Dar vom avea destul timp în noaptea asta să te cercetăm exhaustiv.

Ea n-a răspuns. Nu ştia ce o impresiona mai mult: tipul pe care tocmai îl văzuse luându-i mobilul din coşul de gunoi ori apropierea celuilalt, ochii lui incredibili, de un albastru-verzui, atât de reci şi de neliniştitori, ori vocea lui cu accent batjocoritor. Dar când el i-a dat alt ordin, l-a îndeplinit imediat.

– Să mergem, a spus Valente Sharpe.

– Cum o fi putut cineva să-mi bage un transmiţător în mobil?

– Eşti sigură că nu l-ai uitat undeva? Ori că nu l-ai împrumutat cuiva măcar o clipă?

– Absolut sigură.

– Ţi s-a stricat ceva de curând? Prăjitorul de pâine? Televizorul? Ceva care necesita vizita unui tehnician?

– Nu, eu…

Atunci şi-a amintit. Linia telefonică. Săptămâna trecută au venit s-o repare.

– Şi tu erai acasă, desigur. Iar mobilul era în camera ta.

– Dar n-au stat mult. Ei…

– O, a zâmbit Ric Valente. Au avut vreme să-ţi pună microfoane până şi în capacul de la closet, te asigur. Or fi ei neîndemânatici, dar, cum întotdeauna fac acelaşi lucru, au de-acum ceva îndemânare.

Ajunseseră în Plaza de España[9]. Valente a cotit spre strada Ferraz. Conducea încet, fără să se impacienteze din pricina ambuteiajelor de vineri seara. Îi spusese Elisei că maşina cu care mergeau era „sigură” (i-o împrumutase un prieten pentru acea seară), dar adăugase că tot ce-şi dorea mai puţin era să-l oprească poliţia şi să-i ceară actele. Elisa îl asculta, gândindu-se că, după toate cele întâmplate şi după tot ceea ce auzea, posibilitatea unei amenzi era lucrul cel mai puţin important dintre toate. Creierul ei era nodul gordian al mai multor îndoieli. Din când în când, privea profilul de pasăre de pradă al lui Valente, întrebându-se dacă nu cumva era nebun. Iar el părea să-şi dea seama.

– Înţeleg că-ţi vine greu să crezi, iubito. Să vedem dacă pot să-ţi aduc şi alte dovezi. Ai simţit că te urmăreau persoane care semănau între ele şi care băteau la ochi. Ce ştiu eu: roşcaţi, poliţişti, măturători…

Întrebarea îi luase graiul. I se părea că de-abia ieşise din ceea ce credea că fusese un coşmar, şi cineva îi demonstra că era vorba despre realitate. Când a terminat povestea bărbaţilor cu mustăţi cenuşii, l-a văzut pe Valente râzând sec şi oprind la un semafor.

– La mine au fost cerşetori. În argou se cheamă „capcane perturbatoare”. Nu ei te urmăresc în realitate. De fapt, misiunea lor e exact pe dos: să-ţi atragă atenţia. În filme, protagonistul îşi dă seama frecvent că tipul care se preface că citeşte ziarul ori bărbatul care aşteaptă autobuzul îl spionează, dar în viaţa reală nu vezi decât „capcanele”. Ştiu despre ce vorbesc, a adăugat şi şi-a întors faţa albă spre ea. Tata e specialist în chestiuni de siguranţă. Spune că folosirea „capcanelor” e pură psihologie: dacă crezi că te urmăresc bărbaţi cu mustăţi cenuşii, creierul tău va căuta inconştient asemenea tipi şi va da deoparte pe oricine nu are mustaţă cenuşie. Apoi te convingi că asta-i paranoia, laşi garda jos şi nu-ţi mai atrag atenţia alte amănunte stranii. În această vreme, spionii reali se distrează cu tine. Deşi presupun că azi le-am tras clapa.

Elisa era impresionată. Valente îi spunea chiar ce *păţise* ea în ultimele zile. Voia să mai întrebe ceva, dar a simţit că maşina se oprea. Valente parcase repede lângă un container. Apoi au luat-o pe jos pe strada Pintor Rosales. Ea şi-a potrivit pasul cu al lui, încă năucă. Nu ştia unde mergeau (îl mai întrebase o dată, fără să primească vreun răspuns, şi avea prea multe îndoieli importante, care pândeau din spate, ca să mai şi repete întrebarea), dar l-a urmat fără să protesteze, încercând să combine în minte piesele fantastice ale enigmei.

– Spui că ne urmăresc. Dar cine? Şi de ce?

– Nu ştiu sigur. Valente mergea cu mâinile în buzunare, cufundat într-un calm aparent, dar Elisei i se părea că mergea foarte repede, ca şi cum exactitatea liniştită a paşilor lui era pentru ea o altă formă a vitezei. Ai auzit vorbindu-se de ECHELON?

– Îmi sună, parcă. Am citit ceva despre asta acum câtăva vreme. E un soi de… sistem de pază internaţională, nu?

– E *sistemul* de urmărire internaţională cel mai important din lume, iubito. Tata a lucrat pentru ei, de aceea îl cunosc bine. Ştii că tot ce spui la telefon ori cumperi cu cardul, ori cauţi pe internet rămâne înregistrat, apoi e examinat şi filtrat în computere? Fiecare dintre noi, fiecare cetăţean din fiecare ţară, e studiat de ECHELON cu o minuţiozitate direct proporţională cu gradul său de presupus pericol. Dacă ordinatoarele decid că suntem demni de interes, ne pun o piuneză roşie şi încep să ne scaneze serios: capcane, microfoane… Tot ce trebuie. Asta-i ECHELON, Fratele mai Mare al lumii. Să ne urmărim propriul cur, spun ei, ca nu cumva să-l punem pe un geam spart. 11-S şi 11-M ne-au lăsat pe toţi ca pe Adam şi pe Eva în paradis: în fundul gol şi controlaţi. Dar ECHELON e al anglo-saxonilor, în mod special al Statelor Unite. Iar tata mi-a povestit încă de mult că în Europa a apărut ceva asemănător, un sistem de urmărire care foloseşte tactici similare celor promovate de ECHELON. Poate că-s ei.

– Te ascult şi mi se pare… Iartă-mă, dar… De ce să ne urmărească, ECHELON ori altcineva, *pe noi doi,* pe tine şi pe mine?

– Nu ştiu. Asta şi vreau să aflu cu ajutorul tău. Dar am o bănuială.

– Care?

– Că ne urmăresc fiindcă suntem cei mai buni de la cursul lui Blanes.

Elisa nu s-a putut abţine să nu râdă. Era sigur că marii studenţi la fizică aveau ciudăţenii, dar ce spunea Valente era prea mult.

– Faci băşcălie, a spus.

Valente s-a oprit deodată pe trotuar şi a privit-o. Era îmbrăcat strident, ca mai mereu: blugi albi, un jerseu de culoarea fildeşului, cu un guler atât de larg, că unul din umerii lui osoşi era gol. Părul de culoarea paiului îi cădea în ochi. I-a surprins o uşoară iritare în vorbe.

– Uite ce-i, gagico: am organizat întâlnirea asta cu mare grijă. De o săptămână întreagă îţi tot trimit zmângăleli, cu speranţa că o să fii destul de isteaţă, ca să te prinzi, ai priceput? Dacă nu mă crezi, asta e. N-am să-mi mai pierd vremea cu tine.

A făcut stânga împrejur, a ridicat pumnul şi a lovit într-o uşă. Elisa Robledo s-a gândit că viaţa alături de Valente Sharpe ar putea fi oricum, numai plicticoasă nu. Uşa s-a deschis, descoperind bezna unui coridor şi trăsăturile întunecate ale unui bărbat. Valente a trecut pragul şi s-a întors spre ea.

– Dacă vrei să intri, fă-o acum. Dacă nu, cară-te imediat.

– Să intru? Elisa a privit în beznă. Ochii bărbatului cu ten măsliniu o priveau, licărind ciudat. Unde?

– În casa mea. Valente a zâmbit. Îmi pare rău că pe intrarea de serviciu. Mai stai mult acolo? Foarte bine. Şi s-a întors către bărbat. Închide-i uşa în nas, Faouzi.

Lemnul greu a răbufnit în faţa ei. Dar aproape imediat s-a deschis iar şi chipul amuzat al lui Valente s-a iţit din spatele ei.

– Păi, ai răspuns deja la chestionar? Pe tine cum te-au pus să-l completezi? Prin băiatul care a vorbit cu tine în după-amiaza petrecerii? Ce ţi-a spus că era? Jurnalist? Student? Admirator?

Şi de astă dată, da. De astă dată a fost ca şi cum el i-ar fi dat piesa lipsă, pe care o căutase inconştient încă de la început, şi imaginea completă i s-ar fi revelat fără obstacole.

O imagine exactă, obiectivă, înspăimântătoare.

Subit, Valente a hohotit. Făcea mai mult zgomot surâzând decât hohotind; cu hohotul se limita să-şi arate în trecere cerul gurii şi faringele, în vreme ce ochii i se micşorau.

– După faţa de idioată pe care o faci, s-ar zice că… Nu-mi spune că puştiul îţi plăcea! Elisa a rămas complet neclintită, fără să clipească, fără măcar să respire. Valente a părut să se

însufleţească brusc: de parcă expresia ei îl distra. Incredibil, eşti mai bleagă decât credeam. Oi fi tu bună la matematică, dar în relaţiile sociale eşti la fel de subtilă ca o vacă, aşa-i, iubito? Ce decepţie! Pentru amândoi. A făcut un gest ca şi cum voia să închidă iar uşa. Intri sau nu?

Dar ea a rămas nemişcată.

9

Locul era ciudat şi neplăcut, ca şi proprietarul lui. Prima impresie pe care i-a făcut-o a fost corectă: nu părea o casă, ci un bloc de apartamente. Valente i-a confirmat acest lucru, în vreme ce suiau câteva trepte din piatră, care, fără îndoială, fuseseră iniţial ale vecinilor:

– Unchiul meu a cumpărat toate apartamentele. Unele erau ale tatălui, altele, ale surorii şi ale vărului său. A renovat. Acum dispune de un spaţiu mai mare decât are nevoie. Şi a adăugat: În schimb, eu n-am tot ce am nevoie.

Ea se întreba cât spaţiu consideră Valente necesar. Se gândea că în acel fagure umed şi întunecat din inima Madridului puteau încăpea comod şi în întregime trei apartamente, fiecare cât al mamei sale. Dar, cu cât urca, îi era tot mai limpede că nicicând n-ar fi locuit acolo, printre umbre, în acel miros de zidărie şi de praf.

De pe primul palier, a ajuns până la ea o voce de fantomă famelică. Gemea tot o singură vorbă, de fiecare dată alta. A descifrat: „Astarte”, „Venus”, „Afrodita”. Nici Valente, nici omul lui de serviciu (îl chema Faouzi ori cel puţin aşa îi spusese el) nu păreau să priceapă ceva; ajungând la primul etaj, Faouzi, care mergea înaintea lor, s-a oprit şi a deschis o uşă. Traversând culoarul spre al doilea segment de trepte, Elisa nu s-a putut abţine să nu privească prin crăpătură. A văzut fragmente dintr-o

încăpere care părea uriaşă şi un bărbat în pijama, lângă o lampă. Slujitorul s-a apropiat de el, vorbindu-i cu un puternic accent marocan. „Ce vi s-a întâmplat azi? De ce vă văitaţi atât?” „Kali”. „Da, gata, gata”.

– E unchiul meu, fratele tatei, a spus Ric Valente, urcând treptele din două în două. Era filolog şi, în nebunia lui, i-a căşunat să spună nume de zeiţe. Aş vrea să moară. Casa e a lui, eu n-am decât un etaj. Când o să moară, îmi rămâne toată: aşa s-a hotărât. Nu mai recunoaşte pe nimeni, nu ştie cine sunt şi nici nu-i pasă. Aşa că moartea lui ne va fi de folos amândurora.

Spusese totul pe un ton indiferent, urcând scara fără răgaz. Nu numai spusele lui, pe care imediat le-a considerat nemiloase, ci şi răceala cu care le pronunţase i-au displăcut profund Elisei. Şi-a amintit de avertismentul lui Víctor *(Fereşte-te de Ric),* dar încă dinainte, când el o insulta în uşă, se hotărâse să nu dea înapoi: voia să ştie ce-o să-i povestească Valente.

Dimensiunile casei i-au tăiat graiul. Palierul pe care se aflau şi care, după câte se părea, era ultimul, dădea într-o antecameră unde, într-o parte se aflau două uşi faţă în faţă şi, în linie dreaptă, se vedea un culoar pe care mai erau câteva uşi. La catul acela mirosea diferit: a lemn şi a cărţi. Lumina venea de la nişte aplice, cu intensitate variabilă, şi era evident că tot spaţiul abia fusese renovat.

– Tot etajul e al tău? a întrebat.

– În întregime.

I-ar fi plăcut ca el să-i arate acel muzeul extravagant, dar regulile de politeţe nu păreau să fi fost stabilite pentru Ricardo Valente. L-a văzut înaintând prin culoarul labirintic, oprindu-se în spate de tot, cu mâna pe o clanţă. Brusc, şi-a schimbat părerea: a deschis nişte uşi duble de pe partea cealaltă şi a băgat mâna înăuntru, ca să aprindă lumina.

– Ăsta-i cartierul meu general. Are pat şi masă, dar nu-i nici dormitor, nici sufragerie, ci locul unde mă distrez.

Elisa s-a gândit că odaia în sine era garsoniera cea mai mare din câte văzuse în viaţa ei. Deşi era obişnuită cu luxul casnic al mamei sale, i s-a părut evident că Valente şi familia lui trăiau la alt nivel. De fapt, era un duplex imens, cu pereţi albi, artistic împărţit de o coloană şi o scară care ducea la o platformă cu un pat, fără pereţi despărţitori. În zona inferioară, cărţi, difuzoare, reviste, un set de camere video, două scene curioase (una cu draperii roşii, cealaltă cu un ecran alb) şi câteva lumini ale un studio fotografic.

– E fantastic, a spus.

Dar Valente plecase deja.

S-a depărtat în vârful picioarelor de acel sanctuar, parcă temându-se să facă zgomot, intrând în încăperea pe care el i-o arătase de la început.

– Stai jos, a spus (poruncit), semnalând o sofa albastră cu două fotolii.

În încăperea de dimensiuni normale, se afla un laptop deschis pe o masă mică de scris. Mai erau tablouri înrămate, în majoritate portrete în alb şi negru. A recunoscut câteva ale Foarte Marilor: Albert Einstein, Erwin Schrödinger, Werner Heinsenberg, Stephen Hawking şi un foarte tânăr Richard Feynman. Dar tabloul cel mai mare şi mai ţipător, aşezat chiar în faţa ei, pe computer, era diferit: un desen foarte colorat al unui bărbat în costum şi cravată, care mângâia o femeie complet nudă. Strâmbătura de pe chipul femeii arăta că nu-i prea plăcea, dar fără îndoială nu putea face mare lucru ca să se eschiveze, din pricina frânghiilor cu care braţele îi erau legate la spate.

Elisa s-a gândit că Valente îi observa nenumăratele expresii de pe faţă de când intraseră în casă, dar nu arăta deloc lucrul acesta. Se aşezase în faţa laptopului, dar a întors scaunul ca să i se adreseze.

– Totul e în regulă, a zis. Vreau să spun că aici n-au instalat microfoane. În realitate, n-am localizat niciun microfon în casă, dar mi-au pus un transmiţător în mobil, mi-au pus telefonul sub observaţie, aşa că prefer să vorbesc aici. Scuza pe care au folosit-o cu mine a fost o pană de curent. Am zidit uşa odăii, i-am dat instrucţiuni lui Faouzi şi, când au venit, i-am convins că aici era o debara fără prize. Şi am câteva surprize: vezi aparatul care pare un radio, acolo în colţ? E un detector de microfoane. Captează frecvenţe de la cincizeci de microhertzi la trei giga. Azi se vând chestii de-astea pe internet. Lumina verde arată că putem vorbi în linişte. Şi-a sprijinit bărbia ascuţită de mâinile împreunate şi a zâmbit. Ar trebui să hotărâm ce facem, iubito.

– Mai am câteva întrebări. Era iritată şi curioasă, din cauza nu numai a tot ceea ce-i povestise el, ci şi a pierderii telefonului mobil, pe care începea s-o regrete (deşi el nici măcar n-o menţionase). Ce-ai făcut ca să intri în legătură cu mine şi de ce m-ai ales tocmai pe mine?

– Să vedem. Am să-ţi povestesc experienţa mea. Pe mine m-au pus să completez chestionarul la Oxford, şi asta a fost prima chestie care mi-a trezit bănuieli. Mi-au spus că era un „procedeu indispensabil” ca să pot asista la cursul lui Blanes. Când am ajuns la Madrid, am început să văd cerşetori care mi se părea că mă spionau şi a urmat pana de curent. Dar am uitat ceva: cu câteva săptămâni înainte, diferite universităţi nord-americane le-au telefonat părinţilor mei, punându-le întrebări despre mine, cu scuza că îi „interesam”. N-ai păţit la fel? N-a interogat nimeni rude de-ale tale în legătură cu viaţa ori caracterul tău?

– O clientă a mamei, şi-a amintit Elisa, făcându-se albă ca varul. „Cu relaţii foarte, foarte sus-puse.” Mi-a zis astăzi.

– Tata îmi vorbise deja despre toate astea. Sunt trucuri prea bine cunoscute, deşi nu m-am gândit niciodată că aveau să le pună în aplicare vreodată şi cu mine. Am făcut o deducţie simplă: chestiile astea mi se întâmplau de când hotărâsem să mă înscriu la cursul lui Blanes; ca atare, urmărirea avea legătură cu el. Dar, când am vorbit cu Vicky… o, iartă-mă! A făcut o strâmbătură de copil care se căieşte şi s-a corectat: Prietenul meu Víctor Lopera. Cred că îl cunoşti de-acum. Suntem prieteni din copilărie, şi am mare încredere în el. Dar tu să nu-i spui Vicky, fiindcă se înfurie rău. Când l-am întrebat, mi-a zis că pe el nu-l puseseră să completeze niciun formular. Muream să ştiu dacă eram singurul supus observaţiei, şi următorul pas logic a fost să mă gândesc la tine, cu care fusesem mai mult sau mai puţin egal la examen. Auzindu-l, ea s-a gândit că lui Valente Sharpe îi stăteau încă în gât cele patru sutimi, dar n-a zis nimic. Te-am observat la petrecerea de la Alighieri când vorbeai cu tipul ăla, şi de-atunci n-am mai avut nicio îndoială. Dar nu puteam să vin la tine şi să-ţi spun aşa, pe nepusă masă: „Ascultă, pe tine nu te spionează?" Trebuia să-ţi demonstrez, fiindcă eram sigur că erai o mieluşea nevinovată şi n-aveai să mă crezi dintr-odată. Am dat deci deoparte orice formă normală de comunicare.

A făcut o pauză. Se ridicase, ducându-se într-un colţ. Acolo erau un lavabou minuscul, un robinet şi un pahar. A deschis robinetul şi a pus paharul sub el.

– Nu-ţi pot oferi decât apă, a zis, şi numai un pahar pentru amândoi. Sper să nu te deranjeze să bei după mine.

– Nu vreau nimic, mulţumesc, a spus Elisa. Începuse să-i fie cald, aşa că şi-a scos vesta de lână, rămânând doar în tricoul fără mâneci de dedesubt. În timp ce bea, l-a văzut că-i arunca o privire. Apoi el a revenit pe scaun şi a continuat.

– Atunci m-am gândit la un truc pe care mi-l arătase tata: „Când vrei să trimiţi un mesaj cifrat, foloseşte-te de pornografie”, zicea. Şi mă asigura că numai ignoranţii trimit mesaje secrete şi discrete. În lumea în care se mişcă, cel „mai puţin strident” e cel mai strident dintre toate. Dar aproape nimeni nu cercetează îndeaproape publicitatea porno.

Asta am şi făcut, dar am jucat la ambele echipe. Am presupus că anumite imagini, bazate pe diagrama lui Euclid, puteau să-i pară desene perverse oricărei persoane fără cunoştinţe matematice. Cât priveşte anunţul şi pagina lui „mercuryfriend”, ele au fost detalii anecdotice. Ca şi modul în care am intrat în computerul tău.

– Ai intrat în computerul meu?

– A fost cel mai simplu lucru de pe lume, a replicat Valente, scărpinându-se sub braţ. Ai un firewall de pe vremea calculatoarelor cu manivelă, iubito. În plus, nici nu mă consider un hacker prost, am trecut de primii paşi.

În pofida admiraţiei tot mai mari pentru planul acela strălucit, Elisa a avut totuşi un sentiment neplăcut. „Deci, asta-i: scotocitul prin lucrurile mele nu-i pentru el nicio problemă, şi vrea s-o ştiu.”

– De ce să mă fi avertizat? Ce-ţi păsa ţie dacă ştiam şi eu că mă ţineau sub observaţie?

– O, voiam să te cunosc. Valente şi-a luat un aer serios. Ca tuturor celorlalţi, îmi pari foarte interesantă. Da, a admis după ce s-a gândit o clipă, sunt sigur că şi pe Blanes îl interesezi, cu toate că mie îmi pune întrebări întotdeauna. La cursurile de fizică avansată apar foarte puţine gagici, dar la Oxford sunt şi mai puţine ca la Madrid, crede-mă, şi nu-s deloc ca tine. Vreau să zic că nu mai văzusem una care, pe lângă cunoştinţele tale, să aibă o gură de flautistă expertă, şi nişte ţâţe şi un cur ca ale tale.

Deşi urechile Elisei captaseră perfect ultimele vorbe, creierul ei a procesat cu întârziere informaţia: Valente le pronunţase pe un ton egal, aproape hipnotic, iar transa i-o accentuau ochii de culoarea mlaştinei, jucăuşi, înţepeniţi pe faţa slabă şi osoasă. Când şi-a dat seama, în sfârşit, ce-i spusese, n-a ştiut să replice. Pentru o clipă, s-a simţit *paralizată,* ca femeia legată din tablou. Şi-a închipuit că unele persoane, la fel ca anumite specii de şerpi, aveau o asemenea putere asupra altora.

– Vorbesc serios, continuase el. Eşti al naibii de atrăgătoare. Dar şi ciudată, nu-i aşa? Ca şi mine. Am o teorie care explică asta. Cred că-i o chestie organică. Fizicienii geniali au fost întotdeauna patologici, recunoaşte. Un creier de *Homo sapiens* nu poate cuprinde adâncimile lumii cuantice ori relativiste fără să sufere alterări serioase.

S-a ridicat din nou şi a arătat spre tablouri.

– Schrödinger, un obsedat sexual: a descoperit o ecuaţie de undă tocmai când şi-o trăgea cu una dintre amante. Einstein, un psihopat: şi-a părăsit prima soţie şi copiii, şi s-a însurat cu alta, iar, când asta a murit, a spus că se simţea mai bine, fiindcă putea lucra în tihnă. Heisenberg, un filonazist: a colaborat activ la fabricarea unei bombe cu hidrogen pentru führer. Bohr, un nevrotic bolnăvicios: era obsedat de figura lui Einstein. Newton, un personaj mediocru şi abject: era capabil să falsifice documente pentru a-i jigni pe cei care îl criticau. Blanes, un misogin alandala: ai văzut cum te tratează? Presupun că se masturbează, cu gândul la maică-sa şi la soră-sa. Şi ţi-aş putea da şi alte exemple, ore la rând. Am citit viaţa tuturor, inclusiv a mea. A zâmbit. Da, ţin un jurnal de la cinci ani, în care notez totul cu exactitate. Îmi place să reflectez la propria viaţă. Îţi jur că toţi suntem la fel: suntem de familie bună (unii sunt aristocraţi, ca De Broglie), avem darul înnăscut de a reduce natura la matematică pură şi

suntem cu toţii ciudaţi, nu numai mental, ci şi fizic. De pildă, eu sunt dolihocefal, ca şi tine. Vreau să spun că avem capul ca un castravete, ca Schrödinger şi Einstein. Deşi la trup semăn mai mult cu Heisenberg. Nu glumesc, cred că-i ceva genetic. Şi tu. Ei bine, nu ştiu cu cine naiba semeni cu anatomia asta a ta, ăsta-i adevărul. Mi-ar plăcea să te văd goală. Ai sâni ciudaţi: ca nişte castraveţi. „Dolihomamele", li s-ar putea zice. Aş vrea să-ţi văd sfârcurile. De ce nu-ţi dai jos hainele?

Elisa a fost uimită când şi-a dat seama că se întreba dacă să accepte. Felul de a vorbi al lui Valente era ca radiaţia: abia dac-o simţeai, că-i şi sufereai efectele.

– Nu, mulţumesc, a zis. Şi ce alte ciudăţenii mai avem?

– Poate familiile noastre, a spus şi s-a aşezat iar. Părinţi mei sunt divorţaţi. Mama chiar a vrut să mă omoare. Adică, să avorteze. Până la urmă, tata a convins-o să mă lase, iar unchii mei s-au ocupat de educaţia mea: am venit la Madrid, am trăit în casa asta mult înainte de a pleca la Oxford şi, chiar dacă nu mă crezi, am petrecut diferite perioade de timp cu fiecare dintre progenitorii mei. Şi-a arătat colţii, într-un zâmbet larg. Aşa că, odată rezolvată chestiunea locuitului departe de ei, tata şi mama au descoperit că mă iubesc. Să spun că-s un bun prieten al fiecăruia. Şi? Viaţa ta cum e?

– De ce mă întrebi, că doar ştii, a replicat ea.

– Ştiu unele lucruri, a admis: că eşti fiica lui Javier Robledo, că tatăl tău a murit într-un accident rutier. Asta spun despre tine revistele.

Ea a preferat să schimbe vorba.

– Spuneai înainte să facem ceva. De ce nu ne ducem la poliţie? Avem dovezi că suntem urmăriţi.

– Nu te prinzi de nimic, aşa-i, iubito? Păi, tocmai *poliţia* ne urmăreşte. Nu poliţia obişnuită, nici măcar cea secretă, ci autorităţile. Adică, un anume tip de autoritate. Mahări mari, ce mai…

– Dar de ce? Ce-am făcut?

Valente a scos iar chiţcăitul care pe ea o irita peste poate.

– Unul dintre lucrurile pe care le înveţi de la tatăl meu e că nu-i nevoie să faci ceva rău ca să fii urmărit. Din contră, în majoritatea ocaziilor te urmăresc fiindcă faci lucruri prea bune.

– Dar de ce noi? Nu suntem decât nişte studenţi care abia şi-au luat licenţa.

– Cu siguranţă, e vorba de Blanes. Valente s-a întors şi a tastat ceva la calculator. Au apărut ecuaţiile legate de „teoria sequoiei”. Ceva legat de ele ori de cursul lui, dar n-am nici cea mai vagă idee ce poate fi. Cine ştie ce activitate în care s-a băgat… La început, m-am gândit că era din pricina teoriei lui, cine ştie ce soi de aplicaţie practică ori de experienţă legată de ea, dar e evident că nu-i asta. Muta ecuaţiile pe ecran, lovind constant cu arătătorul. Teoria lui e foarte frumoasă, dar total inutilă. S-a întors spre Elisa: Ca şi unele fete.

Ea a respins iar tentaţia de a se simţi ofensată.

– Te referi la chestiunea rezolvării acestor ecuaţii? l-a iscodit.

– Bineînţeles. E o fundătură din care nu se poate ieşi. Suma tensorilor la extremitatea „trecut” e infinită. Am calculat deja, vezi? Dar, în pofida răspunsului ingenios pe care l-ai dat despre bucle azi-dimineaţă (care îmi trecuse şi mie prin minte), n-ai cum să izolezi corzile ca particule individuale. E ca şi cum ai întreba dacă marea e o singură picătură sau trilioane de picături. În fizică, răspunsul e mereu: depinde ce definim drept „picătură”. Fără o definiţie concretă, e la fel de important dacă aceste corzi există ori nu.

– Eu văd chestia asta aşa, a spus Elisa şi s-a aplecat înainte, ca să indice o ecuaţie pe ecran: considerând că variabila „timp” e infinită, rezultatele sunt paradoxale. Dar, dacă folosim o „delta t” limitată, oricât ar fi de mare, ca bunăoară perioada scursă de la *Big Bang,* atunci soluţiile dau cantităţi fixe.

– Asta-i o condiţie cu principiu inadmisibil, a replicat Valente imediat. Tu singură creezi o limită artificială. E ca şi cum ai înlocui un număr dintr-o sumă pentru ca totalul să fie cifra de care ai nevoie. Absurd! De ce să foloseşti timpul de la originea universului, şi nu oricare altul? E ridicol.

Schimbarea lui fusese substanţială, iar Elisa o simţea: îşi pierduse răceala şi zâmbetul batjocoritor, şi vorbea sub imperiul emoţiei. „Asta-i, te-am prins de boaşe."

– Nu înţelegi nimic, nu-i aşa, iubitule? a replicat ea cu un calm absolut. Dacă putem să alegem o variabilă temporală, putem să obţinem soluţii *concrete.* E un proces de renormalizare. A observat că Valente se eschiva şi a continuat, cu mare însufleţire: Nu vorbesc despre utilizarea variabilei de timp universal, ci despre folosirea unei variabile ca referinţă pentru renormalizarea ecuaţiilor. De pildă, timpul trecut de la originea Pământului, vreo patru miliarde de ani. Extremităţile din „trecut" ale corzilor de timp din istoria Pământului se opresc acolo. Sunt lungimi discrete, calculabile. În mai puţin de zece minute, poţi obţine soluţii infinite, aplicând transformările Blanes-Grossmann-Marini; am verificat deja.

– Dar la ce-ţi foloseşte? În vocea lui Valente se simţea acum agresivitatea. Obrajii, de obicei albi ca varul, i se îmbujoraseră. La ce poate folosi stupida ta soluţie localistă? E ca şi cum ai zice: „Nu pot trăi cu salariul pe care mi-l dau, dar uite, azi-dimineaţă am găsit două centime". La ce naiba îţi serveşte soluţia parţială aplicată Pământului? E o prostie!

– Spune-mi, a zâmbit Elisa, liniştită. De ce insulţi când nu poţi demonstra nimic?

A urmat o pauză.

Elisa a degustat expresia lui Valente. S-a gândit că, în lumea relaţiilor cu semenii, el putea fi o viperă şmecheră, dar în a fizicii ea era un rechin, şi era dispusă să i-o demonstreze. Ştia că suma

cunoştinţelor lor era departe de a fi optimă (ea nu era decât o ucenică), dar mai ştia şi că nimeni n-o putea înfrânge pe acest teren cu simple insulte.

– Fireşte că pot demonstra, a bolborosit Valente. Mai mult: vom avea curând dovada. Nu mai e decât o săptămână până la sfârşitul cursurilor. Sâmbăta care vine va avea loc o întrunire internaţională de experţi: vor veni Hawking, Witten, Silberg… Evident, şi Blanes. Umblă vorba că o să facă un soi de *mea culpa* cu privire la teoria sequoiei: unde am greşit şi de ce. Înainte, o să predăm lucrările. O să vedem atunci care din noi doi se înşală.

– De acord, a acceptat ea.

– Să facem un pariu, a propus el, regăsindu-şi zâmbetul. Dacă soluţia ta parţială e acceptabilă, fac ce spui tu. De pildă, renunţ la pretenţia mea de a pleca cu Blanes şi îţi cedez postul ţie, dacă Blanes mă alege pe mine primul. Sau îmi porunceşti orice. Orice, n-are importanţă ce: am s-o fac. Dar, dacă eu câştig, adică dacă soluţia pe care o dai, cu o variabilă parţială, nu rezolvă niciun căcat, eu îţi poruncesc orice. Şi tu faci. Orice-ar fi.

– Nu accept pariul, a spus Elisa.

– De ce?

– Nu vreau să-ţi poruncesc nimic.

– Aici greşeşti.

Valente a tastat ceva, iar imaginile au luat locul ecuaţiilor.

Era şocant să le priveşti după ce ai avut în faţă pagina rece cu numerele, ca şi contrastul dintre tabloul femeii nude şi legate, şi portretele fizicienilor celebri. Au defilat singure, una după alta, fără ca Valente să facă altceva decât să se întoarcă spre ea şi să-i studieze, surâzător, chipul.

– Fotografiile din fişierele tale private sunt foarte interesante. Nu mai puţin decât *chaturile* pe care ai intrat.

Elisa nu putea vorbi. Violarea intimităţii ei i se părea inacceptabilă, dar faptul că el îi mai şi *arăta* acest lucru i se părea şi mai umilitor. „Fereşte-te de Ric."

– Nu mi-o lua în nume de rău, a spus Valente, în vreme ce un întreg an din intimităţile ei străbătea ecranul ca o grămadă de lenjerie uzată: nu-mi pasă cum te destinzi când renunţi la cărţi. Să fim clari: mă doare undeva de orgasmele tale solitare. Şi eu colecţionez asemenea poze. De fapt, uneori le şi fac. Şi filme. Ai văzut ce studio am în cealaltă cameră? Am prietene, fete care fac orice. Dar până acum nu dădusem de nimeni care să-mi împărtăşească… O, asta-i foarte bună, a arătat. Elisa a întors privirea.

„Fereşte-te."

– Să-mi împărtăşească pasiunea pentru extreme, vreau să zic, a continuat el şi a făcut să dispară fotografiile lovind iar în taste. Au reapărut ecuaţiile. Ia te uită, am găsit în tine un suflet geamăn într-ale morbului, ceea ce mă bucură, fiindcă, sincer vorbind, credeam ca nu-ţi plăcea decât să încerci să străluceşti în faţa lui Blanes pe post de fetiţă stupidă, ca azi. Vreau doar să ştii că greşeşti; sigur ai ceva să-mi porunceşti. Bunăoară, să nu-mi mai bag nasul în viaţa ta. Sau să nu spun nimănui cum să o facă.

„Ce era el? s-a întrebat. Cum era?" I-a privit faţa colţuroasă, albă ca o hârcă pictată, nasul şi buzele efeminate, ochii enormi, ca două lumi de culoarea selvei, mascaţi de părul fragil de culoarea paielor. În clipa aceea, nu putea simţi faţă de Valente decât greaţă. A descoperit deodată că izbutise deja să-i învingă una dintre forţele magice: de-acum putea să reacţioneze.

– Ei, accepţi? a întrebat el. Supunerea ta contra supunerii mele?

– Accept.

Şi-a dat seama că Valente nu se aşteptase să răspundă.

– Vorbesc serios, te avertizez.
– Mi-ai demonstrat. Şi eu.
Acum părea el să şovăie.
– Chiar crezi cu adevărat că soluţia ta parţială e corectă?
– *Este* corectă. Elisa şi-a încordat buzele. Şi mi-au venit deja în minte vreo două lucruri pe care să-ţi poruncesc să le faci.
– Ce anume?
A făcut semn din cap că nu. Brusc a crezut că înţelegea ceva. S-a ridicat încet, fără să-şi ia ochii de la el.
– Nu m-ai anunţat că ne urmăresc, ca să mă ajuţi, a spus. Ci ca să-mi faci *rău.* Dar tot nu înţeleg cum…
Pe loc, Ric Valente a imitat-o: s-a ridicat în picioare. Ea a observat că erau de aceeaşi înălţime. S-au privit în ochi.
– Că tot veni vorba, a răspuns el, îţi mărturisesc că te-am minţit: nu cred că-i chiar „supraveghere". Chestionarul, întrebările puse familiilor… E limpede. Nu ne spionează ca să vadă ce facem, mai mult ne studiază ca să ne cunoască. Fac o selecţie secretă. Vor să-l aleagă pe unul din noi pentru ceva. Nu ştiu ce, dar, judecând după activitatea lor, e *foarte* important şi deloc convenţional. În asemenea cazuri, a-i face să creadă că ştii că te ţin sub urmărire te scoate automat din procesul de selecţie.
– De aceea mi-ai aruncat telefonul mobil la coş, a murmurat ea, înţelegând.
– Nu cred că acest detaliu e decisiv, dar da, e posibil să se fi supărat pe tine. Poate se gândesc că vrei să ascunzi ceva, şi te-au eliminat deja.
Elisa aproape că s-a liniştit, auzindu-l.
Dar se înşela: el nu voia doar să o dea la o parte din drumul spre Blanes. S-a convins de asta când l-a văzut ridicând o mână fără aviz prealabil, cu degetele fine îndreptate spre sânii ei.

Toate simţurile i-au strigat să dea înapoi. N-a făcut-o. Dar nici Valente n-a atins-o: mâna i-a lunecat prin aer, la câţiva milimetri de tricoul ei, şi i-a coborât până la glezne, de parcă i-ar fi desenat tiparul trupului. Cât i-a durat gestul fantomatic, Elisa nici n-a respirat.

– Ordinele mele nu vor fi uşor de îndeplinit, a zis el, dar vor fi amuzante.

– Mor să le aud. Şi-a luat vesta de lână. Acum pot să plec?

– Te conduc.

– Ştiu să ies şi singură, mulţumesc.

Drumul pe scară, auzind vocea îmbătrânită ce părea că spune „Iştar”, a fost încordat şi întunecos. Elisa Robledo s-a oprit să respire cu gura deschisă.

Apoi a privit lumea ca pentru întâia oară, ca şi cum atunci se născuse, în mijlocul umbrelor din oraş.

10

Timpul e ciudat.

Ciudăţenia lui vine, mai ales, din faptul că ni se pare atât de familiar. Nu trece zi să nu-l luăm în seamă. Îl măsurăm, dar nu-l vedem. E la fel de evanescent ca sufletul, dar e totodată un fenomen fizic, demonstrabil şi universal. Sfântul Augustin a rezumat aceste contradicţii în apostila: *Si non rogas, intelligo* („Înţeleg ceea ce este, dacă nu mă întrebi”).

Savanţii şi filosofii au dezbătut tema fără ajungă la un acord. Aceasta se datorează faptului că timpul pare să arate altfel, după cum îl studiem şi chiar după cum îl folosim. Pentru fizician, „secunda” se defineşte ca perioada exactă de timp care trece între 9 192 631,770 de bătăi ale unui atom de cesiu. Pentru astronom, o secundă poate echivala cu unitatea împărţită la

31 556 925,97474, timpul în care Pământul se roteşte cu trei sute şaizeci şi cinci de grade, adică anul de la tropice. Dar, aşa cum ştie orice persoană care aşteaptă ca medicul să-i comunice dacă operaţia pe viaţă şi pe moarte a fiinţei pe care o iubeşte s-a terminat cu bine, o secundă de cesiu ori una astronomică nu e întotdeauna egală cu o secundă. În creier, clipele ni se pot târî cu cea mai mare lentoare.

Ideea timpului subiectiv nu era străină ştiinţei şi filosofiei din cele mai vechi timpuri. Nicicând nu le venise greu înţelepţilor să presupună că timpul psihologic putea varia după subiect, dar erau conştienţi că timpul fizic era unic, imutabil pentru toţi observatorii.

Dar se înşelau.

În 1905, Albert Einstein dăduse o lovitură definitivă acestei convingeri, elaborând teoria relativităţii. Nu există un timp privilegiat, ci tot atâtea timpuri câte locuri de observaţie, iar acesta nu se poate separa de spaţiu: nu-i vorba deci despre o entelehie ori o senzaţie subiectivă, ci despre un element indispensabil materiei.

Dar descoperirea lui e departe de a lămuri totul în legătură cu prietenul nostru înşelător. Să ne gândim, de pildă, la mişcarea braţelor unui ceasornic. Intuitiv, ştim că timpul *înaintează.* „Ce repede trece”, ne plângem. Dar o asemenea afirmaţie are vreun sens? Dacă „înaintează” ceva, o face cu o anume viteză, dar cu ce *viteză* înaintează timpul? Elevii care se pregătesc pentru bacalaureat şi cad în cursa întinsă de această întrebare aparent uşoară, răspund uneori: „Cu o secundă pe secundă”. Dar lucrul acesta n-are sens. Viteza pune întotdeauna în legătură o măsură de distanţă cu alta de timp, astfel că nu se poate răspunde: „Cu o secundă pe secundă”. Deşi enigmaticul Domn Timp se mişcă, nu putem ajunge la un acord cu privire la viteza lui.

Pe de altă parte, dacă e vorba, într-adevăr, despre o nouă dimensiune, aşa cum afirmă relativitatea, aceasta e destul de diferită de celelalte trei: fiindcă în spaţiu putem să ne deplasăm în sus şi în jos, la stânga şi la dreapta, în faţă şi în spate, dar în timp putem să mergem doar *înainte.* De ce? Ce ne împiedică să retrăim cele deja trăite ori măcar să le revedem? În 1988, „teoria sequoiei" a lui David Blanes a încercat să răspundă unora dintre aceste întrebări, dar a scurmat doar la suprafaţă. Ignorăm în continuare aproape totul despre această parte „indispensabilă" a realităţii, care înaintează într-o singură direcţie, cu o viteză necunoscută, şi pe care nu o înţelegem decât dacă nu suntem întrebaţi ce este.

Foarte ciudat.

Aşa şi-a început profesorul Reinhard Silberg, de la Departamentul de filosofia ştiinţei al Universităţii Technischen din Berlin conferinţa de deschidere din sala UNESCO a Palatului Congresului din Madrid, unde avea loc simpozionul internaţional „Natura spaţiu-timp în teoriile moderne". Sala, de dimensiuni modeste, era înţesată de invitaţi şi de jurnalişti dornici să-i asculte pe Silberg, Witten, Craig, Marini şi pe cele două „stele" mari ale evenimentului: Stephen Hawking şi David Blanes.

Elisa Robledo asista şi ea, dar din alte motive. Voia să afle dacă teoria ei cu privire la variabilele locale avea vreo şansă de succes şi, dacă nu, cum avea să-şi încaseze Ric Valente câştigul de pe urma pariului.

Era aproape convinsă de două lucruri: că n-o să câştige şi că n-o să accepte nimic din ceea ce urma el să-i poruncească.

Săptămâna fusese pentru ea o cursă contra cronometru. Faptul era paradoxal, căci şi-o petrecuse încercând mai ales să studieze profund timpul.

La Elisa, pasiunea şi inteligenţa mergeau mereu mână în mână. După risipa sentimentală presupusă de întâlnirea cu Valente, s-a gândit pe îndelete, luând o decizie foarte simplă: „studiată” ori nu, cu „pariu” ori fără, avea să-şi facă datoria. Abandonase deja orice speranţă de a câştiga cursa lui Blanes, dar nu voia să neglijeze nici sfârşitul cursului, nici realizarea lucrării.

S-a dedicat cu dârzenie acestei munci. Câteva nopţi în şir, n-a dormit mai mult de două ore. Ştia că n-avea să demonstreze nimic cu ipoteza despre variabila timpului local, şi înclina să-i dea dreptate lui Valente, care îi taxase soluţia de *petitio principii,* dar nici că-i păsa. „Un om de ştiinţă trebuia să lupte pentru ideile lui, chiar dacă nimeni nu i le accepta”, şi-a zis.

La început, nici nu s-a gândit la pariu. De fapt, cu toate că luni o luase aproape cu ameţeli când dăduse nas în nas cu Valente în aulă (nu s-au privit, nu s-au salutat, ca şi cum nimic nu se petrecuse) şi, în decursul zilelor, îi percepuse prezenţa onctuoasă ca pe un miros uşor, dar persistent, nicio clipă nu s-a gândit la ceea ce avea să i se întâmple – ori la ceea ce avea să facă pentru a se ţine de cuvânt – dacă pierdea. Nu cunoscuse prea mulţi oameni care să fie mai vanitoşi şi mai copilăroşi decât Ricardo Valente Sharpe, şi n-o impresiona josnicia puerilă cu care el încercase să o şantajeze cu dezvăluirea secretelor de alcov.

Ori, cel puţin, aceasta a fost convingerea pe care a dorit să şi-o păstreze cu orice preţ.

Nici măcar nu mai era sigură că o urmăreau, aşa cum pretindea Valente. Marţi după-amiază, o sunase poliţia. Au speriat-o zdravăn, dar nu voiau decât s-o informeze că telefonul ei mobil apăruse. Un cetăţean onest îl găsise vineri noapte, când aruncase un ambalaj de îngheţată la un coş de gunoi de pe o stradă din Chueca şi, fără să ştie al cui era, îl predase la comisariatul din sectorul Centru. După câteva cercetări („un mobil

abandonat era suspect, chiar alarmant”, îi spusese poliţistul), aflaseră al cui era.

Ajunsă acasă în acea după-amiază, după ce trecuse pe la comisariat, Elisa a deschis aparatul cu o şurubelniţă mică. Nu era foarte sigură cum funcţiona o asemenea drăcie (ea era dintre cei cu creionul şi hârtia), dar nu i s-a părut că s-ar fi aflat în el vreun obiect ciudat. Găsitorul putea să fie chiar cel zărit de ea din uşa barului, iar Valente se grăbise să profite de coincidenţă.

Miercuri, ducându-se la secretariatul Universităţii Alighieri după certificatul de asistenţă la curs, a pus câteva întrebări în trecere. Fata care se ocupa de ea i-a confirmat totul: într-adevăr, Javier Maldonado era student la Ştiinţele Comunicării şi exista un profesor de statistică numit Espalza. Se putea închipui o conspiraţie ţesută din asemenea iţe?

A început să creadă că singurul responsabil de acel montaj era chiar Valente. Era limpede că voia să stabilească cu ea o relaţie „specială” (fiindcă i se părea – cum spusese? – „foarte interesantă”). Tipul era foarte şiret. Fără îndoială, favorizat de anumite întâmplări, urzise povestea urmăririlor, ca să bage frica în ea. Curios, Elisa nu simţea nicio frică.

Vineri şi-a predat lucrarea. Blanes a acceptat-o fără să spună nimic, şi s-a despărţit de studenţi, invitându-i la simpozionul de a doua zi, unde urmau să se comenteze „unele aspecte spinoase ale teoriei, ca bunăoară paradoxurile legate de extremitatea trecutului”. N-a menţionat că ele s-ar putea soluţiona. Elisa a întors capul şi şi-a privit rivalul. Acesta zâmbea fără să se uite la ea.

„La naiba cu Valente Sharpe!”

Aşa că iat-o aici, la simpozion, ascultând verdictele înţelepţilor şi aşteptând rezultatul acelui pariu exotic.

Dar lucrurile aveau să ia un curs pe care nici măcar nu-l bănuia.

Asculta de multe ore vrăjitoriile fizicii de la sfârşitul secolului al XX-lea şi totul i se părea cunoscut: „brane”, universuri paralele, găuri negre în fuziune, spaţii Calabi-Yau, rupturi ale realităţii… Aproape toţi vorbitorii se referiseră la „sequoia”, dar niciunul nu pomenise de posibilitatea de a identifica izolat corzile de timp, rezolvând paradoxul extremităţii „trecut” cu variabile locale. Fizicianul experimentalist Sergio Marini, care colabora cu Blanes la Zürich şi a cărui intervenţie Elisa o aşteptase cu nerăbdare, a afirmat că trebuia convieţuit cu contradicţiile teoriei şi a citat exemplul rezultatelor infinite ale cuanticii relativiste.

Deodată, într-o tăcere unanimă, nerăbdătoare şi respectuoasă, a văzut lunecând spre podium scaunul electric care îl transporta pe Stephen Hawking.

Rezemat în întunericul spătarului, celebrul fizician care la Cambridge se afla în fruntea catedrei ocupate cu secole în urmă de însuşi Newton, nu părea decât un trup bolnav. Dar Elisa ştia că inteligenţa uimitoare pe care acesta o adăpostea, precum şi copleşitoarea lui personalitate – pe care o ascundea sub o pereche de ochelari mari – şi voinţa de fier făcuseră din el, în ciuda bolii neurodegenerative, unul dintre cei mai importanţi savanţi ai lumii. Elisa simţea că nu-l admiră suficient: Hawking demonstra că nimic nu se putea considera pierdut în viaţă.

Apăsând pe comenzile sintetizatorului vocal, Hawking a transformat în sunet inteligibil textul scris în prealabil. A atras imediat atenţia sălii. S-au auzit hohote de râs drept răspuns la comentariile lui tăioase, pronunţate într-o engleză mecanică şi exactă. Dar, spre neplăcerea Elisei, a vorbit doar despre posibilitatea de a recupera informaţia pierdută în găurile negre, şi doar la sfârşit a

menţionat aşa, în treacăt, teoria lui Blanes. Apoi a conchis:

– Ramurile din sequoia profesorului Blanes cresc spre cerul viitorului, iar rădăcinile ei intră tot mai adânc în pământul trecutului, unde nu putem coborî. Vocea electronică a făcut o pauză. Totuşi, atâta vreme cât rămânem agăţaţi de una dintre crengi, nimic nu ne împiedică să privim în jos şi să contemplăm rădăcinile.

Fraza a pus-o pe Elisa Robledo pe gânduri. La ce se referea Hawking? Era o simplă încheiere elegantă şi „poetică”, ori încerca să pună la îndoială posibilitatea de a identifica şi de a deschide izolat corzile? În orice caz, era evident că „teoria sequoiei” pierduse mult din interesul marilor fizicieni. Nu-i rămânea decât să aibă răbdare până la intervenţia lui Blanes, dar n-o aştepta cu prea mare optimism.

A urmat pauza de masă. Toţi s-au ridicat în acelaşi timp, iar ieşirile s-au blocat. Elisa Robledo s-a alăturat cozii de la uşa principală, dar chiar atunci o voce i-a ajuns la ureche.

– Eşti pregătită să pierzi?

Era pregătită pentru aşa ceva şi n-a întârziat să replice, întorcând capul:

– Dar tu?

Însă Ric Valente dispăruse, folosind publicul drept ecran. Elisa a ridicat din umeri, gândindu-se ce să răspundă sfidării lui. Era pregătită? Poate că nu…

Dar încă nu pierduse.

Víctor Lopera i-a propus să ia împreună prânzul în pauză. A acceptat încântată, căci îi făcea plăcere compania lui. În pofida obsesiei sale pentru tema lunecoasă a religiei în fizică, care uneori îl făcea să vorbească peste măsură, Lopera era un bun interlocutor şi o persoană apropiată, plăcută. Întoarcerea acasă cu maşina lui devenise un obicei agreabil pentru amândoi.

Au cumpărat sendvişuri cu legume de la autoservirea barului din Palatul Congresului. Cel al lui Víctor avea o porţie dublă de maioneză. Ea bănuia că doar maioneza îl putea face să uite o clipă de Teilhard de Chardin ori de cum descoperise abatele Lemaître că universul era în expansiune, iar Einstein nu-l crezuse: mânca fără să-i pese dacă se murdărea pe buze, apoi scotea limba lungă şi se ştergea ca mâţele.

N-au găsit nicio masă liberă, au mâncat în picioare, trăncănind despre comunicări (pe el îl încântase cea a lui Reinhard Silberg), salutându-şi profesorii şi colegii (locul era doar puţin mai mic decât o vitrină unde, la fiecare cinci minute, Elisa trebuia să zâmbească spre cineva). Pe neaşteptate, el a lăudat-o, înroşindu-se: „Azi eşti foarte frumoasă”. Ea i-a mulţumit, dar nu prea sincer. Pentru prima oară după ce întreaga săptămână se neglijase, în sâmbăta aceea hotărâse să se spele pe cap, să se pieptene puţin, să-şi pună o bluză albastră de culoarea cerului şi nişte pantaloni de bumbac bleumarin, nu blugii rupţi de fiecare zi, care ar fi putut „să plece şi să se întoarcă singuri de pe stradă”, cum spunea maică-sa. Nu i-a plăcut că Víctor dădea atenţie *acelor* amănunte, ca s-o laude.

Dar şi-a dat seama imediat că acel interes al lui Víctor pentru ea era special. A ştiut înainte ca el să abordeze subiectul, din privirile scurte pe care i le arunca. Şi-a închipuit că Lopera n-ar avea un viitor de criminal: era omul cel mai transparent pe care îl cunoscuse vreodată.

După ultima muşcătură din sendvişul ei, măturând cu limba resturile de maioneză, Víctor a spus pe un ton de o importanţă calculată:

– Ieri am vorbit cu Ric. Elisa a văzut cum i se mişca mărul lui Adam de sus în jos. Se pare că… aţi devenit prieteni.

– Nu, nu-i adevărat, a replicat Elisa. Ţi-a spus el asta?

Víctor a zâmbit, parcă cerându-i scuze că îi interpretase greşit relaţia cu Valente, dar a revenit imediat la seriozitatea iniţială.

– Nu, aşa am dedus. Mi-a zis că i-a plăcut şi că aţi pus un pariu.

Elisa a rămas cu ochii pe el.

– Eu am propria opinie despre teoria lui Blanes, a spus în cele din urmă. El o are pe a lui. Am pariat, să vedem care din noi doi are dreptate.

Víctor a dat din mână, parcă arătând că tema n-avea importanţă.

– Să nu crezi că mă interesează ce atuuri aveţi fiecare. Şi a adăugat atât de şoptit, că Elisa a trebuit să se aplece ca să-l audă în zgomotul braseriei: Voiam doar să te avertizez să… nu faci.

– Să nu fac ce?

– Ce-o să-ţi spună el. Pentru el nu-i deloc un joc. Îl cunosc bine. Am fost foarte buni prieteni. Întotdeauna a fost… Tipul e destul de pervers.

– La ce te referi?

– Nu-i uşor să-ţi explic acum. A privit-o cu coada ochiului, schimbând tonul. Dar nici nu vreau să exagerez. Nu spun că-i nebun sau mai ştiu eu ce. Vreau să zic că n-are prea mare respect pentru fete. Sunt sigur că tocmai asta le place unora dintre ele. Nu vreau să spun că tuturor, dar… Chipul i se îmbujorase. Ei bine, nu-mi place să-ţi spun aşa ceva. Eu te apreciez şi aş vrea… Poţi să faci ce vrei, fireşte, numai că… nu ştiam că aţi stat de vorbă. Mă gândisem că trebuia să te avertizez.

S-a simţit tentată să-i răspundă urât. Cu un: „Am douăzeci şi trei de ani, Víctor. Şi ştiu să-mi port de grijă, mulţumesc”. Dar a înţeles pe loc că Lopera, spre deosebire de maică-sa, nu avea pretenţia să-i dea niciun fel de lecţie: era sincer şi credea că, vorbindu-i astfel, o ajuta. Nici n-a cerut să-i confirme ce-i mai spusese Valente despre conversaţia lor. În situaţia de acum, nu-i mai păsa ce-ar putea face ori spune marele Patru-Sutimi-Mai-Puţin.

– Eu şi Valente nu suntem prieteni, Víctor, a insistat, foarte serioasă. În ceea ce mă priveşte, n-am deloc intenţia să fac ce nu-mi place.

Víctor n-a părut prea fericit, parcă intuind că, după spusele ei, doar el căzuse prost. A deschis gura, apoi a închis-o la loc şi a dat din cap.

– Desigur, a încuviinţat. Mare tâmpenie am făcut.

– Nu, îţi mulţumesc pentru sfat. Serios.

I-a întrerupt soneria care anunţa reluarea comunicărilor.

În ceasurile următoare, Elisa a fost foarte absorbită, gândindu-se doar pe jumătate la avertismentele puerile ale lui Víctor şi la spusele celor care interveneau. A uitat brusc tot ce avea legătură cu Víctor şi chiar cu Valente, şi s-a aşezat mai bine pe scaun.

David Blanes urca pe podium. Dacă ar fi fost la un proces, tăcerea cu care a fost primit ar fi indicat că acuzatul era el.

Blanes a reluat ironia despre copac din locul unde o lăsase Hawking.

– Sequoia e stufoasă, a început, dar nu face fructe.

În mai puţin de zece minute, Elisa şi-a dat seama că pierduse.

Blanes a mai vorbit încă treizeci de minute, dar s-a limitat să-şi arate convingerea că noile generaţii de fizicieni aveau să afle căile „încă nebănuite” de a rezolva problemele puse de extremitatea „trecut” a corzilor. A menţionat posibile soluţii, inclusiv cea cu variabilele locale şi cea – la care Elisa nu se gândise – cu numere imaginare, dar le-a catalogat drept „elegante şi inutile, ca fracul în deşert”. Era deprimat, ostenit, poate sătul să se tot apere de atacurile adversarilor. În ciuda aplauzelor, Elisa a fost sigură că intervenţia lui dezamăgise. Şi-a dispreţuit idolul

altădată admirat. „Nu vrei să lupţi pentru ideile tale. Ei bine, eu vreau."

Conferinţa lui Blanes fusese ultima din acea zi, dar, după altă pauză, urma o masă rotundă. Elisa Robledo s-a ridicat şi s-a dus la coada celor care voiau să iasă. A auzit vocea în spatele ei, repetând exact cele petrecute la amiază.

– Du-te la toaleta pentru domni şi aşteaptă acolo.

– Încă n-am pierdut, a zis, întorcându-se rapid.

Când l-a văzut că se depărta din nou, Elisa a întins mâna şi l-a apucat de cămaşă. „De data asta nu pleci."

– N-am pierdut, a subliniat.

Valente s-a dat la o parte, dar n-a putut scăpa. Au mers împreună până la ieşire, iar în vestibul s-au privit în ochi. Ca întotdeauna, aspectul lui a trimis-o pe Elisa cu gândul la o reclamă luminoasă pe care scria: „Eu sunt Valente Sharpe" – cămaşă roşie ca focul, din denim, cu mâneci lungi, închisă până la ultimul nasture, curea şi pantaloni roşu-bordeaux, ghete din piele roşie şi un set format din colier şi cercei auriţi. Ecusonul de participant la congres (pe care Elisa şi-l băgase în buzunar) îi atârna pe cămaşă la nivelul pieptului, proclamându-i numele printre reflexe. Avea tot bretonul blond şi umezit, pieptănat cu grijă peste ochiul drept. Tonul lui dezvăluia un anume dezgust.

– Ţi-am dat primul ordin: du-te la toaleta pentru domni!

– Nici vorbă.

Privirea i-a licărit, ca şi cum îşi bătea joc de ea în sinea lui, deşi chipul osos continua să-i fie rigid.

– Mi se pare o laşitate din partea ta să dai înapoi acum, domnişoară Robledo.

– Nu dau înapoi, domnule Valente. Am să plătesc când am să pierd.

– E clar că ai pierdut. Blanes a zis că variabilele tale de timp local sunt o porcărie.

– E o părere, a obiectat. N-a demonstrat nimic, şi-a dat doar cu părerea. Dar fizica nu-i o chestiune de păreri.

– Haida-de.

– E mult în joc. Vreau să mă asigur că ai dreptate tu, şi nu eu. Ori ţi-e teamă că ai să pierzi?

Valente se uita la ea fără să clipească. Dar i-a înfruntat fără ezitare privirea. După un timp, el a respirat adânc.

– Ce propui?

– N-am să mă iau la harţă cu Blanes când o să vină rândul întrebărilor, desigur. Dar hai să facem altfel. Toţi ştiu că Blanes o să hotărască pe cine o să ia cu el la Zürich în funcţie de lucrările noastre. Sunt sigură că ideea mea i se pare demnă de studiat şi că o să mă ia pe mine. Dacă, din contră, o crede stupidă, o să mă respingă. Propun să aşteptăm până atunci.

– O să mă aleagă pe mine, a spus delicat Valente. Consolează-te, iubito.

– Cu atât mai bine pentru tine. Dar nici măcar nu va trebui s-o facă. De cum mă dă la o parte, plătesc.

– Ce vrei să spui cu „plătesc”?

Elisa şi-a tras sufletul.

– Am să mă duc unde spui şi am să fac ce spui.

– Nu te cred. Găseşti tu altă scuză.

– Îţi jur, a zis. Îţi dau cuvântul meu. Dacă mă respinge, fac ce vrei.

– Minţi.

Ea l-a privit cu ochi strălucitori.

– Iau toate astea mult mai în serios decât crezi.

– Ce? Pariul cu mine?

– Ideile mele. Pariul cu tine mi se pare o prostie, la fel ca tot ceea ce mi-ai povestit ieri-seară la tine acasă. Nimeni nu ne „studiază”, nimeni nu ne urmăreşte. Chestia cu mobilul a fost o întâmplare: mi l-au înapoiat a doua zi. Cred că vrei să faci pe interesantul cu mine. Aşa că să-ţi zic ceva. Elisa şi-

a arătat dantura cu un surâs alb şi larg. Ai grijă, domnule Valente, fiindcă mi-ai trezit interesul.

Valente se uita ciudat la ea.

– Eşti o tipă specială, a şoptit, ca pentru sine.

– Tu, în schimb, te cam pierzi în anonimat cu chestii ca „toaleta pentru domni”.

– Forma de plată o decide câştigătorul.

– De acord, a convenit Elisa.

Deodată, el a început să râdă. Parcă îşi reprimase râsul tot timpul cât stătuseră de vorbă.

– Eşti dată naibii! O vreme a tot repetat fraza, frecându-se la ochi. Ce mai, dată naibii! Voiam să te pun la încercare, să văd ce-ai să faci. Îţi jur că m-aş fi ras în cap, dacă te duceai la toaleta pentru domni. A privit-o aproape serios. Dar îţi accept provocarea. Sunt sigurisim că am să fiu ales. De fapt, aş zice chiar că m-au şi ales deja, iubito. Când o fi, te sun pe mobil. Un singur bip. Am să-ţi spun unde şi cum să te duci, ce poţi să iei cu tine şi ce nu, şi ai să-mi respecţi fiecare vorbă, ca o căţeluşă de concurs. Dar ăsta o să fie doar începutul. Am să mă distrez mai bine ca niciodată, ţi-o jur. Ţi-am mai zis: îmi pari interesantă, chiar mai interesantă cu firea pe care o ai, şi-s curios să aflu până unde eşti dispusă să mergi. Sau, mai curând, o să verific ceea ce bănuiesc deja: eşti mincinoasă, o laşă fără cuvânt…

Elisa i-a suportat avalanşa vorbelor, privindu-l calm, dar inima îi bătea accelerat, iar gura i se uscase.

– Vrei să dai înapoi? a întrebat el, prefăcându-se serios şi privind-o cu ochiul stâng (dreptul fiind acoperit cu o bucată de piele). E ultima ta şansă.

– Eu mi-am stabilit pariul. Elisa s-a forţat să surâdă. Dacă vrei să renunţi…

Valente avea expresia unui copil care descoperise o jucărie nebănuită.

– Genial, a zis. Am să mă distrez nemaipomenit cu tine.

– Mai vedem noi. Şi acum, dacă îmi permiţi…

– Aşteaptă, a spus Valente, privind jur-împrejur. Ţi-am mai spus că am să câştig cu siguranţă, dar vreau să fiu absolut cinstit cu tine. Unele detalii de la congres mă fac să cred că pe afară-i vopsit gardul. Blanes şi Marini par prea interesaţi să demonstreze că „sequoia” li s-a făcut bonsai, dar am observat ceva ciudat… I-a făcut semne, depărtându-se. Vino, dacă vrei să vezi.

Au mers prin vestibul în direcţia paralelă cu birourile de înregistrare, ocolind oameni cu înfăţişări felurite: străini şi autohtoni, profesori şi studenţi, unii cu costum şi cravată, alţii în tricou şi blugi, apariţii care încercau să-şi imite idolii (pe Elisa o făceau să râdă fizicienii cu plete einsteiniene), mâini care doreau să ia contact cu câte o celebritate (scaunul lui Hawking dispăruse într-un nor de admiratori). Deodată, Valente s-a oprit.

– Uite-i. Unul lângă altul, ca doi porumbei.

I-a urmărit privirea. Într-adevăr, era un grup aparte, ca şi cum voiau să se izoleze voluntar de toţi ceilalţi. I-a zărit pe David Blanes, Sergio Marini şi Reinhard Silberg, precum şi pe tânărul fizician experimentalist de la Oxford, Colin Craig, care luase cuvântul după Silberg. Vorbeau cu însufleţire.

– Craig a fost unul dintre mentorii mei în fizica particulelor, i-a explicat Valente. M-a încurajat să mă prezint la proba de admitere la Blanes. Silberg e profesor de filosofia ştiinţei, doctor în istorie. Dar uită-te la tipa aia foarte înaltă, cu rochie mov, de lângă Craig.

Ar fi fost şi greu să nu se uite, se gândea Elisa, fiindcă femeia era trăsnet. Părul lung şi castaniu îi atârna greu până la jumătatea feselor, ca vârful unui creion, iar silueta năucitoare îi era modelată de hainele elegante, deşi simple. Era însoţită de o fată care părea foarte tânără şi avea părul vopsit

într-un alb foarte strident. Elisa nu-l cunoştea pe nici niciunul dintre ei. Valente a adăugat:

– E Jacqueline Clissot, din Montpellier, o figură a paleontologiei mondiale, dar şi antropolog. Cea cu păr alb trebuie să fie o studentă de-a ei.

– Ce caută aici? Nu participă la nicio masă…

– Asta mă întreb şi eu. Cred că au venit pentru Blanes. Simpozionul a fost un soi de întrunire de familie. Între timp, tata Blanes şi mama Marini şi-au asumat misiunea de a atrage atenţia comunităţii ştiinţifice să nu aştepte ca „sequoia" să înflorească anul acesta. S-ar zice că ultimul lor ţel e să arate cărţile, lămurind că nimeni nu trişează. Ciudat, nu? Dar asta nu-i tot.

S-a depărtat, plimbându-se cu mâinile în buzunar, iar Elisa l-a urmat, intrigată în ciuda voinţei sale. Au străbătut vestibulul. Prin uşile-fereastră se observa că lumina verii încă nu capitulase.

– Iată ce-i mai curios, a continuat el. M-am întâlnit cu Silberg şi cu Clissot la Oxford, acum două luni. Trebuia să discut ceva cu Craig şi i-am bătut la uşa biroului. Mi-a deschis, dar era ocupat. L-am recunoscut pe Silberg şi am vrut să aflu cine era tipa aia trăsnet care îl însoţea. Dar Craig nu mi i-a prezentat. De fapt, părea că-l stânjeneam. Totuşi, prietenia cu secretarele are avantajele ei: ulterior, cea a lui Craig m-a informat despre toate. După cum se vede, Clissot şi Silberg negociau cu şeful ei de vreun an, şi în sfârşit se întâlniseră la Oxford.

– Cel mai probabil e că puneau la cale ceva în comun, a spus Elisa.

Valente a scuturat din cap.

– M-am cam împrietenit cu Craig, care obişnuia să-mi comenteze proiectele la care participa. În plus, ce fel de activitate putea desfăşura un tip cum e Craig, care lucrează cu acceleratoare de particule, împreună cu un istoric, precum Silberg şi cu o specialistă în maimuţe moarte, precum

Clissot? Şi, dacă la toate astea îi mai punem şi pe Blanes, şi pe Marini, ce obţinem?

– O încurcătură?

– Da, o sectă de adoratori ai diavolului. Valente a coborât tonul. Ori ceva mult mai exotic.

Elisa l-a privit.

– La ce te gândeşti?

El s-a mărginit să zâmbească. Câteva note muzicale au anunţat reluarea lucrărilor. Publicul, ca pilitura de fier când o apropii de un magnet, a început să se îndrepte spre sală. Valente a făcut un gest cu capul.

– Aici sunt toţi, uite-i. Răţuştele după Mama Raţă: Craig, Silberg, Clissot, Marini. Sunt subvenţionaţi de Blanes, dar banii nu-s ai lui. S-a întors spre ea. Acum înţelegi de ce-s atât de sigur că ne-au „studiat”. Uită-te la…

Se oprise lângă unul dintre afişe, aşezat pe un şevalet. Pe acesta scria în spaniolă şi în engleză: „Primul Simpozion Internaţional. Natura spaţiu-timp conform teoriilor moderne. 16–17 iulie 2005. Palatul Congresului din Madrid”. Dar Valente arăta spre literele mici.

„Sponsorizat de…” a citit.

– „… Eagle Group”, a descifrat Elisa logotipul artistic. „G”-ul din cuvântul „Eagle” era şi iniţiala lui „Group”.

Ea **g**le
roup

– Ştii ce e? a întrebat Valente.

– Desigur. A apărut de curând, dar s-a vorbit destul: un consorţiu de întreprinderi din Uniunea Europeană, care se ocupă cu dezvoltarea ştiinţifică.

El a privit-o, surâzând.

– Tata mi-a zis odată că în Europa ECHELON se numea Eagle Group.

11

Duminică, după ultima comunicare de dimineaţă, Víctor a căutat-o iar, ca să ia prânzul împreună. Elisa a acceptat, printre altele fiindcă o interesa să stea la taifas cu el. Se întâmplase ceva straniu.

Ric Valente nu venise la congres în acea dimineaţă. Nici Blanes. Dubla absenţă o deranja. Se ştia sigur că duminica va fi consacrată fizicii experimentale, care nu-l interesa direct pe Blanes, dar Elisa nu putea să nu creadă că dispariţia celui care era autorul „teoriei sequoiei" şi a lui Valente Sharpe aveau legătură între ele. Dar încă nu voia să recunoască nici măcar în sinea ei ce bănuieli avea.

Au găsit o masă în celălalt capăt al braseriei pline ochi şi au început să mănânce în tăcere. Tocmai când Elisa Robledo se întreba cum să abordeze subiectul, Víctor şi-a şters maioneza de pe bărbie şi a zis:

– Azi-dimineaţă, Blanes l-a sunat pe Ric şi l-a ales pentru Zürich.

Brusc, şi-a dat seama că nu mai putea înghiţi.

– Deja… a murmurat.

– Ric mi-a telefonat ca să-mi spună. A zis că nu vine azi la congres, fiindcă trebuie să-l întâlnească pe Blanes.

Elisa încuviinţa stupid, sufocată de bolul sec de pâine, pe care gura ei părea incapabilă să-l trimită, aşa cum se cuvenea, pe gât. I-a cerut scuze lui Víctor, s-a ridicat, a intrat la toaletă şi s-a descotorosit de mingea aceea de plută. După ce şi-a răcorit faţa la chiuvetă, a început să gândească mai bine. „Păi, nu asta aşteptai? Ce-i cu tine acum?" Se tot gândise la acea posibilitate în lungi nopţi de insomnie, ştiind prea bine că era cea mai probabilă. La urma urmelor, Ric Valente fusese răsfăţatul lui Blanes încă de la început. S-a şters cu

prosopul de hârtie, s-a întors la masă şi s-a aşezat în faţa lui Víctor.

– Mă bucur pentru el, a spus.

Şi a presupus că aşa şi era. Acum, când, în sfârşit, competiţia se încheiase, se bucura de cele petrecute. „Teoria sequoiei” continua să-i bată la uşă, încă tentantă datorită frumuseţii sale matematice, dar curând avea să plece şi s-o lase în pace. În zare licăreau alte posibilităţi, precum bursele Institutului de Tehnologie din Massachusetts şi cele de la Berkeley, pe care le solicitase în eventualitatea în care o pierdea pe cea de la Zürich. Era sigură că până la urmă avea să-şi facă teza cu unul dintre cei mai buni fizicieni din lume. Era ambiţioasă şi ştia că putea să ajungă departe. Blanes era unic, dar nu era *unicul* unic.

– Şi eu mă bucur, şi-a dres glasul Víctor. Adică, nu chiar de tot. Pentru el, da, dar pentru tine, nu. Cum să zic…

– Nu-mi pasă, sincer. Nu se sfârşeşte lumea cu Blanes şi cu sequoia lui. Se simţea mai bine după acea pilulă amară. Încercase mereu să se adapteze la situaţiile noi şi nici aceea n-o să facă excepţie. Şi, cum avea să dispună de o perioadă de odihnă adevărată, a hotărât să-şi reorganizeze viaţa. Putea chiar să-şi cheme „spionul” particular, pe Javier Maldonado, şi să-i întoarcă invitaţia la cină, punându-i câteva întrebări despre cele rămase în călimară de când îi vorbise Valente. „M-ai spionat? Lucrezi pentru Eagle Group?” Şi-a închipuit ce faţă avea să facă Maldonado. Atunci şi-a amintit de pariu.

Era aproape sigură că Valente o să uite de el. *Când Blanes i-a zis: „Vino cu mine”, nu s-a mai gândit la pariuri şi sigur s-a dus ţintă la el.*

Şi dacă nu era aşa? Dacă voia să continue jocul până la capăt? S-a gândit la această posibilitate şi a observat că se enerva tot mai tare. Fireşte, n-o să-şi calce cuvântul: o să facă tot ce-i cerea el, dar presupunea – şi nădăjduia – că nici el, la rândul

lui, n-o să sară calul. Ea o să cedeze, cu speranţa că şi el făcea la fel. Era aproape sigură că pe Valente îl interesa mai presus de orice s-o umilească şi, dacă ea accepta poruncile cu naturaleţe, jocul avea să-şi piardă tot hazul pentru el.

„O să te sun pe mobil. Un singur bip. Am să-ţi spun unde şi cum să te duci, ce poţi să iei cu tine şi ce nu…”

Deodată, telefonul mobil a sunat din buzunarul pantalonilor. Părea că simte mâna lui Valente pe pulpă. L-a scos şi a verificat apelurile pierdute: niciunul. L-a lăsat pe masă, cu gestul unui jucător care mizează tot ce mai are pe-un singur număr. Când a ridicat privirea, a citit spaima în ochii lui Víctor, care părea să cunoască toate şi fiecare dintre gândurile care-i trecuseră prin cap.

– Cred că ieri am exagerat, a spus el. Nu trebuia să-ţi fi vorbit aşa. Sigur m-ai înţeles greşit. Nu trebuia să te fi speriat.

– Nu m-ai speriat, a replicat ea, zâmbitoare.

– Mă bucur că-mi spui asta. Dar grimasa de pe faţa lui exprima tocmai contrariul. Toată ziua m-am gândit că întrecusem măsura. La urma urmelor, Ric nu-i un diavol.

– Nici pe departe nu m-am gândit la aşa ceva. Dar bine faci că lămureşti problema, fiindcă Satana s-ar putea simţi ofensat.

Ceva din replica ei l-a amuzat foarte mult pe Víctor. Văzându-l că râdea, Elisa a râs şi ea. Apoi şi-a coborât privirea pe sendvişul aproape intact şi pe mobilul de lângă, de parcă aştepta ceva. A adăugat:

– Nu înţeleg cum de v-aţi împrietenit. Sunteţi atât de diferiţi…

– Eram copii pe atunci. Când eşti mic, faci multe lucruri pe care mai târziu le vezi altfel.

– Presupun că ai dreptate.

Deodată, Víctor a început să vorbească. Monologul lui era ca o furtună: frazele păreau

tunete, care nu se grăbeau să-i urce pe buze, dar gândurile care le împingeau semănau cu descărcările lăuntrice ale unor fulgere violente. Elisa l-a ascultat, atentă, fiindcă, întâia oară de când îl cunoştea, Víctor nu vorbea nici despre teologi, nici despre fizică. Privea în gol un punct din văzduh, iar vocea lui depăna o poveste.

A vorbit, ca întotdeauna, despre trecut. Despre ce se întâmplase şi încă se mai întâmplă, aşa cum îi explicase cândva Elisei bunicul său. Despre lucruri care au fost şi, ca atare, continuă să fie. Despre singurul lucru pe care îl pomenim când vorbim cu adevărat, fiindcă e imposibil să ne gândim în tihnă la altceva decât la amintiri. În timp ce-l asculta, braseria, congresul şi propriile nelinişti profesionale au dispărut pentru Elisa, şi n-a mai rămas decât vocea lui Víctor şi povestea pe care o depăna.

Câţiva ani mai târziu, a aflat că bunicul ei avusese dreptate când afirmase la un moment dat: „Trecutul celorlalţi poate fi prezentul nostru”.

Timpul chiar e ciudat. Ia lucruri şi le duce departe, într-un loc unde n-avem acces, dar ele îşi prelungesc şi de acolo efectul magic asupra noastră. Víctor redevenea copil, şi ea aproape că îi putea vedea pe amândoi: nişte copii singuratici, cam la fel de inteligenţi şi, poate, cu gusturi asemănătoare, stăpâniţi de curiozitate şi de dorinţa de cunoaştere, dar şi de plăceri pe care alţi băieţi de vârsta lor nu îndrăzneau să şi le împlinească. Dar ei îndrăzneau, de aceea şi erau diferiţi. Ric era Şeful, ştia ce trebuia făcut, iar Víctor-Vicky accepta în tăcere, temându-se, poate, de ce se putea întâmpla dacă refuza sau poate dornic să-i fie egal.

Principala atracţie a lui Ric, explicase Víctor, era şi principalul lui defect: imensa singurătate în care vieţuia. Părăsit de părinţi, educat de un unchi care se arăta tot mai indiferent şi mai străin, Ric n-

avea nici reguli, nici norme de conduită şi-i era imposibil să se gândească la altceva decât la el însuşi. Tot ce-l înconjura era ca un teatru care nu urmărea decât să-i facă plăcere. Víctor devenise spectatorul asiduu al acelui teatru, dar, după ce se maturizase, nu mai asistase la spectacolele lui fantastice.

– Ric era diferit de orice om normal: avea multă imaginaţie, dar şi picioarele bine înfipte în pământ. Nu-şi făcea iluzii. Dacă voia să obţină un lucru, se ambiţiona din răsputeri, fără să-i pese de nimeni şi de nimic. La început, îmi plăcea felul lui de a fi. Presupun că aşa se întâmplă cu toţi puştii când cunosc pe cineva ca el. Pe atunci, lumea lui Ric era sexul. Dar doar din punct de vedere cinic. Fetele, toate fetele, erau pentru el inferioare. De mic se juca, schimbând feţele modelelor din revistele erotice, din care colecţiona o grămadă, şi punând în locul lor fotografiile colegelor de liceu. La început, te făcea să râzi, apoi îţi era lehamite. Eu suportam cel mai puţin felul lui de a le trata pe fete. Nu l-am văzut niciodată îndrăgostit de vreuna, nu făcea decât să se folosească de ele. Îi plăcea să le fotografieze, să le filmeze despuiate, în baie. Uneori, le dădea bani, dar cu altele o făcea fără ştirea lor, cu camere ascunse.

S-a oprit s-o privească pe Elisa, căutându-i parcă o expresie care să-l facă să-şi întrerupă istorisirea. Dar ea l-a invitat printr-un gest să continue.

– Verile le petreceam într-o casă a familiei lui Ric din împrejurimile satului andaluz Ollero. Uneori, ne duceam acolo cu prietenele. Eram singuri, ne credeam regii universului. Acolo, Ric obişnuia să le facă fetelor fotografii picante. Într-o zi, s-a petrecut ceva. A zâmbit, potrivindu-şi ochelarii pe nas. Îmi plăcea o fetiţă, credeam că şi ea mă plăcea pe mine. O chema Kelly. Era englezoaică şi învăţa la şcoala noastră. Kelly Graham. S-a oprit o clipă, parcă savurându-i

numele. Ric a invitat-o la casa lui de la ţară, dar pe mine nu m-a deranjat. Eram absolut sigur că ştia că nu se putea juca cu Kelly. Totuşi, i-am descoperit într-o dimineaţă împreună. S-a uitat la Elisa, iar ea a dat din cap. Ei bine, eu sunt dintre cei care se supără o dată la zece ani, dar…

– … Dar, când se supără, se vede, l-a ajutat Elisa.

– Da… I-am făcut de rahat. Ei, a fost o chestie de copii, acum ştiu: abia de aveam zece ori unşpe ani; dar evident că văzându-i… văzându-i cum se sărută şi se pipăie a fost pentru mine foarte… foarte şocant. Ei bine, ne-am certat, şi Ric m-a împins. Eram departe de casă, pe nişte stânci, lângă un râu. Am căzut şi m-am lovit la cap. Am avut noroc că era un domn pe-acolo, care venise să pescuiască. M-a luat şi m-a dus la un spital. N-a fost nimic grav: câteva cusături doar, cred că mai am cicatricea. Dar vreau să-ţi spun ceva: am stat câteva ore în stare de inconştienţă, când m-am trezit în noaptea aceea… Ric era acolo, cerându-mi iertare. Părinţii mi-au povestit că nu se mişcase deloc de lângă mine. Tot timpul ăsta… a repetat cu ochii umezi. Când m-am trezit, a izbucnit în plâns şi mi-a cerut iertare. Cred că trebuie să avem prieteni în copilărie, ca să aflăm cu adevărat ce-i prietenia. În acea zi, am fost mai prieten cu el ca oricând. Înţelegi? M-ai întrebat ce ne unea. Acum cred că tocmai astfel de lucruri ne uneau pe noi.

Au tăcut o vreme. Víctor a respirat adânc.

– Fireşte că l-am iertat. De fapt, m-am gândit că prietenia noastră n-avea să se sfârşească nicicând. Apoi a trecut totul. Am crescut, drumurile noastre s-au despărţit. Am continuat să vorbim, dar a fost mai rău: am ridicat bariere între noi. Oricum, el a încercat mereu să mă ducă pe drumul lui. Îmi povestea că încă mai invita fete la Ollero. Le filma pe ascuns, uneori chiar când le-o punea. Apoi le arăta filmele şi… le şantaja. „Vrei ca părinţii ori prietenii tăi să vadă aşa ceva?” le întreba şi le

obliga să pozeze iar pentru el. După altă pauză, a adăugat: O, nu a avut niciodată probleme cu poliţia, desigur. Avea foarte multă grijă, iar ele hotărau până la urmă să tacă.

– Ai fost vreodată martor? a întrebat Elisa. Mă refer la treaba cu şantajul.

– Nu, dar îmi povestea.

– Sigur făcea pe nebunul.

Víctor a privit-o ca pe o persoană pe care o admira mult, dar care tocmai îl decepţionase în legătură cu ceva concret şi transcendental.

– Nu pricepi. Nu eşti în stare să înţelegi cum le trata Ric.

– Víctor, poate că Ric Valente e pervers, dar e, în fond, un dobitoc lipsit de importanţă. Sunt convinsă de asta.

– Crezi că vei putea să nu-l mai asculţi? a întrebat el brusc şi aspru. Lentoarea cu care vorbea dispăruse cu totul. Crezi că, dacă ai accepta să-i intri în joc, ai putea să eviţi să faci *orice* ţi-ar porunci?

– Eu cred că tu continui să-l admiri mai presus de orice, i-a spus plictisită. Valente e un idiot, care n-a primit în viaţa lui nicio palmă de la părinţi, iar tu îţi închipui că e un sadic fără scrupule, în stare de cea mai cumplită aberaţie. Nu ştiu, poate că-ţi *place* să ţi-l închipui aşa.

Şi-a dat seama pe loc că spusese ceva necuvenit. Víctor o privea cu o seriozitate imensă.

– Nu, a răspuns. Aici te înşeli. Nu-mi place deloc.

– Voiam să spun că…

I-a întrerupt o melodie electronică. Aproape îngrozită, Elisa a luat mobilul de pe masă şi s-a uitat pe ecran: număr necunoscut.

O clipă, şi-a amintit cum îi vorbise Valente cu o zi înainte, când privirea apoasă îi luneca peste ea prin breton. „Am să-ţi spun unde şi cum să te duci, ce poţi să iei cu tine şi ce nu, şi tu ai să asculţi. Iar ăsta e doar începutul. Am să mă distrez mai bine

ca niciodată, îţi jur.” Pentru o clipă nespus de scurtă, i-a fost frică să răspundă. De parcă telefonul mobil, cu sunetul lui insistent, o invita să intre într-o lume diferită de cea pe care o cunoscuse până atunci, o lume pentru care discuţia cu Ric Valente şi istorisirea lui Víctor erau doar un preambul. Poate – a bănuit – era mai bine să treacă drept laşă ori necinstită decât să accepte invitaţia aceea obscură.

A ridicat privirea, şovăind, şi s-a uitat la Víctor, care, cu ochii lui de câine maidanez legat într-o curte, părea să-i spună: „Nu răspunde”.

Poate că tocmai slăbiciunea, teama intimă pe care le-a observat la el au făcut-o să se hotărască. Voia să le demonstreze lui Ric Valente Sharpe şi lui Víctor Lopera că ea era altfel. N-o speria nimeni şi nimic.

Cel puţin, aşa credea în acea epocă fericită.

– Da, a răspuns cu glas ferm, aşteptându-se la orice. Dar ceea ce a auzit a înmărmurit-o.

Când a închis, a rămas ca proasta cu ochii la Víctor.

Fapt excepţional: maică-sa şi-a anulat toate programările de la Piccarda şi a însoţit-o la Barajas marţi dimineaţă. A fost tot timpul foarte respectuoasă, declarându-şi fără rezerve bucuria pentru cele petrecute. Poate că – presupunea ea – se bucura să vadă că păsărică îşi lua zborul pe cont propriu şi părăsea cuibul costisitor. „Dar să nu gândim urât tocmai acum.”

Cel mai mult s-a bucurat văzându-l pe Víctor. A fost singurul coleg care a venit să-şi ia rămas-bun. N-a sărutat-o, dar a bătut-o pe spate.

– Te felicit, i-a zis, deşi încă nu pricep cum ai izbutit.

– Nici eu, a admis Elisa.

– Dar era logic. Să vă aleagă pe amândoi, vreau să spun: aţi fost cei mai buni de la curs.

Ei i se pusese un nod în gât. Fericirea nu-i era umbrită de niciun nor: nici măcar nu se gândea la Valente, pe care, fără îndoială, avea să-l întâlnească la Zürich. La urma urmei, niciunul nu câştigase pariul. Ca întotdeauna, făcuseră meci nul.

Mai era jumătate de oră până la decolarea avionului, dar ea voia să aştepte la poarta de îmbarcare. La un moment dat, în faţa scanerului de control al pasagerilor, mama şi fiica s-au privit în tăcere, parcă hotărând care din ele avea să facă pasul următor. Brusc, Elisa a întins braţele şi a îmbrăţişat trupul parfumat şi elegant. Nu voia să plângă, dar, gândindu-se la asta, lacrimile îi curgeau pe obraji. Luată prin surprindere, Marta Morandé a sărutat-o pe frunte. Contactul a fost uşor, rece şi discret.

– Îţi urez multă fericire şi să fie într-un ceas bun, fetiţo!

Elisa i-a făcut cu mâna şi şi-a pus geanta la scanat.

– Sună şi scrie, nu uita, i-a spus maică-sa.

– Mult, mult noroc, repeta Víctor.

Chiar şi când nu l-a mai auzit, i s-a părut, după mişcarea buzelor, că el continua să spună acelaşi lucru.

Din clipa aceea, faţa lui Víctor şi a doamnei Morandé au început să rămână în urmă. Pe hubloul avionului a privit Madridul de sus, gândindu-se că începea un nou capitol în istoria vieţii ei. „M-a sunat. Vrea să mă duc la Zürich să lucrez cu el. E incredibil.” Totul se schimbase pentru ea: nu mai era studenta „Robledo Morandé, Elisa” şi intra, ca atare, într-o lume diferită, dar foarte deosebită de cea de care se temuse. O lume care părea s-o aştepte sus şi-i făcea cu ochiul în lumina soarelui. Iar ea se îndrepta spre acel soare, parcă ţinând frâiele unui car cu aripi.

A zâmbit şi a închis ochii, savurând senzaţia.

Peste ani, avea să creadă că, de-ar fi bănuit ce-o aştepta la capătul călătoriei, n-ar fi luat avionul, nici n-ar fi răspuns la telefonul mobil în acea duminică.

Doar dacă şi-ar fi închipuit, s-ar fi întors acasă şi s-ar fi închis în odaie, după ce ar fi bătut în cuie uşile şi ferestrele, rămânând ascunsă pe veci. Dar, în clipa aceea, nu ştia nimic.

III
INSULA

Insula e plină de zgomote.
WILLIAM SHAKESPEARE

12

Ochii o ţintuiau, în vreme ce ea se mişca goală prin încăpere.

Atunci a avut prima presimţire, o vagă reprezentare a ceea ce avea să urmeze mai târziu, deşi pe vremea aceea nici nu ştia că era vorba despre acel lucru. Abia apoi a înţeles că ochii erau un preambul.

În realitate, ochii nu erau întunericul, ci poarta întunericului.

N-a început să se nelinişteasacă până n-au dus-o acasă. Până atunci, totul fusese normal, chiar amuzant. A considerat dovada politeţii elveţiene faptul că un tip bine îmbrăcat o aşteptase pe aeroportul din Zürich cu o pancartă pe care scria numele ei. Urmărind paşii mari şi fermi ai bărbatului, şi-a reţinut râsul, gândindu-se că la început îl confundase cu un coleg şi fusese cât pe-aci să dezbată cu el marile probleme ale fizicii. Dar era şoferul.

Călătoria în Volkswagen-ul de culoare închisă a fost plăcută, dată fiind culoarea peisajului, atât de diferită de pustietăţile aurii care înconjurau Madridul. I se părea că descoperea mii de tonuri diferite de verde, cum erau creioanele cu care în copilărie îşi mâzgălea caietele de desen (oare nu erau elveţiene?). Ştia câte ceva despre acea ţară: în

timpul studenţiei, petrecuse câteva săptămâni la Centrul European de Cercetări Nucleare din Geneva. Acum ştia că se îndreptau spre Laboratorul Tehnologic de Cercetare Fizică din Zürich, în al cărui hotel i se rezervase o cameră. Nu intrase niciodată în vestitul laborator unde se născuse „teoria sequoiei”, dar văzuse nenumărate fotografii ale edificiului.

De aceea s-a încruntat când şi-a dat seama că nu o duceau acolo.

Trebuiau să fie la câţiva kilometri mai la nord (ea citise Dübendorf pe una dintre inscripţii), şi ceea ce vedea părea un conac cu copaci frumoşi, cu un gazon bine tuns şi cu maşini luxoase staţionate la intrare. „Casa producătorului. De fapt, o să facă un film.” Şoferul i-a deschis portiera şi i-a dat bagajele jos. „Oare aici am să locuiesc?” Dar nu i-au dat timp de gândit. Un tip care părea să fi vizitat aceeaşi croitorie ca şi şoferul (poate chiar aşa şi era) i-a cerut să-şi scoată jacheta, gâdilând-o sub braţ şi pe coapse cu un detector. I-a găsit cheile de la casă, telefonul mobil şi banii. I-a înapoiat totul în bună regulă, a însoţit-o prin interiorul liniştit, unde parchetul, care reflecta lumina, părea un lac cu ape dense, şi a lăsat-o în mâinile altui bărbat, care a zis că se numea Cassimir.

Dacă numele şi spaniola pe care o bâiguia nu l-ar fi trădat, Cassimir ar fi avut şi alte calităţi cu care să-i dea de înţeles că era orice, numai spaniol nu: constituţia de dulap însufleţit, părul auriu, pielea de un alb anglo-saxon, în contrast cu haina de piele întoarsă neagră, şi pantalonii cenuşii… Îşi juca la perfecţie rolul de preş de şters pe picioare pe care scria „Bine aţi venit”. Călătorise bine? Mai fusese în Elveţia? În vreme ce-i punea aceste întrebări şi altele la fel de politicoase, a condus-o într-un birou luminos şi a invitat-o să ia loc în faţa unei mese de scris din lemn de cireş. În spatele scaunului lui Cassimir, o fereastră se deschidea

spre ziua elveţiană însorită, iar la stânga Elisei (dreapta lui Cassimir), o oglindă lungă dubla încăperea, arătând o altă Elisa, cu păr negru şi ondulat, cu tricou roz cu bretele, care sublinia pielea bronzată pe deasupra bretelelor albe ale sutienului (maică-sa ura acele contraste „vulgare”), cu blugi strâmţi şi tenişi, şi alt Cassimir, cu un profil enorm, cu mâinile gigantice împreunate. Ea şi-a reţinut râsul: îşi amintise un videoclip erotic, descărcat cândva de pe internet, în care o tânără era invitată să se dezbrace în biroul unui producător de filme porno, în vreme ce era privită din cealaltă parte a oglinzii. „Fiindcă în spatele oglinzii sigur e cineva care mă spionează. Asta e trafic de carne vie: stabilesc preţul mărfii înainte de a o accepta.”

– Profesorul Blanes nu este aici. Cassimir scosese două feluri de hârtii, unele albe şi altele albastre. Dar, de cum veţi citi şi semna toate acestea, vă veţi întâlni cu el. Sunt condiţiile generale. Citiţi-le cu atenţie, fiindcă sunt lucruri pe care nu vi le-am putut lămuri înainte. Şi întrebaţi-mă ori de câte ori aveţi vreo îndoială. Doriţi cafea, o răcoritoare?

– Nu, mulţumesc.

– Cum se spune „răcoritor” ori „răcoritoare”? a avut Cassimir îndoieli, cu o veselă curiozitate. Şi, când Elisa l-a lămurit, a adăugat, simpatic: Uneori fac confuzii.

Hârtiile erau scrise într-o spaniolă perfectă. Cele albe aveau un antet: „Aspecte legate de muncă”. Cele albastre, doar un cod: „A6”, dar Cassimir i-a explicat despre ce era vorba.

– Hârtiile albastre sunt normele de confidenţialitate. De ce nu le citiţi primele?

Şi-a observat numele scris cu majuscule, înconjurat de pădurea textului, şi a săgetat-o iar un sentiment de nelinişte. Nu sperase să-şi găsească numele scris cu aceleaşi litere ca restul documentului, ci pe un spaţiu de puncte completat

cu un pix. Dar să citească ELISA ROBLEDO MORANDÉ tipărit ca şi celelalte cuvinte a speriat-o: era ca şi cum motivul existenţei unor asemenea cuvinte fusese exclusiv ea, ca şi cum s-ar fi deranjat prea mult numai pentru ea.

– Înţelegeţi tot? a insistat, plin de solicitudine, Cassimir.

– Aici spune că n-am să pot publica nicio lucrare…

– O vreme, într-adevăr, dar numai în legătură cu cercetarea pe care o efectuează profesorul Blanes. Citiţi mai jos: clauza „5C”. Interdicţia va afecta cercetarea doar pe o perioadă nu mai mică de doi ani, ceea ce nu vă împiedică să publicaţi lucrări cu profesorul Blanes sau cu oricare alt profesor, referitoare la alte subiecte. Şi uitaţi clauza următoare. Vi se oferă şansa de a vă scrie teza de doctorat sub îndrumarea profesorului Blanes, dar tot într-un domeniu fără legătură cu această perioadă. Citiţi hârtiile albe, unde scrie „Valoarea bursei”. După cum vedeţi, e substanţială. Şi nu include cazarea, care este gratis: numai cheltuieli pentru mâncare, personale. O veţi încasa lunar, ca pe un salariu, până în decembrie anul acesta, inclusiv.

Altă voce, mult mai rece, îi vorbea despre hârtiile albastre, cu paragrafe pe care abia dacă le înţelegea: „Norme despre cercetarea ştiinţifică şi siguranţa statelor din Uniunea Europeană”, „Norme de confidenţialitate postcontractuale”, „Aspecte penale ale dezvăluirii secretelor de stat şi a materialului clasificat”. Dar nu expresiile i se păreau cele mai neliniştitoare, ci insistenţa lui Cassimir, grija lui de a nu o nelinişti: interesul cu care îi tăia fiece bucată de informaţie astfel încât dimensiunile ei să-i fie accesibile şi ea să poată înghiţi totul fără să protesteze.

– Dacă doriţi să vă las singură şi să citiţi totul în linişte…

A ridicat ochii şi a clipit, fiindcă lumina bătea în fereastră. A observat ceva de care nu-şi dăduse seama – lucru absurd – până atunci:

Cassimir purta ochelari. Când şi-i pusese? Îi purtase de la început? Mintea ei dădea târcoale acelei întrebări şi altora, cufundată în confuzie.

– Ce trebuie să fac?

– Să-l ajutaţi pe profesorul Blanes.

– Cu ce?

– Cu cercetarea pe care o efectuează.

Şi-a reprimat râsul necruţător. Din oglindă, cealaltă Elisa o privea cu răutate.

– Vreau să ştiu ce anume am să cercetez împreună cu profesorul Blanes.

– O, habar n-am. Cassimir a zâmbit. Nu sunt fizician.

– Dar eu vreau să ştiu ce am să fac, dacă nu vă e cu supărare.

– Veţi afla imediat. De cum acceptaţi condiţiile, punem totul în mişcare „chiară” acum. „Chiară?” A şovăit şi s-a corectat: „Chiar”.

– Ce condiţii?

– O, de cum semnaţi, vreau să zic.

„Ăsta-i dialogul surzilor.” S-a gândit că, dacă maică-sa ar fi văzut-o, ar fi detectat Zâmbetul Furios Numărul Unu al Elisei Robledo. Dar domnul Cassimir nu era maică-sa, şi i-a zâmbit iar.

– Uite ce-i, n-am de gând să semnez nimic înainte de a şti ce anume o să fac.

Ca o oglindă docilă (ori ca un ecou al atitudinilor lui), Cassimir s-a prefăcut iritat.

– V-am mai spus: îl veţi ajuta pe profesorul Blanes cu investigaţia pe care o realizează.

– Ce înseamnă „EG SECURITY”? a schimbat tactica, arătând o linie pe hârtia albă. E peste tot. Ce înseamnă?

– O, principala firmă care finanţează proiectul. Un consorţiu alcătuit din mai multe instituţii de cercetare.

– EG înseamnă „Eagle Group”?

– Sunt iniţiale. Dar eu nu lucrez pentru ei şi nu ştiu.

„O, ce viclean sunteţi, domnule O.” Elisa a preferat să uite de politeţuri şi să-i arunce domnului „O” un mănunchi de alice drept în faţă.

– Dumneavoastră m-aţi urmărit în ultimele săptămâni? Mi-aţi pus un transmiţător în telefonul mobil şi m-aţi făcut să răspund la un chestionar de vreo cincizeci de puncte?

I-a plăcut să vadă cum zâmbetul şi calmul dispăreau complet de pe faţa bărbatului, înlocuite de o expresie nedumerită. Evident, Cassimir primise instrucţiuni să se ocupe de clienţii cei mai docili, or o subestimase, crezând că, fiind o femeie tânără, era mai uşor de manipulat.

– Scuzaţi-mă, dar…

– Nu, iertaţi-mă dumneavoastră pe mine. Cred că ştiţi deja multe despre umila mea persoană. Acum e rândul meu să cer explicaţii.

– Domnişoară…

– Vreau să vorbesc cu profesorul Blanes. Doar voi lucra cu el.

– V-am mai spus că nu-i aici.

– Atunci vreau cel puţin să-mi spună cineva la ce anume voi lucra.

– N-am de unde să ştiu, i-a spus iar alt glas, într-o engleză perfectă. Bărbatul tocmai intrase pe uşa de lângă oglindă, din spatele Elisei.

Era înalt, slab, purta un costum perfect croit. Părul blond îi încărunţise la tâmple, iar mustaţa îi era tăiată cu grijă. Îl însoţea un bărbat scund şi corpolent. „Iată că, într-adevăr, mă spionau.” Inima i-a tresărit.

– Înţelegeţi englezeşte, nu-i aşa? a continuat bărbatul înalt, cu vocea lui de violoncel, în timp ce se apropia. Spre deosebire de Cassimir, nu i-a întins mâna, nici n-a arătat falsă condescendenţă. Ochii lui au impresionat-o cel mai tare pe Elisa: era albaştri şi reci, ca două burghie de diamant. Numele meu e Harrison, iar acest domn se

numeşte Carter. Ne ocupăm de pază. Vă repet: nu puteţi şti nimic. Nici noi nu ştim nimic. Munca dumneavoastră va avea legătură cu cercetările profesorului şi va fi considerată „material clasificat”. Profesorul are nevoie de colaboratori ştiinţifici tineri, şi aţi fost aleasă.

Bărbatul s-a oprit din vorbă şi din mers: stătea în faţa ei şi o ţintuia cu acele albastre în faţă. După o pauză, a adăugat:

– Dacă acceptaţi, semnaţi. Dacă nu, vă întoarceţi în Spania şi totul s-a terminat. Mai aveţi vreo întrebare?

– Da, mai multe. Mă urmăriţi?

– Bineînţeles, a replicat tipul fără niciun interes, ca şi cum aspectul era cel mai evident şi mai neînsemnat. V-am studiat, v-am controlat mişcările, v-am făcut să răspundeţi la un chestionar, v-am cercetat viaţa privată. La fel s-a întâmplat şi cu ceilalţi candidaţi. Totul e legal, aprobat prin convenţii internaţionale. Pură rutină. Când solicitaţi un loc normal de muncă, prezentaţi un CV, răspundeţi la nişte întrebări în cadrul unei întrevederi şi nu vi se pare nimic rău, corect? Asta-i rutina atunci când solicitaţi o muncă etichetată drept „material clasificat”. Mai aveţi întrebări?

Elisa s-a întrerupt, ca să reflecteze. Prin minte îi fulgerau chipul lui Maldonado şi sunetul vocii lui. „Jurnalismul de calitate se face cu informaţii adunate cu răbdare.” Dar s-a calmat imediat. „El nu-şi făcea decât treaba. Acum e rândul meu să mi-o fac.”

– Puteţi, cel puţin, să-mi spuneţi dacă am să rămân la Zürich?

– Nu, nu veţi rămâne. De cum semnaţi, veţi fi transferată în alt loc. Aţi citit secţiunea „Izolare şi filtre de securitate”?

– Pagina a doua din grupul albastru, a ajutat-o Cassimir, intervenind pentru prima oară în noua discuţie.

– Izolarea va fi totală, a spus Harrison. Toate telefoanele pe care le veţi da, toate contactele cu exteriorul, pe orice căi, vor trebui să treacă printr-un filtru. Pentru restul lumii, inclusiv pentru membrii familiei şi prieteni, veţi continua să fiţi la Zürich. Orice întâmplare neprevăzută care va deriva din această situaţie va fi responsabilitatea noastră. Dumneavoastră nu va trebui să vă faceţi griji, bunăoară, că familia ori prietenii v-ar putea vizita pe neaşteptate şi ar descoperi că nu sunteţi aici: de asta ne ocupăm noi.

– Când spuneţi „noi”, la cine vă referiţi?

Bărbatul a zâmbit pentru prima oară.

– La domnul Carter şi la mine. Avem misiunea de a proceda astfel încât dumneavoastră să vă gândiţi doar la ecuaţii. S-a uitat la ceas. Timpul destinat întrebărilor s-a sfârşit. Semnaţi ori aşteptaţi aici următorul avion de Madrid?

Elisa s-a uitat la hârtiile de pe masă.

Îi era frică. O frică pe care la început a considerat-o „normală” (oricărei persoane în situaţia ei i-ar fi fost frică), dar despre care apoi şi-a dat seama că mai conţinea ceva. Ca şi cum o voce mai înţeleaptă îi striga dinăuntrul ei: „N-o face. Nu semna. Pleacă!”

– Pot citi toate acestea pe îndelete, în timp ce beau un pahar cu apă? a întrebat.

Experienţele misterioase pot fi de neşters, dar, totodată şi paradoxal, detaliile pe care ni le amintim în legătură cu ele pot fi uneori minime, fără legătură cu ele şi chiar stupide. În memorie, nivelul supărării ne marchează cu fierul roşu anumite percepţii, dar le împiedică să fie adecvate pentru descrierea obiectivă a ansamblului.

Din primul voiaj, ameţită de nervi, Elisa păstra în memorie scene familiare. De pildă, discuţia dintre Carter, bărbatul corpolent (primul care o însoţise, fiindcă pe Harrison nu-l mai revăzuse decât multă vreme după aceea), şi unul dintre

subordonaţii lui pe când urcau în avionul de zece locuri care îi aştepta în ziua aceea la amiază pe aeroportul din Zürich, discuţie provocată, se pare, de îndoiala obsesivă dacă „Abdul era sau nu la postul său” ori dacă „Abdul plecase” (niciodată n-a aflat cine era Abdul). Sau mâinile mari, păroase şi vânoase ale lui Carter, aşezat de cealaltă parte a culoarului din avion, în vreme ce scotea un dosar din servietă. Sau mirosul de flori şi benzină (dacă un asemenea amestec era posibil) de pe aeroportul unde aterizaseră (i-au spus că aparţinea Yemenului). Sau momentul distractiv când Carter a trebuit să înveţe să-şi pună vesta de siguranţă şi să-şi prindă casca, pe când urcau în elicopterul enorm, care aştepta pe o pistă separată: „Nu vă speriaţi, sunt normele de securitate pentru zborurile lungi cu elicoptere militare”. Sau părul tuns periuţă al lui Carter şi bărbuţa lui presărată cu fire de păr alb. Sau gesturile lui cam bruşte, mai ales când dădea ordine prin telefon. Sau căldura pe care a simţit-o cu casca pusă.

Toate şi fiecare dintre acele lucruri neînsemnate au alcătuit experienţa zilei celei mai scurte şi a nopţii celei mai lungi din viaţa ei (mergeau spre est). De ele a trebuit să se agaţe ca să reconstituie în decursul anilor traiectul de peste cinci ore dintre avion şi elicopter.

Dar, dintre toate amintirile pe care acidul vremii le-a dizolvat, una a rămas de neşters, limpede până la sfârşit, iar ea o recupera, intactă, ori de câte ori rememora acea aventură.

Cuvântul de pe coperta dosarului scos de Carter din servietă.

Mai mult decât orice, acea expresie ciudată a fost rezumatul vizual al zilei. Iar evenimentele ulterioare aveau s-o facă de neuitat pentru ea.

„Zigzag.”

13

„Cel care ar dori să-şi închipuie tot ce-am văzut”: fraza curioasă figura, în englezeşte, sub un desen reprezentând un bărbat care privea două cercuri de lumini pe cer. Căuta ceva de îmbrăcat, ca să pună pe ea, când desenul îi atrăsese atenţia. Era un abţibild lipit pe peretele de la capul patului, dar până atunci nu-l văzuse.

Dar s-a întâmplat în clipa aceea.

N-a fost un gând raţional, ci un soi de senzaţie fizică, o căldură la tâmple. Era dezbrăcată, ceea ce a făcut-o să se alarmeze şi mai tare. A întors capul şi s-a uitat spre uşă.

Atunci a văzut ochii.

Nu că nu s-ar fi aşteptat. O preveniseră că la New Nelson nu prea avea să se bucure de mult dorita viaţă intimă. I-o spusese doamna Ross cu o noapte înainte, când o întâmpinase pe terenul nisipos unde aterizase elicopterul (adică *tot* cu o noapte înainte, orele i se buluceau în minte). Doamna Ross fusese într-adevăr foarte amabilă, chiar afectuoasă: zâmbetul ei, aşteptând la picioarele elicopterului, se lăţea până la cerceii din aur în formă de trifoi, care îi atârnau de fiecare lob. Îi întinsese ambele mâini.

– *Welcome to New Nelson!* exclamase, entuziastă, când se depărtaseră de zgomotul asurzitor al elicelor, de parcă era vorba despre o mare petrecere, iar ea era însărcinată să se ocupe de invitaţi şi să organizeze jocurile.

„Dar nu era o petrecere.” Era un loc foarte întunecos şi călduros, unde pluteau reflectoarele, luminând scheletele gardurilor de sârmă. O briză marină cum nu mai simţise nicicând, pe nicio plajă, i-a ciufulit părul, şi, cu toate că avea dopuri în urechi, a auzit zgomote ciudate.

– Suntem la vreo sută cincizeci de kilometri în nordul arhipelagului insulelor Chagos şi la vreo

trei sute în sudul Maldivelor, în plin Ocean Indian, a continuat doamna Ross, în englezeşte, înaintând în salturi prin nisip. Insula a descoperit-o un portughez şi a botezat-o „La Gloria”, dar, când a devenit colonie britanică, a fost rebotezată New Nelson. A ţinut de British Indian Ocean Teritory până în 1992, dar acum face parte din teritoriile achiziţionate de un consorţiu de firme din Uniunea Europeană. E un paradis binecuvântat, vei vedea. Deşi, să vezi şi să nu crezi, e mai mică decât palma mâinii tale, abia de are unsprezece kilometri pătraţi. Trecuseră de gardul din sârmă printr-un grilaj pe care un soldat (nu un poliţist, ci un *soldat* înarmat până-n dinţi – ea nu mai văzuse niciodată asemenea arme) îl ţinea deschis. Elisa Robledo s-a întors să vadă dacă domnul Carter le urma, dar n-a văzut decât doi soldaţi lângă elicopterul din care tocmai coborâse. Ai să o vizitezi mâine-dimineaţă. Presupun că eşti obosită.

– Nu prea.

În realitate, i se părea că uitase ce trebuia să facă pentru a obosi.

– Nu ţi-e somn?

– Acasă… S-a întrerupt, înţelegând că vorbea în spaniolă. I-a tradus pe loc. Acasă obişnuiesc să mă culc târziu.

– Observ. Dar e patru şi jumătate noaptea.

– Cum?

Doamna Ross avea un râs plăcut. Elisa a râs şi ea, înţelegându-şi greşeala. Ceasul ei nu arăta încă unsprezece noaptea. A glumit niţel pe această temă: nu voia ca doamna Ross s-o creadă ignorantă în materie de călătorii, ceea ce nici măcar nu era adevărat. Dar nervii îi jucau feste.

Au mers până la ultima dintre cele trei barăci. Doamna Ross a deschis o uşă şi au intrat pe un culoar luminat cu becuri mici, cum se folosesc în sălile de cinematograf când se sting luminile. Dar Elisa a perceput mai intens schimbarea de temperatură, inclusiv pe cea de atmosferă: de la

aerul liber lipicios la incinta închisă a caselor mobile. Culoarul era flancat de uşi cu vizoare ciudate. Doamna Ross a deschis altă uşă, din fund, s-a oprit la prima din stânga, a răsucit clanţa fără să folosească vreo cheie şi a aprins luminile din încăperea alăturată.

– Aceasta este camera ta. Acum nu se vede bine, pentru că noaptea funcţionează doar lumina din baie, dar…

– E splendidă.

Într-adevăr, se gândise că avea să locuiască într-un soi de „vizuină”. Dar odaia era spaţioasă – mai târziu avea să numere peste cinci metri în lăţime şi trei în lungime – şi frumos mobilată cu un şifonier, un birou mic şi un pat în centru, cu noptieră. Începând de la pat, camera se îngusta din pricina celeilalte dependinţe, a cărei uşă doamna Ross s-a grăbit s-o deschidă. „Baia”, a spus.

Ea se limita să încuviinţeze şi să comenteze tot ce era bun, dar doamna Ross a intrat imediat în subiect, printr-un soi de interogatoriu „de la femeie la femeie”: câte schimburi îşi adusese, de ce fel de tampoane avea nevoie, dacă avea pijama ori dormea fără, dacă avea costum de baie etc. Apoi i-a arătat uşa de intrare, iar Elisa a observat imediat că avea un vizor dreptunghiular de cristal, în stilul celor din multele filme cu celule de nebuni primejdioşi. I-a produs o senzaţie ciudată. Un vizor identic era la uşa băii, care n-avea nici broască, nici zăvor.

– Sunt instrucţiuni de siguranţă, i-a explicat Ross. Ei le numesc „cabine cu intimitate scăzută, de gradul doi”. Pentru noi, înseamnă că fiecare pervers ne poate spiona. Din fericire, suntem înconjurate de bărbaţi serioşi şi decenţi.

Elisa s-a simţit iar tentată să zâmbească, cu toate că pierderea intimităţii îi provoca un cumul de senzaţii stranii, deloc plăcute. Dar se părea că lângă doamna Ross nu se putea întâmpla nimic rău.

Înainte de plecarea amfitrioanei, Elisa a privit-o în lumina din baie: grăsuţă şi în etate, având poate peste cincizeci de ani, purta un trening argintiu şi adidaşi, şi era perfect machiată, cu părul parcă recent coafat de un stilist, cu cercei, inele şi brăţări aurite. O carte de vizită cu fotografie îi menţiona pe trening numele şi funcţia: „Cheryl Ross. Scientific Section”.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă treziţi în zori din cauza sosirii mele, s-a scuzat Elisa.

– Asta trebuie să fac. Acum ai nevoie de odihnă. Mâine, la nouă şi jumătate (cam peste patru ore, aproximativ), va fi o întrunire în salonul principal. Dar înainte te poţi duce la bucătărie să mănânci. Dacă ai nevoie de ceva în toate aceste zile, vorbeşte cu cei de la întreţinere.

Ultima frază i-a sugerat că doamna Ross aştepta o întrebare. I-a făcut pe plac.

– Unde este întreţinerea?

– Tocmai te uiţi la ea, a zis doamna Ross, într-adevăr satisfăcută.

„Cel care ar dori să-şi închipuie tot ce-am văzut”, spunea fraza de pe abţibild. Tocmai se aplecase s-o citească, când şi-a dat seama că nu era singură.

Ochii o priveau cu fixitatea reptilelor.

A înţeles că nu trebuia să se fi speriat de forma aceea ridicolă, dar n-a putut să nu tresară sau să nu facă un salt înapoi, ducând o mână la piept şi alta la pubis, şi întrebându-se unde mama naibii lăsase prosopul. O parte din conştiinţa ei, mai indulgentă, o înţelegea. După ce nu închisese un ochi în timpul orelor de odihnă, din cauza evenimentelor stresante („Ieri eram la Madrid, luându-mi rămas-bun de la mama şi de la Víctor, iar în dimineaţa asta sunt în pielea goală pe o insulă din mijlocul Oceanului Indian, Doamne Dumnezeule!”), oboseala o făcuse praf; n-o mai ţineau nervii deloc.

Dar entuziasmul n-o părăsise. Se trezise mult înainte de ora prevăzută, după ce zărise lumina printr-un gemuleţ din peretele din spate, şi, privind prin el, rămăsese cu gura căscată. Una e *să ştii* că eşti pe o insulă, şi alta, foarte diferită, *să priveşti* un orizont negru de valuri mişcătoare, care ţi se leagănă brutal aproape la îndemână, dincolo de un cerc de sârme, palmieri şi plajă.

A hotărât să facă un duş; şi-a scos tricoul şi chiloţii, fără să se mai gândească nici la vizoare, nici la spionajul de orice fel. Baia avea spaţiu suficient pentru ca genunchii să nu-i atingă peretele când se aşeza pe closet, dar, chiar şi aşa, apa care i-a căzut pe trup în pătratul de metal fără perdele i s-a părut excelentă, numai bună. A găsit un prosop şi s-a şters. Aşa a ieşit din baie, privind încruntată vizorul de cristal: era negru. Nu-i plăcea să se arate, dar nici să-şi schimbe obiceiurile din această cauză. A aruncat prosopul în… naiba ştie unde („unde, dracu'?") şi a tras fermoarul valizei, căutând ceva de îmbrăcat.

A privit „decoraţiunile" de la căpătâiul patului: abţibilduri şi cărţi poştale puse acolo ca pentru a da un aer mai confortabil cubului căptuşit cu aluminiu în care se afla. S-a apropiat să vadă dacă-i plăcea ceva, apoi brusc a avut o senzaţie ciudată şi a descoperit ochii din vizorul uşii.

Atunci s-a întâmplat.

În timp ce sărea şi se acoperea ca o fecioară ofensată. Chiar atunci a presimţit întâia oară întunericul.

– Fii bine-venită la New Nelson, deşi cred că ţi s-a mai urat asta.

L-a recunoscut înainte de a-l fi văzut intrând. S-a gândit că i-ar recunoaşte ochii albaştri oriunde: în mijlocul Oceanului Indian, al Pacificului ori la Polul Nord. La fel şi vocea.

Ric Valente a intrat şi a închis uşa. Purta un tricou şi o pereche de bermude verzi, bine asortate,

deşi nu semănau nici pe departe cu hainele pe care obişnuia să le poarte (de parcă şi pe el îl luase prin surprindere călătoria spre insulă, s-a gândit), şi ţinea două căni cu ceva aburind. Chipul osos i se destinsese într-un surâs.

– Am cerut o cameră cu pat matrimonial, dar n-aveau. Am să mă mulţumesc să te văd în fiecare dimineaţă. Dacă te uiţi după prosop, e aici pe jos. A arătat celălalt capăt al patului, dar n-a schiţat niciun gest care să arate că voia să-l ridice. Îmi pare rău că te-am speriat, dar ştii deja că aici intimitatea e interzisă prin lege. Asta-i un soi de comună sexuală, toţi ne bucurăm de toţi. Temperatura dă şi ea o mână de ajutor: noaptea opresc aerul condiţionat. A pus cănile pe birou şi a scos din buzunarele umflate două pahare din hârtie şi patru sendvişuri triunghiulare, învelite în celofan.

În picioare, lângă fereastră, continuând să se acopere cu braţele, Elisa Robledo s-a simţit uşor descurajată. Valente era singurul spin înfipt în fericirea ei. Fireşte, el era la fel ca întotdeauna, la fel de pornit s-o umilească, şi părea în elementul lui, poate din cauza uşurinţei cu care o făcea să roşească. Oricum, se aştepta să-l întâlnească mai devreme sau mai târziu (deşi, e adevărat, nu goală puşcă), şi avea destule la care să se gândească, fără să-i mai pese şi de fleacul că el o vedea fără haine.

A suspinat, a lăsat braţele în jos, ducându-se, foarte naturală, spre prosop. Valente o privea amuzat. La sfârşit, a mişcat capul, parcă evaluând-o.

– Nu-i rău, dar nu-ţi dau zece, fireşte, nici cu patru sutimi mai puţin: cel mult şapte. Trupul tău e… cum să-l definesc? Prea copleşitor, exuberant. Cu multe glande şi înşelătorii. În locul tău, mi-aş rade pubisul.

– Mă bucur să te văd, Valente, a replicat, indiferentă, şi i-a întors spatele, acoperindu-se cu

prosopul. A continuat să scotocească în bagaj. Cred că avem o întrunire la nouă şi jumătate.

– M-aş bucura să te însoţesc, dar am presupus că nu ţi-ar face plăcere să iei micul dejun cu străinii, aşa că am optat să-l luăm singuri, în cameră. Preferi jambon şi brânză ori pui?

Chestia cu micul dejun „singuri” era adevărată. Îi era foame, şi nu voia să înceapă dimineaţa salutându-i pe toţi.

– Când ai sosit? l-a întrebat, optând pentru pui.

– Luni. Valente i-a arătat cănile pe jumătate pline cu cafea. Cu zahăr?

– Fără.

– Ca mine. Îţi împărtăşesc amărăciunea.

Elisa scosese un maiou şi nişte pantaloni scurţi pe care, din fericire, îi pusese în valiză pentru zilele de odihnă din Elveţia.

– La ce servesc toate astea? l-a iscodit. Ştii?

– Ţi-am mai spus: un experiment sexual. Iar noi suntem cobaii.

– Vorbesc serios.

– Şi eu. N-avem intimitate, suntem obligaţi să ne privim reciproc cururile în cuştile metalice de pe o insulă din Oceanul Indian cu temperaturi tropicale. Asta mă duce cu gândul la sex. În rest, ştiu tot atât cât ştii şi tu. Credeam că Blanes e la Zürich şi am fost surprins când m-au adus aici. Am fost şi mai surprins, să aflu că veneai şi tu. Acum m-am obişnuit deja cu surprizele: fac parte din viaţa de insular. Şi-a ridicat cana. Pentru pariul nostru.

– Nu mai există niciun pariu, a zis Elisa. A sorbit din cafea şi i s-a părut excelentă. Suntem la egalitate.

– Nici să nu visezi. Eu am câştigat. Blanes mi-a zis ieri că ideile tale despre variabila de timp local sunt ridicole, dar că eşti prea bună ca să nu te ia, şi n-am avut nimic de obiectat. Acum, că sunt în cunoştinţă de cauză, trebuie să spun că are dreptate.

Elisa a început să mănânce din sendviş.

– Vrei să-mi spui odată ce ştii? l-a întrebat.

– Nu ştiu decât că nu ştiu nimic. Ori foarte puţin. Valente şi-a hăpăit mâncarea din două înghiţituri. Ştiu că am avut dreptate de la început şi că treaba de-aici, orice-ar fi, e groasă rău. Atât de groasă, că nici nu vreau să am de-a face cu ea. De aceea au căutat studenţi ca noi, înţelegi, iubito? Necunoscuţi care să nu-i pună numele în umbră. Cât despre rest, presupun că întrunirea de la nouă şi jumătate va umple lacunele neştiinţei noastre. Dar te întreb, ca Dumnezeu pe Solomon: „Ce vrei să ştii cu adevărat?"

– Ştii cum se procedează cu hainele murdare?

– Da, asta îţi pot spune. Le spălăm noi. În bucătărie se află o maşină de spălat, una de uscat şi o scândură de călcat. Trebuie să ne facem patul şi curat în cameră, să ne spălăm farfuriile şi să facem pe rând de mâncare. Îţi atrag atenţia că voi, fetele, aveţi treabă şi peste noapte, fiindcă trebuie să purtaţi de grijă bărbaţilor. Serios: experimentul lui Blanes constă în a afla dacă oamenii pot suporta viaţa matrimonială fără să-şi piardă minţile. Îţi pui sutien? Te rog… Toate fetele îşi lasă sânii liberi! Suntem pe o insulă, iubito!

Fără să-i dea atenţie, Elisa a intrat în baie, începând să se îmbrace.

– Spune-mi, te rog, a zis după ce şi-a tras fermoarul de la pantaloni. Trebuie să te suport tot timpul cât o să stau pe această insulă?

– Sunt optsprezece kilometri pătraţi cu lac cu tot, nu-ţi face griji. E suficient spaţiu ca să nu ne vedem cocoaşa.

Ea s-a întors în dormitor. Ric o privea din pat, sorbindu-şi cafeaua.

– Fiindcă mi-am împlinit visul să te văd fără haine, poate-i momentul să-ţi spun adevărul, a zis. Nu Blanes m-a chemat duminică, ci Colin Craig, prietenul meu de la Oxford. Eram candidatul lui şi mă alesese fără ştirea mea, de aceea m-au studiat şi

m-au urmărit. Te-au studiat şi pe tine, în calitate de altă eventuală candidată. Dar, după ce ţi-au citit lucrarea, n-a mai încăput nicio îndoială. A surâs în faţa uimirii ei. Tu eşti *logodnica lui Blanes.*

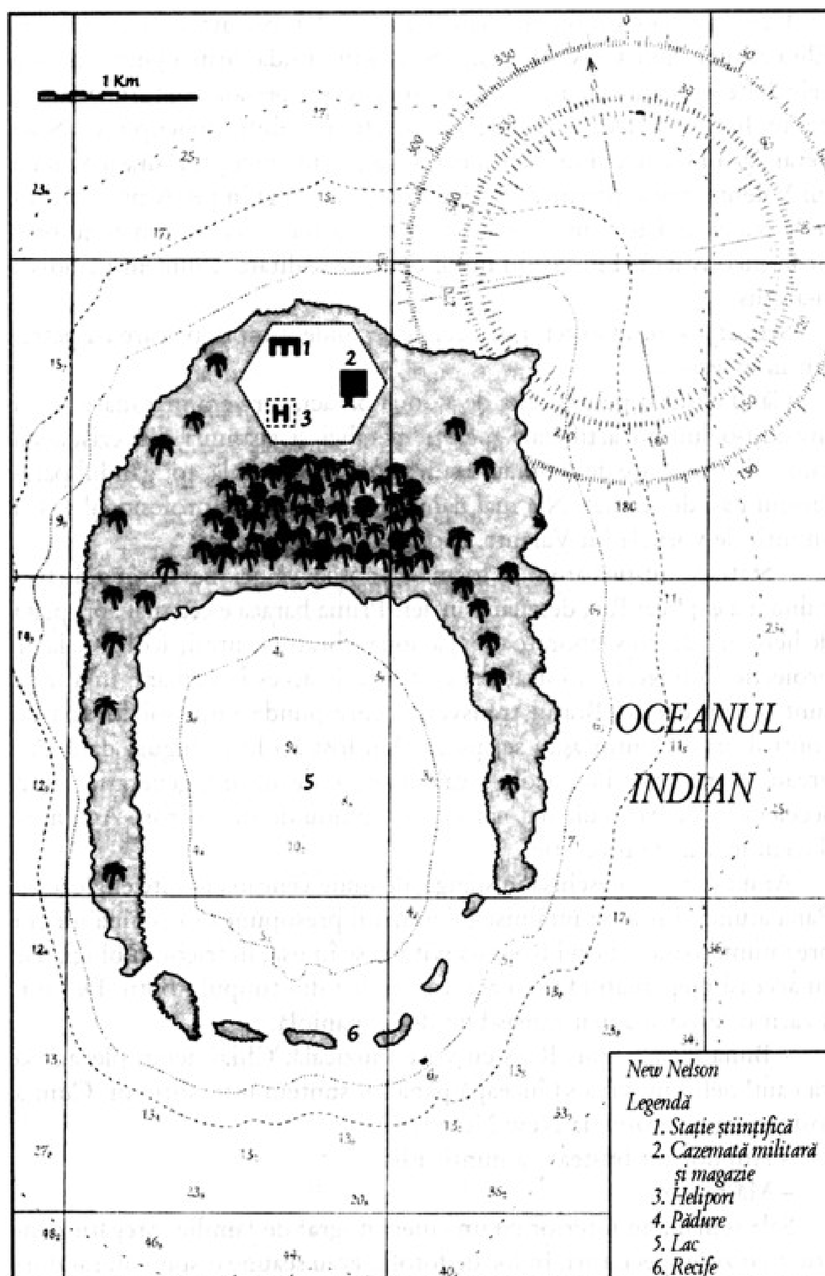
– Ce spui?

Amuzat în faţa expresiei Elisei, Valente a adăugat:

– Că aveai dreptate, iubito: variabila de timp local era cheia, şi nu ceea ce bănuiam eu.

Norii, ca nişte saci plini cu boabe, ascundeau soarele şi mare parte din cer. Dar nu era frig, iar văzduhul era dens şi lipicios. Sub firmament, peisajul care se întindea în faţa ochilor a fascinat-o: nisip fin, palmieri înalţi, orizontul pădurii dincolo de micul heliport şi marea cenuşie care încingea totul.

Pe când se îndreptau spre a doua baracă, Valente i-a explicat că New Nelson avea forma unei potcoave deschise spre sud, unde erau recifele de corali, închizând un lac cu apă sărată de vreo cinci kilometri pătraţi, deci se putea afirma că insula era un atol. Staţia ştiinţifică se afla la nord, în centura de uscat, iar între ea şi lac trecea fâşia de pădure pe care tocmai o priveau.

1 Km
1
2
3
5
6
OCEANUL
INDIAN
New Nelson
Legendă
1. Stație științifică
2. Cazemată militară și magazie
3. Heliport
4. Pădure
5. Lac
6. Recife

– Putem să facem o excursie într-o zi, a adăugat. Există bambuşi, palmieri şi chiar liane, iar fluturii merită osteneala.

Ceva asemănător unei bucurii nicicând încercate a cuprins-o pe Elisa atunci când a păşit pe nisip. Şi asta în pofida sârmei ghimpate şi a celorlalte construcţii, nu tocmai asortate cu peisajul natural: antene parabolice verticale, cazemate cu pereţi portabili, helicoptere. N-au deranjat-o nici cele două santinele de la grilaje, nici prezenţa iritantă a lui Valente, mică, dar mereu supărătoare, ca un ghimpe. A presupus că fericirea ei se datora unor motive foarte intime, ancorate poate în propriul inconştient. Era visul raiului devenit realitate. „Sunt în paradis", şi-a spus.

Senzaţia a durat exact douăzeci de secunde, timpul pe care l-a petrecut în exterior.

Când a intrat pe uşa celei de-a doua barăci, care era mai mare, şi au învăluit-o lumini artificiale, pereţi metalici şi geamuri din cristal cu rame din oţel, care dezvăluiau o sufragerie funcţională, tot gândul paradisului i s-a destrămat. N-a mai dăinuit decât orgoliul profesional şi şi-a amintit de vorbele lui Valente: „Soluţia mea era corectă".

– Staţia ştiinţifică are şi ea formă de potcoavă ori mai curând de furculiţă, i-a explicat Ric, desenând în aer. Prima baracă e cea mai apropiată de heliport, acolo-s laboratoarele; a doua e braţul central, acolo-s sala de proiecţie, sufrageria şi bucătăria cu trapa de acces în cămară; în a treia sunt dormitoarele. Braţul transversal corespunde unui soi de sală de control ori cel puţin aşa i se spune. Am fost acolo o singură dată, dar vreau să mă mai duc: acolo-s calculatoare de ultimă generaţie şi un accelerator de particule dat naibii, un tip nou de sincrotron. Acum ne ducem în sala de proiecţie.

Arăta spre uşa deschisă în stânga, de unde veneau cuvinte englezeşti. Până atunci, Elisa nu întâlnise pe nimeni: presupunea că echipa nu era

prea numeroasă. Cheryl Ross s-a ivit brusc în uşă, în tricou şi blugi, dar cu aceeaşi pieptănătură şi cu acelaşi zâmbet din timpul nopţii. De cum a zărit-o, Elisa şi-a luat rămas-bun de la spaniolă.

– Bună ziua, a spus Ross cu voce muzicală. Chiar acum plecam să vă caut! Şeful nu vrea să înceapă până nu suntem toţi, ştiţi voi. Cum a fost prima ta noapte la New Nelson?

– Am dormit buştean, a minţit Elisa.

– Mă bucur.

Sala semăna în interior cu un cinematograf de familie, pregătit pentru vreo zece spectatori. În loc de fotolii, erau scaune dispuse în rânduri de câte trei. Pe peretele din fund se afla o consolă cu tastatură de computer, iar pe cel din faţa lui, un ecran lung cam de vreo trei metri.

Dar, în clipa aceea, pe Elisa au interesat-o mai mult oamenii: s-au ridicat, făcând un zgomot asurzitor cu scaunele. A urmat o harababură de mâini şi sărutări pe obraz, când Valente a prezentat-o drept „cea care lipsea". Obligată să gândească în engleză, Elisa Robledo s-a lăsat la voia întâmplării.

Îl cunoştea deja din vedere pe Colin Craig, un tip tânăr şi atrăgător, cu păr scurt, ochelari rotunzi şi o bărbuţă ce dădea ocol gurii. Şi-a amintit că femeia frumoasă cu păr lung şi castaniu era Jacqueline Clissot, care a păstrat distanţa şi doar i-a întins mâna. Singura care n-a păstrat nicio distanţă a fost Nadia Petrova, fata cu păr de albinos, care a sărutat-o afectuos şi i-a făcut să râdă, încercând să pronunţe în spaniolă: „Şi eu sunt paleontolog".

– Mă bucur să te cunosc, a adăugat într-o altă piruetă lingvistică, iar Elisei i-a făcut mare plăcere strădania ei de a-i vorbi limba.

La rândul lui, Valente a montat una dintre scenele lui tipice, ca să i-o prezinte pe cealaltă femeie slabă, matură, cu faţa osoasă, ridată, şi nas

mare, pistruiat. I-a pus un braţ pe umeri, făcând-o să zâmbească, stânjenită.

– Ţi-o prezint pe Rosalyn Reiter, de la Berlin, discipola iubită a lui Reinhard Silberg, care a studiat istoria şi filosofia ştiinţei, dar acum se ocupă de ceva foarte special.

– Adică? a întrebat Elisa.

– Istoria creştinismului, a răspuns Rosalyn Reiter.

Elisa nu şi-a schimbat tonul de veselie cuviincioasă, dar s-a gândit la altceva. Privea feţele persoanelor cu care urma să lucreze şi reflecta. „Doi paleontologi şi o expertă în istoria creştinismului. Ce-o mai fi însemnând şi asta?" Atunci, Craig a arătat ceva.

– A sosit Sfatul înţelepţilor.

Dinspre intrare, au defilat David Blanes, Reinhard Silberg şi Sergio Marini. Acesta din urmă a tras uşa după el.

Gestul lui a obligat-o pe Elisa Robledo să facă o selecţie: cei ce vor trăi în rai şi cei ce vor fi alungaţi; cei cărora le era menită gloria eternă şi cei ce aveau să rămână pe pământ. I-a numărat: cu ea, erau zece.

Zece oameni de ştiinţă. Zece aleşi.

În tăcerea care a urmat, toţi şi-au ocupat locurile. Numai Blanes a rămas în picioare, în faţa lor, cu spatele la marele ecran. Văzând cum îi tremurau hârtiile în mână, Elisa aproape că a crezut că visa.

Blanes tremura.

– Prieteni: am aşteptat ca toţi participanţii la Proiectul Zigzag să fie aici, ca să vă ofer explicaţiile pe care, fără îndoială, le doriţi. Mă grăbesc să vă spun ceva: cei care suntem azi, în această sală, ne putem considera foarte norocoşi. Vom vedea ce nimeni n-a văzut vreodată. Nu exagerez. Uneori, vom vedea lucruri pe care nicio fiinţă, vie ori moartă, nu a avut posibilitatea să le vadă, de când e lumea.

Un torent rece de frisoane o lăsase pe Elisa înmărmurită.

„Apele pe care voi naviga nu le-a brăzdat nimeni.”

S-a îndreptat în scaun, pregătindu-se să intre, împreună cu noii săi colegi uluiţi, pe acele ape necunoscute.

IV
PROIECTUL

Tot ceea ce este e trecut.
ANATOLE FRANCE

14

Va ajunge curând.

Ochii aceia au fost preambulul.

Apoi avea să vină umbra.

Deşi nu ştia încă, bezna cea mai adâncă din viaţa ei abia se născuse. Şi o aştepta într-un loc apropiat din viitor.

Sergio Marini era opusul lui Blanes: elegant şi seducător. Subţire, cu păr negru şi ondulat, piele bronzată, faţă netedă şi surâs încântător, ştia să-şi imposteze glasul pentru a captiva auzul studenţilor lui de la Milano. Născut la Roma, absolvent al prestigioasei Scuola Normale Superiore din Pisa, unde absolviseră talente de talia lui Enrico Fermi, îşi luase doctoratul la Sapienza. După perioada nord-americană de rigoare, Grossmann îl chemase la Zürich, unde îl cunoscuse pe Blanes, împreună cu care elaborase „teoria sequoiei". „Împreună" însemna – cum subliniau textual vorbele cu care Marini se referea întotdeauna la anii de muncă în comun – că „eu îl lăsam să calculeze în pace şi veneam repede când mă chema să-mi spună rezultatele".

Mai avea, ca atare, şi altceva ce-i lipsea lui Blanes: simţul umorului.

– Într-o noapte din 2001, am umplut cu apă până la jumătate un pahar de cristal. Apoi l-am lăsat pe

masa din laborator treizeci de ore în şir. După aceea, David l-a dat de pământ: asta a fost singura contribuţie experimentală adusă teoriei. S-a uitat la Blanes, care se alăturase râsetelor. Nu te supăra, David: tu eşti teoreticianul, eu vin cu ciocanul şi cuiele, ştii tu. Ideea noastră era următoarea. Ei bine, explic-o tu. Ţie îţi iese mai bine schema.

– Nu, nu, fă-o tu.

– Te rog, tu eşti tatăl.

– Şi tu mama.

Încercau să improvizeze un spectacol, şi nu le ieşea rău. Erau ca doi comici dintr-un cabaret de duzină: neîndemânaticul şi îndemânaticul, frumosul şi urâtul. Elisa îi privea şi înţelegea anii de muncă solitară şi fără rezultate, precum şi iluzia debordantă a primului succes.

– Ei bine, după cum se vede, e rândul meu, a zis Blanes. Bun, să vedem. Ştiţi, desigur, că, după „teoria sequoiei”, fiecare particulă de lumină transportă, înfăşurate în ea, corzile de timp, aidoma cercurilor din trunchiul sequoiei, care se adaugă în jurul axei, pe măsură ce acesta creşte. Numărul corzilor nu-i infinit, dar, oricum, e gigantic, inimaginabil: e numărul Timpurilor Planck, care s-au scurs de la originea luminii.

S-au auzit câteva murmure şi Marini a spus cu voce văicăreaţă:

– Profesoara Clissot vrea să ştie ce-i Timpul Planck, David. Nu-i dispreţui pe cei care nu-s fizicieni, chiar dacă merită!

– Timpul Planck e intervalul de timp cel mai mic cu putinţă, a explicat Blanes. În acest interval, lumina străbate o Lungime Planck, cea mai mică lungime a existenţei fizice. Ca să vă faceţi o idee: dacă un singur atom ar avea dimensiunile universului, Lungimea Planck ar fi cât *un copac.* Timpul necesar pentru ca lumina să parcurgă această distanţă minimă e Timpul Planck. Echivalează, aproximativ, unei septilionimi de

secundă: nu există *nicio* întâmplare din univers care să dureze *mai puţin* decât atât.

– Nu l-ai văzut pe Colin hăpăind sendvişuri cu *foie-gras,* l-a apostrofat Sergio Marini.

Craig a ridicat mâna, consimţind. A fost prima oară că Elisa l-a văzut pe Blanes hohotind, dar aproape imediat fizicianul spaniol a redevenit serios.

– Fiecare coardă de timp echivalează deci cu Timpul Planck specific şi conţine *tot* ce a reflectat lumina în acest interval foarte scurt. Cu necesarele ajustări matematice în ecuaţii (folosind variabile de timp local, de pildă), teoria ne spunea că era posibil să izolăm şi să identificăm cronologic corzile, şi chiar să le deschidem. Nu era nevoie de multă energie, ci de una exactă. Sergio a botezat-o „Supraselectivă”. Dacă se folosea energia supraselectivă potrivită, corzile unei anume perioade de timp aveau să se poată deschide, arătând imagini din acea perioadă. Ei bine, era doar o descoperire matematică. Mai bine de zece ani n-a fost decât atât. În sfârşit, o echipă condusă de profesorul Craig a proiectat noul sincrotron, cu care am putut să obţinem o asemenea energie supraselectivă. Dar n-am avut rezultate până în noaptea când am spart paharul. Continuă tu, Sergio. Am ajuns la partea care îţi place.

– Am înregistrat imaginea paharului spart pe video şi am trimis-o unui accelerator de particule, a continuat Marini. Ştiţi deja că o imagine video nu-i decât un fascicul de electroni. Am accelerat electronii până la o energie care se menţinea stabilă, cu o marjă de câteva zecimale, şi i-am făcut să intre în coliziune cu un şuvoi de pozitroni. Particulele care au rezultat trebuiau să conţină corzile deschise într-o perioadă echivalentă celor două ore dinaintea spargerii paharului. Am reconvertit particulele într-un nou fascicul de electroni, le-am făcut să se ciocnească de un ecran de televizor, am folosit un *software* pentru

profilarea imaginii şi, când ecranul s-a aprins, ce-am văzut?

– Paharul spart, pe podea, a spus Blanes şi iar s-au pornit râsetele.

– Asta s-a întâmplat în timpul primei sute de încercări, fireşte, a admis Marini. Dar în noaptea din 2001 a fost altfel: am obţinut o imagine a paharului *intact* pe masă. Acea imagine *n-o filmasem niciodată,* înţelegeţi? Venea din trecut: concret, din *cele două ore anterioare* începerii filmării. Fraţilor, în noaptea aceea ne-am dus în oraş să ne îmbătăm. Îmi aduc aminte că m-am dus cu David la un pub din Zürich, eram pulbere amândoi, şi un elveţian la fel de turtă ca noi m-a întrebat: „De ce eşti aşa de vesel, amice?” „Fiindcă am obţinut paharul intact”, i-am răspuns. „Ce noroc! a zis, eu am spart deja trei în noaptea asta.”

– Nu-i banc, aşa s-a întâmplat! a zis Blanes, iar hohotele de râs au umplut sala aceea mică.

Până şi Valente, care se detaşa întotdeauna de glumele „vulgului” (după Elisa), părea să se distreze nemaipomenit.

– Când am arătat imaginea celor pe care trebuiau să-i lase balamalele, a continuat Marini, uf! atunci chiar că am început să primim sponsorizări cu ghiotura. Eagle Group a luat frâiele în mâini şi a început construirea staţiei ştiinţifice de aici, din New Nelson. Colin are să vă povestească restul.

Colin Craig s-a ridicat, iar Marini s-a aşezat în locul lui. Veselia şi comentariile cu glas tare tot mai continuau. Nadia era roşie de atâta râs, doamna Ross (care scosese un neaşteptat şi zgomotos hohot de râs la anecdota cu beţivul) îşi ştergea lacrimile. În sală domnea o atmosferă veselă şi destinsă.

Dar Elisa Robledo simţea ceva.

Un detaliu diferit, care nu se potrivea.

I s-a părut că-l detecta în privirile pe care şi le aruncau între ei Marini, Blanes şi Craig. Era ca şi

cum parola lor era: „Mai bine să se distreze în prima parte”.

„Poate că restul nu-i la fel de plăcut”, a presupus.

– Eu am fost însărcinat să coordonez toată fierăraia proiectului, a spus Craig. În 2004, s-au lansat în secret vreo zece sateliţi cu orbite geosincrone, adică au fost programaţi să se rotească în conformitate cu mişcarea Pământului. Camerele lor video au o rezoluţie de jumătate de metru în gama de culori multispectrale şi acţionează pe o arie de aproximativ doisprezece kilometri. Sunt pregătite să ia secvenţe telemetrice din orice loc de pe planetă, conform coordonatelor trimise de pe New Nelson. Acele imagini sunt retrimise staţiei noastre în timp real (de aici numele proiectului, Zigzag, pe traiectoria de bumerang urmată de semnal, de pe Pământ la satelit, şi de la acesta pe Pământ), şi acolo un calculator le procesează la douăzeci şi doi de biţi, izolând zona geografică pe care ne interesează s-o explorăm. Asta nu-i suficient ca să numărăm firele de păr din capul lui Sergio…

– … Dar le putem număra pe cele din capul lui David, că nu sunt foarte multe, a intervenit Marini.

– Exact. Într-un cuvânt: putem să observăm ce şi când dorim, cum se întâmplă cu sateliţii-spion militari. Să vă dau un exemplu. Craig s-a dus spre consola computerului, potrivindu-şi ochelarii de sârmă cu un gest delicat. Elisei i s-a părut că avea o eleganţă naturală şi era în stare să treacă neobservat chiar şi la o recepţie în Palatul Buckingham cu tricoul şi blugii cu care era atunci. După ce a bătut ceva la iuţeală, pe ecran a apărut desenul cu contururi groase al unor piramide din Egipt. Într-un colţ, două mumii în picioare: chipurile lor erau poze tăiate şi lipite, care îi reprezentau pe Marini şi pe Blanes. S-au auzit chicoteli. Să presupunem că le cerem sateliţilor o

secvenţă din delta Nilului. Sateliţii o captează, ne-o trimit, un computer o procesează şi obţine o serie de planuri ale piramidelor. După ce fascicolul de electroni trece prin sincrotronul nostru, recuperăm fasciculele recent formate, iar alt computer îşi asumă misiunea de a profila şi a înregistra noua imagine. La o cantitate de energie corectă, putem vedea aceeaşi zonă spaţială, piramidele din Egipt, dar, să spunem, cu trei mii de ani mai devreme. Cu un pic de noroc, asistăm, în câteva secunde, la construirea unei piramide ori la ceremonia de înmormântare a unui faraon.

– Incredibil, a auzit-o Elisa murmurând pe Nadia, cu două scaune mai departe, în stânga ei.

Deodată, Marini s-a ridicat.

– Ascultă, Colin, hai să convingem publicul că nu spunem poveşti. Craig a bătut iar în tastele de pe consolă. Pe ecran a apărut o culoare înceţoşată, dar identificabilă, roz pal aproape sepia, ca în pozele vechi. Brusc, s-a făcut tăcere.

Elisa a simţit o emoţie ambiguă: voia să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Pe scaunul de alături, Valente s-a aplecat înainte, cu gura deschisă, ca un copil care descoperă cel mai visat cadou, despre care nu şi-a închipuit că i l-ar putea dărui cineva.

Fotografia nu părea cine ştie ce: era, pur şi simplu, un prim-plan al unui pahar de cristal care stătea pe o masă, umplut cu apă până la jumătate.

– *Caracterul incredibil* al acestei imagini constă în faptul că *n-a fost nicicând fotografiată.* Am scos-o din filmul de douăzeci de secunde, care arăta aceeaşi masă, cu *paharul spart de duşumea,* două ore mai târziu. Priviţi *prima* imagine reală a trecutului pe care a văzut-o vreodată un om.

Pe obrazul Elisei lunecau lacrimi.

S-a gândit că ştiinţa adevărată, care schimbă brusc şi definitiv cursul istoriei, consta în aşa ceva: să plângi văzând un măr care cade din pom. Ori un pahar de cristal intact pe o masă.

Era rândul lui Reinhard Silberg. Ducându-se lângă ecran, a dat impresia – corectă, după Elisa – că era imens. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi pantaloni din bumbac cu curea de piele, şi era singurul cu cravată, deşi îi slăbise nodul. Totul impunea la el, şi poate că de aceea părea uneori că voia să atenueze impresia asta cu un surâs care, pe faţa lui spână şi cărnoasă, din spatele ochelarilor cu montura aurită, era curios de infantil.

Totuşi, atunci nu zâmbea. Elisa bănuia de ce. „Poate că lui îi revine sarcina cu partea neplăcută." Primele vorbe ale istoricului şi savantului german i-au confirmat că nu se înşela.

– Sunt Reinhard Silberg, şi specialitatea mea e filosofia ştiinţei. Am fost recrutat pentru Proiectul Zigzag ca să dau sfaturi cu privire la ceea ce *nu-i fizică,* dar are o enormă importanţă. A făcut o pauză, mişcând un picior, de parcă făcea un desen pe podeaua metalică. Ştiţi deja că acest proiect e considerat strict secret. Nu ştie nimeni că suntem aici, nici colegii, nici prietenii, nici familiile, nici mulţi directori de la Eagle Group. Fireşte, nu putem înşela şi comunitatea ştiinţifică, dar i-am dat, prin intermediul unor congrese şi articole, câteva firimituri. Se ştie că din „sequoia" se poate face lemn, scuzaţi-mi expresia, dar nu se ştie cum. Proiectul e deci unic pe lume, cel puţin până acum. Am fost selecţionaţi după ce ni s-au studiat amănunţit vieţile, gusturile, prieteniile şi preocupările. Vom lucra la ceva în legătură cu care nimeni n-are o experienţă prealabilă. Suntem pionieri şi avem nevoie de măsuri speciale de siguranţă din mai multe motive.

A făcut altă pauză şi a reînceput să-şi privească mişcările piciorului.

– În primul rând, să nu credeţi nicio clipă că pe acest ecran veţi vedea *filme.* La cinematograf vedem scena morţii lui Cezar, de exemplu, ca şi cum ar fi înregistrarea unui amator de filme din epoca romană. Dar imaginile corzilor de timp

deschise nu-s filme, nici măcar filme din viaţa reală: sunt *trecutul.* Putem să le vedem pe un ecran, ca pe filme, şi să le înregistrăm pe DVD, la fel ca pe filme, dar trebuie să ţineţi mereu minte că e vorba *despre corzi de timp deschise* din care am extras informaţii. Faptul are unele consecinţe. Nu ştim ce s-ar întâmpla, de exemplu, cu personaje ori întâmplări care aparţin culturii ori idealurilor noastre. S-au făcut studii secrete, şi încă nu s-au tras concluzii. De pildă, am putea să-i vedem pe Isus Hristos, Mohamed ori Buddha… doar să-i *vedem* şi să ştim sigur că-s ei. Fără să mai menţionez faptul că putem descoperi *aspecte* din viaţa acestor fondatori de religii care se *opun* lucrurilor pe care bisericile fiecărei credinţe le-au acreditat în faţa a milioane de oameni în decursul secolelor, printre care, probabil, şi unii dintre noi. Toate acestea sunt motive mai mult decât suficiente pentru ca Proiectul Zigzag să fie secret. Dar există şi *alt* motiv. A făcut o pauză şi a clipit. Mi-ar plăcea să vă explic, arătându-vă o nouă imagine. E unica pe care am izbutit s-o obţinem, pe lângă cea a Paharului Intact. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră nu-i cunosc existenţa. Jacqueline, ai să ai o surpriză. Colin, eşti amabil?

– Desigur.

Craig a bătut iar în tastatură. De astă dată, lumina din sală s-a stins. Cineva a spus în întuneric (Elisa a recunoscut glasul lui Marini): „Scoate anunţurile, Reinhard”. Dar acum nu a mai râs nimeni. S-a auzit vocea lui Silberg, a cărui siluetă începea să se distingă în penumbra creată de singura lumină ce venea dinspre consola computerului.

– A fost obţinută cu sistemul despre care v-a vorbit Colin înainte: un satelit a trimis imaginile, am calculat energia necesară pentru a deschide corzile de timp şi am procesat-o.

Ecranul s-a luminat. Au apărut forme de un roşu spălăcit.

– Culoarea se datorează extremităţii „trecut” a corzii, care se află într-un loc tridimensional, situat, în termeni spaţiali, la aproape un milion de ani lumină de noi, şi care continuă să se depărteze, a explicat Silberg, aşa că suferă o deviere spre roşu similară cu a altor obiecte cereşti. Dar, în realitate, aparţine Pământului.

Era un peisaj. Camera video survola o cordilieră. Munţii păreau să fie accesibili, aproape mici, iar printre ei se zăreau văi circulare şi bolovani sferici. Totul părea să fi fost acoperit cu frişca bătută de un cofetar faimos.

– Dumnezeule! s-a auzit, tremurătoare, vocea lui Jacqueline Clissot.

Aplecată înainte, Elisa a renunţat să mai stea picior peste picior.

Avea o senzaţie ciudată. Nu-i putea defini sursa exactă, dar ştia că o trezise imaginea pe care o privea. Era ca un fior de nelinişte.

O ameninţare vagă.

Dar în ce consta aceasta?

– Gheţari piemontezi imenşi, murmura, absorbită, Clissot. Gheţari de eroziune şi în U… Uită-te la cercurile alea şi la *nunataci.* Vezi, Nadia? Ce crezi că sunt? Tu eşti expertă în paleontologie.

– Aceste depozite sunt *drumline,* a răspuns Nadia cu un firicel de glas. Dar de dimensiuni incredibile. Ca şi cum ar fi târât sedimente enorme de la mare distanţă.

„Ce-i cu mine?” Un râs nervos s-a desenat pe buzele Elisei. Era absurd, dar nu se putea opri să nu se gândească la asta: pe vârfurile cu zăpezi roşietice era ceva care o tulbura enorm. A crezut că înnebunise.

A văzut că Nadia tremura. S-a întrebat dacă doar de emoţie în faţa descoperirilor ori de ceva similar tulburării ei. Valente părea şi el afectat. S-a auzit cum cineva ofta.

„E ridicol.”

Nu, nu era: în peisaj era ceva ciudat.

– Par să existe semne de apă de fuziune din crevase, a murmurat Nadia, emoţionată.

– Pentru Dumnezeu, un gheţar în faza de dezgheţ! a exclamat Clissot.

Vocea lui Silberg, devenit umbră lângă ecran, a ajuns limpede şi fermă, dar cu tot atâta entuziasm:

– Sunt Insulele Britanice. Acum opt sute de mii de ani.

– Gheţarul lui Güntz, a spus Clissot.

– Exact. Din Pleistocen. Perioada cuaternară.

– O, Dumnezeule, gemea Clissot. O, Dumnezeule, Dumnezeule, Sfinte Dumnezeule!

„Ameţeli. Are ameţeli.” Dar… ce?

Când s-au aprins luminile, Elisa a văzut că se luase singură în braţe, parcă obligată să se arate goală puşcă în public.

– Acesta e al doilea motiv pentru care Proiectul Zigzag trebuie să fie secret. Nu ştim ce-l produce: îl numim *Impact.* Silberg a scris cuvântul în engleză pe o tăbliţă albă, care atârna pe perete, lângă ecran. Îl scriem întotdeauna aşa, *Impact,* cu „I” mare. Toţi suferim de asta mai mult sau mai puţin, deşi unele persoane sunt mai sensibile decât altele. E o reacţie specială la imaginile din trecut. Pot avansa o teorie ca să-l explic: poate că Jung avea dreptate, şi avem un inconştient colectiv plin cu arhetipuri, ceva cam ca memoria genetică a speciei, iar imaginile corzilor de timp deschise o perturbă, cine ştie cum. Gândiţi-vă că această zonă a inconştientului nostru s-a păstrat neatinsă în decursul generaţiilor şi deodată, pentru prima oară, uşa se deschide şi în întunericul ei intră lumina.

– Dar n-am simţit-o la vederea Paharului Intact, a spus Valente.

– *Ba da,* în realitate am simţit-o, a spus Silberg, iar Elisa a înţeles că parte din emoţia ei în faţa acelei imagini se putea datora Impactului. Numai că intensitatea era mai redusă. Se pare că

Impacturile mai puternice se produc în faţa trecutului depărtat. Printre simptomele detectate se numără: neliniştea, depersonalizarea şi irealizarea (senzaţia că suntem ireali ori că aşa-i lumea din jur), nesomnul şi, uneori, fenomenele halucinatorii. De aceea am început prin a vă avertiza că nu-i vorba despre *filme.* Deschiderea corzilor de timp e un fenomen mai complex.

Elisa a observat că Nadia se freca la ochi. Clissot se aşezase lângă ea şi-i vorbea la ureche.

– Nu ştim dacă există simptome mai importante, a continuat Silberg. Adică, Impacturi grave. Dar faptul ne obligă să stabilim o serie de norme de securitate, pe care v-aş ruga pe toţi să le respectăm. Cea mai importantă este: când privim o imagine pentru întâia oară, să o facem în grup, aşa ca azi. Astfel, vom putea să ne observăm reacţiile. În plus, purtarea noastră în afara acestei săli, inclusiv în *intimitate,* va fi şi ea susceptibilă de un anume control: vizoarele şi absenţa încuietorilor au acest obiectiv. Nu suntem spionii celorlalţi, dar nimeni nu trebuie să fie izolat. Dacă Impactul îl afectează în mod special pe unul dintre noi, ceilalţi trebuie să afle cât mai repede. Dar tot rămâne o marjă de risc necunoscut. Înfruntăm ceva nou şi nu putem prevedea noile lui efecte asupra noastră.

La început, s-au auzit murmure în faţa tonului cu care vorbise Silberg. Un minut mai târziu însă, starea de spirit generală s-a schimbat. Prima încercare pe care munca le-o punea în faţă le provoca tuturor iluzii pe care nu le puteau nega. Elisa avea ochii umezi, simţea un nod în gât. „Un peisaj din Cuaternar. Dumnezeule, sunt tot aici, nu visez. Am văzut Pământul, planeta pe care vieţuiesc, acum aproape un milion de ani.” Vocea lui Sergio Marini a rezumat cu umor atmosfera care îi depăşea pe toţi:

– Păi, am auzit care-s inconvenientele. Ce mai aşteptăm? La muncă!

Elisa Robledo s-a ridicat foarte entuziasmată. Dar Valente i-a şoptit:
– Ne ascund unele chestii, iubito. Sunt sigur că nu ne spun tot.

15

În noaptea de luni 25 iulie, Elisa a văzut umbra întâia oară. Apoi a înţeles că fusese alt indiciu: Domnul Ochi Albi sosise.

Iartă-mă, Elisa. Am venit.
Şi nu mă mai mişc de lângă tine.

Uşoară şi tăcută, ca un suflet în cursul unei călătorii ezoterice numite „astral”, în care mama ei credea orbeşte, i-a plutit în vizorul uşii şi s-a făcut nevăzută. Ea a zâmbit. „Altul care nu poate dormi.”
Nimic ciudat. Odaia era confortabilă, dar nu putea fi considerată un cămin. Între pereţii metalici era cald, fiindcă, aşa cum îi spusese Valente, noaptea opreau aerul condiţionat, iar fereastra era basculantă şi nu se deschidea de tot. Doar în chiloţi, Elisa transpira pe pat, într-un difuz amestec de lumină şi întuneric: la dreapta ei, strălucirile luminilor de pe sârmă; la stânga, dreptunghiul slab al vizorului. Şi brusc umbra.
O văzuse defilând în direcţia uşii care separa cele două aripi ale barăcii, deci era, mai mult decât probabil, un coleg: Nadia, Ric ori Rosalyn. Ceilalţi dormeau în aripa opusă.
„Oare unde se duce?” A ciulit urechile. Uşile nu făceau zgomot, dar erau metalice, şi s-a pregătit să asculte câteva secunde orice soi de scârţâit.
N-a auzit nimic.
Tăcerea a intrigat-o. A făcut-o să se gândească la ceva mai mult decât bunul-simţ al celor care se

odihneau. Părea că presupusul insomniac avea pretenţia să fie *grijuliu.*

S-a dat jos din pat şi s-a apropiat de vizor. A distins luminiţele de urgenţă de pe culoar. Acesta părea pustiu, dar era sigură că văzuse o siluetă.

Şi-a pus tricoul şi a ieşit. Uşa prin care comunicau cele două aripi era încuiată. Cineva o deschisese probabil cu câteva clipe mai înainte: fantomele nu făceau parte dintre posibilităţile pe care le avea în minte.

A şovăit o clipă. Să verifice mai întâi dacă vreunul dintre colegi nu se dăduse cumva jos din pat? Nu, dar nici nu se putea întoarce liniştită în pat, fără să facă nimic. A deschis uşa celeilalte aripi. În faţa ei se întindea un coridor întunecos, segmentat de becuri slabe. La dreapta, uşile dormitoarelor; la stânga, accesul la a doua baracă.

Deodată, a simţit o nelinişte vagă.

În realitate, îi venea să râdă. „Ne-au poruncit să ne spionăm unii pe alţii, şi exact asta fac." În tricou şi chiloţi, în picioare pe culoar, părea… Un zgomot.

De astă dată da, deşi depănat. Poate că venea din baraca paralelă.

A mers spre capătul coridorului ce ducea la a doua baracă. Îngrijorarea persista, aidoma unui prieten plicticos, dar nu i se citea pe faţă. În general, se arăta liniştită: calitatea de fiică unică o învăţase de mică să meargă singură prin întunericul şi prin tăcerea nopţilor.

Nu mai avea mult până să piardă cu totul acest obicei.

A ajuns în capătul coridorului, de unde a privit.

La vreo doi metri de ea, o fiinţă stranie, alcătuită din umbre vii, îşi agita braţele în cruce, privind-o cu ochi strălucitori şi lacomi. Dar, cel mai oribil (mai târziu avea să înţeleagă, de fapt, că era alt avertisment) a fost când a observat că *n-avea chip* ori poate că trăsăturile i se contopeau cu bezna.

– Nu ţipaţi, a zis în englezeşte o lumină bruscă, cu glas răguşit, orbind-o (da, acum îşi dădea seama: strigase). V-am speriat, scuzaţi-mă.

Nu ştia că soldaţii patrulau noaptea în interiorul barăcilor. Lanterna pe care militarul o aprinsese i-a dezvăluit restul: „braţele în cruce" (puşca), „privirea strălucitoare" (luneta cu infraroşii), lipsa chipului (un soi de rază care îi ascundea gura). Pe pieptul uniformei se citea „Stevenson". Elisa îl cunoştea: era unul dintre cei cinci soldaţi de pe insulă, cel mai tânăr şi mai chipeş. Până atunci nu vorbise cu niciunul dintre ei. Se mărginea să-i salute când îi vedea, conştientă parcă de faptul că erau acolo ca să aibă grijă de ea, şi nu să-i facă vreun rău. S-a ruşinat profund.

Stevenson a lăsat lanterna jos, ridicând luneta cu infraroşii. A zâmbit.

– De ce vă plimbaţi în beznă pe coridor?

– Mi s-a părut că a trecut cineva prin faţa camerei. Voiam să ştiu cine era.

– Sunt aici de o oră, n-am văzut pe nimeni.

I s-a părut că ghicea în vocea lui Stevenson o oarecare supărare.

– Poate m-am înşelat. Scuză-mă.

A auzit şi zgomotul altor uşi: colegi alarmaţi de strigătul ei stupid. N-a vrut să ştie cine erau. S-a scuzat, s-a întors la ea în cameră, s-a trântit pe pat şi, crezând că n-avea să mai adoarmă, a adormit.

Ziua următoare, marţi 26 iulie, ora 18.44.

A căscat, s-a ridicat, a pus computerul pe *stand by.* Îl programase să continue singur un calcul complicat.

Incidentul cu umbra din timpul nopţii încă îi mai roia în minte. A hotărât să i-l povestească Nadiei pe plajă, cel puţin ca să facă haz. Pentru moment, avea nevoie să se mai odihnească puţin. Se afla doar de şase zile la New Nelson, dar i se părea că trecuseră luni. Se întreba dacă se putea îmbolnăvi de prea mult efort. „Nu-i nicio problemă: spitalul e

lângă masă.” A contemplat laboratorul de paleontologie, atât de tăcut, care ţinea locul unei mici clinici, şi avea chiar şi un pat-targă pentru investigaţii. Dacă mai continuă, poate că are să-i ceară lui Jacqueline vreo pilulă „energizantă”. „Calculul energiei îmi consumă energia”, avea să-i zică.

A ieşit din laborator, s-a dus spre odaia ei, şi-a luat bikinii şi prosopul, a ieşit din baracă în lumina soarelui palid. Era una dintre puţinele zile fără ploi din lunile musonice, şi trebuia să profite de ea. Văzând soldatul care stătea de pază la poartă, şi-a reamintit incidentul din noaptea trecută, dar nu era Stevenson, ci Bergetti, italianul robust cu care Marini juca uneori cărţi. L-a salutat în treacăt (o înspăimântau acei arici umani plini de arme), a ieşit pe poarta de fier şi a coborât panta uşoară a dealului până la plaja cea mai incredibilă din viaţa ei.

Doi kilometri de pilitură de aur, o mare care în cele mai bune zile atingea diferite tonuri de albastru, pe lângă a cărei spumă carnea Nadiei putea să pară la fel de brună ca a ei, cu valuri puternice, maşinării sălbatice care n-aveau nimic de-a face cu ondulaţiile domestice ale plajelor civilizate. Ca şi cum nu era destul, ca şi cum Dumnezeul acelui paradis nu voia să deranjeze prea mult, valurile cele mai puternice se spărgeau departe, îngăduindu-i să meargă printr-o întinsă alinătură de apă şi nisip, şi chiar să înoate, fără prea mari eforturi.

Nadia Petrova i-a făcut semne de la locul obişnuit. Elisa legase cu tânăra paleontologă rusoaică una dintre prieteniile rapide şi profunde care nu apar decât între persoane obligate să convieţuiască în locuri izolate. Aveau multe lucruri în comun, pe lângă vârstă: caracterul voluntar, inteligenţa ascuţită şi obiceiul de a urca treaptă cu treaptă scara povârnită a succeselor. Cât priveşte obiceiul, Nadia o depăşea. Născută la Sankt

Petersburg, emigrase în Franţa încă din adolescenţă şi-şi deschisese drum până la una dintre mult râvnitele burse de doctorat ale lui Jacqueline Clissot la Montpellier, devenind discipola preferată a acesteia, şi totul fără o mamă bogată care să-i plătească până şi timpul în care stăteau împreună la palavre. Dar, când vorbea cu Nadia, nu-i observa duritatea: dădea mai curând impresia fulgurantă a unei tinere amabile şi amuzante, cu părul de culoarea chitrei şi piele albă ca zăpada, un soi de fiinţă care pare să se consacre muncii simple şi imense de a zâmbi. Elisa credea că n-ar fi putut găsi o tovarăşă mai bună.

– Hm, marea e tentantă azi, a spus Elisa, aruncând prosopul şi bikinii pe nisip, începând să se dezbrace. Cred că o s-o încerc, să văd dacă mă înec.

– După cum se vede, nici azi n-ai reuşit.

Nadia i-a surâs de sub ochelarii mari şi negri, care-i protejau jumătate din chipul zăpeziu.

– Cel puţin am izbutit să-mi pierd buna dispoziţie.

– Repetă după mine: „Mâine am să reuşesc, mâine va fi ziua”.

– „Mâine am să reuşesc, mâine va fi ziua”, i-a dat Elisa ascultare. Pot modifica un pic fraza?

– Ce sugerezi?

– „Am să reuşesc zilele astea”, de pildă. Elisa şi-a strâns slipul pe coapse şi a luat sutienul. Îmi păstrează vie speranţa, dar nu mă plictiseşte.

– Cheia frazei e să plictisească puţin, a declarat Nadia, pufnind în râs.

După ce şi-a pus bikinii, Elisa şi-a adunat hainele şi le-a băgat într-unul dintre nenumăratele borcane aduse mereu de prietena ei. A întins prosopul şi a folosit altele, ca să-l asigure: vântul nu mai bătea la fel de tare ca altă dată, dar nu voia să-şi strice odihna, fugind după prosoape ori chiloţi prin nisip.

Nadia stătea pe burtă. Elisa îi distingea trupul subţiratic pe sub pălăria de pai alb şi printre liniile roz ale costumului de baie. În prima zi râseseră, probând hainele procurate de doamna Ross pentru ele (niciuna din ele nu se gândise să-şi cumpere un costum de baie de la Zürich). Elisa primise unul de culoare roz, iar Nadia, unul alb, dar ea avea pieptul mai mare ca al Nadiei, cel alb era mai mare, aşa că-i venea mult mai bine. Foarte curând începuseră să le schimbe între ele.

– Tot acolo te-ai împotmolit? a întrebat Nadia.

– Ce spui! În fiecare zi mai dau puţin înapoi. Am impresia că o să ajung de unde-am plecat. Elisa şi-a sprijinit coatele în nisip, contemplând oceanul. Apoi s-a întors spre Nadia, care clătina un flaconaş, surâzând graţios. O, da, iartă-mă, uitasem.

– Gata, a răspuns prietena ei, descheindu-şi costumul de baie. De fapt, tu crezi că dacă îmi ungi spatele faci ceva degradant.

– Dar îmi iese mai bine decât calculele, recunoaşte.

Elisa şi-a pus cremă pe mână şi a început să o ungă pe spate pe Nadia.

Pielea Nadiei strălucea de atâtea tone de filtru protector, cu toate că întotdeauna venea pe plajă la căderea serii. Problema ei de „cvasialbinism" o întrista pe Elisa, fiindcă îi crea Nadiei multe necazuri, din cauza profesiei. „Nu-s albinoasă, îi explicase prietena ei, ci *cvasialbinoasă,* dar soarele puternic îmi poate face mult rău, chiar şi cancer. Îţi închipui: mare parte din munca unui paleontolog se desfăşoară în aer liber, uneori sub un soare tropical ori deşertic". Dar, prin felul ei de a fi, Nadia lua totul în glumă. „Ies noaptea să caut *merocanite* şi *gastriocere.* Sunt un fel de vampir al paleontologiei".

– Prietenul tău Ric e la fel de confuz ca tine, i-a zis Nadia, somnoroasă, pe când Elisa o ungea pe

spate. Dar el nu se supără aşa. Zice că vrea să ţi-o ia înainte.

– Nu-i prietenul meu. Şi mereu vrea să mi-o ia înainte.

Îşi împărţiseră munca: Valente se alăturase grupului condus de Silberg, iar ea, celui condus de Clissot. Sarcina ei consta în găsirea energiei exacte (soluţia nu putea avea peste şase zecimale) pentru a deschide coarda de timp corespunzătoare unor şapte sute de bilioane de secunde înainte ca Nadia şi ea să-şi fi întins fundurile delicioase pe plaja de pe ţărmul Oceanului Indian. „Într-o zi cu soare, în plină selva, în acea perioadă pe care o numim Jurasic”, zicea Clissot. Dacă izbuteau, rezultatul putea fi fantastic, inimaginabil: poate izbuteau să vadă prima imagine a unui… (să nu-l numim, că dacă ne aduce ghinion)… viu. Nadia şi ea visau la acea imagine.

Elisa, pe care o fascinaseră fetiţele din filmele cu dinozauri, credea că niciun efort nu era prea mare în comparaţie cu aşa ceva. Dacă munca ei ajuta la obţinerea fotografiei vreunei reptile preistorice care făcea ceva („chiar un căcăţel în iarbă, ce mai”), nu-i mai rămânea nimic de văzut ori de făcut toată viaţa. „Râzi de *Jurassic Park* şi de Stephen Spielberg.” Din acea clipă, putea să moară. Ori să se lase omorâtă.

Dar misiunea ei era complexă şi plicticoasă. De fapt, Blanes şi ea şi-o împărţiseră: el căuta energie pentru *începerea* deschiderii unor corzi, ea căuta energia *finală.* Apoi aveau să şi le împărtăşească, verificând astfel dacă erau corecte. Se rătăcise totuşi de zile întregi în pădurea ecuaţiilor şi, chiar dacă nu-şi pierdea speranţa, se temea ca Blanes să nu se căiască pentru că o alesese.

– Sigur că ai să rezolvi curând problemele, a încurajat-o prietena ei.

– Asta şi sper.

Elisa şi-a trecut mâinile peste coapse, ca să-şi şteargă restul de cremă.

– Ceva nou de povestit despre Zăpezile Veşnice? a întrebat.

– Glumeşti? Nici n-aş şti de unde să încep. Jacqueline susţine că, ori de câte ori vede poza, dă de pământ cu douăzeci de teorii paleontologice. E incredibil. Cele câteva secunde sunt suficiente pentru un întreg tratat despre Cuaternar. Tot pe burtă, Nadia şi-a îndoit genunchii, a ridicat vârfurile picioarelor, lipindu-le unul de celălalt. Avea picioare fine şi frumoase. Îţi pierzi jumătate din viaţă studiind glaciaţiunile, le găseşti dovezile în subsolul Groenlandei, le visezi… Deodată vezi Anglia sub tone de zăpadă şi zici: munca şi ştiinţa tuturor profesorilor din lume nu se pot compara cu asta.

– Presupun că Impactul ţi-a luat minţile.

Spre surpriza ei, prietena sa a luat-o în serios.

– Nu cred, deşi nu dorm bine de câteva nopţi.

– I-ai spus lui Jacqueline?

– Nici ea nu doarme bine.

Elisa a vrut să spună ceva, dar a observat, cu coada ochiului, chiar lângă piciorul stâng, unul dintre racii cu cleşti inegali, cu braţul din dreapta enorm, iar cel din stânga mititel, cărora Nadia le spunea „violonişti”. Prietena ei îi spusese că în junglă şi în jurul lacului (unde ea nu fusese încă) se găseau şi alte specii, „de importanţă paleontologică”.

– O întrebare, a zis Elisa: Dihania care-i gata să-mi muşte glezna are vreo importanţă paleontologică, sau pot să-i vin de hac cât pot de repede?

– Bietul de el. Nadia s-a ridicat, râzând. N-o face, e un „violonist”.

– Păi, să cânte la altă masă. A aruncat cu un pumn de nisip în rac, care şi-a schimbat traiectoria. Haide, cară-te!

Când „primejdia” a dispărut, Elisa Robledo s-a întors şi s-a aşezat pe burtă. Nadia a imitat-o. Au rămas aşa, cu feţele foarte apropiate, privindu-se

(Nadia pe ea, şi ea tot pe sine, în ochelarii Nadiei). Nu se gândea decât la contrastul oferit de trupurile lor atât de apropiate: brun-cafea-cu-lapte şi alb-îngheţată-de-frişcă. Briza, valurile şi amurgul o relaxau într-atât, încât a crezut că are să aţipească.

– Ştiai că profesorul Silberg păstrează multe dovezi ale unor imagini diferite? a zis Nadia, încuviinţând în faţa privirii uluite a Elisei. Da, mai făcuseră şi alte experimente: nu au doar Paharul Intact şi Zăpezile Veşnice. Dar nu-ţi face iluzii, restul nu se poate vedea din cauza calculării greşite a energiei. Le numesc „dispersiuni".

– Cum ai aflat? De ce nu ne-au spus?

Elisa şi-a amintit deodată vorbele lui Valente. O fi adevărat că le ascundeau unele lucruri?

– Mi-a povestit Jacqueline. Dar Silberg susţine că nu se vede nimic în niciuna din ele. „Crrrhed că e ceva putred aici, tovarrrhăşe", a glumit Nadia ridicând glasul. Vorbesc serios! Nu te-ai întrebat niciodată de ce suntem pe o insulă?

– Proiectul e secret, l-ai auzit doar pe Silberg.

– Dar nu există raţiuni strategice pentru a lucra pe o insulă. Am fi putut rămâne la Zürich, chiar am fi atras mai puţin atenţia.

– Atunci, de ce crezi?

– Nu ştiu, poate vor să ne izoleze, a sugerat Nadia. De parcă… De parcă s-ar teme că am putea deveni periculoşi. Ai văzut câţi soldaţi sunt?

– Doar cinci. Şase cu Carter.

– Eu văd prea mulţi.

– Eşti cam paranoică.

– Nu-mi plac soldaţii. Nadia s-a uitat la ea peste ochelari. În ţara mea m-am săturat să-i tot văd, Elisa. Mă întreb dacă-s aici ca să ne apere ori ca să apere restul lumii de ceea ce ni s-ar putea întâmpla.

Vântul îi răvăşise părul.

Elisa se pregătea să răspundă, când au auzit un strigăt.

O tânără, în tricou şi pantaloni scurţi, fugea pe nisip la vreo treizeci de metri. Un tânăr, în bermude roşii, o urmărea cu paşi mari. Fără îndoială, cea care fugea nu prea voia să scape, fiindcă celălalt a ajuns-o imediat din urmă. Preţ de câteva secunde, au stat lipiţi unul de celălalt, sub focul soarelui care apunea. Apoi s-au aruncat hohotind pe nisip.

– Noi experienţe, noi prieteni… a comentat Nadia, făcându-i cu ochiul Elisei.

Nu era surprinsă: îi văzuse de câteva ori şuşotind în laboratorul lui Silberg, el privind-o cu ochi apoşi de reptilă, ea cu aerul ei acru dintotdeauna, ca şi cum lumea ar fi avut faţă de persoana ei distinsă o datorie veche, nicicând plătită complet. „Biata Rosalyn Reiter.” Nu-i plăcea să-l vadă pe Valente devenind cu atâta uşurinţă stăpânul acelei femei mature, urâţele şi tăcute. Ar fi vrut să-i dea istoricei nemţoaice vreo două sfaturi în legătură cu minunatul ei *latin lover*.

– Iau foarte în serios căutarea energiei, a făcut ea o ironie.

– Sunt foarte energici amândoi, a surâs Nadia.

Valente şi Reiter colaborau cu Silberg la deschiderea corzilor de timp pe o perioadă de şase sute de miliarde de secunde în urmă, cu imagini din Ierusalim. Dacă totul mergea bine, „Energia Ierusalim” putea deveni mai importantă decât „Energia Jurasic”. Mult mai importantă pentru ei şi pentru restul omenirii.

Aveau să vadă Ierusalimul în vremea lui Hristos. Concret, în ultimii ani de viaţă ai lui Isus.

Poate că aveau să asiste la vreun eveniment istoric ori biblic.

Poate că evenimentul avea să fie foarte special.

Poate că (deşi în acel caz probabilitatea echivala cu aceea de a lovi cu o singură minge într-o ţintă lată de un milimetru, la o distanţă de o mie de kilometri) aveau să-L vadă.

„Râzi de tiranozauri, de Napoleon, de Cezar şi de Spielberg. Râzi de tot.”

Elisa nu-l minţise pe Maldonado (acum înţelegea motivul întrebărilor cu privire la credinţele ei): era atee. Dar ce ateu putea să se dea mare că ar rămâne impasibil în faţa posibilităţii, a simplei posibilităţi, de a-L *vedea* măcar o clipă?

„Cine crede aşa ceva, să arunce singur piatra.”

Unul dintre cei de care depindea faptul că miracolul se putea produce îşi cabra fundul cu bermude roşii, în vreme ce limba lui savura, fără îndoială, gura pe care o istorică matură şi frustrată i-o punea la dispoziţie.

Nadia părea nespus de veselă: o privea pe Elisa cu obrazul lipit de prosop şi cu faţa îmbujorată.

– Noaptea trecută au dormit în acelaşi pat.

– Serios?

Vestea i-a trezit Elisei emoţii confuze. I-au trecut prin minte flash-uri tulburătoare din timpul vizitei ei acasă la Valente şi ameninţările pe care i le proferase în legătură cu pariul. Şi l-a închipuit pe Valente umilind-o pe Rosalyn Reiter.

– Te rog, nu spune nimic! a râs Nadia. Mi-e ruşine să-ţi povestesc, fiindcă nu mă priveşte.

– Nici pe mine, a adăugat Elisa foarte grăbită.

– A fost duminică noapte. Am auzit zgomote ciudate şi m-am ridicat. M-am uitat pe vizorul uşii lui Ric, şi nu era acolo! Atunci m-am uitat în odaia lui Rosalyn. I-am văzut pe amândoi. Nadia râdea în şoaptă, arătându-şi dinţii uşor distanţaţi. Aşa-s toţi spaniolii?

– Tu ce crezi? a pufnit Elisa, iar colega ei a început să hohotească, poate din pricină că a văzut-o atât de serioasă. Şi eu am văzut pe cineva aseară, voiam să-ţi povestesc. Cineva care hoinărea pe culoare. Până la urmă, era un soldat. Idiotul m-a speriat de moarte.

– Nu mai spune! Se dă şi la soldaţi?

Faţa tinerei paleontologe, la doi milimetri de a ei, era atât de îmbujorată, încât Elisa a crezut că

explodează. I-a aruncat un pumn de nisip pe umăr.

– Taci odată, rusoaică perversă! Mă duc să fac o baie. Spectacolele astea mă înfierbântă.

S-a dus pe mal, fără să se mai uite la perechea întinsă pe nisip la treizeci de metri în dreapta ei.

În noaptea aceea, a auzit zgomote. Paşi pe culoar.

S-a ridicat dintr-un salt, s-a uitat pe vizor. Nimeni.

Paşii nu s-au mai auzit.

Şi-a luat ceasul de mână de pe noptieră şi i-a aprins luminiţa: arăta 01.12, încă devreme, dar prea târziu pentru uzanţele şi obiceiurile echipei ştiinţifice din New Nelson. Cinau la şapte, iar la nouă şi jumătate erau cu toţii în pat: luminile se stingeau la zece. Dar ea avea insomnii. Se gândea la soldaţii care se mişcau fără zgomot, la soldaţii-umbră care lunecau pe culoare întunecate, trecând prin faţa vizorului ei. Se mai gândea şi la Valente şi la Reiter, cu toate că nu ştia de ce. Paşi. Acum da, foarte clari. Pe culoar.

A întredeschis uşa şi a privit, întorcând capul în ambele sensuri.

Nimeni. Culoarul era gol, iar uşa de acces în aripa a doua, închisă. Paşii se opriseră iar, dar i-a venit o idee. „Vin din camera lui. Ori a ei.”

Sub un impuls subit („Ce copilă eşti!” i-ar fi spus maică-sa), a ieşit dezbrăcată pe culoar. S-a oprit întâi la uşa vecină, a Nadiei, şi s-a uitat pe vizor. Nadia era în pat: părul alb şi lumina din exterior erau vizibile ca semnele de circulaţie de pe şosele. Poziţia trupului, cearşafurile răsucite pe picioare arătau că dormea de mult. Părea un fetus ghemuit în uter. Elisa a zâmbit. Şi-a amintit conversaţia pe care o avuseseră la sfârşitul săptămânii pe plajă.

– Mi-ar plăcea să fiu mamă, declarase Nadia într-un acces de sinceritate.

– Ce mai e şi asta?

– Ceva ce ni se întâmplă paleontogelor din când în când. Constă în creşterea unui embrion în pântece, după ce ne-a fecundat un mascul.

– Eu am decis să fiu trântor, replicase ea, moţăind pe prosop.

– Serios acuma, nu ţi-ar plăcea să ai copii, Elisa?

Întrebarea o surprinsese. Şi i se păruse incredibil că o surprinsese.

– Încă nu m-am gândit, răspunsese, dar Nadia crezuse că glumea.

– Ascultă, asta nu-i o problemă de matematică. Ori vrei, ori nu vrei.

Elisa îşi muşcase buza, cum făcea când socotea.

– Nu, nu vreau, răspunsese până la urmă, după o lungă tăcere, iar Nadia dăduse din cap, capul ei frumos cu păr de înger.

– Fă-mi o plăcere, spusese: înainte de a muri, lasă-ţi craniul moştenire Universităţii din Montpellier. Eu şi Jacqueline o să ne distrăm studiindu-l, îţi jur. Nu există multe exemplare de *fisicus extravagantissimus* femelă.

A revenit la realitate: în zori era pe culoar, doar în chiloţi, spionându-şi colegii. „Închipuie-ţi că se trezesc şi descoperă că femela de *fisicus extravagantissimus* în chiloţi îi spionează prin vizor.” Paşii nu se mai auzeau. Surâzând în continuare, s-a dus pe vârfuri până în camera lui Ric Valente. A simţit sub tălpi răceala podelei metalice faţă de căldura pe care o simţea în tot trupul. S-a uitat pe vizor.

Toate ideile preconcepute i s-au risipit. În lumina ce intra pe fereastră, a distins perfect silueta lui Valente Sharpe, slab, întins pe pat, cu spatele osos, şi albeaţa boxerilor.

L-a privit o clipă. Apoi s-a îndreptat spre ultima odaie. Grămada informă de sub cearşafuri trebuia să fie Rosalyn, şi chiar a crezut că-i zărea şuviţe din părul castaniu.

A dat din cap, s-a întors la ea în odaie, întrebându-se ce se aşteptase să vadă. „Curioaso.” A înţeles că efortul impresionant cerut de prima ei activitate pe insulă îşi cerea preţul. În viaţa normală, ştia cum să rezolve situaţiile care o tulburau: făcea plimbări, sport ori, dacă era nevoie de mai mult, se lăsa în voia fanteziilor erotice, în singurătate. Dar, în lumea din New Nelson, în acea lipsă de intimitate, se simţea oarecum dezorientată.

S-a culcat pe spate şi a respirat adânc. Paşii încetaseră. Şi zgomotele. Ciulind urechile, putea auzi marea, dar nu voia. S-a gândit o clipă şi s-a băgat sub cearşafuri, cu toate că-i era cald. Dar nu căuta să se acopere. A respirat iar adânc, a închis ochii şi s-a lăsat purtată de închipuire.

Bănuia unde avea s-o ducă.

Valente continua să i se pară Valente Sharpe: un băiat stupid, pustiu, o minte strălucită în trupul unui puşti bolnăvicios, un „băiatul tatei”. Totuşi, fantezia ei (probabil şi ea bolnăvicioasă, a presupus) o trăgea de păr spre el. I se întâmpla întâia oară, era uluită.

„Fisicus calentissimus.”

Şi l-a închipuit intrând în camera ei chiar atunci. Îl vedea limpede, acum că ţinea ochii închişi. A băgat mâinile sub cearşafuri şi şi-a dat jos chiloţii. Dar lui, gestul acela de supunere nu i s-a părut mare lucru. Şi i-a scos de tot, i-a făcut ghemotoc şi i-a aruncat pe jos. Şi-a imaginat că nici aşa acel Valente Sharpe din închipuirea ei n-ar fi mulţumit. Pune-ţi pofta în cui, că n-am de gând să dau cearşaful la o parte. Şi-a dus mâna acolo, jos, chiar în locul înfierbântat şi plin de dorinţă, şi a început să se frece, gâfâind. A bănuit ce-ar fi făcut el: ar fi privit-o cu un dispreţ absolut. Iar ea i-ar fi spus…

În clipa aceea, paşii s-au auzit lângă patul ei.

Plăcerea incipientă i-a explodat în creier, ca un filigran de cristal călcat în picioare de un elefant adult.

A deschis ochii, scoţând un geamăt. Nu era nimeni.

Sperietura, bătută astfel în cuie în toiul excitaţiei sexuale, fusese într-atât de puternică, că aproape s-a bucurat că rămăsese în viaţă: acel soi de sperieturi, ca un acces de febră paludică, te lasă ţeapăn şi îngheţat. Citise undeva că puteai muri de infarct, oricât de tânăr erai şi oricât de sănătoase ţi-erau arterele.

S-a ridicat în capul oaselor, ţinându-şi respiraţia. Uşa odăii era tot închisă. N-auzise niciun moment să se fi deschis. Dar paşii – era sigură – se auziseră *în* camera ei. Totuşi, nu era nimeni.

– Bună, li s-a adresat morţilor.

Morţii au răspuns. Cu alţi paşi.

Erau în baie.

Atunci, Elisa Robledo s-a gândit că n-avea niciodată să-i fie mai frică decât îi era atunci. Că niciodată n-o să-i fie mai frică decât atunci.

Apoi şi-a dat seama că gândul fusese cel mai greşit dintre toate cele de până în acel moment.

Dar asta a aflat-o abia după aceea.

– Da?

N-a răspuns nimeni. Paşii se duceau şi veneau. Se înşela? Nu, se auzeau din baie. N-avea lampă pe noptieră şi, oricum, luminile din odaie se stingeau noaptea, cu excepţia celor din baie. Trebuia să se ridice pe întuneric, să se ducă până acolo să le aprindă.

Acum nu-i mai auzea: se opriseră iar.

Deodată s-a gândit că era o mare idioată. Cine naiba putuse să intre în baie? Şi cine ar aştepta acolo fără lumină, pe tăcute, dar mişcându-se? Fără nicio îndoială, paşii veneau din alt loc al barăcii şi zgomotul reverbera prin pereţi.

În pofida concluziei „liniştitoare”, faptul că şi-a dat cearşaful la o parte, că s-a sculat (Nici prin cap să nu-ţi treacă să-ţi pui chiloţii; în plus, dacă-i vorba despre un mort, ce naiba mai contează că eşti în pielea goală?) şi a mers până la baie i s-a

părut aproape o misiune astronautică. A descoperit că uşa băii, pe care n-o vedea din pat, era închisă, iar vizorul complet negru. Trebuia s-o deschidă şi să aprindă lumina din interior.

A mişcat clanţa.

Deschizând uşa cu o lentoare teribilă, dezvăluind porţiuni tot mai mari din bezna de acolo, îşi auzea gâfâitul. Gâfâia ca şi cum era încă în pat, cu fantezia ei personală. Nu, ce mai, gâfâia ca un tren cu aburi. „Râzi de cum ai gâfâit înainte, când te masturbai ca să ieşi din încurcătură. Râzi, *fisicus extravagantissimus.*"

A deschis uşa de tot.

A ştiut încă înainte de a aprinde lumina. Era goală, fireşte.

A răsuflat uşurată, fără să ştie ce se aşteptase să descopere acolo. A auzit iar paşii, dar de astă dată era limpede că erau departe, poate în aripa cu dormitoarele profesorilor.

O clipă, a rămas în picioare, complet goală, în pragul băii luminate, întrebându-se cum era cu putinţă să-i fi auzit lângă pat doar cu câteva clipe mai înainte. Ştia că n-o înşelaseră simţurile, că n-avea să poată dormi până nu dezlega logic enigma, chiar dacă o făcea numai ca să nu pară idioată.

În sfârşit, a găsit o cauză posibilă: s-a lăsat în jos, punând urechea pe podeaua metalică. A crezut că auzea paşii mai tare, şi-a dat seama că nu greşea.

Exista în staţia ştiinţifică un loc unde încă nu fusese: cămara. Era sub pământ. La New Nelson era foarte important să economiseşti energie şi spaţiu, iar depozitarea alimentelor la subsol îndeplinea acest dublu obiectiv, fiindcă, datorită temperaturii scăzute din subsol, frigiderele lucrau cu putere minimă şi unele alimente se puteau conserva fără frig adiţional. Cheryl Ross se ducea acolo în unele nopţi (folosea trapa din bucătărie), ca să facă lista alimentelor pe care era necesar să le înlocuiască. Camera frigiderelor se afla aproape de

odaia ei, iar paşii celui aflat acolo se transmiteau cu uşurinţă, din cauza căptuşelii metalice a pereţilor. Crezuse că se auzeau în interior, dar sunau, în realitate, *dedesubt.*

Asta şi trebuia să fie: probabil că doamna Ross era în cămară.

Când s-a mai liniştit, a stins lumina din baie, a închis uşa şi s-a întors în pat. Înainte, şi-a căutat chiloţii şi i-a pus. Era extenuată. După sperietură, visul râvnit catadicsea să se apropie de ea.

Dar, în vreme ce insomnia i se consuma ca o lumânare pe sfârşite, cu câteva secunde înainte ca un vârtej s-o ducă, în sfârşit, în negură, i s-a părut că distingea ceva.

Umbra care luneca prin faţa vizorului de la uşa ei.

16

De la: tk32@theor.phys.tlzu.ch
Către: mmorande@piccarda.es
Data: vineri, 16 septembrie 2005
Subiectul: Bună

Bună, mamă. Doar câteva rânduri, ca să-ţi spun că-s bine. Îmi pare rău că nu-ţi pot scrie (nici nu te pot suna) mai des, dar munca e intensă aici, la Zürich. Faptul îmi face plăcere (mă ştii, doar), aşa că nu mă plâng. Tot ce fac şi văd e minunat. Profesorul Blanes e extraordinar, ca şi colegii. Zilele acestea suntem pe cale să obţinem unele rezultate, aşa că, te rog, nu te nelinişti dacă întârzii să iau legătura cu tine.

Ai grijă de tine. Te sărut. Salută-l pe Víctor din partea mea, dacă sună. Eli.

Ani după aceea, s-a gândit că, în felul ei, şi ea era răspunzătoare de oroare.

Tindem să ne învinovăţim pentru catastrofele suferite. Când tragedia ne copleşeşte, ne repliem în trecut, căutând greşeala pe care am fi putut-o comite şi care ar putea oferi o explicaţie. O asemenea reacţie ar putea fi absurdă în multe cazuri, dar în al ei i se părea corectă.

Tragedia ei era copleşitoare, poate că şi greşeala ei era la fel.

Când greşise, în ce clipă?

Uneori, în singurătatea casei, în faţa oglinzii, numărând secundele înspăimântătoare care mai rămâneau înainte de a-i reveni coşmarul, conchidea că marea ei eroare fusese tocmai marea ei reuşită.

În acea zi de joi, 15 septembrie 2005, ziua succesului său. Ziua condamnării ei.

Problemele matematice sunt ca oricare altele: îţi pierzi săptămâni la rând bătând coclauri fără sfârşit şi deodată te trezeşti într-o dimineaţă, îţi bei cafeaua, priveşti cum răsare soarele şi acolo, într-o lumină incomparabilă, e soluţia pe care o căutai.

În dimineaţa de joi, 15 septembrie, Elisa a înmărmurit cu creionul în gură, privind ecranul computerului. A printat rezultatul şi s-a dus în biroul lui Blanes cu o hârtie.

Blanes pusese să-i fie instalat în biroul privat un pian electric. Interpreta Bach, mult Bach, numai Bach… Biroul se învecina cu laboratorul lui Clissot, iar fiinţa cristalină a unei fugi ori aria *Variaţiunilor Goldberg* se filtra ca fantomele prin pereţi în unele după-amiezi solitare, pe care Elisa le petrecea lucrând. Dar nu o deranja, chiar îi plăcea să asculte. În profunda ei ignoranţă muzicală, îl considera pe Blanes un pianist acceptabil. Dar, în acea dimineaţă, ea avea să-i ofere altă „muzică” şi se gândea că lui n-are să-i pară rău dacă melodia era corectă.

Fără să-şi ia mâinile de pe clape, Blanes a aruncat o privire pe foaia de hârtie tremurătoare.

– Perfect, a spus fără emoţie. Pe asta o avem deja.

Blanes nu-i mai părea o fiinţă „extraordinară” (cum obişnuia să-i spună mamei sale), dar nici comună, nici măcar un nesimţit. Elisa învăţase ceva până la cei douăzeci şi trei de ani pe care îi avea: nimeni, absolut nimeni nu putea fi definit cu uşurinţă. Toată lumea e într-un fel anume, dar are şi ceva în plus, chiar ceva contrar ei. Ca şi norii de electroni, persoanele sunt ceţoase. Nici Blanes nu făcea excepţie. Când îl cunoscuse, la cursurile de la Alighieri, crezuse că era un misogin stupid ori un timid bolnăvicios. În primele momente ale convieţuirii la New Nelson, ajunsese să creadă pur şi simplu că el nu-i dădea nicio atenţie, îşi închipuise, aşadar, că problema era ea: înveteratul ei obicei de a aştepta ca toţi profesorii de sex opus s-o trateze în chip special, nu numai fiindcă era isteaţă (chiar foarte isteaţă), ci şi pentru că arăta bine (chiar foarte bine), iar ea îşi cunoştea calităţile şi era obişnuită să se folosească de ele în interes propriu. Dar Blanes părea să-i spună: „Mă lasă rece intuiţiile geometrice şi formele tale înnoitoare de a rezolva integrale, ca şi picioarele, şorturile şi faptul că uneori îţi pui, iar alteori îţi scoţi sutienul”.

După aceea, Elisa şi-a schimbat părerea şi a înţeles că, din contră, el îi dădea atenţie. Că o privea cu ochii lui Robert Mitchum, mereu mijiţi, parcă gata să aţipească, dar nu adormea nici de-al naibii. Că, atunci când ea se întorcea de la plajă aproape dezbrăcată şi se întâlneau pe coridorul barăcii, el îi arunca, fireşte, priviri de bărbat, chiar mai înfocate ca ale lui Marini (bine cunoscute), şi, desigur, mai înfocate ca ale lui Craig (aproape inexistente). Dar bănuia că Blanes, la fel ca ea, era cu capul în nori, că el credea acelaşi lucru despre ea. Poate că totul s-ar rezolva, credea uneori, dacă într-o zi s-ar culca împreună. Ea îşi închipuia scena astfel: amândoi în pielea goală, privindu-se fără să

facă nimic. Treceau minute în şir, apoi el zicea brusc: „Chiar nu te deranjează dacă te pipăi?” Iar ea, nu mai puţin uimită: „Dar voiai să mă pipăi?”

– Vom aştepta să termine Sergio, a spus el şi a continuat să cânte Bach, singurul pe care îl interpreta.

Blanes se gândea să ia ambele mostre de lumină – din „Jurasic” şi din „Ierusalim” – în aceeaşi zi, dat fiind că spaţiul geografic pe care urmau să-l cerceteze era aproximativ acelaşi. Dar, aşa cum li se întâmplase şi în ocazia anterioară, Marini şi Valente întârziau calculele, aşa că nu le rămânea decât să aştepte.

Cum nu mai avea nimic de făcut, Elisa vegeta, îndeplinind mici treburi, printre care pregătirea mesajului electronic pe care avea să i-l trimită mamei sale a doua zi (după ce trecuse, nici nu încăpea vorbă, prin obişnuitele filtre de cenzură). Apoi şi-a amintit dimineaţa de început de august, din urmă cu o lună şi jumătate, când îi arătase lui Blanes primul rezultat, întrerupându-i recitalul, şi toate chinurile prin care trecuse apoi, chinuri din care o salvase Nadia.

Tocmai în acele zile avusese loc întâlnirea cea mai neplăcută dintre toate cu Valente, iar ea crezuse că înţelege cât de afectat era el de faptul că ajungea tot timpul ultimul în presupusa „cursă” pe care şi-o disputau (numai din dorinţa lui). Culmea ironiei, pe atunci, şi rezultatele lui Valente, şi ale ei fuseseră greşite.

Acum n-avea să mai fie aşa. Era convinsă că de astă dată nimerise la fix. Şi nu se înşela.

Mai credea şi că, dacă socotelile i se dovedeau corecte, avea să fie omul cel mai fericit de pe lume.

Dar cu asta chiar că se înşela. În întregime.

Luna dinainte nu fusese, de fapt, cea mai bună pentru Valente Sharpe. Elisa abia dacă îl vedea prin New Nelson şi nici măcar în laboratorul lui

Silberg, unde se presupunea că lucra. Dar nu făcea ce trebuia să facă. Uneori, avea nevoie să-i spună câte ceva şi îl găsea în camera lui, stând în pat şi lucrând pe laptop, atât de adâncit în ceea ce făcea, încât ei aproape că-i venea să-l considere („oare cum spusese el atunci?") un „suflet geamăn". Renunţase până şi la flirtul cu Reiter (pe Rosalyn – se convinsese ea – faptul o deranja mult mai mult decât pe el). În schimb, era frecvent în compania lui Marini şi a lui Craig, şi nu era ciudat să-i vezi sosind pe toţi trei, la căderea serii, după lungi plimbări pe plajă ori pe malul lacului. Ei i s-a părut evident că Ric intrase într-o nouă fază, în care îşi dorea, cu orice preţ, să *iasă în evidenţă.* Nu-i era suficient că fusese unul dintre cei aleşi pentru proiect, voia să fie şi unicul: nu numai s-o dea la o parte pe ea, ci şi pe toţi ceilalţi.

Uneori, asta îi provoca mai multă frică decât istoriile cu perversiuni sinistre pe care Víctor i le povestise despre el. După convieţuirea forţată de pe insulă, începea să înţeleagă că, sub aparentul calm dispreţuitor al colegului ei, se ascundea vulcanul dorinţelor de a fi cel mai bun, primul. „În tot ce face şi spune urmăreşte acelaşi scop." A înţeles că pasiunea îl devora, nu doar pe dinăuntru: ticuri violente îi contractau buzele ori piciorul drept, când stătea în faţa computerului; anemica lui culoare naturală devenise şi mai palidă, şi pungi de piele îi atârnau sub pleoape, ca două cuiburi ale unei creaturi ciudate şi necurate. „Ce-i cu el? Oare ce i se întâmplă?"

Pe ea o durea să-l vadă aşa de chinuit. Ştia că până şi un fir de durere simţită pentru Ric Valente Sharpe îţi câştiga, într-un fel, jumătate din cer, şi-ţi oferea şanse serioase s-o dobândeşti şi pe cealaltă, dar era deja obişnuită cu el şi putea să-l compătimească.

Cel puţin până la acea întâlnire de pe plajă.

În după-amiaza de miercuri, 10 august, a doua zi după ce predase primele rezultate, Elisa a coborât

pe plajă. În locul în care se aşeza de obicei, în picioare, pe nisip, se afla o statuie albă, peste care cine ştie ce golan părea să fi aruncat cârpe murdare, ce fluturau în vânt.

Când a văzut cine era, a rămas cu gura căscată.

Valente stătea neclintit. Mai bine zis: împietrit. Privea ceva. Acest ceva trebuie să fi fost marea, fiindcă şi ea a privit în aceeaşi direcţie, dar n-a izbutit să distingă decât orizontul splendid al valurilor verzi şi al norilor albaştri. El nici măcar nu-şi dăduse seama de prezenţa ei.

– Salut, i-a spus, şovăind. Ce-i cu tine?

Tânărul a părut să-şi revină din îngândurarea adâncă şi s-a întors. Elisa Robledo s-a înfiorat: expresia de pe chipul lui i-a amintit o clipă de cea a unui coleg de facultate, bolnav de schizofrenie, care trebuise să-şi abandoneze studiile pentru totdeauna. A avut chiar impresia că Valente n-o recunoştea.

Dar, în câteva zecimi de secundă, totul s-a schimbat, iar acel Sharpe cu care era obişnuită s-a ivit iarăşi în ochii lui.

– Uite pe cine avem aici, a murmurat cu glas răguşit. Pe arzoaica de Elisa. Ce mai faci, Elisa? Cum îţi merge, Elisa?

– Uite ce-i, a zis ea, trecând la fel de iute de la teamă la supărare. Ştiu ce presiuni suntem nevoiţi să suportăm, dar, vorbesc serios, n-am să-ţi mai permit să mă insulţi. Suntem colegi de muncă, fie că-ţi place, fie că nu. Dacă mă mai insulţi, am să mă plâng în scris lui Blanes şi lui Marini. Şi o să te scoată din proiect.

– Să te insult? Chipul lui Valente era ca un soare leşinat şi, privind-o, se strâmba de parcă ar fi supt lămâi. Ce insulte, iubito? Trupul tău de sub tricou şi şort mă excită, adică, îmi ridică temperatura şi-mi întăreşte brusc membrul viril, şi nu-s eu de vină. E ca şi cum m-ar acuza că spun că prima lege a termodinamicii e un „calorifer”. Am să şi scriu asta. Ei, unde pleci?

Valente s-a postat în faţa ei.

– Te rog, lasă-mă, a spus Elisa, ocolindu-l.

– Ştiu unde te duci: să te despoi pe plajă, producând şi mai mult creşterea temperaturii în vasul meu comunicant. Dacă n-ai fi arzoaică, ţi-ai pune bikinii în odaie, cum face şi prietena ta cea decentă, dar, cum eşti o arzoaică incredibilă, te dezbraci pe plajă ca să te vedem cu toţii, nu-i aşa?

Elisa l-a ocolit iar. Se căia profund că se interesase de sănătatea lui. Şi nici nu bănuia încă tot ce-avea să urmeze. El i-a blocat iar trecerea.

– Mă denunţi că ţi-am spus ştiinţific ce eşti pentru mine? Brusc, ea a înţeles că nu era una dintre glumele lui obişnuite: Valente ardea de furie, chiar mai mult ca ea. Ar fi ca şi cum… nu ştiu… ca şi cum te-aş acuza că te masturbezi noaptea, cu gândul la mine. Ceva la fel de monstruos, de exagerat şi de imposibil…

Îl privea nemişcată. Nu mai avea poftă nici de mare, nici de tovărăşia Nadiei, nici de lume. Nu se simţea nici jignită, nici umilită: era speriată.

– Ori ca şi cum m-ai acuza de zoofilie pentru simplul fapt că-mi plac ţâţele tale, a continuat el pe acelaşi ton, ca şi cum ceea ce spusese mai înainte făcea parte din aceeaşi glumă. Nu ştiu. Eşti o exagerată. Dacă nu vrei să ţi se spună adevărul în faţă, nu provoca.

„M-a văzut. Sigur m-a văzut. Dar nu, nu se poate! Vorbeşte ca să vorbească.” Ea încerca să treacă dincolo de licărul batjocoritor al privirii lui, ca să ajungă la adevăr, dar nu reuşea. Trecuseră două săptămâni din noaptea când se mângâiase singură în camera ei, şi era sigură că *nimeni* n-o văzuse. „Dar atunci, cum?”

– Hai să ne liniştim cu toţii, a zis Valente. Ai impresia că ţi-ai terminat calculele, nu-i aşa, iubito? Păi, lasă-ne şi pe noi, neîndemânaticii, să ne facem treaba, şi nu mă mai excita.

Mai târziu, când a reuşit să se distanţeze de toate, a înţeles că exagera. A cântărit atacurile lui

Valente din punctul de vedere al competiţiei: era evident că pe el îl crispa s-o vadă ieşind mereu prima. Pe de altă parte, se intimida prea mult în prezenţa lui. Valente putea să pară o fiinţă de nedefinit, inefabilă, dar, la urma urmei, era doar un fraier la pătrat, destul de viclean, care nu pierdea ocazia să o rănească ori de câte ori îi găsea punctul slab. Dar nu era meritul lui, ci defectul ei.

Fireşte, era doar pură bravadă. Nimeni nu o văzuse, nici măcar pe vizor, iar, cât priveşte paşii, ştia deja ai cui erau: ai doamnei Ross, care fusese în acea noapte în cămară, cum îi şi spusese Elisei a doua zi. Aşadar, totul era limpede. Valente nu făcea decât să arunce orbeşte cu săgeţi, poate nimerea vreuna la ţintă. „O să-i treacă. Poate că o să priceapă că-i preferabil să muncească, şi nu să se dea la colege." Nu s-a mai gândit la el, nici la altceva. De fapt, de cum îşi încheiase treaba, a adormit buştean, n-a mai văzut umbre şi nici n-a mai auzit zgomote.

Joi 18 august, „Energia Ierusalim" a fost scrisă pe curat şi pusă pe masa lui Blanes. Experimentul a fost programat pentru a doua zi. După ce Craig şi Marini obţinuseră probe de imagini şi le făcuseră să intre în coliziune cu energiile calculate, întreaga echipă a început să-şi roadă unghiile în aşteptare.

Elisei îi venise rândul la curăţenie, pe care o cam neglijase în ultimele zile, şi s-a dedicat cu râvnă acestei sarcini. S-a nimerit la bucătărie în acelaşi timp cu Blanes. Să-l vezi pe Blanes ştergând farfurii era un spectacol la care niciodată nu şi-ar fi închipuit că avea să asiste, mai ales după cursurile încordate de la Alighieri: convieţuirea pe insulă oferea asemenea experienţe.

A urmat o tăcere subită. În pragul bucătăriei erau câteva feţe lungi. Colin Craig primise misiunea să vorbească.

– Cele două probe de imagini s-au dispersat.

– Nu plângeţi, a încercat să glumească Marini, asta înseamnă ca va trebui să ne punem iar pe

calculat.

În acel moment, nimeni n-a plâns. Poate că, după aceea, singuri, au făcut-o. Elisa era sigură că plângeau, la fel ca ea, fiindcă toţi se trezeau cu ochi roşii, cu cearcăne de oboseală şi prea puţină poftă de vorbă. Natura a părut să se alăture doliului şi a adus, în ultimele zile de august, nori groşi, o ploaie caldă şi oblică. Era vremea musonilor, spunea Nadia, care cunoştea mare parte a planetei: „Lunile de vară sunt ale musonului din sud-est, *hulhangu,* când ploaia e mai intensă şi mai frecventă, ca în Maldive”. De fapt, ea nu văzuse nicicând o asemenea ploaie: picăturile păreau nişte fire. Milioane de fire trase de păpuşari înnebuniţi, care loveau în acoperişuri, ferestre şi pereţi, producând nu o răpăială, ci un soi de răguşeală guturală perenă. Din când în când, Elisa ridica privirea ca un zombi, privea stihiile dezlănţuite de afară şi i se părea că-i reflectau bine starea de spirit.

În prima luni din septembrie, după ce s-a certat foarte dur cu Blanes, care îi reproşase încetineala cu care lucra, a simţit o amărăciune ciudată şi greţoasă. N-a plâns, n-a făcut nimic: a rămas în faţa computerului din laboratorul lui Clissot, ţeapănă, gândindu-se că n-avea să se mai ridice niciodată de-acolo. A trecut o vreme. Poate ceasuri, nu era sigură. Atunci a simţit un parfum şi o mână delicată precum căderea frunzei din copac pe pielea goală a umărului.

– Vino, i-a zis Nadia.

Dacă Nadia ar fi folosit orice alt soi de strategie, bunăoară invectivele (atât de folosite de maică-sa) ori raţionamentele (care veneau îndeobşte de la tatăl ei), Elisa n-ar fi ascultat. Dar delicateţea gesturilor şi căldura dulce a vocii ei au fost ca o vrajă. S-a ridicat şi a urmat-o, ca un şobolan hipnotizat de o melodie.

Nadia purta pantaloni strâmţi şi cizme, care îi erau cam mari.

– Nu vreau pe plajă, a spus Elisa.
– Nu mergem pe plajă.
A dus-o în odaia ei, i-a arătat o grămadă mare de haine şi altă pereche de cizme. Elisa a râs când a văzut că nu-i veneau prea rău.
– Ai corp de soldat, a zis Nadia. Doamna Ross spune că pantalonii şi cizmele astea au fost comandate pentru soldaţii lui Carter.
Îmbrăcate astfel, unse cu o cremă ce mirosea ciudat, pe care Nadia a numit-o „soluţie împotriva ţânţarilor" – ei i s-a părut „soluţie" pur şi simplu –, au ieşit din clădire şi s-au îndreptat spre heliport. Nu ploua, dar părea că ploaia stătea la pândă, camuflată. Plămânii Elisei s-au umplut cu aerul acela dens şi cu aroma plantelor. Vântul dinspre nord muta norii, care ascundeau şi lăsau la vedere soarele, aproape în fiecare secundă, transformând lumina în imaginile unui film stricat.
Au lăsat în urmă pista de pământ a heliportului. În faţa cazematei soldaţilor, l-au zărit pe Carter: stătea la taifas cu tailandezul Lee şi cu Mendez, columbianul, care era de pază în zona gardului dinspre pădure. Elisei îi plăcea Lee, fiindcă zâmbea de câte ori o vedea, dar cel mai mult vorbea cu Mendez, care în acel moment i-a arătat toată dantura ce-i strălucea pe chipul brunet. N-o mai impresionau militarii la fel ca la început: descoperise că, în spatele cuiraselor dure din metal şi piele ale acestora, erau oameni, iar acum se uita mai mult la ei decât la deghizările lor.
Au trecut prin faţa depozitului de muniţie, arme, echipament tehnic, şi prin faţa staţiei de epurare a apei potabile, iar Nadia a ales o potecă paralelă cu peretele de verdeaţă al junglei.
Faimoasa pădure, care, de departe, i se părea Elisei doar o fâşie scurtă de copaci şi de pământ, a devenit magică de cum au intrat. A sărit ca o fetiţă pe rădăcini enorme acoperite cu muşchi, s-a minunat de mărimea şi de forma florilor, a ascultat sunetele nesfârşite ale vieţii… La un moment dat,

un aeromodel negru, ornat cu fildeş, i-a trecut, zumzăind, prin faţa ochilor.

– O libelulă uriaşă, i-a explicat Nadia. Ori o libelulă-elicopter. Petele negre de pe aripi sunt *pterostigmate.* La unele culturi din sud-estul asiatic, se crede că-s sufletele morţilor.

– Nu mă miră, a admis Elisa.

Brusc, Nadia s-a ghemuit. Când s-a ridicat, ţinea în palmă o sticluţă colorată în roşu, negru şi verde, ca elixirul unui vrăjitor, cu şase toarte strălucitoare de jais.

– Un cărăbuş-verde. Ori poate un crisomelid, nu-s sigură. Gândaci, pentru ignoranţi. Elisa era uluită: nu văzuse niciodată un gândac cu asemenea culori. Am un prieten francez, expert în coleoptere, pe care l-ar încânta să fie aici, a adăugat Nadia şi a pus gândăcelul jos.

Elisa a făcut mişto de prietenii ei.

Nadia i-a mai arătat o familie de insecte lungi, o călugăriţă în splendide nuanţe de roz. N-au văzut niciun animal mai mare decât gâzele (doar o şopârlă în culori vii), dar asta era tipic selvelor, după părerea Nadiei. Vieţuitoarele din junglă se ascundeau unele de altele, mimetizându-se, camuflându-se pentru a-şi salva viaţa ori pentru a le omorî pe celelalte. Selva era scena unor travestiuri teribile.

– Dacă venim noaptea, cu infraroşii, poate că vedem şi maimuţele maki. Sunt un soi de maimuţe nocturne. Nu le-ai văzut în fotografii? Par jucării din pluş, cu ochi speriaţi. Iar ţipetele lor… În mijlocul catedralei verzi, Nadia a rămas nemişcată ca o sculptură din glazură de zahăr. Probabil giboni…

Lacul era întins, iar la nord se termina într-un smârc, plin cu mangrove. Nadia i-a arătat micuţa faună a smârcului: raci, broaşte, vipere. Apoi au înconjurat lacul, verde-închis în acel amurg, până la recifele de corali, şi au dat de un ochi de apă liniştit la graniţa cu oceanul, care părea tăiat în

smarald. După ce a cercetat locul cu atenţie, Nadia Petrova şi-a scos hainele şi a invitat-o pe Elisa Robledo să facă la fel.

Sunt clipe în care credem că tot ce-am trăit până atunci a fost fals. Elisa Robledo simţise ceva asemănător cu imaginile Paharului Intact şi ale Zăpezilor Veşnice, dar acum, în altă ordine a lucrurilor, bălăcindu-se în apa limpede şi călduţă, alături de prietena la fel de dezbrăcată ca ea, a simţit acelaşi lucru, poate mai intens. Viaţa între patru pereţi, îngropată în ciorne de ecuaţii, i s-a părut falsă precum reflexul ei de catifea pe faţa apei. Toată pielea, fiecare por îmbăiat în răcoare părea să strige că putea face orice, că nu existau bariere, iar lumea era toată a ei.

A privit-o pe Nadia şi a ştiut că şi ea simţea la fel.

N-au făcut totuşi nimic ieşit din comun. Elisei i-a fost suficient gândul, ca să fie fericită. Înţelegea, se pare, că diferenţa subtilă între paradis şi infern poate să conste în a face tot ceea ce simţi.

A fost o după-amiază de neuitat. Poate că nu din clasa de experienţe pe care le-ai povesti nepoţilor, bănuia, dar dintre cele care, atunci când au loc, până şi ultima fibră a trupului recunoaşte că a avut nevoie de ele.

Fără să mai aştepte să se usuce, o jumătate de oră mai târziu s-au îmbrăcat şi au făcut cale întoarsă. Au vorbit puţin; drumul l-au făcut aproape în tăcere. Elisa a intuit că trecuseră la alt fel de relaţie, mai profundă, şi nu mai aveau nevoie de legătura vorbelor ca să rămână împreună.

Începând din acel moment, lucrurile au mers mai uşor pentru ea. S-a întors în laborator şi la calcule, zilele au trecut aproape pe neştiute, iar pe 15 septembrie a avut o senzaţie de *déjà vu*, când a întrerupt din nou muzica lui Blanes cu rezultatele ei. Era o cifră similară celei dinainte, cu excepţia ultimelor zecimale. „Energia Ierusalim” a fost

prezentată două zile mai târziu, dar a trebuit să-i aştepte pe Craig şi pe Marini ca să regleze acceleratorul. În fine, joi 24 septembrie, întreaga echipă s-a întrunit în sala de control („Sala Tronului”, cum spunea Marini), o încăpere mare, lată de aproape treizeci de metri şi lungă de vreo patruzeci, giuvaierul arhitecturii *pret-à-porter* din New Nelson. Spre deosebire de barăci, era construită doar din cărămizi şi ciment, întărită cu materiale izolante, pentru a preveni eventualele scurtcircuite. Acolo se aflau cele patru calculatoare mai puternice şi SUSAN, acceleratorul supraselectiv, răsfăţatul lui Craig, o gogoaşă din oţel, cu un diametru de cincisprezece metri şi o grosime de un metru şi jumătate, de a cărui circumferinţă erau lipiţi magneţii care produceau câmpul ce accelera particulele în speţă. SUSAN era marele succes tehnologic al Proiectului Zigzag: spre deosebire de majoritatea aparatelor, erau de ajuns una sau două persoane pentru a-l pune în mişcare şi pentru a realiza nenumăratele reglaje necesare; energiile la care se ajungea în interiorul lui nu erau ridicate, dar de mare exactitate. De-o parte şi de alta a lui SUSAN, prin două uşiţe pe care erau desenate hârci cu tibii încrucişate, se intra în camerele generatoarelor din staţia ştiinţifică. Pe scară, la care se ajungea prin camera din stânga, se trecea pe deasupra gogoşii, pentru a ajunge în centru şi „a pipăi intimităţile Fetiţei noastre”, cum spunea Marini, cu toată ghiduşia lui de fante meridional.

Aşezat în faţa ecranelor telemetrice, Craig a tastat emoţionat coordonatele a două grupuri de sateliţi, în intenţia de a capta imagini din nordul Africii şi de a le retrimite spre New Nelson în timp real (deschiderea corzilor se putea realiza doar cu semnale în timp real („lumină proaspătă”, cum o numea neobositul imaginativ Marini, deoarece orice proces de acumulare distorsiona rezultatul). Aria aleasă era de patruzeci de kilometri pătraţi,

aproximativ aceeaşi pentru ambele experimente. De acolo, puteau obţine imagini din Ierusalim şi din Gondwana, mega-continentul pe care, cu o sută cincizeci de milioane de ani în urmă, încă îl mai formau America de Sud, Africa, peninsula Industan, Australia şi Antarctica. Când s-au primit imaginile, calculatoarele le-au identificat şi l-au selecţionat, iar Craig şi Marini au pus-o în funcţiune pe SUSAN, care a accelerat fasciculele de electroni rezultaţi, făcându-le să intre în coliziune cu energiile prevăzute.

În timpul acestui proces, Elisa privea feţele colegilor. Pe ele se citea încordare şi lăcomie, dar cu nuanţe particulare: Craig, reţinut ca întotdeauna; Marini, entuziast; Clissot, rezervată; Cheryl Ross, misterioasă şi practică; Blanes, plin de speranţe; Valente, ca şi cum n-avea nicio legătură; Nadia, veselă; Rosalyn, cu ochii pe Valente.

– Gata, a zis Colin Craig şi s-a ridicat de pe scaun din faţa tabloului de comandă. În patru ore vom şti dacă sunt vizibile.

– Cine crede în ceva, să se roage, a adăugat Marini.

Nu s-au rugat. În schimb, s-au năpustit pe mâncare. Le era foame, iar prânzul a fost destins şi rapid.

În aşteptarea analizei imaginilor, Elisa şi-a amintit iar de după-amiaza binecuvântată din urmă cu două săptămâni şi a râs la gândul că Nadia fusese propriul „accelerator”: îi dăduse energie să se deschidă şi să descopere că mai putea face multe eforturi. Aşa ajunsese să creadă că asemenea după-amiezi aveau să se repete dacă mai stătea pe insulă.

A priceput că excursia lor fusese ultima clipă de fericire înainte ca umbrele să acopere totul.

– Avem imagini.

– De la ambele probe?

– Da. Blanes a oprit orice comentariu cu un gest. Prima corespunde unor trei sau patru corzi izolate într-un loc de pe uscat, din urmă cu patru mii şase sute de bilioane de secunde. Adică, o sută cincizeci de milioane de ani.

– Jurasic… a murmurat Jacqueline Clissot, parcă în transă.

– Aşa-i. Dar nu asta-i cea mai bună veste. Spune-i tu, Colin. Colin Craig, care în ultimele zile, epuizante, îşi pierduse imaginea de dandy în tricou şi blugi, şi-a potrivit ochelarii şi s-a uitat la Jacqueline Clissot de parcă avea de gând s-o invite la cină.

– Analiza demonstrează că există fiinţe vii de dimensiuni mari. Computerul care digitaliza imaginile corzilor era programat să detecteze formele şi mişcările obiectelor, pentru a selecta posibile fiinţe vii.

O clipă, nimeni n-a putut să scoată vreo vorbă. Şi s-a petrecut ceva ce Elisa n-avea să uite nicicând. Clissot, o femeie fascinantă şi uimitoare („perfectă”, după Nadia), ale cărei haine dădeau strania impresie că purta pe ea mai mult obiecte din metal (nu în stilul lui Ross, ci din oţel: cercei, ceas, brăţări şi inele) decât haine adevărate, a răsuflat uşurată şi a lăsat să-i scape o singură vorbă, care a sunat ca un geamăt:

– *Spune-ne…*

Nadia şi Clissot s-au îmbrăţişat în toiul noilor aplauze, dar Blanes a întrerupt gesturile de bucurie, ridicând mâinile.

– Cealaltă imagine e din Ierusalimul de acum ceva mai mult de şase sute două miliarde de secunde. Calculul nostru o situează pe la începutul lui aprilie din anul treizeci şi trei al erei noastre.

– Luna evreiască Nisan.

Marini i-a făcut cu ochiul lui Reinhard Silberg; toţi îl priveau pe profesorul german.

– Şi aici sunt fiinţe vii, a zis Blanes. Sunt clare. Calculatorul demonstrează că există probabilitatea

de nouăzeci şi nouă virgulă cinci la sută ca imaginile să reprezinte fiinţe umane.

De astă dată au urmat aplauze. Emoţia care a copleşit-o pe Elisa a fost aproape pur fizică: un tremur care părea să vină din măduva oaselor.

– Una sau mai multe persoane care merg prin Ierusalim, Reinhard, a spus Craig.

– Ori una sau mai multe maimuţe dresate, dacă ţinem seama de acel zero virgulă cinci la sută rămas, a surâs Marini, dar Craig l-a huiduit.

Silberg, care îşi scosese ochelarii, i-a privit pe toţi pe rând, în tăcere, provocându-i parcă să se bucure mai mult ca el.

După ce-au sărbătorit în grabă şi în mare zarvă, cu adevărate cupe de şampanie (pe care doamna Ross le găsise în cămară), s-au adunat în sala de proiecţii.

– Luaţi loc, doamnelor şi domnilor! striga Marini. Hai, grăbiţi-vă! *Le vite son corte!* cum spunea Dante. *Le vite son corte!*

– Fiecare la locul lui! a bătut din palme doamna Ross.

– Puneţi-vă centurile de siguranţă!

Mutatul scaunelor a început aproape cu rezistenţă, cu câte un „te deranjează că mă aşez aici?”, cu chemări adresate de fiecare celui pe care voia să-l aibă alături când urmau să se stingă luminile. „Parcă am fi la un film de groază”, se gândea Elisa. Cheryl Ross a paralizat totul, obligându-i pe cei care încă mai ţineau în mână cupe de şampanie să bea până la fund şi să le ducă la bucătărie, ceea ce, fireşte, a fost prilej de alte glume („La ordinele dumneavoastră, doamnă Ross, a spus Marini, mi-e mai frică de dumneavoastră decât de domnul Carter, doamnă Ross”) şi întârzieri. Elisa Robledo s-a aşezat lângă Nadia, în rândul al doilea. Blanes începuse să vorbească.

– … Nu ştiu ce ne aşteaptă pe ecran, prieteni. Nu ştiu ce vom vedea, dacă are să ne facă plăcere ori nu, dacă ne va dezvălui ceva nou sau ceva deja ştiut. Vă pot doar asigura că acesta e cel mai important moment din viaţa mea. Şi de aceea vă mulţumesc.

– Reinhard, te rog, ştiu că vrei să vorbeşti, dar păstrează-ţi discursul pentru sfârşit, i-a cerut Marini când s-au sfârşit aplauzele emoţionate. Colin?

Din fundul sălii, Craig a ridicat degetul mare peste tastatură.

– Totu-i gata, *naşule,* a glumit.

– Poţi stinge luminile?

Elisa a văzut o ultimă imagine înainte ca întunericul să-i închidă ochii ca nişte pleoape din oţel: pe Reinhard Silberg făcând semnul crucii.

Pe nepusă masă, fără să ştie bine de ce, şi-a dorit să nu fi venit nicicând la New Nelson, să nu fi semnat hârtiile, să nu-i fi ieşit calculele. Dincolo de orice, şi-a dorit să nu fi stat acolo, aşteptând neştiutul.

17

– De ce?

– Pentru că istoria nu-i trecutul. Istoria s-a petrecut deja, dar trecutul se petrece. Dacă masa asta n-ar fi fost făcută cândva de un dulgher, n-ar fi aici acum. Dacă grecii ori romanii n-ar fi existat, nici tu, nici eu nu ne-am fi născut acum şaizeci şi şapte de ani, tu n-ai avea acum cincisprezece, nici n-ai fi tânăra atât de frumoasă care eşti. Să nu uiţi niciodată: tu eşti pentru că alţii au fost.

– Tu nu eşti trecutul, bunicule.

– Fireşte că sunt şi părinţii tăi la fel. Chiar şi tu eşti propriul trecut, Elisa. Vreau să-ţi spun că trecutul e prezentul nostru. Nu-i o simplă „istorie”:

e ceva care se petrece, care are loc. Nu-l putem vedea, nici simţi, nici modifica, dar ne întovărăşeşte întotdeauna, ca o fantomă. Ne hotărăşte viaţa, poate şi moartea. Ştii la ce mă gândesc uneori? E un gând cam ciudat, dar cred că eşti foarte inteligentă şi, cu toată matematica pe care o ştii, ai să mă înţelegi. Oamenii spun îndeobşte, cu oarecare teamă: „Trecutul n-a murit". Dar ştii ce mă sperie cel mai mult pe mine, Eli? Nu că trecutul n-a murit, ci că e în stare să ne omoare.

Bezna a devenit sânge. O culoare densă, aproape lipicioasă, orbitoare.

– N-avem imagine, a spus Blanes.

– Dar nu pare să fi avut loc nicio dispersiune, a subliniat Craig din spate.

Ţipătul i-a înspăimântat pe toţi. A lăsat în aer o brazdă de vorbe grăbite:

Pentru Dumnezeu, *cum să n-avem imagine! Nu vedeţi?*

Jacqueline Clissot aproape că nu-şi mai ţinea fundul pe scaunul din primul rând. Se îndoise de la brâu, ca şi cum voia să intre în ecran.

Elisa şi-a dat seama că avea dreptate: lumina roşie era impenetrabilă în centru, dar la periferie forma un fel de halou. Sensul ei n-a fost evident până când unghiul camerei video nu s-a deplasat, câteva secunde mai târziu.

– Soarele! E soarele! Se reflectă în apă! spunea Clissot.

Imaginea se tot deplasa. Strălucirea n-a mai fost supărătoare, datorită schimbării unghiului, şi s-a putut observa curba neagră a unui mal în partea inferioară. Culoarea consta din diferite nuanţe de roşu, dar se observau forme alungite şi răsucite. Elisa şi-a ţinut respiraţia. „Să fi fost ei? Dacă era aşa, erau fiinţele cele mai stranii pe care le văzuse vreodată. I s-au părut ca nişte şerpi gigantici. Dar Clissot a spus că erau copaci.

– O pădure din Jurasic. Trebuie să fie ecvitesacee. Ori ferigi arborescente. Dumnezeule, par să aibă câţiva kilometri înălţime! Şi plantele care plutesc pe lac sau ce-or fi… Licopodii amfibii gigantice!

– Palmierii sunt cicadee, a intervenit Nadia. Dar par mai scunde decât credeam.

– Copacii de ginko biloba, araucarii, enumera Clissot. Diverse plante solanacee. Sequoia. David, simbolul teoriei tale. Imaginea a făcut un mic salt spre altă coardă de timp şi a continuat să se mişte pe mal. Aşteaptă, stai! Poate că una dintre aceste crengi e… Poate că… Paleontologa şi-a agitat braţele, furioasă. Colin, de ce nu opreşti blestematul ăsta de film?

– Nu e bine să oprim imaginile acum, a spus Craig.

A urmat altă tăietură.

Şi au ajuns acolo.

Când au apărut, Blanes, Nadia şi Clissot s-au ridicat de pe scaune, obligându-i şi pe ceilalţi să facă la fel, de parcă era filmul cel mai emoţionant din istorie, oferit unui public înflăcărat.

– Pielea! a auzit Elisa gâfâitul lui Valente, de pe rândul din spate. Vorbise în spaniolă.

– Asta-i pielea *lui?* a ţipat Sergio Marini.

Era, într-adevăr, un spectacol ciudat: muşchii cervicali şi dorsali, şi extremele păreau bijuterii, Fabergé-uri imense, pietre torenţiale care şiroiau sub soare. Dădeau atâta lumină, că-ţi venea greu să le priveşti.

Niciodată nu şi-ar fi putut închipui Elisa ceva asemănător. Nimic n-o pregătise pentru acea imagine. I s-a părut că ei se stinseseră fiindcă ceva atât de frumos nu putea supravieţui alături de om.

Erau doi, nemişcaţi, fotografiaţi de sus. Văzându-le capetele enorme şi trupurile lungi, i-a trecut prin minte gândul foarte straniu că ei aveau, într-un fel, legătură cu *ea;* că nu erau animale, ci vise visate cândva (vise cu diavoli, pentru că asta

păreau, cu coarnele lor) de ea, şi că toţi ceilalţi se uitau cum era ea pe dinăuntru.

Scena a făcut alt salt spre o nouă fotografie: unul din ei se deplasase spre malul apei. I se putea distinge coada, incredibil de ascuţită, de un roşu pestriţ. Jacqueline Clissot gesticula şi ţipa în franceză. Părea o candidată la preşedinţie în ultima zi de campanie.

– Antene! Cum să fi bănuit cineva?! Nu, aşteaptă! *Coarne retractile?*

– Câte degete aveau la picioare? Le-a numărat cineva? Poate erau *Megali…* Nu, după protuberanţe… *Allosaurus,* aproape sigur. Devorau resturi. Nadia, trebuie să vedem ce mâncau! Dar antenele alea…! O, vă rog! Clissot, devenită centrul atenţiei, nu se mai oprea din vorbă. Nu mai contenise de când văzuseră imaginile. Pene la coadă şi antene la cap! Craniile de *allosaurus* prezintă adâncituri supraorbitale, care au fost întotdeauna obiect de discuţii. Recunoaştere sexuală, şi-a zis. Dar nimeni nu bănuia. Nimeni nu-şi putea închipui coarnele retractile, ca ale melcilor! Care să le fi fost funcţia? Poate de organe olfactive ori senzori pentru deplasarea prin junglă… Şi penele dovedesc că aveau ritualuri de împerechere mult mai complicate decât presupuneam. Cum puteam să…? Sunt nespus de nervoasă! Am nevoie de un pahar cu apă!

Doamna Ross i-l aducea deja, croindu-şi drum printre Silberg şi Valente. Luminile din sală erau aprinse, iar Elisei i s-a părut incredibil că tot ce tocmai văzuseră se proiectase în acea încăpere mizerabilă, la acel cinematograf de casă, cu pereţi prefabricaţi şi vreo zece scăunele din plastic.

– Cum era posibilă strălucirea aceea a pielii? a întrebat Marini.

– Păcat că nu se pot vedea culorile originale! s-a lamentat Cheryl Ross.

– Devierea spre roşu e intensă, a argumentat Blanes. Corzile de timp erau la o distanţă în spaţiu echivalentă cu o sută cincizeci de milioane de ani lumină.

– Există lucruri pe care nu le cunoaştem. Palentologa băuse tot paharul de apă dintr-o înghiţitură şi se ştergea la gură cu dosul palmei. Multe lucruri, în realitate… Fosilele sunt, în majoritatea cazurilor, doar dovezi despre oase. De pildă, ştiam că unii aveau pene. De fapt, dinozaurii sunt strămoşii păsărilor. Dar nimeni nu şi-a imaginat că le-ar fi putut avea şi exemplare atât de mari.

– Găini gigantice carnivore, a spus Marini şi a hohotit nervos.

– O, Dumnezeule, David, David!

Clissot l-a îmbrăţişat impetuos pe Blanes, care a rămas buimac.

– Toţi suntem foarte mulţumiţi, a rezumat doamna Ross. „Nu toţi.”

Elisa era incapabilă să definească exact ceea ce simţea. Era ceva ca o tracţiune, o forţă care îi deplasa centrul de greutate, invitând-o să cadă. Un vertij, dar nu numai al echilibrului fizic. Părea că echilibrul ei emoţional, şi chiar *moral,* erau ameninţate. Voia să fie atentă în continuare la explicaţiile lui Jacqueline Clissot, dar nu putea. S-a rezemat de perete. Intuia într-un fel că, dacă se lăsa învinsă, avea să se prăbuşească într-un abis, şi că numai dacă rezista în picioare izbutea să se salveze.

„Nu toţi la fel.”

Simţise asta când o îmbrăţişase pe Nadia. Şi când se apropiase de Rosalyn şi de Craig. Curios, cu tot entuziasmul ei, Clissot părea neutră, iar Valente la fel. „Impactul. A fost rândul nostru de data asta.”

Veselia restului echipei continua, dar Silberg, asudat (deşi incapabil, se pare, să-şi scoată

cravata), i-a adunat cu glasul lui răsunător şi puternic:

– Un moment. Am uitat consecinţele Impactului. Mi-ar plăcea să-mi spuneţi ce simţiţi.

Elisei i-ar fi plăcut să spună, dar nu putea. A văzut că Blanes o privea şi a fugit din sala de proiecţie pe uşa laterală, spre camera ei. Odată ajunsă acolo, s-a încuiat în baie. Voia să vomite, dar icnea doar în sec. Baia a părut să se onduleze. Elisa Robledo s-a prins de pereţi, ca şi cum se afla în interiorul unei nave fără echipaj, în voia valurilor capricioase. Ştia că, dacă rămânea în picioare, avea să cadă, aşa că a hotărât să se lase pe duşumea, a îndoit genunchii şi, când a atins placa metalică, au durut-o rotulele. A rămas în patru labe, cu capul plecat, parcă aşteptând să vină cineva şi să se milostivească de ea. „Nu, nu, să nu vină nimeni, să nu fiu văzută!”

Brusc, totul a trecut.

Finalul a fost la fel de neaşteptat ca începutul. S-a ridicat şi s-a spălat pe faţă. Şi-a regăsit imaginea în oglindă. Era ea, nu i se întâmplase nimic. Ce fel de gânduri ciudate i se plimbaseră ca păianjenii prin minte? Nu pricepea.

Şi nu voia să piardă pentru nimic în lume următoarea proiecţie.

Era un oraş, prea puţin surprinzător în sine; mare, din piatră, nu cu prea mari pretenţii. Totuşi, la fel ca în cazul celor întâmplate cu imaginea dinozaurilor, a impresionat-o faptul că părea atât de frumos. Era o *dorinţă* în formele lui, în zidul puternic care îi dădea ocol, în buclele străzilor şi ale acoperişurilor, în dispunerea turnurilor, o lovitură de frumuseţe pentru ochi. O perfecţiune fizică şi sălbatică, departe de lumea în care trăia ea. Până unde erau lucrurile – obiecte, oraşe, animale – atât de *frumoase* înainte? Ori cele actuale se vărsaseră în atâta urâţenie? S-a gândit că

parte din Impact se putea datora acestui fapt, aspiraţiei la frumuseţea pierdută.

– Templul. Nu vedem porticul lui Solomon. Silberg era ca un Cicero aflat în mijlocul beznei. Fortăreaţa Antonia… Ăsta de aici trebuie să fie Pretoriul, Rosalyn. Totul ne buimăceşte, nu? Totul e atât de… nou… Bine zic: nou. Edificiul semicircular e un teatru… La ferestre atârnă lucruri…

– Embleme romane, a spus Rosalyn Reiter, mâhnită.

Elisa îşi ţinea răsuflarea. Ştia că n-aveau să-L vadă. N-aveau atâta noroc. Era ca şi cum căutai acul în carul cu fân.

Silberg afirma că era mai probabil să-L vezi pe cruce decât mişcându-Se pe străzi. Dar Reiter şi el socotiseră invers: ziua morţii Lui era socotită 15 Nisan în Sinoptice, şi 14 în Evanghelia lui Ioan. Silberg înclina pentru Ioan, ceea ce echivala cu o vineri din aprilie. Ponţiu Pilat guvernase între anii 26 şi 36 din era noastră, aşa că erau două date posibile: 7 aprilie 30 ori 2 aprilie 33. Dar mai exista o dată: Sejanus, comandantul gărzii pretoriene din Roma şi adeptul luării de măsuri dure contra evreilor, murise în anul 32, iar împăratul Tiberiu se declarase împotriva poziţiei lui. Dacă Sejanus murise deja, se înţelegeau mai bine reticenţele lui Pilat de a-L condamna pe dulgherul evreu. Ceea ce făcea ca 33 să fie anul cel mai probabil.

Silber şi Reiter aleseseră un timp precis (un „pariu”, spunea Silberg): zilele de aprilie anterioare lui 21 aprilie 33.

– Era unul singur într-un oraş cu şaptezeci de mii, dar a făcut ceva zarvă. Poate că putem să vedem ceva *indirect.* Să înţelegem ceva din mişcarea oamenilor.

Dar nu era lume nicăieri. Oraşul părea pustiu.

– Unde s-or fi băgat toţi? a întrebat Marini. Computerul a găsit oameni.

– Sunt mai multe corzi deschise, Sergio, a zis Craig. Nu ştim cărui moment temporal exact îi aparţine asta. Poate că lumea e…

Dar următoarea tăietură l-a făcut pe Craig să se întrerupă. Camera video s-a lăsat spre o stradă ce cobora, şi a urmat un salt către altă coardă de timp. Deodată, tăcerea din sală a devenit mormântală.

În latura din stânga a ecranului se remarca, neclintită, o siluetă.

Era neagră ca o umbră. Purta ceva ca un văl pe cap şi ţinea ceva alb, poate un coş. Din cauza zoom-ului, nu se distingea cu claritate; de fapt, imaginea ei era parţial ştearsă. Vederea acestei siluete acolo, în contrast cu lumina din jur, inspira oarecare teamă: o siluetă difuză şi neagră. Dar aspectul părea indubitabil.

– O femeie, a spus Silberg.

Elisa şi-a reprimat un fior. Se gândea că nici măcar două bucăţi de fier încălzite la roşu care i-ar fi fost apropiate de ochi n-ar fi făcut-o să-i închidă în clipa aceea, ca să nu mai vorbim despre posibilul Impact pe care avea să-l sufere. Tezauriza, devora imaginea cu cristalinele flămânde, învăluită în saliva lacrimilor. „Prima fiinţă umană din trecut pe care o privim. Acolo, liniştită, pe ecran. O femeie reală, care a trăit cu adevărat cu două mii de ani în urmă.” Unde se ducea? La piaţă? Ce avea oare în coş? Îl văzuse pe Isus predicând? Îl văzuse intrând în oraş călare pe măgar, şi fluturase oare o ramură de finic?

Imaginea a trecut la altă coardă, neconsecutivă, iar figura a părut să mai fi săltat câţiva metri, deplasându-se în centru. Continua să stea neclintită, învăluită în hainele negre, dar postura ei arăta că fusese „fotografiată” de sus, în vreme ce mergea de la stânga la dreapta pe strada care cobora.

A urmat alt salt. De astă dată, figura nu s-a deplasat. Se oprise oare? Computerul a efectuat un *zoom* automat şi s-a centrat pe jumătatea

superioară a imaginii. Silberg, care începuse să vorbească, s-a întrerupt brusc.

Atunci s-a petrecut ceva ce i-a tăiat Elisei respiraţia.

După o altă tăietură, figura a apărut întoarsă într-o parte, cu capul ridicat, ca şi cum privea spre cameră. Ca şi cum *îi privea pe ei.*

Dar nu asta a provocat ţipetele şi agitaţia scaunelor şi a trupurilor în întuneric.

Ci chipul ei.

Blanes era singurul care rămăsese cu adevărat liniştit, aşezat într-un colţ al mesei. În colţul opus, Marini se juca cu o carioca, ca un magician care-şi practică trucul favorit. Clissot bătea toba pe masă. Valente părea mai interesat să privească insula, dar îţi dădeai uşor seama de cât era de nervos din faptul că-şi schimba încontinuu poziţia. Craig şi Ross profitau de orice pretext – strângeau şi aduceau pahare – ca să se ducă şi să vină din bucătărie. Silberg n-avea nevoie de scuze: era un taur închis într-un ţarc prea mic.

Aşezată în faţa lui Marini, Elisa îi privea rând pe rând pe fiecare, oprindu-se la detalii, gesturi, la ceea ce zicea fiecare. Asta o ajuta să gândească.

– Trebuie să fie o boală, a spus Silberg. Lepră, poate. Pe atunci era molipsitoare şi fatală. Jacqueline, ce crezi?

– Trebuie să văd mai pe îndelete. E posibil să fie lepră, dar e ciudat…

– Ce?

– Că n-are ochi şi o mare parte din faţă, şi pare totuşi să meargă de parcă ar vedea perfect.

– Scuză-mă, Jacqueline, dar nu ştim dacă mergea „perfect”, a subliniat Craig cuviincios, oprindu-se în faţa ei. Imaginile sar. Între ele puteau trece două secunde ori poate cincisprezece. Nu ştim dacă mergea clătinându-se.

– Înţeleg, a încuviinţat Jacqueline, dar, pe de altă parte, distrugerea era prea mare pentru lepra

pe care o cunoaştem. Deşi, poate că în epoca aceea…

– Acum, că ai menţionat chestiunea văzului, a întrerupt-o Marini, cum e cu putinţă să ne… *privească?* Nu vă face impresia asta?

– N-avea ochi, a subliniat Valente, cu un surâs asemenea unei răni.

– Mă refer la faptul că parcă ne presimţea.

– „Pre”-ul reprezintă două mii de ani. Un „pre” foarte lung, nu crezi?

– Nu ne presimţea deloc, Sergio, a intervenit Silberg. Aşa ni se pare nouă, dar e complet imposibil.

– Ştiu, doar spun.

– Fapt e, i-a tăiat vorba Silberg, că am văzut ceea ce *am vrut* să vedem.

O umbră a intrat în raza de vedere a Elisei: era Rosalyn. Biata Rosalyn! Cum suporţi? Şi Nadia, şi Rosalyn se duseseră la culcare, după ce scena din Ierusalim le produsese reacţii nervoase. Nadia izbucnise într-un plâns isteric, iar istorica rămăsese, în schimb, cu trupul rigid. Elisa n-avea să mai uite chipul lui Rosslyn când se aprinseseră luminile: în picioare, cu braţele căzute de-o parte şi de alta a trupului, ca o statuie care respira. Era o mare diferenţă între ele: Nadia părea înspăimântată, Rosalyn *te înspăimânta.*

În parte, aura îi rămăsese neschimbată. Rosalyn a intrat în sufragerie şi s-a oprit în faţa tuturor, ca o sclavă chemată la poruncă.

– Rosalyn, cum îţi mai e? a întrebat Silberg.

– Mai bine. A zâmbit. Mai bine, sincer.

A întors capul spre Valente, singurul care n-a privit-o. Apoi a mers mai departe şi a intrat în bucătărie. Prin uşa deschisă, Elisa a văzut că-şi aranja pantalonii scurţi, îşi trecea mâna peste faţă şi păr, parcă hotărând ce să facă în continuare.

– Trebuie să ştim să măsurăm efectele Impactului, a sugerat Blanes.

– Pregătesc un test psihologic, i-a informat Silberg, dar nu cred că-i la fel de uşor ca atunci când răspunzi la câteva întrebări. Poate că acum nici nu apreciem toate consecinţele. Poate-i la fel ca propaganda subliminală: rămâne în interior şi afectează mai târziu. Nu ştim, nici nu putem şti încă.

Doamna Ross a părut să se activeze deodată. S-a dus spre uşă.

– Mă duc să văd ce face Nadia, a spus. Elisa şi-a promis că se va duce şi ea.

Absenţa doamnei Ross a lăsat parcă un gol, o supapă de siguranţă prin care să se filtreze parte din starea de spirit a tuturor. La fereastra unde era Valente ploua din nou torenţial.

– Nu râdeţi de mine, ştiu că-i absurd, a început Clissot, dar mă întreb, continuând ideea lui Sergio… Până unde nu poate exista comunicare între trecut şi prezent? Vreau să zic… De ce nu putea femeia asta să ne perceapă cumva? Elisei posibilitatea i s-a părut înspăimântătoare. Ştiu că mi-aţi explicat de multe ori, dar încă nu pricep fenomenul fizic *exact* al deschiderii corzilor de timp. Dacă-i vorba despre deschiderea unei găuri pentru a privi în urmă, oamenii „din urmă" n-ar putea şi ei să ne vadă prin aceeaşi gaură?

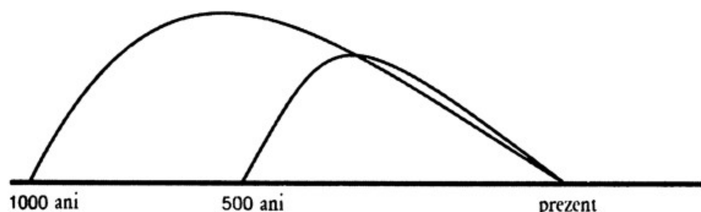
Au tăcut. Blanes şi Marini au schimbat o privire scurtă, ca şi cum hotărau cine să răspundă. Ori *ce* să răspundă.

– Orice e posibil, Jacqueline, a zis Blanes în cele din urmă. „Fenomenul fizic exact", cum spui tu, nu-l ştie nimeni. Ne mişcăm într-un domeniu atât de restrâns, că legile care îl guvernează sunt, în mare parte, neştiute. În fizica cuantică, există fenomenul „legăturii" prin care două particule, deşi la o depărtare de bilioane de kilometri, sunt unite în chip misterios, şi ceea ce i se întâmplă uneia o afectează *imediat* pe cealaltă. De aceea nu vrem să facem experimente cu trecutul recent.

– Mă tem că în acea zi am chiulit de la ora de fizică, a zâmbit Clissot.

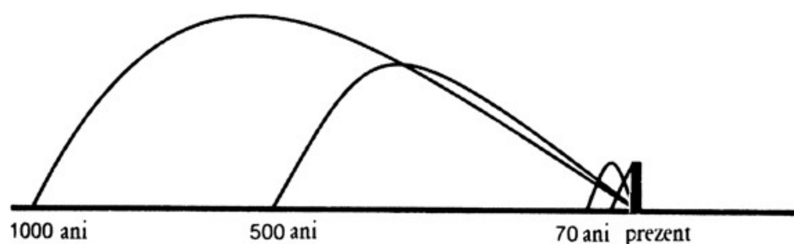
Blanes a dat să se ridice, dar Marini i-a luat-o înainte.

– Creta e la mine, maestre. S-a îndreptat spre tabla albă, atârnată pe perete, şi a desenat o linie orizontală, ţinând carioca în mâna stângă. Marini era stângaci şi-şi dezvăluia caracteristica destul de elegant. Jacqueline, închipuie-ţi că acesta e timpul. La această extremitate e prezentul, iar la aceasta, ceva ce s-a întâmplat acum o mie de ani, de pildă. Deschizând corzile de timp, creăm un soi de tunel, numit „gaură de vierme”, o „punte” de particule ce conectează trecutul cu prezentul, cel puţin pe durata deschiderii. La fel s-ar întâmpla şi dacă am deschide corzi de acum cinci sute de ani, deşi, în acest caz, „puntea” cu prezentul nostru ar fi mult mai scurtă. O vezi?

Clissot a încuviinţat. Elisei exemplul i s-a părut perfect.

– Dar ce s-ar întâmpla dacă am deschide corzi de timp, să presupunem, de acum şaptezeci de ani? După desenul nostru, „puntea” ar fi şi mai mică. Iar, dacă am încerca acelaşi lucru cu perioade de zece ori de cinci ani mai înainte, ori de un an… Marini a desenat alte segmente. Ultimul l-a marcat cu o linie verticală groasă. Diagrama nu lăsa loc îndoielii.

– Înţeleg, a zis Clissot: la sfârşit n-ar mai fi nicio „punte”. Ambele întâmplări *s-ar uni.*

– Exact, o legătură. Marini a arătat spre linia verticală groasă. La distanţe tot mai mici în timp, posibilitatea interacţiunii cu prezentul nostru e tot mai mare. Deşi schema e grosolană căci adevărata explicaţie e matematică, totuşi cred că te va ajuta să înţelegi.

– Perfect.

Ric Valente s-a depărtat de fereastră şi a intrat în bucătărie. Imediat, el şi Rosalyn au început să vorbească. Elisa nu reuşea să-i audă.

– De aceea nu ne interesează întâmplări de acum cinci sute ori o mie de ani, a zis Blanes, dar nici nu vrem să repetăm experienţe ca Paharul Intact.

A urmat o scurtă tăcere.

– În experienţa cu Paharul Intact s-a întâmplat ceva ce nu ştim? a întrebat Clissot.

– Nu, nu, a spus iute Blanes. Voiam să zic că n-am să mai înfrunt niciodată acest soi de risc.

În bucătărie, s-a auzit un zgomot uşor. Când s-au întors toţi, Valente le surâdea dinăuntru, iar Rosalyn, îmbujorată, privea morocănos.

– Discuţii prieteneşti, a spus Valente, arătându-şi palmele.

Uşa sufrageriei s-a deschis. Elisa credea că avea s-o vadă pe Nadia ori poate pe Ross, dar nu era niciuna din ele. O voce pe care n-o mai auzise de câteva zile s-a auzit în tot salonul.

– Pot vorbi cu dumneavoastră o clipă? a întrebat Carter.

– Cum te simţi?

– Mai liniştită.

Odaia Nadiei Petrova era abia luminată de o lampă mică cu baterii, aşezată pe noptieră. Elisa a presupus că i-o adusese doamna Ross, care cotrobăia prin baie. S-a bucurat, văzând că prietena ei părea, într-adevăr, să se simtă mai bine şi că vizita ei îi făcea, evident, plăcere (Nadia nu era dintre cele care-şi ascundeau sentimentele). S-a aşezat pe-o margine a patului şi i-a zâmbit.

– Luminile astea nu-s deloc bune. Doamna Ross, mereu veselă, a ieşit din toaletă cu o scară portabilă. S-au ars nu doar becurile, ci şi fasungurile. Când zici că s-a întâmplat, Nadia? Aseară? Ce ciudat, în odaia lui Rosalyn s-a întâmplat la fel alaltăieri. Trebuie să fie legăturile. Nu pot să le repar acum, îmi pare rău.

– Nu-ţi face griji, mă descurc cu lampa asta la noapte. Mulţumesc.

– Pentru nimic, micuţo. Am să încerc să vorbesc cu Paul Carter. Cred că se pricepe la prize.

Când doamna Ross a închis uşa, Nadia s-a întors spre Elisa şi a mângâiat-o cu delicateţe pe mână.

– Mulţumesc că ai venit.

– Voiam să te văd înainte de culcare. Şi să-ţi povestesc ultimele bârfe. Nadia şi-a arcuit sprâncenele aproape albe, ascultând-o. Carter tocmai ne-a spus că a primit informaţii prin satelit: de New Nelson se apropie furtuna, un taifun va veni spre mijlocul săptămânii, dar cel mai rău va fi sâmbătă şi duminică. Ploile sunt doar începutul. Vestea bună e că vom avea o vacanţă obligatorie. Nu ne vor permite nici s-o folosim pe SUSAN, nici să primim imagini telemetrice noi, iar la sfârşit de săptămână nu vom putea să deschidem calculatoarele, ca nu cumva să se strice generatorul principal şi să trebuiască să-l folosim pe cel de urgenţă. Nu-ţi face griji, prostuţo, s-a grăbit să-i spună, văzându-i faţa. Carter susţine că n-o să rămânem fără lumină.

Expresia Nadiei i-a şters surâsul. Când a vorbit, vocea i-a sunat ca şi cum un necunoscut ar fi

surprins-o în toiul nopţii şi ar fi obligat-o să spună acele vorbe.

– Femeia… aia… ne *vedea,* Elisa.

– Nu, iubito, fireşte că nu.

– Şi faţa ei… De parcă i-ar fi râcâit trăsăturile cu un cuţit, până i-ar fi dispărut cu totul.

– Nadia, ajunge.

Simţind un val de compasiune pură, Elisa a îmbrăţişat-o. Au stat aşa o vreme, în odaie, apărându-se reciproc de ceva ce nu pricepeau, aproape pe întuneric.

Apoi Nadia s-a depărtat de ea. Roşeaţa din ochii ei era şi mai vizibilă din cauza albeţii care îi înconjura.

– Sunt creştină, Elisa, şi când am răspuns la chestionar în vederea muncii de aici am spus că aş da orice ca să pot… ca să-L pot vedea vreodată. Dar acum nu mai sunt atât de sigură. Acum nu mai ştiu dacă vreau *să-L văd!*

– Nadia! Elisa a apucat-o de umeri şi i-a dat părul după ureche. Multe din cele ce simţi sunt consecinţele Impactului. Sufocarea care nu te lăsa să respiri, panica, ideea că totul are, într-un fel, legătură cu tine. Şi eu am simţit la fel după imaginea „Dino”. A trebuit să mă străduiesc din răsputeri să-l depăşesc. Silberg zice că trebuie să studiem mai bine Impactul, să ştim de ce ni se întâmplă unora cu unele imagini, iar altora, cu altele. În orice caz, e o consecinţă psihologică. Nu trebuie să te gândeşti că…

Nadia plângea pe umărul ei, dar suspinele se stingeau. La urmă, n-au mai persistat decât zumzetul aparatelor de aer condiţionat şi răpăitul ploii.

O parte din Elisa Robledo se simţea obligată să împărtăşească teroarea Nadiei: cu Impact ori nu, imaginea femeii fără trăsături era înspăimântătoare. Amintindu-şi de ea, i se părea că odaia era mai rece, iar întunericul, mai gros.

– Poate că nu ţi-a plăcut „Dino”, a încercat să glumească.

– Ba da… Adică, nu de tot. Strălucirea pielii… De ce vi s-a părut atât de frumos? Era repugnant.

– Gata. Tu preferi oasele, nu umplutura.

– Da, sunt paleon… Nadia s-a luptat cu spaniola.

– „Paleontologă”.

Au zâmbit. Elisa a mângâiat-o pe părul alb şi a sărutat-o pe frunte. Părul Nadiei, moale şi de culoarea celui pe care-l au păpuşile, o fascina.

– Acum trebuie să încerci să te odihneşti, a spus.

– Nu cred să pot. Frica deforma chipul Nadiei. Trăsăturile ei nu erau cu siguranţă prea frumoase, dar, când arăta aşa, o făcea pe Elisa Robledo să se gândească la o fecioară care, într-un tablou de demult, cerea ajutorul unui cavaler. Am să aud iar zgomotele. Tu încă nu le auzi? Zgomotul de paşi.

– Ţi-am mai spus că era doamna Ross.

– Nu, nu întotdeauna.

– Cum?

Nadia n-a răspuns. Ca şi cum se gândea la altceva.

– Aseară le-am auzit iar, a spus. Am ieşit din cameră şi m-am uitat în camerele lui Ric şi Rosalyn, dar nu se clintiseră din pat. Tu n-ai auzit nimic?

– Am dormit buştean. Or fi fost oamenii lui Carter. Ori doamna Ross, în cămară. Face inspecţie săptămânală. Am întrebat-o şi mi-a confirmat.

Dar Nadia clătina din cap.

– Nu era ea şi niciun soldat.

– De ce eşti atât de sigură?

– Fiindcă l-am *văzut.*

– Pe cine?

Chipul Nadiei era o mască de sidef.

– Ţi-am mai spus că, auzind paşi, m-am ridicat şi am ieşit. M-am uitat în camera lui Ric şi cea a lui Rosalyn, dar nu mi s-a părut nimic ciudat. Atunci, m-am întors, să mă uit şi la tine, şi am

văzut un bărbat. A strâns-o de braţ cu putere. Stătea în picioare la uşa ta, cu spatele, şi nu-i puteam vedea faţa. La început, am crezut că era Ric, l-am strigat, dar brusc mi-am dat seama că nu era el. Era un necunoscut.

– Cum puteai să ştii? a murmurat Elisa, îngrozită. Pe culoar nu-i multă lumină, spui că stătea cu spatele.

– Păi… Buzele Nadiei au tremurat, vocea îi devenise un geamăt de oroare. M-am apropiat, mi-am dat seama că, în realitate, *nu stătea cu spatele.*

– Cum?

– I-am văzut ochii: erau albi. Dar faţa îi era goală. N-avea chip, Elisa. Îţi jur! Crede-mă!

– Nadia, eşti sub influenţa imaginii cu femeia din Ierusalim.

– Nu, imaginea ei am văzut-o azi, dar restul s-a petrecut *aseară.*

– Ai mai povestit cuiva? Nadia a negat. De ce? Când şi-a dat seama că prietena ei n-avea să răspundă, Elisa a adăugat: Să-ţi spun eu de ce. Pentru că, în fond, ştii că a fost vis. Acum îl vezi altfel din cauza Impactului.

I s-a părut că explicaţia avea efect asupra tinerei paleontologe. S-au privit o clipă.

– Poate ai dreptate. Dar a fost un vis oribil.

– Îţi mai aduci aminte ceva?

– Nu. S-a apropiat de mine şi… Cred că am leşinat când l-am văzut. Apoi m-am trezit în pat.

– Vezi? i-a spus Elisa.

Nadia a strâns-o iar de braţ.

– Dar nu crezi că *mai poate fi cineva,* pe lângă soldaţi, Carter ori noi?

– La ce te referi?

– Încă cineva pe insulă.

– E imposibil, a spus Elisa, cutremurându-se.

– Şi dacă ar mai fi cineva, Elisa? a insistat Nadia. Strângea braţul Elisei atât de puternic, că-i făcea rău. Şi dacă ar mai fi cineva pe insulă, *fără ştirea noastră?*

18

Sergio Marini făcea trucuri magice: era în stare să-ţi scoată o bancnotă din ureche, s-o rupă în două, s-o recompună cu mâna dreaptă, ca şi cum stânga o rezerva pentru lucruri mai serioase. Colin Craig descărcase pe laptopul său ultimele mari partide jucate de Manchester şi obişnuia să privească împreună cu Marini ultimele retransmisiuni ale întâlnirilor internaţionale. Jacqueline Clissot arăta peste tot fotografiile fiului ei Michel, de cinci ani, căruia îi trimitea mailuri foarte nostime, după care se aşeza să-i dea sfaturi pline de bun-simţ lui Craig, care avea să fie tată pentru întâia oară anul viitor. Cheryl Ross era deja bunică de doi ani, dar nu tricota ciorapi, nici nu frământa aluat de gogoşele, ci vorbea despre politică şi-i plăcea să-l critice pe „acest mare idiot” pe nume Tony Blair. Reinhard Silberg îşi pierduse recent fratele, care murise de cancer, colecţiona pipe, dar fuma arareori. Rosalyn Reiter citea romane de Le Carré şi Ludlum, deşi în luna august distracţia ei favorită fusese Ric Valente. Ric Valente muncea neîntrerupt, peste tot, la toate orele: nu mai era cu Rosalyn, nici nu mai făcea lungi plimbări cu Marini şi Craig, iar timpul economisit îl dedica muncii. Nadia Petrova vorbea şi zâmbea: marea ei plăcere era să nu stea singură. David Blanes voia să stea singur, ca să interpreteze labirinturile lui Bach pe clape. Paul Carter făcea exerciţii – bare şi flexiuni – lângă cazemată. Prin asta semăna cu ea, deşi ea fugea pe plajă şi înota, când i-o îngăduiau ploaia şi vântul. Bergetti juca cărţi cu Marini. Stevenson şi colegul lui, tot un britanic, York, obişnuiau să se uite la reluările partidelor de fotbal împreună cu Craig. Mendez era foarte glumeţ, o făcea pe Elisa Robledo să râdă cu istorioare care, spuse de orice altă persoană, ar fi părut prosteşti. Tailandezul Lee era amator de muzică New Age şi de aparate electronice.

Ăştia erau colegii ei. Aşa au fost singurii şaisprezece locuitori din New Nelson între iulie şi octombrie 2005.

Ea n-avea să uite nicicând acele distracţii banale care îi defineau, le ofereau istorie şi identitate.

N-avea să uite nicicând. Din multe motive.

În dimineaţa de 27 septembrie, Elisa a aflat o veste care a bucurat-o nespus. I-a dat-o doamna Ross (care era „ca Fiscul”, după definiţia lui Marini, şi ştia „totul despre toţi”) la prânz. Elisa şi-a petrecut restul mesei încercând să hotărască dacă trebuia sau nu s-o facă şi închipuindu-şi posibile rezultate.

Până la urmă, a optat pentru pantalonii lungi. Putea să pară o prostie (o „copilărie”, ar fi zis maică-sa), dar n-avea chef să se ducă la el în şort.

Când s-a apropiat de biroul lui în acea după-amiază, a auzit două păsări care ciocăneau, săltând pe clape. Şi-a dres glasul. A bătut cu încheieturile degetelor. Când a deschis uşa, şi-a jurat că avea să păstreze pe veci imaginea omului de ştiinţă aşezat în faţa pianului electric, cu chipul transportat într-un paradis intim, unde nici măcar fizica n-avea loc. A rămas în prag, ascultându-l, până când el s-a oprit.

– Preludiul primei partite în si bemol major, a spus Blanes.

– E minunată. Nu voiam să vă întrerup.

– Haide, intră şi nu mai spune prostii.

Deşi mai fusese şi altă dată în acel birou, s-a simţit cam tensionată, întotdeauna era agitată când intra acolo. Parte din vină le revenea dimensiunilor reduse ale încăperii şi numărului mare de obiecte îngrămădite, inclusiv tabla de plastic plină cu ecuaţii, masa cu computerul şi cu pianul, rafturile cu cărţi.

– Voiam să vă felicit, a murmurat stând în picioare, lipită de uşă. Vestea m-a bucurat mult. L-a văzut încruntându-se cu ochii mijiţi, ca şi cum ea

era invizibilă, iar el scruta aerul, ca să poată distinge ce soi de fiinţă necorporală îi vorbea. Domnul Carter i-a spus doamnei Ross. Deodată, în timp ce-şi lingea buzele, i-a trecut ceva prin minte. „Fir-ar să fie, nu ştie încă. Va trebui să i-o spun eu.” A filtrat-o o sursă extraoficială a Academiei Suedeze azi-dimineaţă.

Blanes nu s-a mai uitat la ea. Părea să-şi fi pierdut tot interesul pentru discuţie.

– Sunt doar un… Cum se zice? „Candidat serios”. Aşa-s în fiecare an.

A subliniat fraza cu un acord muzical, parcă sugerându-i că prefera să cânte decât să vorbească aiureli.

– Au să vi-l dea. Dacă nu anul acesta, atunci la anul.

– Fireşte. Au să mi-l dea.

Elisa nu ştia ce să adauge.

– Îl meritaţi. „Teoria sequoiei” este… e un succes deplin.

– Un succes necunoscut, a precizat el, vorbind cu faţa la perete. Epoca noastră se caracterizează, printre altele, prin faptul că micile succese sunt cunoscute de mulţi, cele mari, de puţini, iar cele imense, de nimeni.

– Pe acesta însă îl vor cunoaşte, a replicat ea cu sinceră emoţie. Vor exista căi pentru reducerea Impactului ori pentru ţinerea lui sub control. Sunt sigură că, până la urmă, toată lumea va ajunge să cunoască tot ce aţi obţinut.

– Hai, nu-mi mai vorbi cu dumneavoastră. Eu, David; tu, Elisa.

– De acord.

A zâmbit, cu toate că nu-i plăcea scena pe care o provocase fără voie. Dorise doar să-l felicite şi să plece fără ca măcar să-i asculte mulţumirile. I se părea evident că prezenţa ei nu-l interesa nici cât o ceapă degerată pe Blanes.

– Aşază-te unde poţi.

– Am venit doar să vă spun… să-ţi spun asta.

– Stai jos odată, la naiba…!

Elisa a găsit un loc pe masă, lângă calculator. Era strâmt, iar marginea mesei îi intra în fund. Din fericire, avea pantaloni lungi. Blanes a privit în continuare peretele. Ea bănuia că se pregătea să-i vorbească despre nedreptăţile comise de societate împotriva bietelor genii hispanice ca el, aşa că i s-a strâns stomacul când l-a auzit spunând:

– Ştii de ce nu te lăsam să răspunzi la curs? Fiindcă ştiam că ştiai răspunsul. Când ţin cursuri, nu vreau să aud răspunsuri: vreau să predau. Cu Valente nu mă simţeam atât de sigur.

– Înţeleg, a spus ea, înghiţindu-şi saliva.

– Apoi, când ai răspuns fără să te fi întrebat şi aşa de prosteşte cum ai făcut-o, mi-am schimbat părerea despre tine.

– Aha.

– Nu, nu-i ceea ce crezi. Lasă-mă să-ţi spun. Blanes s-a frecat la ochi, apoi s-a aşezat pe scaun. Nu mi-o lua în nume de rău, dar ai unul dintre cele mai mari defecte pe care le poate avea cineva în lumea asta blestemată: pari să n-ai defecte. Asta m-a enervat la tine de la început. E mai bine, mult mai bine să provoci batjocura decât invidia, ţine minte asta. Dar, când mi-ai vorbit pe tonul acela de orgoliu rănit, mi-am zis: „A, ce bine, cu atât mai bine. O fi frumoasă, inteligentă şi muncitoare, dar cel puţin e o ignorantă îngâmfată. Tot e ceva”.

S-au privit foarte serioşi şi deodată au zâmbit.

O prietenie nu-i un lucru greu şi chinuitor cum cred mulţi. Avem tendinţa de a crede că lucrurile cele mai importante se nasc cu întârziere, dar uneori o prietenie sau o iubire apare ca soarele printre nori: o secundă mai înainte, totul era cenuşiu; o secundă după, lumina e orbitoare.

În acea simplă secundă, Elisa Robledo s-a împrietenit cu David Blanes.

– Am să-ţi spun ceva mai mult, ca să te ajut să-ţi păstrezi defectul, a adăugat el: pe lângă o ignorantă îngâmfată, eşti şi o colaboratoare

minunată, cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Asta mă face să te iert că ai venit să mă feliciţi.

– Mulţumesc… dar nu voiai să te felicit? a întrebat ea, şovăind.

Blanes a replicat cu altă întrebare.

– Ştii ce-i Nobelul în cazul meu? O porcărie. „Teoria sequoiei” nu-i verificată oficial, nu putem dezvălui experimentele pe care le facem la New Nelson, fiindcă-s „material clasificat”. Dar vor să mă bată pe spate. Să-mi zică: „Blanes, ştiinţa te admiră. Continuă să lucrezi pentru guvern”. A făcut o pauză. Ce crezi?

Ea s-a gândit o clipă.

– Mi se pare opinia unui ignorant îngâmfat, a spus, luându-şi tipica ei expresie „nemiloasă”.

De astă dată, amândoi au început să hohotească.

– Unu la unu, a zis Blanes, îmbujorându-se. Să-ţi explic de ce cred că am dreptate. Şi-a trecut mâna peste faţă. Deodată, Elisa a ştiut că venise clipa să vorbească serios. În odaie nu erau ferestre, dar răpăitul ploii şi zumzetul aerului condiţionat se filtrau prin căptuşeala metalică a pereţilor. O clipă, s-a auzit doar zgomotul lor. L-ai întâlnit vreodată pe Albert Grossmann?

– Nu, niciodată.

– El m-a învăţat tot ce ştiu. Îl iubesc ca pe un tată. Întotdeauna am crezut că relaţia dintre maeştri şi discipoli e mult mai intensă în specialitatea noastră decât în altele. „Şi atât de sigură”, s-a gândit Elisa. Îi idealizăm până la limite incredibile, dar simţim totodată marea nevoie de a-i depăşi. Cred că faptul se datorează muncii noastre atât de solitare. În fizica teoretică, suntem ca monştrii închişi în vizuini… Transformăm faţa lumii pe hârtie; Dumnezeule, suntem cu adevărat primejdioşi! Dar mă depărtez de subiect. Grossmann e un tip tare, un mare teuton, plin de energie. S-a retras deja. Nu de mult, i-au diagnosticat un cancer… Nu ştie nimeni, aşa că nu

mai spune nimănui… Îţi dezvălui lucrul ăsta, ca să înţelegi ce soi de bărbat e. Nu dă nicio importanţă bolii, arată mai bine ca mine, ţi-o jur. Spune că o să mai trăiască mulţi ani, iar eu îl cred. Se retrăsese deja în 2001, dar, în noaptea când am obţinut imaginea Paharului Intact, m-am dus la el acasă şi i-am povestit. Am crezut că avea să se bucure, să mă felicite. În loc de aşa ceva, m-a privit şi mi-a zis: „Nu, David”, cu o voce atât de slabă, de parcă nu făcea decât să respire. Şi a repetat: „Nu, David, n-o face. Trecutul e interzis. Nu îndrăzni să atingi ceea ce-i interzis”. Cred că în acea clipă am înţeles de ce se pensionase. Un fizician teoretician se pensionează când începe să creadă că descoperirile-s interzise. Privea foarte concentrat clapele albe şi negre. După o pauză, a adăugat: Oricum, poate că Grossmann a avut dreptate în ceva. În acea epocă încă nu ştiam nimic despre Impact. Dar nu e vorba numai despre asta. Ci şi despre întreprinderea care finanţează Proiectul Zigzag.

– Eagle Group, a spus Elisa.

– Într-adevăr. Ea e însă doar vârful aisbergului. Ce-o fi dedesubt? Te-ai întrebat vreodată? Am să-ţi spun eu: guverne. Şi sub ele? Afaceri. Impactul e o scuză. Ceea ce Eagle vrea să ascundă e interesul militar pe care îl prezintă proiectul.

– Ce?

– Gândeşte-te. Crezi cu adevărat că toţi banii pe care îi mănâncă Zigzag vin din pasiunea pe care o trezesc Troia, vechiul Egipt ori viaţa lui Isus? Nu fi naivă! Când Sergio şi cu mine le-am arătat Paharul Intact, în minţile ierarhilor s-au aprins beculeţe: „Cum putem folosi aşa ceva împotriva duşmanului?” a fost primul titlu care le-a strălucit în creierelor lor complexe. „Şi cum îl putem împiedica pe duşman să le folosească împotriva noastră?” Acesta a fost al doilea. În ceea ce priveşte Hristoşii, faraonii sau împăraţii, ei sunt

rezultate interesante, dar nu decisive pentru socoteala totală.

Elisa a clipit. Niciodată nu-i trecuse prin minte acea posibilitate. Nici măcar nu-şi închipuia ce soi de raţiune militară poate avea posibilitatea de a privi în trecutul îndepărtat. Dar Blanes a început să ridice degetele de la mâna dreaptă, răspunzând îndoielilor ei, ca şi cum îi citea gândurile:

– Spionaj. Captarea imaginilor din spaţiu, care pot arăta nu numai că se petrece ceva, ci şi ce s-a petrecut în urmă cu zece luni ori zece ani, când duşmanul *nici nu bănuia* că era spionat. Faptul e util pentru obţinerea de date despre poligoanele de antrenament teroriste, atât de amatoare de nomadism: azi sunt ici, mâine colea, şi nu lasă urme. Ori despre atentate. N-are importanţă dacă bomba a explodat: se filmează zona şi se caută ce s-a întâmplat în zilele anterioare, până se descoperă vinovaţii şi metoda precisă pe care au folosit-o.

– Dumnezeule…

– Da, Dumnezeule! Blanes a strâns din buze. Ochiul Domnului, care vede tot. Fratele cel Mare al Timpului. La asta trebuie adăugat spionajul industrial şi politic, căutarea de dovezi ale scandalurilor, în vederea înlăturării unui preşedinte ori a altuia. E o cursă contra-cronometru, între Europa, finanţatoarea proiectului, şi Statele Unite, care şi-a iniţiat cu siguranţă Zigzagul personal pe orice insulă din Pacific. Am demonstrat că poţi vedea, cu orice cameră video, tot ce s-a întâmplat în orice moment şi în orice loc de pe lume. Zigzag a dezgolit omenirea, iar militarii vor să fie primii privitori. Nu-i opreşte decât ceva, mic, dar dat dracului. Şi-a dus mâinile la piept: Eu.

Elisei nu i s-a părut îngâmfare. Iar rolul acela nu-i plăcea deloc. Următoarele lui vorbe au venit ca o confirmare.

– Pentru ei sunt… Cum spune boleroul? Şi a cântat: „Sunt ca un spin mic, care ţi s-a înfipt în

inimă". Îţi jur că nu-mi face plăcere să fiu sâcâitor cu nimeni. Am plecat din Statele Unite pentru că au investit mai mult în arme decât în acceleratoare, şi am să plec şi din Europa, dacă Zigzag va fi destinat uzului militar, dar sunt conştient că mă aflu aici fiindcă mă plătesc. Vreau să le dau ce-mi cer, te asigur, dar refuz să fac experimente pe *trecutul recent.* Deodată, în voce i s-a simţit neliniştea. Le-am spus că există riscuri, şi e adevărat, Elisa. Multe riscuri, crede-mă. E totuşi vorba despre o poziţie personală. Sergio, bunăoară, e mai îndrăzneţ, deşi până la urmă mi-a dat dreptate. De aceea vor să ne continuăm jocurile, ca să afle dacă descoperim ceva care să nu implice atâtea riscuri şi de care s-ar putea folosi.

– Nu mi-au spus nimic despre aşa ceva când m-au angajat, a zis Elisa, uimită.

– Sigur că nu. Crezi că mie mi-au zis tot? De la un anume unsprezece septembrie, lumea a încetat să se împartă în adevăruri şi minciuni. Acum n-avem decât minciuni; restul n-o să-l ştim niciodată.

A urmat o tăcere. Blanes se uita la un punct de pe podeaua de metal. Într-un loc îndepărtat cădea ploaia.

– Şi ştii ce-i mai rău? a spus pe neaşteptate. Că, dacă aş fi refuzat, dacă l-aş fi ascultat pe Grossmann şi aş fi lăsat totul baltă, niciodată n-am fi privit o pădure din Jurasic ori o femeie mergând prin Ierusalim pe vremea lui Hristos. Nimic nu mă scuză, dar cel puţin mă explică. E ca şi cum ai un cadou imens şi nu te poţi bucura de el alături de nimeni. Aşadar, dacă îmi dau Nobelul, ţi-l dăruiesc. Îl vrei?

A arătat cu degetul spre ea.

– Cred că nu. Elisa Robledo s-a dat jos de pe masă şi, surâzând, şi-a tras marginile tricoului scurt peste burtă. Poţi să-l păstrezi.

– Ascultă, ca discipol ai obligaţia să te ocupi de lucrurile pe care eu le refuz. Ce să facem altfel? Să-l aruncăm la coşul de hârtii?

– Să i-l dăm lui Ric Valente. Cu siguranţă va fi încântat să-l accepte.

Au zâmbit iar.

– Ric Valente… a meditat Blanes. Un tip ciudat. Un student extraordinar, dar prea ambiţios. La Alighieri am căutat să-l cunosc bine, mi-am dat seama că nu-mi plăcea. Dacă era după mine, n-ar fi fost recrutat, dar Sergio şi Colin sunt îndrăgostiţi de el.

Ea l-a privit o clipă. Apoi a spus, înainte de a pleca:

– Mulţumesc.

Blanes a ridicat ochii.

– De ce?

– Pentru că te-ai bucurat de dar alături de mine. Întorcându-se pe coridor şi amintindu-şi fragmente din convorbire, a observat că ploaia era de două ori mai puternică. Era, fără îndoială, prologul taifunului. Dar apropierea furtunii n-o nelinişte: Carter îi asigurase că nu va fi niciun pericol şi că se luaseră deja „măsurile necesare”.

Avea dreptate. Taifunul avea să fie lucrul cel mai puţin primejdios dintre toate.

Tromba împiedica desfăşurarea oricărei activităţi în exterior şi-i îngrămădea pe savanţi în camere, izolându-i într-o atmosferă cenuşie şi somnolentă. Elisa şi colegii ei sufereau mai mult de somnolenţă, căci munca trecuse în alte mâini, iar acum aveau treabă Clissot, Silberg, Nadia şi Rosalyn, iar fizicienii îşi puteau permite o clipă de odihnă. Ea obişnuia să le întâlnească pe Clissot şi pe Nadia în laborator, după micul dejun, şi se amuza privind cum studiau milimetru cu milimetru imaginea cu Lacul Soarelui (căci aşa fusese botezat, după ce fuseseră respinse alte propuneri, precum a lui Marini, de a fi numit „al Găinilor Carnivore”). La început, asista la întruniri cu mare însufleţire, dar apoi a început să se plictisească de munca minuţioasă a celor două paleontologe.

„Nadia, priveşte extremitatea anterioară a lui A. Compar-o cu homolaterala lui B. A are doar o falangă.” Elisa căsca. „Dacă acum două zile mi s-ar fi spus că am să mă plictisesc văzând toate acestea, aş fi râs cu hohote. Ne obişnuim cu orice.”

Nadia se simţea mult mai bine. Izbutise să doarmă, iar temerile îi erau tot mai mici. Deşi trebuia să se prezinte la controlul psihologic al lui Silberg în săptămâna care urma, nimic nu părea s-o poată scoate din rutina zilnică a computerului. Ori de câte ori îşi vedea prietena, Elisa Robledo se gândea la tot ce-i povestise în după-amiaza cu proiecţiile. Rezultatul stării ei psihice i se părea absurd, dar avea îndoieli. Era oare cu putinţă să *mai* fie pe insulă cineva de care ei nu ştiau? Şi de ce nu? Era aici de două luni şi jumătate şi, deşi credea că-i cunoaşte pe toţi şi pe fiecare dintre locuitorii insulei, inclusiv pe soldaţi, helicopterele plecau şi veneau cu alimente, putea să fi venit şi vreun militar în locul altuia şi să fi fost cazat, alături de alţii, în cazemată. Dar, dacă era aşa, de ce nu erau anunţaţi? Şi de ce explora individul respectiv barăcile noaptea şi fără uniformă? „E absurd. Nadia a avut un coşmar deosebit de intens. Apoi l-a exagerat din pricina Impactului.”

Dar nu-şi putea scoate din cap oribila fantezie a unui bărbat cu ochi albi, care o privea din neguri.

În noaptea de sâmbătă, 1 octombrie, după ce jucase (şi pierduse) cu Craig, Marini şi Blanes câteva partide de pocher după cină, Elisa Robledo s-a retras în odaia ei. La nouă, era deja în pat şi la zece fix s-au stins luminile.

Taifunul părea să se fi intensificat. Răsuna de parcă venise ziua Judecăţii de Apoi şi era aidoma unei apariţii danteşti în formă de vultur ori de cruce, care survola cerul. Dar, la adăpostul straturilor izolatoare ale pereţilor prefabricaţi, era uşor să te simţi ca într-o bulă de metal. Nimic nu se clintea, totul era tăcut şi liniştit. Dar Elisa nu putea adormi.

A dat cearşaful la o parte şi s-a ridicat. S-a gândit să facă o plimbare: se putea duce la bucătărie, să-şi facă un ceai. Şi-a amintit de Carter, care le interzisese să folosească toate aparatele electrice. Şi pe drept cuvânt, fiindcă începuseră fulgerele, străluciri tăcute, care dezvăluiau fragmente din încăpere. În orice caz, ideea plimbării îi făcea plăcere. N-avea nevoie de nicio lumină în plus: erau de ajuns cele de urgenţă. În plus, era în stare să străbată baraca de la un capăt la celălalt cu ochii închişi.

Dar a observat ceva.

Privea spre fereastră când a văzut-o. La început a crezut că visa.

Era o gaură. În colţul de sus din stânga peretelui, lângă intersecţia cu tavanul şi peretele băii. Era eliptică şi atât de mare, încât, dacă ar fi vrut, s-ar fi putut strecura prin ea. „Strălucirile tăcute” nu veneau dinspre fereastră, ci de la gaura aceea, care dădea afară.

A fost atât de năucită, întrebându-se cum de se putuse întâmpla aşa ceva, că nici nu şi-a dat seama imediat de celălalt amănunt straniu.

„Străluciri tăcute.

Tăcute.”

O învăluia tăcerea. O tăcere absolută. Unde plecase furtuna? Dar tăcerea nu era totală: în spatele ei se auzea ceva.

De astă dată nu erau paşi al căror ecou să se filtreze prin pereţi, ci zgomotele unei prezenţe apropiate şi concrete. Fâsâitul unor tălpi de pantofi, o respiraţie… Cineva în camera ei, *în interiorul* camerei sale, cu ea.

I s-a părut că pielea voia parcă s-o părăsească: porii i s-au făcut particule minuscule de pilitură de fier, înconjurate de un electromagnet puternic, şi i s-au dus de la ceafă la picioare. S-a gândit că era o eternitate să se întoarcă şi să privească înapoi. Când, în sfârşit, a făcut-o, a distins o figură.

Stătea în picioare, lângă uşă, ceva mai departe decât o făcuse să creadă sunetul respiraţiei, perfect nemişcată. Licăririle o dezvăluiau parţial: tenişi, bermude, tricou. Dar faţa era o masă înnegurată.

Un bărbat.

O clipă, a crezut că inima îi va plesni de spaimă.

– Ric. Ce faci aici? Ce sperietură!

Figura n-a răspuns. În loc de asta, a înaintat spre ea fără grabă, cu uşurinţa cu care norii acoperă luna.

N-avea nicio îndoială că era Valente: constituţia, hainele. Era *aproape* sigură. Dar, dacă era aşa, ce voia? De ce nu vorbea?

– Ric? N-ar fi bănuit niciodată că acel simplu cuvânt avea să-i ceară un efort atât de mare. Pronunţându-l, a simţit că o durea gâtul. Ric, tu eşti, nu-i aşa?

A dat un pas înapoi, apoi altul. Bărbatul a ocolit patul, a continuat să se apropie, hotărât, într-o tăcere totală. Nu se grăbea. Licăririle îi luminau bine bermudele şi tricoul de culoare închisă, dar faţa continua să-i fie neagră ca un tunel sub tavanul părului.

„Nu-i Ric. E cineva necunoscut pe insulă."

Spatele şi fesele i s-au lipit de peretele metalic, şi a simţit răceala în contact direct cu pielea. Şi-a dat seama că n-avea nimic pe ea. Nu-şi amintea să se fi dezbrăcat, ceea ce a făcut-o să creadă că nimic nu putea fi real. Visa, asta trebuia să fie.

Dar, vis sau nu, silueta tăcută, ce se apropia tot mai mult, era insuportabilă. A ţipat. Putea deja să-l atingă, dacă întindea braţul. Faţa îi părea o casă nelocuită. Nu mai dăinuiau decât pereţii obrazului şi, în fund, în beznă, cărămida aspră a vertebrelor. Restul nu mai avea nici carne, nici oase, erau un fragment unde realitatea spunea NU, un gol între două paranteze, complet negru…

„Capul lui e vizuina unui şobolan, care i-a ros chipul, şi locuieşte în creier. Fiindcă mai e cineva necunoscut pe insulă."

… complet negru, cu excepţia ochilor.

„Îl cheamă Ochi Albi şi a venit să te vadă, Elisa. Să vă vadă pe toţi, de fapt.”

Ochi goi, precum abcesele.

Nu era un coşmar. O imobilizase. O…

Ochi ca două luni enorme care, când o priveau, o făceau să intre în luminiscenţă, o orbeau cu albeaţa lor pustie.

„… Vă rog, să mă ajute cineva, vă rog, asta-i ceva real, vă rog…”

Atunci, s-a dezlănţuit întunericul.

Fără îndoială, întunericul avea o voce ridicolă.

Suna ca a unui copil pe care băieţii cei mai mari din liceu tocmai îl bătuseră, după ce-i furaseră îngheţata favorită. Era un „vai” constant şi ascuţit. Era Ric Valente, pe care Elisa îl muşcase în locul sensibil al anatomiei oricărui bărbat, oricât de insensibil ar fi fost. Iar strigătele îi erau atât de asurzitoare, că ea voia să-i poruncească să-şi ţină gura, că, de nu, o să-l mai muşte o dată tot de-acolo ori o să-i ardă penele, fiindcă, acum că se uita mai bine, Valente avea pene pe fund şi antene pe cap, şi le mişca pe toate spre ea. Era, în realitate, o găină carnivoră, cu importanţă paleontologică, ce deschidea ciocul, ca să-şi scuipe hărmălaia. „Dar nu trebuie să râd, nici să mă excit, fiindcă-i vorba despre un coşmar.”

Ori nu de tot.

Să vedem. Făcuse dragoste pentru prima şi ultima oară în viaţă la şaisprezece ani, cu un băiat pe care îl chema Bernardo. Experienţa o traumatizase atât de mult, că nu a mai vrut s-o repete. Bernardo era prietenos, dulce, delicat, romantic… O apucase de fese, scoţând gâlgâituri şi mormăieli, împingând şi făcând spume la gură. Ea se dusese la film cu o fiinţă omenească şi se trezise în pat cu o bestie turbată, care încerca mereu să-i bage ceva între picioare, în timp ce mugea: „Mmmmfff… Oooo”. La sfârşit, el o

invitase să fumeze amândoi din aceeaşi ţigară şi-i spusese: „A fost de neuitat”. Ea tuşise.

Două luni mai târziu, locuind la Valencia, tatăl ei avusese un accident de maşină, în care fusese implicat şi un beţiv.

Nu că una ar fi avut vreo legătură cu alta. Doar n-o să se întâmple o nenorocire de câte ori şi-o punea cu cineva, dar ce e sigur e că n-a mai avut chef să încerce.

Aşadar, de ce era *acum* cu acel bărbat în pat? Desigur, era mult mai rău decât Bernardo, mult mai feroce şi cu instincte mai agresive. Cândva, ea văzuse un film (îi uitase titlul) în care protagonistei i-o trăgea nici mai mult, nici mai puţin decât diavolul, o fiinţă care emitea aburi de sulf, avea ochii albi şi puţa (era de presupus) foarte mare. O idee complet absurdă, dar „spune-mi-o acum şi aici, cu chestia asta deasupra mea… cu ochii ăştia ca două lumini, în vreme ce o persoană care nu-s eu (dar care ar trebui să fie) mă asurzeşte urlând aşa”.

S-a trezit înconjurată de neguri. Nu exista niciun violator, nici deasupra, nici dedesubt, iar ea nu era dezbrăcată, ci cu tricoul şi chiloţii cu care se culcase. Nici nu exista vreo gaură în perete (ce idee!). Dar ceva o durea acolo *înăuntru,* cum o duruse şi prima oară. Nu s-a putut concentra asupra acestei chestiuni, fiindcă observa lucruri mult mai neliniştitoare în jur.

Licăririle familiare nu mai erau. Nu erau lumini deasupra staţiei ştiinţifice, nu exista o staţie pe insulă, poate nicio insulă pe mare. Numai acea stridenţă teribilă: un uruit înnebunitor care îi găurea timpanele. *O alarmă.*

S-a ridicat în capul oaselor, refuzând să-i fie teamă încă, şi atunci a auzit vocile, înghesuite în spaţiul îngust al decibelilor, pe care îl lăsa liber clopotul ce vibra. Vocile au adus spaima, aşa cum aduce briza mireasma hoiturilor: ţipete într-o engleză pe care ea n-a avut nevoie s-o traducă,

pentru a înţelege că se petrecuse ceva grav, fiindcă în orice urgenţă există un moment când oamenii înţeleg tot ce aud, fără să aibă nevoie să descifreze ceva. Catastrofele sunt poliglote.

S-a năpustit la uşă, gândindu-se la un incendiu, şi aproape că a căzut pe brânci, lovindu-se de o fantomă îngrozitoare, albă ca radiografia unui trup omenesc bătut în cuie pe perete.

– S-au… dus cu toatele! Luminile! *Toate! Până şi a mea… lanterna!* Era adevărat: nu mai erau aprinse nici măcar luminile de urgenţă.

Era în negura cea mai de nepătruns. Şi-a trecut un braţ peste umerii tremurători ai Nadiei, încercând s-o consoleze, şi a început să fugă alături de ea, pe pipăite, desculţă, în susul coridorului.

Un zid le-a împiedicat să înainteze. Din acel perete, ieşea vocea lui Reinhard Silberg, a cărui siluetă se profila în lumina strălucitoare a lanternei. Ridicându-se pe vârfuri, ca să depăşească obstacolul lui Silberg, Elisa a putut s-o vadă şi pe Jacqueline Clissot, pe care lanterna o lumina de jos în sus, şi pe Blanes, care se lupta cu individul ce ţinea lanterna (un soldat, poate Stevenson) la capătul culoarului care ducea la a doua baracă. „Vreau să trec! Nu puteţi! Am dreptul! Vă spun că…! Sunt directorul ştiinţific!”

Şi-a dat seama că Nadia îi striga ceva de mult:

– Ric şi Rosalyn nu-s în camerele lor! I-ai văzut?

Încerca să improvizeze un răspuns mai lung decât „nu”, când tăcerea a devenit, brusc, pură.

Însoţind-o, vocea uşurată a lui Marini (de departe, din a doua baracă: „A, în sfârşit, fir-aş al naibii!” Alarma, deja stinsă, lăsase atâtea ecouri în urechile Elisei, încât ea nu mai auzea că altcineva se apropia pe coridor din spatele lui Stevenson. O mână enormă a ieşit din beznă, un chip de piatră a dat nas în nas cu Blanes.

– Liniştiţi-vă, domnule profesor, a spus Carter, fără să ridice glasul. Liniştiţi-vă cu toţii. S-a produs un scurtcircuit la generatorul principal. Acesta a pornit alarma. De aia n-avem lumină.

– De ce n-a pornit generatorul secundar? a întrebat Silberg.

– Nu ştim.

– Aparatele sunt în regulă? a întrebat Blanes.

Elisa n-avea să uite nicicând răspunsul lui Carter: forma în care a trebuit să-şi întoarcă ochii, rigiditatea chipului său, în contrast cu albeaţa aparentă a obrajilor, coborârea bruscă vocii…

– Aparatele, da.

19

– Scuzaţi-mă, mai doreşte cineva cafea? Aş vrea să strâng ceştile.

Vocea doamnei Ross s-a auzit deodată, ca a tuturor celor care nu prea vorbesc. Elisa a observat că numai ea mânca (un iaurt, din care lua liniştit, dar fără răgaz, câte o linguriţă). Se aşezase la masă şi arăta mai bine decât te-ai fi putut aştepta, având în vedere nu numai cele întâmplate, ci şi faptul că n-avusese timp să se gătească şi să-şi atârne pe trup bijuteriile pe care obişnuia să le poarte. Nu cu mult înainte, făcuse ceai şi cafea, şi împărţise biscuiţi, ca o mamă practică ce s-ar fi gândit că un mic dejun minim era absolut necesar pentru a putea vorbi despre moarte.

Nimeni nu mai voia nimic. După ce şi-a netezit părul, a continuat să-şi mănânce iaurtul.

Se adunaseră în sufragerie: un grup de chipuri încercănate şi palide. Lipseau Marini şi Craig, care verificau generatorul, şi Jacqueline Clissot, care îndeplinea o sarcină specifică profesiei sale, dar total nebănuită înainte să se fi produs tragedia.

– După opinia mea, a spus Carter, domnişoara Reiter s-a trezit în zori cine ştie de ce, s-a dus în sala de control şi a intrat în camera generatorului. Aici a atins ce nu trebuia, a provocat un scurtcircuit şi… Restul îl ştiţi deja. Când doamna doctor o să termine consultaţia, vom şti ceva mai mult. N-are materiale pentru o autopsie, dar ne-a asigurat că o să facă un raport.

– Şi unde a dispărut Ric Valente? a întrebat Blanes.

– Asta-i a doua parte. Încă nu ştiu, profesore. Întrebaţi-mă mai încolo.

Aşezat la masă, în pijama, cu expresia ciudată a tuturor celor care folosesc ochelari şi apar brusc fără ei (îi lăsase în dormitor, încă nu putuse să meargă după ei), cu obrajii scăldaţi în lacrimi, Silberg şi-a deschis mâinile mari şi a murmurat:

– Uşa de la camera generatorului… Nu era închisă cu cheia?

– Aşa-i.

– Cum a putut Rosalyn să intre acolo?

– Cu o dublură, fără îndoială.

– Dar de ce voia Rosalyn să intre acolo?

Elisa nu-şi putea explica.

– Un moment, a spus Blanes. Colin mi-a povestit că a trebuit să te aştepte, ca să deconecteze alarma de la camera generatorului, fiindcă numai tu aveai o cheie, e adevărat?

– Aşa-i.

– Asta înseamnă că era închisă *pe dinafară.* Vreau să zic că Rosalyn era încuiată. Cum a putut să facă asta singură?

– N-am spus că a făcut-o singură, a precizat Carter, scărpinându-şi peria cenuşie a părului ca un arici.

Totul părea o schimbare de nivel, pe alt plan al situaţiei. Blanes şi Silberg s-au privit. A urmat o tăcere incomodă, spartă de Carter.

– Totuşi, nu poate fi respinsă ideea accidentului. Închisă în întuneric, domnişoara Reiter fie s-a

împiedicat, fie a atins nişte cabluri fără să vrea.

– Nu era lumină în camera generatorului? a întrebat Silberg. Ea a provocat scurtcircuitul, e adevărat? Atunci, *era lumină* înainte să atingă cablurile. De ce n-a aprins-o?

– Poate că aşa a făcut.

– Da sau nu? a preluat Blanes ştafeta. În ce poziţie era întrerupătorul?

– N-am dat atenţie acestui amănunt, domnule profesor, a răspuns Carter, iar Elisa i-a simţit întâia oară o oarecare iritare în voce. Dar, dacă cineva a încuiat-o în întuneric, poate s-a enervat şi n-a găsit întrerupătorul.

– De ce s-o închidă? Silberg privea deconcertat. Chiar dacă ar fi vrut cineva să-i facă rău, de ce să facă aşa ceva? Multe lucruri nu se potrivesc.

Carter a râs înfundat.

– Multe lucruri nu se potrivesc în tragedii, vă asigur. Întâmplarea trebuie să aibă o cauză foarte simplă. În viaţa reală, a adăugat, accentuând ostentativ pe cuvântul „reală”, lucrurile-s simple aproape întotdeauna.

– Poate că în viaţa reală pe care o cunoşti dumneata, dar nu în cea pe care o cunosc eu, a obiectat Blanes. Apoi vine dispariţia lui Ric. Nadia, povesteşte-ne din nou ce spuneai că ai găsit în pat.

Nadia a încuviinţat. Aşezată lângă ea pe masă, Elisa a simţit-o tremurând, fără s-o atingă şi a întins braţul spre ea într-un gest protector.

– Când am auzit alarma, m-am ridicat şi am ieşit pe culoar. Eram singură, niciunul dintre colegi nu se trezise încă, şi… Ei bine, am vrut să-i trezesc. Atunci am descoperit că patul lui Rosalyn era gol, iar în al lui Ric era… Nu chiar o păpuşă, ci ceva mai improvizat, făcut dintr-o pernă şi două rucsacuri cilindrice… Cearşaful era pe jos, a adăugat.

– De ce-ar fi făcut Ric aşa ceva? a întrebat Blanes.

Prin mintea lui Carter părea să fi trecut un gând. A zis:

– Nu-mi închipuiam că sunteţi detectivi. Credeam că sunteţi fizicieni.

– Fizica se bazează pe emiterea unor ipoteze, urmărirea unor piste şi găsirea unor probe, domnule Carter. Asta şi încercăm să facem. Blanes s-a uitat la Carter cu pleoapele căzute, privire pe care Elisa i-o cunoştea foarte bine. Credeţi că Ric ar putea sta ascuns în staţia ştiinţifică?

– Ar trebui să fie omul invizibil. Am răscolit fiecare colţişor. Aici nu-s multe locuri unde să se ascundă, pe insulă, însă, da.

S-a deschis uşa şi au intrat pe rând Marini, Craig şi Lee, tailandezul. Atât Lee, cât şi Carter erau uzi leoarcă din pricina ploii, ca şi cum ar fi făcut duş cu un furtun sub presiune. Stevenson, soldatul care nu-i lăsase să treacă de dimineaţă şi care acum era de pază în sufragerie, şiroia şi el.

– Totul e perfect, a spus Marini, deşi încordarea de pe chipul lui părea să sugereze contrariul. Se ştergea pe mâini cu o cârpă. Calculatoarele funcţionează corect, ecranele continuă să primească semnale de la sateliţi.

– Şi SUSAN pare să fie în perfectă stare, a adăugat Craig. Nimeni n-a atins nimic.

„Dar oare cine o fi atins ceva?” s-a întrebat Elisa distrată.

– Lee, a spus Carter.

– Nicio problemă cu generatorul auxiliar, domnule. Lee îşi ştergea transpiraţia ori picăturile de ploaie cu dosul mâinii, avea uniforma descheiată, arătându-şi toracele alb şi deloc musculos de sub tricou. E chiar prea multă electricitate. Dar generatorul principal nu se poate repara. Totul e ars. E imposibil să-l reparăm.

– De ce n-a pornit generatorul auxiliar când n-a mai funcţionat cel principal? a întrebat Blanes, şi Carter i-a pasat din ochi întrebarea lui Lee.

– Cablurile de aprindere au ars. Cel auxiliar n-a putut decât să conecteze alarma. Dar le-am aranjat deja.

– E logic să ardă cablurile de aprindere ale unui generator auxiliar din cauza unui scurtcircuit la cel principal? a iscodit Blanes.

Un cântec de pasăre electronică l-a întrerupt. Carter a desprins o staţie de emisie-recepţie de la curea, apoi s-au auzit vorbe confuze şi zumzăieli statice.

– York zice că au ajuns la lac şi nu-i nici urmă de domnul Valente, a explicat, când a întrerupt comunicarea. Dar mai au de străbătut şi insula.

– Şi noi ce-o să facem?

Carter şi-a dus o mână la gâtul enorm de taur, a făcut o pauză, deşi nu părea că întrebarea lui Blanes îi punea probleme speciale. Părea că voia să le creeze emoţii, se gândea că sosise clipa să le arate adevărata viaţă a atotştiutorilor. Stătea în picioare sub singura lumină (un mod de a face economie, în vederea posibilelor întreruperi de curent, spunea) dintre cele trei care luminau îndeobşte sufrageria, şi toate privirile erau îndreptate spre el. „Aveţi încredere în mine”, părea să spună figura lui robustă. Într-un anume fel, Elisa Robledo se bucura că printre ei era şi o astfel de persoană: niciodată nu s-ar fi dus cu Carter la dans, la cină într-un restaurant franţuzesc ori la plimbare prin parc, dar în acea situaţie îi plăcea să-l aibă aproape. Tipii ca el puteau fi plăcuţi în timpul tragediilor.

– Totul se reflectă în contractele pe care le-aţi semnat. Eu îmi asum conducerea până la noi ordine; sunt interzise toate activităţile ştiinţifice, se întrerupe proiectul, ne facem bagajele. Spre amiază, vremea se va îmbunătăţi, poate că vor putea veni elicopterele de la baza noastră cea mai apropiată. Mâine nu trebuie să mai fie nimeni pe New Nelson, cu excepţia echipei de căutare.

Vestea aşteptată şi, până la un anumit punct, dorită a fost primită cu o tăcere gravă.

– Să oprim proiectul… a spus Blanes.

În ciuda celor întâmplate, Elisa era capabilă să înţeleagă tristeţea care i se citea pe chip.

– Paragraful cinci, anexa de confidenţialitate, a recitat Carter: „În toate situaţiile care presupun riscuri necunoscute pentru personalul implicat, echipa de siguranţă poate decreta întreruperea definitivă a proiectului”. Cred că moartea unuia dintre colegii dumneavoastră şi dispariţia altuia intră în categoria riscurilor necunoscute. Dar vorbim despre o „întrerupere”, nu cred să dureze o veşnicie. Ceea ce mă interesează acum e să-l găsim pe Valente. Între timp, nu pierdeţi vremea; faceţi-vă bagajele.

Elisa n-avea multe bagaje de făcut. A terminat la iuţeală să strângă de prin cameră, dar, intrând în baie ca să adune restul, a observat că becurile se arseseră, fără îndoială după scurtcircuit. Fasungul şi becurile erau înnegrite, parcă arse. S-a gândit s-o caute pe doamna Ross, să-i ceară o lanternă.

Mergând pe culoar, în minte îi roiau gânduri şi întrebări. „De ce-a fugit? De ce s-a ascuns? Are vreo legătură cu Rosalyn?” Nu voia să se gândească la Valente, căci imaginea lui îi amintea de visul ei ciudat. Şi, când se-ntâmpla asta, încerca să rămână liniştită şi-i venea greu să respire.

Nu visase în toată viaţa ei nimic comparabil cu spaima, scârba şi realismul lui. Ajunsese chiar să se examineze, căutând *urma* presupusei experienţe a violului. Dar nu persista decât o durere uşoară, o oarecare sensibilitate, care în cele din urmă s-a şters. A vrut să-şi închipuie că sunetul alarmei, împreună cu istoria spusă de Nadia cu o săptămână în urmă, fusese cauza coşmarului. Nu găsise altceva.

A găsit-o pe Ross în bucătărie, cufundată în socoteala proviziilor.

– E curios, a zis Ross, după ce i-a auzit rugămintea, ţi s-a întâmplat la fel ca Nadiei, săptămâna trecută. Dar nu cred că din cauza scurtcircuitului, fiindcă lumina din baia mea funcţionează bine. Trebuie să fie nişte legături prost făcute. Cât despre lanternă… Lasă-mă să mă gândesc. În ultima vreme, cererea de lanterne a depăşit toate aşteptările. Şi a început să chicotească dulce şi cristalin, cum o auzise Elisa când sosise pe insulă, dar imediat a luat un aer circumspect, de parcă ar fi înţeles că orice veselie era nelalocul ei în acea dimineaţă. Ţi-aş da-o pe a mea, dar o să cobor în cămară şi, dacă iar se stinge lumina, să vezi ce-o să mă mai lovesc cu oscioarele de frigidere. I-ai putea cere Nadiei lampa ei. Nu, aşteaptă. Mi-a spus azi-dimineaţă că i s-a stricat.

– Ei, nu contează.

– Hai să facem altfel. Dacă nu eşti prea grăbită, am să mai caut lanterne jos. Mă gândeam să mă duc după ce termin toate calculele. Trebuie să ştim ce lăsăm după noi, fiindcă-s sigură că ne vom întoarce curând.

– Vă pot ajuta?

– Mulţumesc, draga mea. Dacă tot te oferi… Spune-mi doar ce produse sunt acolo sus, în dulap. Eşti mai înaltă ca mine, n-ai nevoie să te urci pe niciun scaun.

Elisa s-a ridicat în vârful picioarelor şi a început să numere. La un moment dat, doamna Ross i-a cerut să facă o pauză, ca să poată scrie. În timpul tăcerii, i-a zis:

– Biata Rosalyn, nu-i aşa? Nu numai pentru cum a… pentru accidentul ei, dar şi pentru tot ce a suferit în ultimii ani.

N-a trebuit să aştepte prea mult pentru ca Ross să-i împărtăşească teoria ei. Pe doamna Ross o încânta să elaboreze teorii despre întâmplări şi persoane, asta făcuse parte întotdeauna din munca ei („Am fost consilieră”, îi spusese cu altă ocazie,

fără să specifice nici în legătură cu ce, nici a cui). Opinia ei era că Valente se ascundea pe insulă şi că avea să apară înainte de plecarea lor. Şi de ce se ascunsese? Ei, aici erau mai multe lucruri de spus.

– Domnul Valente e un tânăr destul de atipic, a subliniat. Are destule puncte ca să câştige Concursul Savanţilor Ciudaţi. Poate că face să bată mai iute inimile unor femei, dar mare parte din farmecul lui constă în ciudăţenie. Asta i-a şi plăcut lui Rosalyn la el. O domina, iar ei îi plăcea asta. Ajungi la pungile din spate? Le poţi scoate? Ross a ajutat-o, ţinând hârtiile cu gura. Apoi a spus: Nu te-a mirat că Nadia a găsit cearşaful pe podeaua camerei lui Valente? Dacă el voia să ne facă să credem că mai era acolo, de ce a lăsat cearşaful pe podea? Se pare că a intrat cineva înaintea Nadiei şi i-a descoperit trucul, nu?

Elisa s-a prins că doamna Ross era mult mai perspicace decât lăsa să se întrevadă.

– Am să-ţi spun ce cred, a continuat Cheryl Ross: Rosalyn era disperată fiindcă el nu-i dădea nicio atenţie, iar astă-noapte s-a sculat şi s-a dus în camera lui să-i vorbească, dar, când a dat cearşafurile la o parte, a văzut că nu era. L-a căutat prin staţia ştiinţifică, l-a găsit în sala de control. Sigur era acolo, fiindcă uşa era larg deschisă când am ajuns, şi eu am fost prima care a ajuns, chiar înaintea soldaţilor. Dorm foarte uşor, iar alarma m-a trezit imediat. Ce spuneam? Poate s-au certat, ca săptămâna trecută la bucătărie, îţi aminteşti? Poate au ţipat într-atât, că au intrat în camera generatorului, ca să nu-i audă nimeni. Ea s-a curentat, iar el a fugit, speriat, şi a încuiat uşa. Avea, fără îndoială, o dublură a cheii. Bărbaţii sunt foarte mizerabili, ai să vezi în decursul vieţii, fătuco: nu-i nevoie să descarce în noi cinci sute de volţi, ca să ne lase leşinate, şi să plece în goana mare.

– Dar de ce să fi lăsat Ric o pernă în locul lui? Ce făcea?

Doamna Ross i-a făcut cu ochiul.

– Asta chiar că nu mai ştiu. Ar fi interesant de ştiut, cred şi eu. Dar Stevenson le-a întrerupt: elicopterele aveau să întârzie mai puţin decât prevăzuseră. Doamna Ross s-a dus spre trapa cămării. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îţi aduc imediat lanterna sus.

Elisa Robledo s-a întors în cameră şi a continuat să-şi facă bagajul. Creierul îi fierbea de întrebări. „De ce a trebuit să dea de înţeles că era tot în pat? Şi unde s-a băgat acum?" N-a auzit uşa, deschizându-se în spatele ei.

– Elisa.

Era Nadia. Expresia de pe chipul ei (şi credea că o cunoştea bine) a făcut-o să uite de Valente şi să se pregătească pentru o nouă şi oripilantă surpriză.

– Uită-te la marginea asta. Observi? Şi acum…

Degetele Nadiei tremurau pe tastatură. De cincisprezece minute, se închiseseră în laboratorul lui Silberg. Intraseră acolo, fiindcă Jacqueline Clissot continua să examineze cadavrul lui Rosalyn Reiter în alt laborator şi nu voiau s-o deranjeze (iar, în cazul Elisei, nici s-o ajute). Nadia încercase de câteva ori să mărească faţa Femeii din Ierusalim până găsise ce căuta. Refuzase să-i spună Elisei ce credea: i-a spus că voia s-o ţină pentru sine.

– M-am gândit la asta încă de ieri. Voiam să mă asigur înainte de a-ţi spune, dar, după ce azi-dimineaţă ne-au zis că trebuie să plecăm, iar imaginile rămân aici, nu mai pot aştepta.

Carter spusese limpede, în ciuda protestelor lui Silberg şi ale lui Blanes: toate imaginile obţinute în timpul probelor – Zăpezile Veşnice, Lacul Soarelui şi Femeia din Ierusalim, toate cu excepţia Paharului Intact – erau materiale clasificate, nu puteau pleca de pe insulă. Pe de altă parte, Eagle Group hotărâse, din raţiuni de securitate, că numai participanţii la proiect vor vedea pentru moment

imaginile. Nu voiau să rişte ca alţii să sufere consecinţele Impactului, ale cărui adevărate simptome nu fuseseră încă stabilite. Elisa putea să înţeleagă toate acestea, dar i se părea teribil că imagini unice precum acelea aveau să rămână acolo, fără nicio copie.

– Grăbeşte-te, orice ar fi, a zis.

– Aşteaptă doar o clipă. *Oh, puta!* a exclamat Nadia în spaniolă, am pierdut-o iar. De ce râzi?

– „O, curva”, a zis Elisa.

– Nu-i o exclamaţie obişnuită în Spania? a obiectat Nadia, distrată. Brusc, a strâns din pumni. Aha… Aici e. Uită-te.

Elisa s-a aplecat şi a văzut ecranul împărţit: la stânga, un prim-plan destul de limpede cu înspăimântătoarele trăsături ale Femeii din Ierusalim, devorate până la limite incredibile, până în fundul creierului, după cum credea Elisa, cu toată faţa devenită un crater de sânge. La dreapta, un soi de lemne curbe ori crengi rupte, care i se păreau doar vag cunoscute, graţie strălucirii ca de bijuterie care le acoperea. A fost incapabilă să priceapă ce voia să spună prietena ei.

– Şi?

– Compară ambele imagini.

– Nadia, n-avem acum vreme să…

– Te rog.

Brusc, Elisa a crezut că înţelegea.

– Labele de „dino”… sunt… mutilate?

Capul albinos al Nadiei se mişca afirmativ. S-au privit în penumbra laboratorului.

– Le lipsesc fragmente, Elisa. Jacqueline crede că-s răni produse de animale de pradă ori de boli. Atunci mi-a venit o idee. Mi se părea absurd, dar am hotărât să verific. Vezi liniile acestea ca o tăietură, aici şi aici? Nu-s urme de dinţi. Sunt *foarte asemănătoare* cu astea.

A arătat spre chipul Femeii.

– Trebuie să fie o coincidenţă, Nadia. O întâmplare, nimic mai mult. Una dintre imagini e

din anul treizeci şi trei al erei creştine, iar cealaltă e de acum o sută cincizeci de milioane de ani.

– Ştiu. Dar vorbesc doar despre ceea ce văd! Şi despre ceea ce şi tu *vezi!*

– Eu nu văd decât o faţă distrusă.

– Şi labele distruse a două reptile.

– N-are sens să facem vreo legătură, Nadia!

– Ştiu, Elisa!

O clipă s-au privit de aproape. Elisa a zâmbit.

– Cred că ne pierdem minţile cu toate astea. Începe să-mi pară bine că plecăm de aici.

– Şi mie, dar nu ţi se pare foarte ciudată coincidenţa?

– În orice caz, e…

– Am să-ţi mai relatez o coincidenţă. Nadia a coborât glasul, până la şoaptă, apoi ochii ei limpezi şi deschişi au părut să strige: Ştiai că Rosalyn l-a văzut şi ea *pe bărbat?*

Elisa n-a avut nevoie s-o întrebe la cine se referea. S-a mărginit s-o asculte, cutremurându-se.

– Într-o seară, demult, era singură, în camera ei. Am intrat să sporovăiesc cu ea. Nu-mi amintesc cum a venit vorba, cred că vorbeam despre cât de rău dormeam şi i-am povestit coşmarul meu. Ori ceea ce tu *crezi* că a fost un coşmar. Ea s-a uitat la mine şi mi-a spus că în urmă cu câteva zile avusese un vis foarte asemănător. Se speriase tare. Visase un bărbat fără chip, ai cărui ochi…

– Taci, te rog.

– Ce-i cu tine?

Deodată, Elisa a pufnit în râs.

– Aseară am visat ceva asemănător… Dumnezeule…

Râsul s-a frânt în ea ca o coajă şi a ieşit un vaier gros. Nadia a îmbrăţişat-o.

Fetele au rămas aşa, gâfâind, cu contururile trupurilor desenate de lumina venită dinspre monitor. Elisei îi era frică: nu era teama vagă pe care o simţise în cursul zilei, ci una concretă, reală. „Şi eu l-am visat pe acest bărbat. Ce înseamnă

asta?” S-a uitat în jur, spre umbrele care le înconjurau.

– Nu-ţi face griji, a spus Nadia. Sigur ai dreptate, sunt coşmaruri. Ne-am influenţat reciproc.

Acum auzeau voci de pe culoarul barăcii: Blanes, Marini. Era evident că începea exodul.

Uşa prin care comunicau laboratoarele s-a deschis brusc, speriindu-le. Jacqueline Clissot s-a ivit în prag, a făcut câţiva paşi înainte, parcă vrând să traverseze odaia, şi s-a oprit. Elisei i-a atras atenţia aspectul ei. Clissot părea că se aruncase în cap, complet îmbrăcată, într-o piscină. Dar imediat a înţeles că umezeala care îi lipea părul de tâmple, făcea să-i strălucească chipul şi îi îmbiba bluza strâmtă, formând un cerc între piept şi axile, nu era apă. Paleontologa asuda din plin.

– Ai terminat deja, Jacqueline? Nadia s-a ridicat. Cum a…?

– L-aţi văzut pe Carter? a întrerupt-o Clissot cu o voce care Elisei i s-a părut prea fermă. L-am căutat prin radio de două ori, dar nu răspunde.

Tinerele au făcut semn din cap că nu. Elisa voia să afle ce credea Clissot după ce examinase cadavrul, dar n-a putut s-o întrebe nimic: uşa dinspre culoar s-a deschis, iar Mendez le-a vorbit într-o engleză cu accent:

– Cu regret, trebuie să mergeţi în sala de proiecţii. Vin elicopterele.

– Vreau să-l văd pe domnul Carter, a spus Clissot. A deschis un container şi a aruncat înăuntru un mulaj de hârtie. E urgent.

Dar, pe neaşteptate, Mendez devenise Colin Craig.

– Scuze. A văzut-o careva dintre dumneavoastră pe doamna Ross?

– Poate că-i în cămară, a zis Elisa.

– Mulţumesc.

Craig a schiţat alt zâmbet politicos şi a dispărut.

– Trebuie să-l văd pe Carter înainte de plecare, a insistat Clissot, adresându-se celor două tinere. Dacă îl vedeţi, spuneţi-i. Mă duc să-l caut la heliport.

Apoi a luat-o pe urmele lui Craig şi a dispărut pe coridor.

– Pare nervoasă, a murmurat Nadia.

– Toţi suntem.

– Dar ea nu era aşa înainte.

Elisa ştia ce voia să zică. *Înainte de a o vedea pe Rosalyn.*

– Iar tu cu fanteziile tale… a zis.

Se întreba totuşi ce descoperise Clissot la cadavrul lui Rosalyn, atât de urgent de comunicat. Insula îi devenise brusc insuportabilă, cu acel du-te-vino, cu intrările şi ieşirile oamenilor, cu forfota soldaţilor… Voia să simtă iar singurătatea casei sale ori a oricărei alteia.

– Vin imediat, a spus Nadia. Mai am câteva lucruri în cameră.

S-au despărţit pe culoar, iar Elisa Robledo s-a îndreptat spre ieşire. Afară, ploaia părea să fi stat, deşi ziua era tot cenuşie. Dar avea chef să iasă afară. Barăcile o copleşeau.

A trecut pe lângă sufragerie, şi era la ieşire, când a auzit strigătele.

Se auzeau de undeva de sub ea. Aproape că le simţea bătându-i în tălpile pantofilor, ca începutul unui cutremur. O clipă n-a priceput, dar imediat şi-a dat seama. „Cămara.” A fugit în sufragerie şi a găsit-o goală.

Sau nu chiar: Silberg ajunsese primul (poate că era deja acolo) şi se îndrepta în grabă spre bucătărie.

Stomacul i s-a făcut un pumn de piatră şi l-a urmat pe profesorul neamţ până în încăperea unde era deschisă trapa cămării. Silberg a intrat şi a început să coboare. Lângă Elisa Robledo s-a materializat o umbră.

– Ce se întâmplă? a întrebat Nadia, gâfâind. Cine urlă aşa?

Silberg se oprise. Jumătate din trup îi era afară din trapă, ca şi cum stătea la coadă ca să poată coborî ori ca şi cum ar fi privit ceva la picioare. Acum strigătele erau limpezi, se amestecau cu tusea şi gâfâielile. La început, Elisa Robledo se gândise la doamna Ross, dar era o voce de bărbat.

Atunci, Silberg a făcut ceva care a îngrozit-o: şi-a săltat trupul uriaş, a urcat cu spatele cele trei trepte ale scării pe care coborâse, s-a depărtat de trapă, gesticulând cu mâinile lui mari, şi dând din cap.

– Nu… Nu… Nu… gemea.

Vederea bărbatului uriaş care suspina ca un copil pedepsit, cu toată faţa devenită o masă de ceară, a impresionat-o mai tare decât ţipetele. Dar ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost şi mai rău.

În trapă s-au ridicat alte mâini, înmănuşate. Un soldat. N-avea nici cască, nici mitralieră, dar Elisa l-a recunoscut pe loc. Tânărul Stevenson părea că voia să scape de ceva: a fugit spre un perete, împreună cu Silberg, apoi spre cel opus, clătinându-se ca un boxer după pumnul decisiv al luptei. În fine, a căzut în genunchi, începând să vomite.

Trapa era tot deschisă, neagră, răbdătoare, spunând parcă: „Cine mai vine acum?” O gură fără dinţi, aşteptând de mâncare.

Elisa a făcut un pas spre ea, dar cineva a dat-o la o parte dintr-un brânci.

– Nu intraţi! a mugit Carter. Ţinea un pistol în mână. Staţi aici! Rămâneţi cu toţii aici!

În cealaltă mână ţinea o lanternă aprinsă, fără îndoială la fel ori chiar mai utilă ca pistolul, fiindcă, după ce a coborât, întunericul a părut să-l înghită.

Acum era multă lume în încăpere: alt soldat (era York), cu cizmele şi pantalonii pătaţi de noroi,

încerca zadarnic să-l liniştească pe Stevenson; Blanes şi Marini se certau cu Bergetti… Şi sub pământ era harababură. Elisa a distins perfect vocea lui Colin Craig: „Pe perete! Nu vezi? Pe perete!”

În toiul zăpăcelii, era aproape sigură că Craig ţipase tot timpul.

S-a hotărât într-o clipă. A ocolit-o pe Nadia şi a intrat în trapă. A coborât maşinal primele trepte.

Punct cu punct, scenă cu scenă, a retrăit, coborând, întâmplările de dimineaţă, oroarea de voci şi întuneric, de confuzie şi umbre. Cu o singură diferenţă: de astă dată, n-a izbutit să înainteze, dar nu din pricina unui obstacol, ci a unei viziuni.

N-avea s-o uite nicicând. După ani şi ani, ea tot şi-o amintea ca prima oară, ca şi cum, prin comparaţie, timpul era doar o înşelăciune, un travesti care camufla prezentul constant şi inamovibil.

Carter era în fund, în camera frigiderelor, doar lanterna lui lumina cămara. Elisa îi vedea silueta profilată în lumina ei puternică. Restul, tot ce nu era umbra neagră a lui Carter, era o culoare densă, păstoasă, ce părea să acopere complet pereţii, duşumeaua şi tavanul camerei din fund.

Roşu.

Părea că o dihanie gigantică îl înghiţise pe Carter, care aştepta să fie digerat în stomacul monstrului.

N-a mai putut coborî. Scena o paralizase. A rămas la jumătatea scării, ca şi Silberg, observând că o apucase cineva de braţ (un soldat: îi vedea mâna înmănuşată). A ascultat cum venea din adâncuri vertijul ameţitor al unor ordine date în engleză:

– Să nu se apropie nimeni…! Civilii afară! Afară cu blestemaţii de civili!

Mâinile care trăgeau de ea o ţineau de axile, ridicând-o iar la lumină. Atunci a auzit tunetul, iar

lumina a crescut, enormă.

– Atunci am murit cu toţii, i-a spus Elisa lui Víctor peste zece ani.

V
ÎNTRUNIREA

Viitorul ne torturează, trecutul ne înlănţuie.
GUSTAVE FLAUBERT

20

Madrid,
11 martie 2015,
ora 23.51

– Mi-am pierdut cunoştinţa. Îmi amintesc coşmarul unei călătorii cu elicopterul. Mă trezeam şi iar leşinam. Mi-au injectat sedative. Pe parcurs, mi-au explicat că magazia de lângă cazemata militară, unde erau substanţe inflamabile, explodase fiindcă unul dintre elicopterele care aterizau pierduse accidental controlul şi se lovise de ea. Soldaţii Mendez şi Lee, care erau afară, muriseră în explozie, odată cu echipajul elicopterului. Sectorul militar fusese distrus, sala de control suferise avarii grave. Laboratoarele fuseseră total distruse. În ceea ce ne privea, avuseserăm „noroc”. Aşa ne-au zis. A chicotit. În bucătărie eram la adăpost, ăsta fusese „norocul”. Dar nu mai conta, căci eram deja morţi, deşi nu ştiam. După o pauză, a adăugat: Fireşte, nu ne-au spus tot adevărul.

Víctor a văzut-o ridicând mâna stângă şi s-a speriat. Urmărea fiecare mişcare a Elisei, de când aceasta îi ceruse să intre în acea zonă şi să parcheze. Nu că n-ar fi avut încredere, dar povestea pe care o auzea, noaptea care îi învăluia

şi cuţitul enorm pe care încă îl mai vedea erau departe de a i se părea liniştitoare.

Dar Elisa n-a făcut altceva decât să-şi consulte ceasul-computer.

– E târziu, aproape douăsprezece. Îmi închipui că vrei să mă întrebi multe, dar înainte trebuie să iei o hotărâre. Ai să vii cu mine la întrunire?

„Misterioasa întrunire de la douăsprezece şi jumătate.” Víctor uitase de ea, obsedat cum era de acea poveste incredibilă. A dat din cap, încuviinţând.

– Fireşte, dacă tu… a început.

Subit, umbra lui şi a ei au prins viaţă pe acoperişul şi pe lateralele cabinei, proiectate de lumina ce cădea pe geamul din spate. Totodată, s-a auzit scrâşnetul pietrişului sub roţi.

– Pentru Dumnezeu, demarează! a urlat Elisa. Să plecăm de-aici!

O clipă, Víctor a crezut că n-o să poată juca rolul de şofer expert, dar realitatea i-a demonstrat contrariul. A răsucit cheia în contact, accelerând aproape simultan. Jantele s-au înfipt în asfalt, au sărit cu un scrâşnet care i-a incendiat imaginaţia. După o manevră îndemânatică, a izbutit să păstreze controlul.

Când s-au întors pe şoseaua spre Burgos, a observat două lucruri, care mai de care mai mulţumitoare: că furgoneta, ori ce-o fi fost vehiculul care se apropiase de ei, nu-i urmărea (poate că totul fusese doar o coincidenţă), şi că, în ciuda fricii pe care o simţea şi îl făcea să tremure ca un deşteptător vechi sunând pe o noptieră, începea să creadă că trăia aventura vieţii lui, şi asta tocmai alături de Elisa.

Aventura vieţii lui.

Acest gând l-a făcut să zâmbească şi chiar să accelereze (niciodată nu făcea aşa ceva) peste limita obişnuită. Nu voia să încalce legea, ci doar să facă o excepţie în acea noapte. Se simţea de

parcă ducea la spital o gravidă în durerile naşterii. Putea să-şi permită aşa ceva măcar o dată.

Elisa, care se întorsese ca să privească în urmă, s-a rezemat iar de spătar, gâfâind.

– Nu ne urmăresc. Încă nu. Poate că putem… N-ai computer de bord?

– Nu, nici măcar GPS ori Galileu. N-am vrut niciodată să le montez. Am o hartă a şoselelor, de tip clasic, în torpedou. Doamne, ce spaimă am tras! N-am crezut niciodată că pot să demarez şi s-o şterg aşa. A moderat uşor viteza, muşcându-şi buzele. Luis „L-opera" trebuia să mă fi văzut. Şi a adăugat, cu faţa spre ea: Vorbesc despre fratele meu.

Elisa nu-l asculta. Vreun minut, a văzut-o despăturind dreptunghiuri de hârtie, căutând ceva în lumina galbenă a cabinei. Părul negru cărbune care-i cădea pe faţă nu-i îngăduia să se bucure de chipul ei frumos.

– Mergi drept înainte până la San Agustín de Guadalix şi ia-o pe drumul spre Colmenar.

– De acord.

– Víctor.

– Da?

– Mulţumesc.

– Nu spune asta.

I-a simţit degetele mângâindu-i braţul şi şi-a amintit de o vacanţă de iarnă petrecută cu familia fratelui său, când apropierea subită a unui foc îi produsese aceleaşi furnicături.

– Acum se permit rugăminţi şi întrebări, a murmurat ea, împăturind harta.

– Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat *cu adevărat* în cămară. Spui că nu ţi-au dezvăluit tot adevărul.

– Imediat. Mai întâi am să încerc să-ţi lămuresc îndoielile în legătură ce-ai auzit până acum.

– Îndoielile mele? Dacă m-ai întreba cine-s acum, te asigur că aş avea îndoieli. Nu ştiu de unde să încep. Totul e aşa de… nu ştiu…

– … Ciudat, nu? Lucrul cel mai straniu pe care l-ai auzit vreodată. Din acelaşi motiv, trebuie să ne purtăm complet *diferit.* Dacă vrem să înţelegem, trebuie să fim *ciudaţi.* Víctor.

I-a plăcut comparaţia. Mai ales făcută de o tipă ca ea, care purta un tricou atât de decoltat, jachetă cu fermoar şi blugi, era înarmată cu un cuţit, mergând cu două sute la oră în plină noapte. „Da, ciudaţi. Tu şi eu. *Strangers in the night."* A mai accelerat puţin. S-a gândit că erau mai mulţi la reuniunea unde se duceau şi n-aveau să mai fie singuri. Asta l-a dezamăgit niţel.

S-a hotărât să pună o întrebare preliminară.

– Ai dovezi despre toate? Vreau să zic… Ai păstrat vreo copie a imaginilor cu dinozauri, cu… femeia din Ierusalim?

– Ţi-am mai zis că nu ne-au lăsat să păstrăm nimic. Iar Eagle susţine că singurele copii au pierit în explozie. Poate că-i altă minciună, dar de ea îmi pasă cel mai puţin.

– Şi cum de comunitatea ştiinţifică nu ştie nimic? Totul s-a întâmplat în 2005, acum zece ani. Marile succese tehnologice nu se pot ascunde atâta vreme.

Elisa Robledo s-a gândit ce să răspundă.

– Comunitatea ştiinţifică suntem noi, oamenii de ştiinţă, Víctor. Mulţi colegi de-ai noştri din anii patruzeci admiteau posibilitatea producerii de bombe cu fisiune nucleară, dar au fost la fel de surprinşi ca publicul atunci când au văzut mii de japonezi sărind în aer. Una e să crezi că un fapt e *posibil,* şi alta *să vezi că are loc.*

– Chiar şi aşa…

– Bietul meu Víctor, a spus ea, iar el i-a aruncat o scurtă privire. N-ai crezut nicio vorbă, nu-i aşa?

– Bineînţeles că te-am crezut. Insula, experimentele, imaginile… Numai că-s prea multe pentru mine într-o singură noapte.

– Crezi că delirez.

– Nu, nu-i adevărat!

– Crezi cu adevărat că a existat Proiectul Zigzag?

Întrebarea l-a obligat să reflecteze. Credea? Ea îi povestise cu destule amănunte, dar el şi-o povestise sieşi? Reuşise să-şi limpezească autostrăzile cerebrale pentru acel flux de informaţii inimaginabile? Şi, cel mai important: îşi asumase semnificaţia faptului că ea îi spusese *adevărul?* Să vezi trecutul. „Teoria sequoiei” permite deschiderea unor corzi de timp în lumina vizibilă şi transformarea imaginii prezente într-una trecută. I se părea… Posibil. Neverosimil. Fantastic. Coerent. Absurd. Dacă aşa stăteau lucrurile, istoria omenirii făcuse un pas decisiv. Dar cum să crezi aşa ceva? Până atunci, el ştia tot ce ştiau şi colegii lui: că teoria lui Blanes era, matematic vorbind, atrăgătoare, dar cu slabe posibilităţi de a se confirma. Cât despre celelalte ciudăţenii (umbre misterioase, morţi inexplicabile, fantome cu ochi albi), dacă se sprijineau pe o bază atât de delirantă, cum să creadă în ele?

S-a hotărât să fie sincer.

– Nu în totalitate. Adică, nu mi se pare credibil să aflu despre cea mai mare descoperire de la relativitate încoace, în maşina mea, acum o jumătate de oră, mergând spre Burgos. Îmi pare rău, nu pot. Nu pot să cuprind totul acum. Dar, cu aceeaşi siguranţă, îţi spun că *pe tine, într-adevăr, te cred.* În ciuda felului tău de a te purta, Elisa. Şi-a înghiţit saliva şi s-a repezit să spună: Trebuie să fiu sincer cu tine, în noaptea asta m-am gândit la multe. Încă nu ştiu cu adevărat de *cine* fugim, nici de ce ţii în mână un astfel de cuţit. Toate mă impresionează, m-au făcut să mă îndoiesc şi de tine, şi de mine. Ceea ce-mi spui, chiar atitudinea ta sunt o enigmă uriaşă. O hieroglifă, cea mai complexă din toată viaţa mea. Dar am optat pentru o soluţie. Iat-o: „Te *cred,* dar acum nu pot să cred *în ceea ce crezi tu”*. E limpede?

– Perfect. Îţi mulţumesc pentru sinceritate. A auzit-o respirând adânc. N-am să folosesc cuţitul, te asigur, dar acum nu mă pot lipsi de el, cum nu mă pot lipsi nici de tine. Ai să înţelegi mai târziu. De fapt, dacă totul iese cum sper, peste două ore ai să înţelegi totul şi ai să mă *crezi.*

Siguranţa din vocea ei l-a făcut pe Víctor să se înfioare. Un panou de semnalizare singuratic anunţa breteaua spre Colmenar. A ieşit de pe autostradă, a intrat pe o şosea mică cu două sensuri, întunecată şi îndrăzneaţă ca propriile gânduri. Vocea ei ajungea până la el ca în vis.

– Am să-ţi povestesc restul aşa cum mi l-au povestit şi mie. După călătoria cu elicopterul, m-am trezit pe altă insulă. E în Marea Egee şi e mai bine să nu-i ştii numele. La început, aproape că n-am văzut pe nimeni, doar câţiva tipi în halate albe. Mi-au spus că Cheryl Ross înnebunise din cauza Impactului şi-şi luase viaţa după ce coborâse în cămara staţiei de pe New Nelson. Mi s-a părut absurd. Tocmai vorbisem cu ea. Nu-mi venea să cred.

Víctor a întrerupt-o ca să-i pună una dintre întrebările al căror răspuns îl interesa cel mai mult.

– Şi Ric?

– N-au vrut să-mi vorbească despre el. În prima săptămână, mi-au făcut doar analize: sânge şi urină, radiografii, rezonanţe, de toate. Şi tot nu am văzut pe nimeni. Am început să-mi pierd răbdarea. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam închisă într-o odaie. Îmi luaseră hainele, mă urmăreau prin camere video: orice făceam, orice gest, ca pe o gânganie. Vocea Elisei tremura, înăbuşită într-o greaţă bruscă. Nu mă puteam îmbrăca, nici ascunde. Îmi explicau, întotdeauna prin difuzoare, niciodată personal, că trebuiau să se asigure că eram bine. Un soi de carantină, ziceau. Am rezistat o vreme, dar, la sfârşitul celei de a doua săptămâni, eram cu nervii la pământ. Am făcut un scandal uriaş, cu ţipete şi crize, până

când au intrat, au consimţit să-mi dea un halat şi l-au adus pe Harrison, tipul care îl însoţise pe Carter când semnasem contractul la Zürich. Vederea lui mi-a fost neplăcută: era uscat, palid, cu cea mai rece privire pe care ţi-o poţi închipui. Dar el mi-a povestit ceea ce eu numesc „adevărul”. A făcut o pauză. Îmi pare rău de ceea ce am să-ţi povestesc. N-are să-ţi placă.

– Nu-ţi face griji, i-a răspuns, mijind ochii, ca şi cum ei, şi nu urechile erau destinaţi să primească vestea cea proastă.

– Mi-au zis că Ric le omorâse pe Rosalyn Reiter şi pe Cheryl Ross.

Víctor i-a şoptit ceva lui Dumnezeu: vorbe tăcute, abia articulate de mişcarea buzelor. La urma urmei, fusese totuşi marele lui prieten din copilărie. „Bietul Ric.”

– Impactul îl tulburase mai mult decât pe oricare dintre noi. Bănuiau că în noaptea acelei sâmbete de octombrie ieşise din dormitor, punând în locul lui un soi de păpuşă făcută din plapumă, ca să sugereze că dormea, o atrăsese pe Rosalyn în sala de control cu o minciună şi aici o bătuse, dând cu ea de generator. Apoi făcuse ceva la care nimeni nu se aştepta: se ascunsese într-unul dintre frigiderele din cămară. După cum se pare, nu mai funcţionau din cauza scurtcircuitului. Stătuse ascuns acolo cât timp căutaseră soldaţii şi nimeni nu-l văzuse. Apoi, când intrase Cheryl Ross, o omorâse în bătaie. Găsise un cuţit ori un topor; de acolo era tot sângele de pe pereţi pe care îl văzusem. După ce o omorâse, îşi luase viaţa. Colin Craig le descoperise cadavrele în cămară şi începuse să ţipe. Peste câteva minute, printr-o nefericită întâmplare, avusese loc accidentul de elicopter. Asta era tot.

Vestea morţii lui Ric nu l-a afectat pe Víctor Lopera: ştia deja. O aflase cu zece ani în urmă, dar până în acea noapte singura versiune pe care o ştiuse şi încercase să şi-o închipuie de atâtea ori

era cea „oficială”: că vechiul lui prieten din copilărie pierise în explozia laboratorului din Zürich.

– Poate că explicaţia ţi se pare cam forţată, a continuat Elisa, dar era, cel puţin, o explicaţie, singura pe care voiam s-o aud. În plus, Ric *a murit* într-adevăr: i-au găsit trupul în cămară, au avut loc funeralii, i-au fost anunţaţi părinţii. Cum era şi logic, toată informaţia era confidenţială. Familia mea, prietenii mei şi restul lumii ştiau doar că avusese loc o explozie în laboratorul lui Blanes din Zürich. Că singurele victime fuseseră Rosalyn Reiter, Cheryl Ross şi Ric Valente. Scenariul fusese foarte bine pregătit. A avut loc şi o explozie *reală,* fără victime, la Zürich, pentru ca vestea să fie coerentă. Ni se interzicea, sub jurământ, să dezvăluim ceea ce ştiam. Nu puteam nici să vorbim între noi, nici să avem vreun contact. O vreme, când urma să revenim la viaţa noastră dinainte, aveam să fim urmăriţi strict. Toate, spunea Harrison, erau „spre binele nostru”. Impactul putea să aibă şi alte consecinţe, încă neştiute, aşa că trebuia să fim urmăriţi o perioadă prudentă, înainte de a o lua de la capăt. Fiecăruia urma să ni se ofere un serviciu, un mijloc de existenţă. M-am întors la Madrid, mi-am făcut teza cu Noriega, am obţinut un post de profesoară la Alighieri. Când a ajuns aici, a tăcut atât de mult, încât Víctor a crezut că terminase. Se pregătea să spună ceva, dar ea a adăugat: Astfel au luat sfârşit toate iluziile mele, dorinţa de a face cercetare şi chiar de a lucra în specialitate.

– Nu te-ai mai întors niciodată la New Nelson?

– Nu.

– Îmi pare rău. Să abandonezi un proiect ca acela, după ce s-au obţinut asemenea rezultate… Te înţeleg. Trebuie că ţi-a fost foarte greu.

Elisa nu-l privea. Scruta şoseaua întunecoasă. A replicat dur:

– Niciodată în viaţă nu m-am bucurat atât de ceva.

Se uitau la ecranul flexibil, întins ca o faţă de masă pe picioarele bărbatului cu păr cărunt, în vreme ce Mercedes-ul blindat cu care călătoreau străbătea liniştit autostrada spre Burgos. Pe ecran, un punct roşu clipea înconjurat de labirintul unor lumini verzi.

– Îl duce la întrunire? a întrebat bărbatul corpolent, vorbind întâia oară după multe ceasuri.

Densitatea păstoasă a vocii se potrivea cu aspectul său.

– Presupun.

– De ce n-a fost interceptat?

– Nu existau indicii că ar fi amestecat pe cineva şi bănuiesc că nu existau fiindcă l-a recrutat *chiar astă-seară.* Bărbatul cu păr alb a pliat ecranul, iar strălucirea verde şi punctul roşu au dispărut. În bezna vehiculului şi-a destins buzele într-un surâs. A fost foarte vicleană. S-a gândit cum să-i ducă de nas pe cei care ascultau, cu un soi de hieroglifă pe care n-o cunoştea decât tipul. S-au rafinat destul de la ultima încercare, Paul.

– Norocul lor.

Răspunsul l-a făcut pe Harrison să se uite curios la Carter, dar acesta se întorsese iar spre ferestruică.

– Oricum, amestecul altui element nu ne modifică planurile, a adăugat Harrison. Ea şi prietenul ei vor fi în curând cu noi. În jocul de şah din această noapte, nu mă îngrijorează decât mişcarea piesei germane.

– Şi-a început călătoria?

– E gata s-o facă, dar va fi sigur interceptat. El şi tot ce are la el.

Brusc, s-a produs *criza.* A fost imediată, neaşteptată. Harrison nu şi-a dat seama (pentru că i se întâmplase *lui),* dar Carter da, deşi abia se observa la început: n-a văzut decât că Harrison

deschidea iar computerul, cu delicateţea cu care ar fi separat petalele unui trandafir, pentru a prinde albina din interior. A aprins ecranul, a ales o opţiune din meniu: un chip frumos, înconjurat de plete negre, a umplut tot ecranul. Acesta părea lichid când Harrison şi l-a pus pe genunchi: o proeminenţă, o vale, apoi altă proeminenţă. Era chipul profesoarei Elisa Robledo.

Harrison a luat masca în ambele mâini, iar Carter a înţeles ce se petrecea. „O criză."

Toată emoţia dispăruse de chipul lui Harrison. Nu numai amabilitatea arătată cât vorbise cu tânărul şofer la Barajas ori răceala convorbirii pe telefonul mobil: orice altă expresie, gest ori sentiment. Trăsăturile îi fuseră jefuite de viaţă. Şoferul Mercedes-ului nu-l putea vedea în penumbra maşinii, iar Carter se bucura: dacă i s-ar fi năzărit să privească prin retrovizor şi l-ar fi descoperit pe Harrison (adică, *dacă vedea chipul* lui Harrison), cu siguranţă ar fi avut un accident.

Carter mai asistase la asemenea atacuri. Harrison le numea „crize de nervi". Susţinea că se ocupa de chestiune de prea mulţi ani şi că deja voia să se pensioneze. Dar Carter ştia că mai era ceva. Crizele erau mai rele după ce trăise anumite experienţe.

„Milano. Asta am văzut noi la Milano."

S-a întrebat de ce nu-i mergea şi lui tot mai rău; a dedus că din pricină că nu-i putea fi mai rău.

– Sunt lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le vadă *vreodată,* a zis Harrison, venindu-şi în fire, închizând ecranul şi punându-l în palton.

„Şi nici să le spui."

Carter n-a replicat: s-a limitat să privească tot pe fereastră. Niciun martor ipotetic n-ar fi zis că era afectat de ceea ce văzuse. Dar e sigur că lui Paul Carter îi era frică.

– Aşteaptă! Cred că înţeleg totul.

– Nu, nu ai cum să înţelegi acum.

– Ba da, aşteaptă! Moartea lui Sergio Marini. Ştirea s-a dat azi, chiar eu te-am sunat ca să te uiţi. Víctor a deschis gura şi aproape că a sărit din fotoliu. Elisa, ai legat una de alta! Acum înţeleg! Ai avut o experienţă oribilă, recunosc. Au murit trei colegi din echipa ta, fiindcă unul dintre ei a înnebunit. Dar asta s-a petrecut acum zece ani!

I s-a părut că îl asculta cu mare atenţie. Acum îi era limpede: Elisa avea nevoie mai mult de vorbele lui decât de îndemânarea ca şofer în toiul nopţii pe şosele înguste. Pe ea n-o urmăreau decât propriile amintiri. Îi era o frică îngrozitoare de lucruri deja moarte. De fapt, asta nu se numea cumva în medicină? Stres posttraumatic? Oribila coincidenţă a asasinării brutale a lui Sergio Marini precipitase totul. Ce trebuia să facă el? Cel mai înţelept ar fi fost s-o ajute să înţeleagă astfel.

– Gândeşte-te, i-a cerut. Ric Valente avea chiar prea multe motive să sufere un dezechilibru mental, te asigur că nu mă surprinde faptul că Impactul ori ce-o fi fost i-a trezit cele mai oribile instincte. Dar a murit, Elisa. Nu trebuie… Deodată, i-a străfulgerat prin minte altceva. Un moment. Mergem la ceilalţi, da? Tăcerea ei i-a spus că da. A continuat supoziţiile. Restul echipei Zigzag, fireşte. Vă întruniţi în noaptea asta. Moartea lui Marini v-a făcut să credeţi că un altul dintre voi şi-a pierdut minţile, aşa cum i s-a întâmplat lui Ric. Dar, atunci, n-ar trebui să cereţi ajutor?

– Nu ne va ajuta nimeni, a spus ea, cu vocea cea mai tristă şi mai slabă pe care i-o auzise până atunci. Nimeni, Víctor…

– Guvernul. Autorităţile, Eagle Group.

– Ei ne urmăresc. De *ei* fugim.

– Dar de ce?

– Fiindcă pretind că ne ajută. I s-a părut că Elisa se adâncea tot mai mult, cu fiecare răspuns dat, în vârtejul unor cercuri vicioase. Când ajungem la

întrunire, o să înţelegi tot. Nu mai e mult. Următoarea ieşire…

O curbă dublă i-a distras atenţia o clipă. Numele localităţilor pe care le lăsau în urmă i se înlănţuiau în minte: Cerceda, Manzanares el Real, Soto del Real. Lumini slabe pluteau, risipite, pe câmpul negru, alcătuind uneori mici reţele de localităţi. Peisajul din jur ar fi fost foarte pitoresc în plină zi, la lumină (Víctor îl mai străbătuse şi alteori), dar la ora aceea hoinăreau parcă printre ruinele unei imense catedrale vrăjite. Între om şi teroare distanţa era atât de mică, încât provoca spaima, credea Víctor: cu trei ore în urmă, îşi îngrijea plantele hidroponice în apartamentul lui confortabil din Oraşul Jurnaliştilor, iar acum, uită-te, hălăduia pe o potecă tenebroasă în compania unei femei care poate că era sărită de pe fix.

– De asta umbli înarmată? A încercat să gândească repede. Eagle Group e duşmanul vostru?

– Nu, duşmanul nostru e *mult mai rău.* Incalculabil *mai rău.*

A luat altă curbă. Farurile au luminat pentru o clipă copacii.

– Ce vrei să spui? Nu Ric a…?

– Chestia cu Ric a fost o scorneală. Ne-au minţit.

– Dar atunci…

– Víctor, a spus ea cu cruzime, privindu-l fix, de zece ani cineva îi asasinează pe toţi cei care au fost pe blestemata aia de insulă.

El se pregătea să replice când, luând altă curbă, farurile au descoperit caroseria maşinii care le bloca trecerea.

21

Trupul i s-a transformat în piciorul lui drept.

Mintea nu i s-a simplificat chiar atât: a avut timp să-şi pună întrebări, să descifreze strigătul Elisei, să-şi invoce părinţii şi pe Dumnezeu, să-şi asume o teribilă certitudine: „O să ne omoare”.

Masa de metal care bloca şoseaua s-a apropiat de parbriz de parcă se mişca. Lui Víctor-Picior-Drept i s-a părut că se afunda până în viscerele maşinăriei, din pedala frânei. În urechile lui, ţipătul Elisei şi scrâşnetul jenţilor înfipte în asfalt s-au topit într-o singură notă, foarte ascuţită, o corală înspăimântătoare de bătrâne nebune. Avuseseră noroc cu două detalii: curba nu era foarte strânsă, iar obstacolul se afla mai încolo. Chiar şi aşa, deşi a răsucit volanul spre stânga, partea dreaptă a maşinii a lovit portiera de lângă şoferul vehiculului oprit. Pentru o fracţiune de secundă, aproape că s-a bucurat. „Oricine ar fi ticălosul, a primit o lovitură zdravănă.” A urmat acostamentul şoselei şi nu s-a mai bucurat: n-a dat decât de două trunchiuri şi de streaşina pădurii. „Da, Víctor, streaşina pădurii, pe costişă în jos.” Dar lumea s-a oprit brusc la bariera de sprijin, după ce maşina a patinat zgomotos. Abia de s-au ciocnit: airbagul n-a considerat că era momentul să se declanşeze; inerţia newtoniană a mişcat niţel trupurile, apoi a urmat liniştea.

– Dumnezeule! a ţipat Víctor, de parcă „Dumnezeule!” era o insultă în stare să facă să roşească un hamal din port. S-a întors spre Elisa: te simţi bine?

– Aşa cred.

Lui Víctor îi tremurau picioarele (după ce-şi îndeplinise misiunea, piciorul lui drept devenise moale ca o cârpă), dar mâinile preluaseră controlul. Şi-a desfăcut centura de siguranţă, murmurând:

– Al naibii ticălos. Îl denunţ. Nenorocitul.

Era gata să deschidă portiera, când l-a oprit ceva. O clipă, a crezut că lumina care îi orbea

fereastra venea de la altă maşină, dar plutea în aer şi n-avea motor.

– Ei sunt, a şoptit Elisa.

– Ei?

– Cei care ne urmăresc.

Un pumn din piele neagră a lovit în geam.

– Ieşi, a zis pumnul.

– Ascultă, ce se petrece?

Víctor se supăra când simţea orice emoţie intensă, cu excepţia supărării. Atunci simţea frică. Nu voia să părăsească claustrul protector al cabinei, dar nici nu voia să încalce ordinul lui Pumn Negru. Frica îl îndemna: „Nu deschide”, şi tot frica îi şoptea: „Ascultă”.

Haine închise la culoare, poalele jachetei agitându-se în vânt, au defilat prin faţa conului de lumină al farurilor.

– Nu ieşi, a spus Elisa, vorbesc eu cu ei.

A coborât manual geamul. Un chip necunoscut s-a ivit în cadrul lui, lângă o fâşie de lumină. Elisa şi chipul au început să vorbească în englezeşte.

– Profesorul Lopera n-are nicio legătură… Lăsaţi-l să plece.

– Trebuie să vină şi el.

– Vă repet că…

– Nu faceţi situaţia şi mai grea, vă rog.

În vreme ce Víctor asista la acea discuţie formală, noaptea l-a înconjurat deodată. Izbutiseră să deschidă cumva portiera de lângă el, deşi nu-şi amintea să fi scos siguranţa. Acum nu mai erau bariere între Pumn Negru şi el.

– Ieşiţi, domnule profesor.

O mână l-a luat de braţ. Şi-a înghiţit vorbele: nimeni nu-l mai atinsese vreodată astfel. Relaţiile lui se bazau întotdeauna pe o distanţă cuviincioasă. Mâna îl trăgea, îl scotea târâş. Pe lângă frică, acum mai simţea şi furia cetăţeanului onest pe care autoritatea îl bagă în sperieţi.

– Ascultă, dar… Cu ce drept…?

– Hai.

Erau doi bărbaţi, unul chel, altul blond. Vorbea chelul. Víctor a intuit că blondul nici măcar nu înţelegea limba spaniolă.

Nici n-avea nevoie, pe de altă parte. Blondul avea pistol.

Casa, la câţiva kilometri de Soto del Real, era aşa cum şi-o amintea. Diferenţele constau poate în faptul că interiorul părea mai neîngrijit, iar în împrejurimi văzuse construcţii noi. Dar tot mai avea acoperişul în două ape, pereţii albi, portalul şi vechea piscină. Era noapte, deşi fusese noapte şi când venise întâia oară.

Totul era la fel şi totul se schimbase, fiindcă în timpul primei vizite îşi făcuse speranţe, iar acum era dărâmată, fără puteri.

Încăperea unde o închiseseră era un dormitor mic, ce părea să nu fi fost folosit de ani de zile. N-avea ornamente, doar un pat neacoperit şi o noptieră cu o lampă fără abajur, singura care dădea lumină. Şi două dulapuri: unul din lemn, cu uşa din dreapta curbată de bătrâneţe; celălalt, în carne şi oase, cu costum închis la culoare, căşti la urechi şi braţele încrucişate, stătea în picioare în faţa uşii. Elisa încercase deja să comunice cu al doilea, dar gestul fusese tot atât de inutil ca şi în cazul primului.

Plimbându-se prin odaia tristă, spionată de Cerber, gândurile i se concentrau în jurul singurului lucru dintre multele care o interesau, cel mai urgent. „Îmi pare rău. Îmi pare rău, Víctor, chiar îmi pare rău.”

Nu ştia unde îl duseseră pe Víctor. Presupunea că tot în casă, dar bărbaţii care le pregătiseră ambuscada îi despărţiseră, obligându-l să intre în altă maşină. Pe ea o duseseră cu automobilul lui Víctor (după ce îi luaseră, fireşte, acel cuţit stupid). Totuşi, era aproape sigură că amândoi fuseseră duşi în acelaşi loc şi că Víctor ajunsese

primul. Probabil că tocmai îl interogau în altă încăpere. „Bietul Víctor…”

Îşi propusese să-l ajute să iasă din gaura aceea, chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să-l facă. Fusese o slăbiciune fatală din partea ei să-l amestece în toate astea. Şi-a jurat că o să facă orice, că o să-şi folosească viaţa ca monedă de schimb ori punte pentru scăparea lui. Dar înainte trebuia să afle răspunsul la nişte întrebări teribile. De pildă: de ce primise *telefonul,* dacă locul nu era sigur? Cum aflaseră de întrunire? Le întinseseră oare o cursă încă de la început?

După douăzeci, treizeci de minute, uşa odăii s-a deschis brusc, lovind spatele paznicului. A apărut un individ în cămaşă (nu Cel Important, acesta încă n-apăruse, deşi era sigură că avea să-l vadă neîntârziat). Apoi, cei doi bărbaţi au schimbat scuze în engleză, dar niciunul nu i-a explicat nimic. Paznicul a chemat-o cu o mişcare din capul lui mare, şi Elisa Robledo s-a apropiat.

Au traversat salonul spre scară. Mirosea a cafea proaspătă, şi bărbaţii în sacou ori cămaşă se duceau şi veneau din bucătărie cu ceşti şi pahare. „Plănuiseră totul dinainte.”

La etajul superior au percheziţionat-o iar.

Dar nu cu detectorul de metale, ci cu mâinile. Au pus-o să-şi scoată jacheta, să ridice mâinile deasupra capului, să-şi desfacă picioarele. N-o percheziţiona poliţista de serviciu, care are voie să atingă altă femeie, ci un bărbat, dar îi era egal. Anii de urmărire şi de interogatorii o făcuseră să-şi piardă respectul de sine. Era evident că nici *ei* n-o respectau. Ce căutau? Ce se temeau că le putea face? „Le e frică de noi. Mult mai mult decât ne temem noi de ei.”

După examenul riguros, bărbatul a încuviinţat, i-a înapoiat jacheta şi a deschis uşa altei încăperi, un soi de bibliotecă.

Înăuntru, da, era Împuţitul Important.

– Doamnă profesoară Robledo, îmi face mereu plăcere să vă revăd.

Se credea pregătită pentru noua întâlnire cu el.

Se înşela.

Reprimându-şi furia, s-a aşezat în jilţul din faţa măsuţei de scris. Unul din bărbaţi a ieşit, închizând uşa, celălalt a rămas în spatele ei, gata să acţioneze în cazul în care ea, să spunem, hotăra să se arunce asupra bunicuţului cu păr alb şi să-i scoată ochii. Ceea ce era posibil, desigur.

– Ştiu de ce voiaţi să veniţi aici astă-seară, a spus cel cărunt în engleza lui perfectă, aşezându-se la masa de scris. Era evident că abia sosise: paltonul lui se găsea pe un scaun, strălucind ca o bijuterie sub umezeala nopţii. Vă asigur că nu am să vă răpesc multă vreme. E vorba doar despre o discuţie cordială. Apoi vă veţi întâlni cu prietenii. O lampă cu abajur mare, pusă pe masă, îi ascundea chipul pe jumătate; bărbatul a dat-o la o parte, iar ea i-a văzut atunci zâmbetul. Nu era spectacolul pe care îl dorea, dar nu a avut de ales.

Harrison îmbătrânise vizibil în ultimii ani, dar privirea, ascunsă sub balconul sprâncenelor aproape inexistente, şi zâmbetul lui pe faţa spână (de mult îşi răsese mustaţa pe care o purta când îl cunoscuse), exprima aceeaşi „răceală-politeţe-ameninţare-încredere" dintotdeauna. Poate că-i mai strălucea ceva dincolo de toate. Ceva nou. Ură? Teamă?

– Unde-i prietenul meu? a zis, căci n-avea chef să-l mai analizeze.

– Care dintre ei? Aveţi mulţi şi foarte buni.

– Profesorul Víctor Lopera.

– O, răspunde la câteva întrebări. Când terminăm, veţi putea…

– Lăsaţi-l în pace. Pe mine mă vreţi, Harrison. Pe el lăsaţi-l să plece.

– Doamnă profesoară, doamnă profesoară… Sunteţi aşa de nerăbdătoare… Toate la vremea lor. Doriţi o ceaşcă de cafea? Nu vă ofer altceva,

fiindcă presupun că aţi cinat deja. Douăsprezece şi jumătate noaptea e prea târziu chiar şi pentru spanioli, nu? S-a adresat fantomei care stătea în picioare în spatele ei: Spune să aducă cafea, te rog.

Ea avea poftă de cafea, dar s-a gândit să nu accepte nimic din ce-i oferea individul, chiar de-ar fi în agonie pe duşumea, otrăvită, iar el i-ar întinde antidotul. Când omul de serviciu a plecat, a hotărât să-i pună nerăbdarea la încercare.

– Ascultă, Harrison. Dacă nu-l laşi pe Lopera să plece acasă, îţi jur că fac un scandal… Unul cu adevărat monstru: cu jurnalişti, tribunale, tot ce găsesc. Nu mai sunt idioata supusă dinainte.

– N-aţi fost niciodată o idioată supusă.

– Lasă gargara! Vorbesc serios.

– A, da? Brusc, toată cordialitatea lui Harrison dispăruse. S-a îndreptat în scaun şi a împuns-o cu arătătorul lui lung. Păi, să vă spun şi ce putem face noi: să vă intentăm un proces în justiţie, alături de prietenul Lopera. Putem să vă acuzăm că aţi dezvăluit material clasificat, iar pe Lopera că v-a acoperit şi v-a fost complice. Aţi încălcat toate normele legale pe care v-aţi pus semnătura, aşa că nu mai ameninţaţi. Pot să ştiu ce e aşa amuzant?

Elisa şi-a dat părul după ureche, râzând.

– Vorbeşte glasul justiţiei! Aţi intrat în casele şi în vieţile noastre, ne spionaţi de ani de zile, ne sechestraţi ori de câte ori aveţi chef. Chiar acum aţi invadat o proprietate privată: şi în ţara voastră, şi într-a mea asta se numeşte „violare de domiciliu”. Şi vă mai permiteţi să vorbiţi despre legi!

Scârţâitul uşii i-a întrerupt, dar gestul lui Harrison a informat-o pe Elisa că-şi schimbase intenţia cu privire la cafea, şi se felicita. „Perfect. Arată-mi dinţii, dar scuteşte-mă de zâmbet.”

– Aşa calificaţi măsurile destinate să vă protejeze? s-a mirat Harrison.

– Vorbeşti despre a mă proteja aşa cum l-aţi protejat pe Sergio Marini?

Harrison şi-a întors niţel faţa, ca şi cum nu auzise bine. Îşi amintea gestul lui: în registrul ipocrit al celui care o interoga, acesta era unul dintre cele mai mari. Nu s-a obosit să repete întrebarea.

– Tocmai m-am întors de la Milano, doamnă profesoară. Vă asigur că nu există dovezi că tot ce-a păţit profesorul Marini ar avea vreo legătură cu Proiectul Zigzag.

– E o minciună.

– Ce fire aveţi! Harrison a hohotit. Caracter spaniol. Nu v-aţi schimbat deloc. Foarte puternică, pasională şi neîncrezătoare.

– Neîncrederea am luat-o de la dumneata.

– Vă rog, vă rog…

Elisa a observat ceva ciudat la Harrison: în spatele zâmbetelor şi al vorbelor politicoase, mormăia parcă un animal speriat, periculos, nerăbdător să scape, să-i înfigă în gât dinţii plini de bale.

Posibilitatea neprevăzută ca starea mentală a lui Harrison să fie mai proastă ca a ei i-a întărit panica. A înţeles că o liniştea în calitate mai mult de călău decât de victimă. „Spune că tocmai s-a întors de la Milano. Atunci probabil că a văzut…"

– Cum a murit Marini? l-a iscodit, privindu-i faţa pe îndelete. L-a văzut făcând iar gestul neplăcut care însemna: „Scuzaţi-mă, puteţi repeta?" Şi de astă dată chiar a repetat: Te întreb cum a murit Sergio Marini.

– L-au… l-au bătut. Probabil că nişte hoţi, deşi aşteptăm un raport.

– I-ai văzut cadavrul?

– Da, bineînţeles. Dar vă spun de-acum că l-au bătut.

– *Descrie-mi-l.*

A început să tremure, observând strădaniile lui Harrison de a-i ocoli cu orice preţ privirile.

– Doamnă profesoară, ne depărtăm de…

– Descrie-mi starea trupului lui Sergio Marini.

– Lăsaţi-mă să vorbesc, a mormăit Harrison printre dinţi.

– Îmi spui minciuni, a gemut.

Şi s-a rugat în tăcere ca Harrison să nege. Dar Harrison a ţipat. Într-un fel ciudat, aproape din răsputeri. A trecut în câteva zecimi de secundă de la liniştea maximă la acel urlet.

– *Tăceţi!* Imediat şi-a recăpătat controlul şi a zâmbit. Dacă îmi permiteţi să vă spun… sunteţi *indecent* de încăpăţânată…

N-a mai avut nicio îndoială: totul se mai întâmplase o dată.

Harrison nu mai reprezenta de-acum nici măcar o *ameninţare,* fiindcă raţiunea îi era *afectată.* Ca şi a ei, ca a *tuturor.*

Constatarea faptelor a făcut-o să se simtă mai mult decât lipsită de apărare: simţea că se sufocă.

Există clipe cu profunzimi, cu hârtoape în mersul conştiinţei, turbulenţe sufleteşti, iar Elisa a căzut pe neaşteptate într-un asemenea abis, atingând fundul nedefinit. Nu i-a mai păsat de Harrison, nu i-a mai păsat de Víctor, nu i-a mai păsat de viaţa ei. S-a cufundat într-o lume vegetativă, unde auzea vorbele lui Harrison de parcă făceau parte dintr-un program plicticos de televiziune.

– De ce nu înţelegeţi că suntem toţi în aceeaşi barcă? Dacă vă scufundaţi, ne scufundăm toţi. Ce fire aveţi! Mă uimeşte şi mă atrage, recunosc, forma dumneavoastră de a fi. Să nu credeţi că sar calul: ştiu prea bine că am prea mulţi ani şi că dumneavoastră sunteţi foarte tânără. Dar mă atrageţi, v-o spun deschis. Vreau să vă ajut. Totuşi, mai înainte trebuie să cunosc caracteristicile… să spunem… ale „pericolului”. Dacă există…

Deodată totul a trecut: îşi amintise de singurul lucru pentru care încă mai trebuia să lupte.

– Eliberează-l pe Víctor şi accept tot ce doreşti.

– Să-l eliberăm? Pentru Dumnezeu, doamnă profesoară, singură l-aţi băgat în toate astea!

În această chestiune, avea dreptate porcul, a recunoscut Elisa.

– Câtă vreme o să-l ţii arestat?

– Cât va fi nevoie. Vrem să aflăm cât ştie.

– Pot să-ţi spun chiar eu. Nu-i nevoie să-l încui complet dezbrăcat într-o încăpere cu camere video ascunse, să-i injectezi droguri şi să-l faci să vorbească cu lux de amănunte despre viaţa lui intimă. Deşi poate că ăsta-i programul rezervat fetelor, nu-i aşa? Harrison n-a replicat. Gura îi devenise un punct. I-am povestit despre insulă, a şchiopătat ea. Numai despre insulă.

– Sunteţi imprudentă. A privit-o, căutând parcă un calificativ mult mai vulgar, dar a repetat: O imprudentă.

– Aveam nevoie de ajutor!

– Noi suntem ajutorul.

– *De aceea aveam nevoie de ajutor!*

– Nu ridicaţi glasul. Harrison, care părea mai interesat să îndrepte abajurul strâmb al lămpii de pe birou decât s-o asculte, a lăsat totul baltă, s-a ridicat, a dat ocol mesei şi şi-a apropiat chipul la câţiva milimetri de Elisa. Nu ridicaţi glasul, a repetat, împungând-o cu un deget moralizator. Nu în faţa mea.

– Şi dumneata, a replicat Elisa, respingând violent mâna lui Harrison, să nu mă mai atingi.

Noua întrerupere, care venea de astă dată de la uşa opusă, a făcut-o să respire uşurată. Nu-i păsa nici cât o ceapă degerată de Harrison şi de arătătorul lui, dar începea să înţeleagă că individul aplecat deasupra chipului ei nu era chiar Harrison. Ori poate era sută la sută, fără conservanţi şi coloranţi.

L-a recunoscut imediat pe bărbatul din prag. Anii care trecuseră nu lăsaseră urme pe chipul lui de granit, nici pe figura lui cu greu înghesuită într-un costum elegant. Pe Elisa chiar a liniştit-o să observe că măcar Carter continua să fie el însuşi.

– De ce credeam oare că nu erai prea departe? a întrebat dispreţuitor.

– Vor s-o vadă, i-a spus Carter lui Harrison, fără să-i dea atenţie. Harrison a zâmbit, regăsindu-şi deodată politeţea.

– Fireşte. Însoţiţi-l pe domnul Carter, doamnă profesoară. Restul prietenilor sunt în acea odaie. Mă refer la cei veniţi până acum. Sunt sigur că vă va face plăcere să-i salutaţi din nou. În timp ce Elisa Robledo se ridica, a adăugat: Vă va face plăcere să ştiţi că am aflat de întrunire graţie unuia dintre *dumneavoastră.* L-a privit, neîncrezătoare. Vă surprinde? Se pare că nu toţi prietenii gândesc la fel.

Încăperea alăturată era întunecoasă, un soi de salonaş în formă de „L” mare. Erau acolo biblioteci prăfuite, un televizor vechi, o lampă de birou cu braţ flexibil, uitată pe o măsuţă. Lampa arunca lumina ca un robot misterios, ce căuta ceva ascuns într-o fisură a lemnului. Elisa Robledo s-a gândit că, imediat ce trecea suficient timp, negurile aveau s-o copleşească, dar teama ei era mică în comparaţie cu emoţia regăsirii.

I s-a pus un nod în gât când i-a văzut.

Bărbatul şi femeia stăteau la masă, dar s-au ridicat la intrarea ei. Saluturile n-au durat mult: scurte sărutări pe obraji. Dar Elisa nu şi-a putut reţine lacrimile. Se gândea că se întâlnea, în fine, cu cei care îi puteau înţelege groaza. În fine, era împreună cu cei condamnaţi.

– Şi Reinhard? a întrebat, tremurând.

– La ora aceasta pleacă din Berlin, a spus bărbatul. O să-l aştepte la aeroport şi o să-l aducă aici.

Aşadar, îi prinseseră iar pe toţi, a înţeles. „Dar cine îi trădase?” I-a privit iar. „Care dintre ei?”

Nu-i mai văzuse de ani de zile, iar schimbarea pe care o observa la amândoi a uimit-o aşa cum o uimise şi cea dinainte. Femeia nu numai că nu-şi

pierduse frumuseţea, dar Elisa Robledo s-a gândit că era şi mai frumoasă, deşi trebuia să aibă peste patruzeci şi ceva de ani, şi slăbise vizibil. Dar aerul ei era şocant. Avea părul lung vopsit în roşu şi pieptănat pe spate în plete dese, chipul dat cu pudră şi sprâncenele epilate. Buzele îi erau foarte roşii. Cât despre haine, erau stridente: top cu bretele, închis la spate, pantaloni strâmţi, pantofi cu toc, toate negre. Pe deasupra, purta o vestă de lână obişnuită, poate pentru că la sfârşit (presupunea Elisa) voise să atenueze aerul trist şi provocator ce emana din întreaga ei persoană. Cât despre el, chelise de tot, se îngrăşase câteva kilograme, purta o barbă moderată, cenuşie ca şi culoarea jachetei şi a pantalonilor de catifea. La el, anii erau mai vizibili decât la ea, dar pe dinăuntru ea părea mai dărâmată ca el. El zâmbea, ea nu. Astea erau diferenţele apreciabile…

În altă ordine de idei, privirile lor aparţineau clanului din care făcea parte şi Elisa. Aveau un aer de familie, s-a gândit. „Familia condamnaţilor.”

– Din nou împreună, a spus.

Stând cu spatele, a auzit mai întâi paşii, apoi sunetul uşii care s-a deschis. Víctor privea din spatele ochelarilor, ca un iepure speriat. Părea întreg şi teafăr; ceea ce, chiar dacă fusese sigură de la început că n-aveau să-i facă rău, a făcut-o să respire uşurată.

– Elisa, te simţi bine?

– Da, dar tu?

– Şi eu. Am răspuns doar la câteva întrebări. Víctor l-a observat pe bărbat, iar faţa i s-a luminat de recunoştinţă. Domnul profesor… Blanes?

– Víctor Lopera, ţi-l aminteşti? i-a zis Elisa lui Blanes. De la cursul pe care l-ai ţinut la Alighieri. Mi-e bun prieten. I-am povestit multe astă-seară.

Femeia a respirat zgomotos, în vreme ce Víctor şi Blanes îşi strângeau mâna. Atunci Elisa i-a arătat-o.

– Ţi-o prezint pe Jacqueline Clissot. Ţi-am vorbit despre ea.

– Încântat, a zis Víctor, salutând-o parcă şi cu mărul lui Adam.

Clissot s-a limitat să-l privească dând din cap. Roşeaţa şi neîndemânarea ţeapănă a lui Víctor, care se simţea protagonistul involuntar al situaţiei, puteau părea comice, dar nimeni n-a zâmbit. Din uşă, s-a auzit glasul de piatră al lui Carter.

– Doriţi ceva de mâncare?

– Dorim să ne lăsaţi singuri, dacă se poate, a replicat Elisa, fără să încerce să-şi mascheze dezgustul trezit de Carter. Trebuie să-l mai aşteptaţi şi pe profesorul Silberg înainte de a lua o decizie cu privire la noi, nu? În plus, aţi putea asculta tot ce spunem de la unul dintre sutele de microfoane din odaie; aşadar, ce-aţi zice să plecaţi odată naibii de aici şi să închideţi uşa?

– Lasă-ne, Carter, l-a rugat Blanes. Are dreptate.

Carter a continuat să-i privească, de parcă era la mii de kilometri de acel loc, şi vorbele întârziau să ajungă la el. Apoi s-a întors la oamenii lui.

Când s-a închis uşa, toţi patru au rămas la masă. Elisa vedea asemănări. „O să jucăm cu cărţile pe faţă."

Prima tură şi-a luat-o de la Jacqueline.

– Ai comis o eroare gravă, Elisa.

A privit cu coada ochiului la Víctor, care părea fascinat de ea. Într-adevăr, aspectul şi vocea lui Jacqueline erau foarte seducătoare, dar, privind-o, Elisa nu se putea împiedica să se gândească la infernul pe care-l trăise biata femeie. „Poate mai rău decât în cazul meu." Nu trebuia să fi amestecat pe nimeni în problemele noastre.

A înghiţit lovitura. Şi ea avea ceva de dat, dar prefera să lămurească lucrurile mai întâi.

– Víctor mai poate încă să aleagă. Nu ştie decât ce s-a petrecut la New Nelson, iar ei îl vor lăsa în pace dacă se angajează să tacă.

– De acord, a acceptat Blanes. Harrison nu vrea să complice lucrurile.

– Şi tu? a iscodit-o Elisa pe Jacqueline, devenind deodată nemiloasă. N-ai încercat niciodată să cauţi niciun ajutor de una singură, Jacqueline?

Şi-a reproşat întrebarea, de cum a pus-o. Ochii femeii i-au ocolit pe ai ei. A înţeles că, la Jacqueline, acea purtare devenise un obicei: să-şi desprindă privirea de a celorlalţi.

– E mult de când fac faţă singură propriei vieţi, a declarat Clissot.

Elisa n-a replicat. Nu voia să se certe, cu atât mai puţin cu Jacqueline, dar nu-i plăcea rolul de „Uite-Cât-Sufăr" pe care şi-l atribuia franţuzoaica.

– Oricum ar fi, a spus Blanes, Elisa l-a adus pe Víctor şi trebuie să-l acceptăm. Eu, cel puţin, îl accept.

– El trebuie să accepte, David, a replicat Clissot. Trebuie să-i povestim restul şi să-l lăsăm să decidă dacă vrea să stea cu noi.

– Foarte bine. De acord.

Blanes îşi freca tâmplele, vrând parcă să găsească o ieşire pentru gândurile lui. Elisa observa o schimbare şi la el, dar o detecta mai greu decât pe a lui Jacqueline. Era mai încrezător? Mai în putere? Ori era numai dorinţa ei de a-l vedea astfel?

– Ce părere ai, Elisa?

– O să-i povestim restul, iar el va hotărî. Elisa Robledo s-a întors spre Víctor, i-a întins mâna, delicat, dar ferm. Nu vreau ca toate astea să devină pentru tine ceva iremediabil, Víctor. Ştiu că nu trebuia să te amestec deloc, dar aveam nevoie de tine. Voiam să vii. Voiam ca o persoană din afară să judece ceea ce ni se întâmplă.

– Nu, eu…

– Ascultă-mă. Elisa i-a strâns mâinile. Nu-i o scuză. Am crezut că lucrurile aveau să iasă altfel, că întrunirea noastră avea să se desfăşoare altfel.

Nu mă scuz, a repetat, accentuând. Aveam nevoie de tine şi de aceea te-am căutat. Mi-e o frică teribilă, Víctor. Tuturor *ne e* îngrozitor de frică. Încă nu ai cum să înţelegi. Dar tot ce ştiu e că avem mare nevoie de ajutor, iar tu eşti acum ajutorul nostru.

Şi s-a gândit: „Chiar dacă unul dintre voi crede contrariul". I-a privit intenţionat, întrebându-se cine îi trădase. Ori poate era trucul lui Harrison, ca să bage zâzanie între ei.

Pe nepusă masă, păpuşa cu păr negru şi creţ, cu ochelari de intelectual, care nu mai erau ai lui John Lennon, ci ai unui modest profesor de fizică, a prins viaţă.

– Aşteptaţi. Am ajuns aici singur, nu pentru că ai vrut tu, Elisa. Am făcut-o pentru că voiam s-o fac. Aşteptaţi, aşteptaţi… Făcea gesturi ciudate, de parcă ţinea o cutie mare şi încerca s-o bage într-alta, abia cu câţiva milimetri mai mare, un soi de dovadă delicată de îndemânare. Pe Elisa n-a surprins-o forţa neaşteptată a vocii lui. Toată lumea… Oricine mă cunoaşte spune acelaşi lucru: „Te-am obligat să faci asta, Víctor, ori ailaltă, fir-ar să fie, îmi pare rău, Víctor". Dar nu-i aşa. Eu hotărăsc. Poate că-s timid, dar iau propriile decizii. Iar în această noapte am vrut să vin aici şi să te ajut, să vă ajut după puterile mele. A fost decizia *mea.* Nu ştiu dacă vă va folosi ori nu, dar sunt o voce în plus. Mă sperie riscurile. Mă sperie teama voastră. Dar *vreau* să fiu cu voi, să aflu, să ştiu tot.

– Mulţumesc, a şoptit Elisa.

– În orice caz, trebuie să-l aşteptăm pe Reinhard, a insistat Jacqueline Clissot. Să aflăm ce părere are.

Blanes a dat din cap că nu.

– Víctor e deja aici, trebuie să-i povestim restul. S-a uitat la Elisa. O faci tu?

Urma momentul cel mai greu şi o ştia. Apoi trebuia să înfrunte altceva, deloc simplu: să afle cine îi trădase. Simplul fapt de a istorisi ceea ce

ascunsese în ultimii ani (lucrul cel mai înspăimântător) i se părea o încercare aproape de netrecut. Dar ştia şi că ea era cea mai indicată s-o facă.

Nu s-a uitat nici la Víctor, nici la altcineva. A lăsat ochii în jos, spre lumina răspândită de lampa mobilă de birou.

– Aşa cum ţi-am spus, Víctor, am acceptat explicaţia pe care ne-au dat-o despre cele petrecute la New Nelson şi ne-am întors la vieţile noastre, după ce am jurat să respectăm normele pe care ni le-au impus: să nu comunicăm între noi, să nu vorbim nimănui despre cele întâmplate. Ştirea despre presupusul accident din laboratorul de la Zürich a făcut foarte puţină vâlvă, dar timpul a trecut, totul a reintrat în normal, cel puţin în aparenţă. S-a oprit şi şi-a tras sufletul. Acum patru ani, de Crăciunul din 2011… S-a cutremurat, auzindu-se spunând: „Crăciunul din 2011”.

A continuat în şoaptă, ca şi cum încerca să adoarmă un copil. A înţeles că tocmai asta făcea: îşi legăna propria teroare.

VI
TEROAREA

Oamenii de ştiinţă nu urmăresc adevărul: adevărul îi urmăreşte pe ei.
KARL SCHLECTA

22

Madrid,
21 decembrie 2011,
ora 2.32

Noaptea era foarte rece, dar ecranul aparatului de climatizare din apartamentul ei se menţinea invariabil la douăzeci şi cinci de grade. Se afla în bucătărie şi-şi pregătea cina. Era desculţă, cu unghiile de la mâini şi de la picioare vopsite grijuliu cu roşu, machiată; părul negru şi mătăsos îi lucea de parcă s-ar fi coafat de curând, purta un halat mov până la genunchi şi lenjerie foarte sexy din dantelă neagră, fără ciorapi. Telefonul mobil trăncănea prin difuzor, aşezat pe un piedestal electronic. Era maică-sa: urma să petreacă sărbătorile în casa din Valencia împreună cu Eduardo, actualul ei prieten, şi voia să ştie dacă Elisa venea să-i vadă în seara de Crăciun.

– Nu că vreau să te presez, Eli, înţelege-mă. Fă ce vrei. Deşi presupun că mereu ai făcut ce-ai vrut. Şi mai ştiu şi că nu-ţi prea pasă de sărbători.

– Vreau să vin, mamă, serios. Dar nu-ţi pot spune sigur.

– Când ai să ştii?

– Te sun vineri.

Făcea *escalivada*[10], aşa că a conectat centrifuga şi a vărsat conţinutul robotului de bucătărie în tigaia deja încinsă. Sfârâitul furios a făcut-o să se dea un pas în spate. A trebuit să dea difuzorul mai tare.

– Nu vreau să-ţi stric niciun plan, Eli, dar cred că, dacă n-ai nimic în perspectivă… În fine, ar trebui să te străduieşti. Să-ţi fie clar că n-o spun pentru mine. Nu de tot. Vocea a şovăit. Tu ai nevoie de companie, fetiţo. Ai fost întotdeauna o gâză solitară, dar ceea ce ţi se întâmplă acum e diferit. O mamă observă asemenea lucruri.

A luat tigaia de pe foc, a scos castronul din cuptor şi a pus conţinutul tigăii peste legume.

– Sunt luni, mai curând ani, de când stai departe de toate. Pari distrată, ca şi cum eşti absentă când ţi se vorbeşte. Ultima oară când ai venit acasă, în duminica aceea când am prânzit amândouă, îţi jur că am crezut că nu mai erai aceeaşi.

– Aceeaşi cu cine, mamă?

A luat o sticlă cu apă minerală din frigider, un pahar, s-a îndreptat spre salon, păşind pe covorul moale. Putea auzi perfect telefonul şi de acolo.

– La fel erai şi când stăteai cu mine, Elisa.

N-a avut nevoie să aprindă nicio lumină: în casa ei toate luminile erau aprinse, chiar şi în odăile pe care n-avea de gând să le folosească, bunăoară baia şi dormitorul. Apăsa pe întrerupătoare de cum începea să apună soarele. Obiceiul o costa o avere, mai ales iarna, dar întunericul era unul dintre lucrurile pe care nu le putea suferi. Dormea mereu cu două lămpi aprinse.

– Nu-mi da prea multă atenţie, spunea maică-sa, nu te-am sunat ca să te critic. „Păi, aşa pare”, s-a gândit. Nici nu vreau să te forţez. Dacă ai deja un plan cu cineva… Băiatul despre care mi-ai vorbit, Rentero… nu trebuie decât să-mi spui, şi gata. N-am să mă supăr, din contră.

„Ce vicleană eşti, mamă!” A pus paharul şi sticla pe masă, în faţa televizorului cu ecran plat,

pe care apăreau imagini fără glas. Apoi s-a întors în bucătărie.

Martin Rentero fusese profesor de informatică la Alighieri până în acel an, când obţinuse un loc la Universitatea din Barcelona şi se mutase acolo. Dar, săptămâna trecută, venise la Madrid, la un congres, iar Elisa îl revăzuse. Tipul avea părul des şi mustăţi negre, şi era conştient că era chipeş. În decursul anilor de la Alighieri, o invitase pe Elisa la cină de vreo două ori şi-i mărturisise cât o plăcea (nu era întâia oară că un bărbat îi mărturisea aşa ceva). Întâlnindu-l iar, n-a mai avut nicio îndoială că o să reînceapă atacul. Într-adevăr, de cum a văzut-o, i-a propus să iasă cu el la sfârşitul săptămânii, dar ea trebuia să cineze de Crăciun cu colegii de la Alighieri. Rentero făcuse pasul decisiv: plănuise să închirieze o casă în Pirinei, unde puteau să petreacă sărbătorile. Ce părere avea?

Era cam prea mult pentru ea, se gândea. Martin îi plăcea, ştia că avea nevoie de un partener. Dar, pe de altă parte, îi era frică.

Nu frică *de* Martin, ci *pentru* Martin: frică de ceea ce i se putea întâmpla, dacă ea se supăra, dacă „maniile” ei o făceau să-şi piardă cumpătul, dacă temerile ei substanţiale o trădau.

„Am să-i dau papucii, ca şi mamei. Nu vreau să fiu legată de nimeni.” A oprit focul din cuptor şi a luat castronul cu *escalivada.*

– Dacă ai alt plan, n-ai face rău să-mi spui.

– Nu, mamă, niciunul.

Atunci a sunat telefonul din salon. S-a întrebat cine putea fi. Nu aştepta niciun telefon în seara aceea, nici nu *dorea,* fiindcă avea de gând să „se joace” câteva ore, înainte de a se culca. S-a uitat la ceasul digital din bucătărie şi s-a liniştit: mai avea vreme.

– Scuză-mă, te sun eu mai târziu, mamă. Sună celălalt telefon.

– Nu uita, Eli.

A deconectat mobilul, s-a dus în sufragerie, gândindu-se că era Rentero, cu siguranţă, din cauza căruia maică-sa o supunea acelui interogatoriu la foc continuu. A ridicat receptorul înainte ca robotul să înceapă să funcţioneze.

A urmat o pauză. Un zumzet uşor.

– Elisa? O femeie tânără, cu accent străin. Elisa Robledo? Vocea tremura, venind parcă dintr-un loc mult mai rece decât apartamentul ei. Sunt Nadia Petrova.

Într-un fel, prin cine ştie ce misterioasă contagiere de-a lungul a mii de kilometri de cablu şi al unui ocean de unde, frigul din acea voce s-a transmis trupului ei abia îmbrăcat.

– Cum te simţi luna aceasta?

– Ca şi în cealaltă.

– Asta înseamnă „bine”?

– Asta înseamnă „normal”.

La drept vorbind, nu că ar fi uitat vreo clipă cele întâmplate. Dar trecerea timpului avea ceva de pelerină cu mesadă din blană pentru a proteja un interior pustiu şi îngrozit. I se părea că timpul nu alina nimic, ideea era falsă: nu făcea decât să *ascundă.* Amintirile continuau să stea acolo, intacte, înlăuntrul ei, fără să-şi accentueze ori să-şi atenueze intensitatea, dar timpul le travestea, cel puţin în ochii altora, aşa cum un strat de frunze de toamnă putea camufla un mormânt ori cum însăşi bogăţia mormântului acoperă coconul viermilor.

Nu dădea prea mare importanţă acestor lucruri. Trecuseră şase ani, avea douăzeci şi nouă, obţinuse titularizarea ca profesor la o universitate, preda ceea ce-i plăcea. Locuia singură, e adevărat, dar era independentă, avea propriul apartament, nu datora nimic nimănui. Câştiga suficient cât să-şi permită orice mici capricii, ar fi putut călători dacă ar fi vrut (nu voia) ori ar fi putut să aibă mai mulţi prieteni (nici asta). Restul… La ce se reducea restul?

La nopţile ei.

– Tot mai ai coşmaruri?

– Da.

– În fiecare noapte?

– Nu. Unul sau două pe săptămână.

– Ni le-ai putea povesti?…

– Elisa? Ne-ai putea povesti coşmarurile tale?

– Nu mi le amintesc bine.

– Povesteşte-ne un detaliu pe care ţi-l aminteşti.

– …

– Elisa?

– Întuneric. Mereu e întuneric.

Ce altceva? Trebuia să trăiască cu luminile aprinse, fireşte, dar alţii nu puteau nici să intre în ascensoare, nici să traverseze pieţe pline ochi cu oameni. Pusese să se instaleze uşi antiefracţie, obloane blindate, zăvoare electronice şi alarme de casă, care o apărau de orice tentativă de a i se intra în locuinţă. Dar, în fine, erau vremuri foarte proaste. Cine i-o putea reproşa?

– Şi „decontectările”? Îţi aminteşti acest termen? Clipele în care începi să visezi cu ochii deschişi…

– Da, le am, dar mult mai puţin ca înainte.

– Când ai avut-o pe ultima?

– Acum o săptămână, când mă uitam la televizor.

O dată pe lună, specialiştii de la Eagle veneau la Madrid ca să-i facă un test secret: analiză a sângelui şi a urinei, radiografii, teste psihologice, un lung interviu… Ea se supunea. Nu-i dădeau întâlnire într-o clinică, ci într-un apartament de pe strada Príncipe de Vergara, anodin mobilat. Analizele şi radiografiile şi le făcea în săptămâna prealabilă, la cabinetul unui medic particular, iar specialiştii aveau deja rezultatele când o întâlneau. Întâlnirile o oboseau foarte mult, pentru că durau aproape întreaga zi (texte psihologice dimineaţa, interviul după-amiaza), obligând-o să-şi întrerupă

cursurile, dar se obişnuise, şi chiar avea nevoie de ele; cel puţin, se putea sta de vorbă cu ei.

Specialiştii atribuiau coşmarurile efectelor reziduale ale Impactului. Afirmau că şi alţi membri ai echipei păţeau la fel, explicaţie care, spre surprinderea ei, o liniştea.

Nu mai vorbise cu niciunul dintre colegi, nu numai pentru că se angajase să n-o facă, ci şi pentru că renunţase să-i mai urmărească. Dar colecţionase ştiri răzleţe în decursul anilor. De pildă, ştia că Blanes, retras la Zürich, nu dădea semne de viaţă în lumea ştiinţifică; se zvonea că era foarte afectat de cancerul vechiului său mentor, Albert Grossmann. În ceea ce o privea pe ea, pe Marini şi pe Craig, ar fi putut să-i înghită pământul, deşi auzise că Marini nu mai ţinea cursuri. După ultimele ei informaţii, Jacqueline Clissot şi Reinhard Silberg se retrăseseră şi ei din zona academică, iar Clissot, mai exact, era „bolnavă” (dar nimeni nu părea să ştie ce boală avea). Cât despre Nadia, îi pierduse urma de tot. Ea însăşi…

– Eşti tot mai bine, Elisa. Îţi dau o veste bună: de la anul, vizitele noastre vor fi bimestriale. Te bucuri?

– Da.

– Crăciun fericit, Elisa. Fie ca anul 2012 să-ţi aducă tot ce-i mai bun.

Ei bine, iat-o aici, într-o noapte de decembrie, îmbrăcată în halat şi în dantelele de la Victoria’s Secret, pregătindu-se să mănânce *escalivada,* ca să cineze înainte de a se dedica „jocului” de-a Domnul Ochi Albi şi ascultând deodată vocea trecutului său.

Exista o fotografie. În ea, un bărbat încă tânăr, dar foarte slab, cu o barbă cenuşie rară şi ochelari cu montura de sârmă, stătea lângă o femeie

frumoasă, deşi cu faţa rotundă, care ţinea în braţe un copil cu păr ciufulit şi blond, de vreo cinci ani. Din nefericire, copilul moştenise faţa rotundă a mamei. Mama şi copilul zâmbeau nestânjeniţi (copilului îi lipseau câţiva dinţi), iar bărbatul era serios, parcă forţat să pozeze ca să nu supere pe nimeni. Fuseseră fotografiaţi într-o grădină; în spate, era o casă.

Privind fotografia, îşi închipuia felurite scene. Cu siguranţă, ştirea nu dădea asemenea detalii, iar ea ştia că le inventa propria fantezie, aşa cum inventa şi vorbele perverse ale Domnului Ochi Albi, dar chiar şi aşa scenele îi apăreau în conştiinţă ca nişte fotografii făcute cu bliţul.

„I-au scos ochii. I-au tăiat organele genitale. I-au amputat braţele şi picioarele. Copilul văzuse totul. Îl obligaseră să privească. «Uite ce-i facem tatălui tău. Acum îl recunoşti pe tata?»”

Stătea pe covor, în faţa televizorului, cu picioarele ghemuite, aproape acoperite cu halatul, parcă pregătind poziţia lotusului. Dar nu folosea televizorul, ci tastatura pentru internet, incorporată în receptor. Pagina era a unui canal britanic de ştiri de ultimă oră. Era singurul unde apăruse, îi spusese Nadia, poate pentru că era un eveniment recent.

– Ce oroare, bietul Colin. Dar…

S-a oprit, căci nu voia să mai adauge: „Dar nu pricep de ce mă suni cu trei zile înainte de Crăciun, ca să-mi spui aşa ceva”.

– Ştirea nu specifică unele lucruri, care i-au fost însă povestite lui Jacqueline, a spus Nadia din difuzorul telefonului fără fir. Pe soţia lui Colin au găsit-o în zori, alergând pe şosea şi ţipând. Aşa au aflat că s-a petrecut ceva. Pe copil l-au găsit în grădina din spatele casei: fusese lăsat toată noaptea la voia întâmplării, suferea de hipotermie. Asta nu înţeleg, Elisa. De ce şi-a părăsit copilul mic în casă şi n-a sunat nici poliţia, nici pe nimeni altcineva. *Ce s-a întâmplat acolo?*

– Spun că nişte bărbaţi i-au ameninţat. Criminali periculoşi, foşti deţinuţi. Erau drogaţi şi voiau bani. Poate că ea a putut să fugă.

– Lăsându-şi fiul în casă?

– Poate au obligat-o atacatorii lui Colin. Ori a intrat în panică. Ori a înnebunit. Anumite experienţe pot… pot…

„Sânge peste tot: pe tavan, pe pereţi, pe podea. Copilul în grădină, părăsit. Mama fugind pe marginea şoselei. Ajutor, vă rog! Ajutor! Mi-a intrat o umbră în casă! O umbră care vrea să ne devoreze! Nu-i văd chipul, doar gura! Şi e ENOOOOOORMĂĂĂĂ!”

– Lui Jacqueline i s-a spus că în jurul casei sunt soldaţi.

– Ce?

– Soldaţi, a repetat Nadia. Nimeni nu ştie ce fac acolo. Poliţişti îmbrăcaţi civil, dar şi soldaţi, personal sanitar, mascaţi… Ferestrele au fost blocate şi nu te poţi apropia nici la un kilometru. Totul s-a agravat după ce s-a tăiat lumina. Aseară a fost o pană de curent lângă Oxford. Şi încă mai e. Se spune că din cauza unui scurtcircuit la uzina care alimentează oraşul. Îţi aminteşte ceva, Elisa?

„A intrat în beznă, bradul s-a stins. S-au stins becurile care înconjurau ciorăpelul copilului, unde Moş Crăciun urma să-şi lase cadourile în noaptea de 24. Familia Craig era acasă, bezna a pătruns ca un ciclon.

Mai era viu când îi smulgeau chipul. Copilul a văzut totul.”

– Pentru Rosalyn s-au stins luminile staţiei ştiinţifice, pentru Cheryl Cross cele din cămară. Mai e un amănunt la care nu ne-am gândit, Elisa: luminile din baia lui Rosalyn, a mea şi a ta. Îţi aminteşti? Toate am avut acelaşi vis şi la toate trei ne-au tăiat lumina din baie.

„Coincidenţe… Am să-ţi mai povestesc o coincidenţă…”

– Nu putem să tragem concluzii din aşa ceva, Nadia. Fizica nu face legături între vise şi energia electrică.

– Ştiu! Dar teama nu depinde de logică. Raţionezi mult, mă linişteşti cu logica ta, dar, când m-a sunat Jacqueline ca să-mi spună de Colin, eu… M-am gândit că… povestea de pe insulă nu s-a terminat încă.

Un suspin.

– Nadia…

– Acum i-a venit rândul lui Colin… ca mai înainte lui Rosalyn, lui Cheryl şi lui Ric… Dar e *acelaşi lucru,* şi tu ştii asta.

– Nadia, pentru Dumnezeu! Ai uitat? Ric Valente e vinovat pentru tot. Acum e mort.

A urmat o tăcere. Vocea Nadiei s-a auzit ca un geamăt:

– Chiar crezi că *el* a omorât-o, Elisa? Chiar crezi asta!

„Nu, nu cred.” S-a decis să nu răspundă. Şi-a masat pulpele goale. Numerele care clipeau pe ecranul televizorului indicau că mai era doar o oră până la „sosirea” *lui.* „Jocul” era un ritual pe care nu-l putea amâna, o deprindere, aşa cum îţi muşti unghiile. Nu trebuia decât să-şi scoată halatul şi să aştepte. „Trebuie să închid.”

– Am mai vorbit cu Jacqueline despre ceva. Schimbarea tonului prietenei sale a alarmat-o. Spune-mi ceva. Spune-mi-o cu toată sinceritatea, cu inima deschisă. *Spune-mi că nu-i adevărat că tu… tu te… te pregăteşti… pentru el.* Ea asculta, nemişcată pe covor. Elisa, spune-mi, pe tot ce ai mai scump, pe vechea noastră prietenie. Ţi-e ruşine? Şi mie, tare de tot. Dar ştii ce? Frica, Elisa! *Frica mi-e mai mare ca ruşinea!* Ea asculta: nu putea nici să se clintească, nici să se gândească, nu făcea decât să asculte acele vorbe. Lenjerie specială, vreau să spun, provocatoare, întotdeauna neagră. Poate îţi plăcea şi înainte s-o foloseşti ori poate nu, dar acum o foloseşti *foarte frecvent,* e

adevărat? Uneori nu-ţi pui nimic. Spune-mi că nu-i adevărat că uneori ieşi pe stradă fără lenjerie, deşi n-ai avut nicicând asemenea obiceiuri. Şi noaptea, nu visezi…?

Nu, ceea ce insinua Nadia nu era adevărat. „Jocurile” ei erau o simplă fantezie, fireşte. Puteau fi influenţate de unele experienţe neplăcute de acum şase ani, dar nu erau decât fantezii, la urma urmei. Faptul că Nadia s-ar „juca” într-un mod asemănător ori că pe Craig îl asasinaseră în noaptea anterioară n-avea nicio legătură cu ea. Niciuna, absolut niciuna.

– Ştii cum e acum viaţa lui Jacqueline? a continuat Nadia. Ştiai că şi-a părăsit *familia* acum patru ani, Elisa? Soţul şi fiul. Chiar şi profesia. Vrei să ştii cum a fost viaţa ei începând de atunci? Dar a mea? Nadia plângea deschis. Să-ţi spun tot ce fac? Vrei să afli cum trăiesc şi ce fac *singură?*

– N-ar trebui să vorbim, Nadia, a întrerupt-o Elisa. Avem interviuri lunare. La ele poţi…

– Ne mint, Elisa! Ştii că ne înşală de ani de zile!

„Dacă el vine şi nu eşti pregătită… Dacă nu-l satisfaci cum trebuie…”

S-a uitat la burtiera ecranului, care indica fazele unei luni albe, aproape spectrale. „Albă ca ochii albi.” A trecut-o un fior, făcând-o să dârdâie sub halat, sub pieptănătura costisitoare de la coafor, sub machiaj. „Dar e absurd. E un joc. Pot să fac ce-am eu chef.”

– Elisa, sunt foarte speriată!

A luat decizia imediat.

– Nadia, mi-ai spus că eşti în Madrid, da?

– Da. O prietenă mi-a lăsat apartamentul ei de Crăciun. Dar plec chiar vineri, îmi petrec Ajunul la Sankt Petersburg, cu părinţii.

– Păi, foarte bine. Vin să te iau, ca să cinăm într-un restaurant bun. Ce zici? Fac cinste.

A auzit un chicotit. Nadia tot se mai hlizea cu transparenţa cristalină de la început.

– De acord.

– Dar cu o condiţie: să-mi promiţi că nu vorbim despre lucruri neplăcute.

– Îţi promit. Îmi doresc tare mult să te văd, Elisa!

– Şi eu. Unde stai?

A deschis harta oraşului pe computer. Apartamentul era în cartierul Moncloa, putea ajunge în jumătate de oră.

Când şi-au spus la revedere, a stins televizorul, a pus *escalivada* neatinsă în frigider şi s-a dus în dormitor. După ce şi-a scos lenjeria intimă, destinată „jocului", şi a pus-o în şifonier, a şovăit niţel, căci practic nu-şi schimba niciodată planurile când simţea nevoia să-l „primească". („Dacă el vine şi nu eşti pregătită… Dacă nu-l satisfaci cum trebuie…") Dar telefonul pe care îl primise şi teribila veste despre Colin îi ridicaseră nişte întrebări stranii, care aveau nevoie de răspunsuri.

A ales un sutien şi o pereche de chiloţi bej, un jerseu şi nişte blugi.

Se va duce s-o vadă pe Nadia.

Avea multe de vorbit cu ea.

23

Lumina a apărut după ce a clipit. Venea de la o bară groasă, fluorescentă, din partea de sus a oglinzii de la chiuvetă, şi dezvăluia fiece colţ, fiece fisură a faianţei portocalii. Dar Nadia Petrova a aprins şi o lampă portabilă cu bec de cinci waţi şi acumulator, pe care a pus-o pe un taburet, lângă duş. Nu călătorea niciodată fără asemenea lămpi, şi mai avea şi trei lanterne pregătite în valiză.

Se bucura că o chemase pe Elisa, cu toate că nu-i fusese uşor s-o facă. Deşi adevăratul motiv pentru care acceptase invitaţia Evei, stăpâna casei, fusese dorinţa de a-şi reîntâlni vechea prietenă, era de o săptămână la Madrid şi încă nu se hotărâse să-

i telefoneze, decât după ce aflase de moartea lui Colin Craig. Tot mai avea îndoieli. „N-ar fi trebuit. Ne-am luat angajamentul să nu vorbim între noi.” Vina era totuşi atenuată de situaţia de urgenţă. Dacă înainte voia să reia o prietenie, acum avea nevoie de prezenţa Elisei, de sfaturile ei. Voia să-i audă părerea, mereu liniştitoare, despre ceea ce trebuia să-i povestească.

O explicaţie logică: de asta avea nevoie.

S-a dus în camera ei, unde lumina rămăsese aprinsă, la fel ca în restul casei. Evei avea să-i pară rău la sfârşitul lunii, dar se gândise să-i dea nişte bani. Cu doi ani în urmă, în clădirea pariziană unde locuia, avusese loc o pană de curent care o îngrozise. Rămăsese împietrită, ghemuită pe podea toate cele cinci minute cât durase avaria. Nici măcar nu putuse să strige. De atunci, ţinea lângă ea felurite lămpi portabile şi lanterne. Ura întunericul.

S-a dezbrăcat. A deschis şifonierul şi s-a privit în oglindă.

Oglinzile o speriau încă de mică. Când se privea, se gândea mereu că avea să apară cineva în spatele ei, o fiinţă neaşteptată, al cărui cap se zărea peste umărul ei, care nu se putea vedea decât acolo, în apele oglinzii. Dar, desigur, teama n-avea niciun fundament.

Nici acum nu a văzut altceva: pielea lăptoasă, sânii mici, sfârcurile de un roz spălăcit. Imaginea dintotdeauna. Ori nu „dintotdeauna”, dar cu schimbările obişnuite. Schimbări pe care ştia deja că le împărtăşea şi Jacqueline, poate că şi Elisa.

Şi-a ales hainele, s-a uitat la ceas. Mai avea vreo douăzeci de minute, cât să facă un duş şi să se aranjeze. S-a dus dezbrăcată în baie, întrebându-se ce părere avea Elisa despre schimbările din înfăţişarea ei.

Ce va crede, bunăoară, de părul ei lung, vopsit negru.

A hotărât să ocolească pe M30, gândindu-se că, traversând Madridul cu patru zile înainte de Crăciun şi la ora aceea, risca să nimerească într-un ambuteiaj înspăimântător. Dar când a ajuns la bulevardul Ilustración, s-a oprit în faţa unor puternice lumini de frână. Toate ghirlandele roşii ale podoabelor de Crăciun păreau aruncate pe asfalt. A blestemat printre dinţi şi, odată cu blestemul, a sunat telefonul mobil.

S-a gândit: „E Nadia”. Şi imediat: „Nu. Nu i-am dat numărul mobilului”.

Avansând milimetric prin mulţimea maşinilor care mergeau şontâc-şontâc, a scos telefonul şi a răspuns.

– Salut, Elisa.

Emoţiile aleargă foarte repede prin noi. Şi nu sunt singure: prin circuitele noastre cerebrale trec milioane de date pe secundă, fără să se producă niciun ambuteiaj, asemenea celui în care se afla acum maşina Elisei. Cât ai clipi, emoţiile ei au parcurs un itinerar considerabil: de la indiferenţă la uimire, de la uimire la bucuria subită, de la bucurie la nelinişte.

– Sunt în Madrid, a explicat Blanes. Sora mea locuieşte la El Escorial, am să-mi petrec zilele astea cu ea. Voiam să te felicit de sărbători, sunt ani de zile de când n-am mai vorbit. Şi a adăugat, vesel: Te-am sunat acasă, dar mi-a răspuns robotul. Mi-am amintit că lucrezi la Alighieri, aşa că l-am sunat pe Noriega, el mi-a dat numărul mobilului tău.

– Mă bucur mult să te aud, David, a spus sincer.

– Şi eu pe tine. După atâţia ani…

– Cum îţi merge? Eşti bine?

– Nu mă plâng. Aici, la Zürich, am o tablă şi câteva cărţi. Sunt fericit. A urmat o clipă de şovăială, a presupus ce-avea să spună, chiar înainte de a-l auzi. Ai aflat de bietul Colin?

Au vorbit în linii mari despre tragedie. L-au îngropat pe Craig în zece secunde de fraze

politicoase. În decursul lor, maşina Elisei abia de-a înaintat câţiva metri.

– Reinhard Silberg m-a sunat de la Berlin ca să-mi spună, a comentat Blanes.

– Mie mi-a spus Nadia. Ţi-o aminteşti pe Nadia, nu-i aşa? E şi ea la Madrid, în vacanţă. Stă la o prietenă a ei.

– A, ce bine! Cum îi merge iubitei noastre paleontologe?

– A renunţat la profesie de mulţi ani. Elisa şi-a dres glasul. Spune că o obosea mult. „Ca şi pe Jacqueline şi pe Craig.” A făcut o pauză, gândurile o zăpăceau. Blanes tocmai îi spusese că acesta din urmă ceruse o întrerupere temporară la universitate. Şi-a găsit ceva de lucru la un departament de studii slave sau ceva de genul ăsta, la Sorbona. Spune că norocul ei e că ştie limba rusă.

– Înţeleg.

– Am vorbit să ne vedem astă-seară. Mi-a spus că-i… speriată.

– Deja.

Acel „deja” i-a sunat ca şi cum pe Blanes nu numai că-l intriga starea Nadiei, dar se şi aştepta la asta.

– Unele detalii despre ceea ce i s-a întâmplat lui Colin i-au trezit amintiri, a adăugat ea.

– Da. Reinhard mi-a povestit ceva.

– E o coincidenţă nefericită, nu?

– Fără îndoială.

– Oricât mă gândesc, nu cred în posibilitatea unei legături cu… ceea ce ni s-a întâmplat. Tu ce zici, David?

– Asta-i în afara oricărei discuţii, Elisa.

„Soţia lui Colin Craig fuge îngrozită pe marginea şoselei, poate în halat ori cămaşă de noapte. A văzut cum i-au atacat şi i-au torturat sălbatic soţul, cum i-au răpit fiica, dar ea a izbutit să fugă, şi acum cere ajutor.

Asta-i în afara oricărei discuţii, Elisa.”

– Mă întreb, a zis Blanes pe alt ton (melodia de „schimbare a temei”), dacă ţi-ar face plăcere să ne vedem într-o zi. Înţeleg că e o perioadă foarte agitată, dar poate ne întâlnim la o cafea. A pufnit în râs. Ori, mai curând, a făcut zgomote care sugerau: „Râd”. Ar putea veni şi Nadia, dacă are chef.

Deodată, Elisa a crezut că înţelegea sensul ultim al telefonului dat de Blanes, care se agita în spatele acelui decor.

– Adevărul e că planul mă atrage. „Planul” era o expresie cu dublu sens, a considerat. Mâine, joi, de pildă?

– Perfect. Sora mea mi-a lăsat maşina, aş putea trece să te iau la şase şi jumătate, dacă îţi convine. Apoi alegem locul.

Vorbeau pe un ton indiferent. Erau doi prieteni care, după ce nu se văzuseră ani la rând, îşi dădeau întâlnire într-o după-amiază oarecare. Dar ea a captat toate datele. „Ora: şase şi jumătate. Locul: nu-l decidem prin telefon. Motivul: acesta e în afara oricărei discuţii.”

– Spune-mi unde te pot găsi, a cerut ea. O întreb pe Nadia şi te sun. „Exemplu de motiv: un copil de cinci ani îngheţat în grădina casei lui, cu gura şi cu ochii acoperiţi de zăpadă, aşteptându-şi zadarnic părinţii, fiindcă mama s-a dus să ceară ajutor, iar tata e în casă, dar acum e ocupat.

Alte exemple: soldaţi şi întreruperi de curent. Desigur, avem multe motive.”

– De acord, Elisa. Sunaţi-mă când vreţi. De obicei, mă culc târziu.

Pe şoseaua care ducea spre Pardo[11], traficul e mai fluid. Elisa şi-a luat rămas-bun de la Blanes, a pus la loc telefonul mobil şi a schimbat viteza. Brusc, era grăbită să o întâlnească pe Nadia.

Făcea întotdeauna duş, cu gândul că avea să moară.

În ultimii ani, teama dobândise o forţă vertiginoasă, simplul fapt de a sta goală sub ploaia

călduţă şi continuă i se părea mai curând o dovadă de curaj decât o nevoie igienică. Nu fiindcă n-ar fi fost obişnuită să stea singură (la urma urmei, aşa trăia la Paris), ci din contră: credea ori bănuia, ori intuia că niciodată nu era *total* singură.

Chiar când nu era nimeni lângă ea.

„Nu fi proastă. Ţi-a spus deja Elisa: cele întâmplate lui Colin Craig sunt oribile, dar n-au nicio legătură cu New Nelson. Nu te mai gândi la asta.” S-a frecat pe braţe. Apoi şi-a săpunit pântecele şi pubisul epilat. În urmă cu mulţi ani, îşi epilase complet şi definitiv axilele şi pubisul.

La început crezuse că era un capriciu banal, chiar se distrase păstrându-le astfel, deşi nimeni n-o încurajase, şi niciuna dintre surorile ei n-ar fi îndrăznit să facă aşa ceva. Apoi n-a mai ştiut ce să creadă. Când cumpărase lenjeria neagră (care nu-i plăcuse niciodată, şi o şoca foarte tare pe trupul ei *aproape* albinos) ori când hotărâse să-şi vopsească părul, atribuise şi aceste fapte fanteziilor ei ascunse. Bănuia că erau rodul unor experienţe neplăcute. În orice caz, era viaţa ei privată.

Ori aşa credea. Până când, într-o după-masă, stătuse de vorbă cu Jacqueline.

În primele luni după ce se întorsese din New Nelson, încercase fără succes să reia legătura cu vechea ei profesoară. Sunase la universitate, la laborator, chiar şi la ea acasă. Mai întâi, aflase că Jacqueline fusese „rănită” pe insulă. Apoi i-au spus că ceruse o întrerupere pe perioadă nedeterminată a activităţii din universitate. Tehnicienii de la Eagle îi reproşaseră că telefona, amintindu-i că îi era interzis să comunice cu alţi participanţi la proiect din raţiuni de securitate. Asta n-a făcut decât s-o irite şi starea i s-a înrăutăţit. Atunci au schimbat tactica: îi dădeau veşti despre Jacqueline aproape lunar. Profesoara Clissot era bine, deşi nu mai profesa. Mai târziu, a aflat că divorţase. Scria cărţi, era o femeie independentă, hotărâse să-şi schimbe viaţa.

Nadia sfârşise prin a accepta că nu avea s-o mai vadă vreodată. La urma urmei, şi ea îşi schimbase cursul vieţii.

Până în acea după-amiază, cu câteva ceasuri în urmă, când telefonul ei mobil sunase şi aflase că „mersul” vieţii lui Jacqueline şi al ei (poate că şi al Elisei) erau foarte asemănătoare: singurătate, angoasă, obsesia aspectului îngrijit, unele fantezii legate de…

Nici măcar nu-şi mai amintea care dintre ele spusese prima vorbă despre *el* şi ceea ce le „obliga” să facă. O regulă primordială a fanteziilor ei era interdicţia de a vorbi despre toate acelea cu cineva. Dar observase la Jacqueline o şovăială, o nelinişte (similară cu a Elisei după aceea) şi faptul o determinase să mărturisească… Ori poate că totul se datora veştii despre moartea lui Colin Craig, care, într-un fel, fisurase zidul tăcerii. Cu fiecare vorbă nouă care se filtra prin el, înţelegeau că le unea acelaşi coşmar.

„Dar e posibil să existe o explicaţie psihologică. Un tip de traumă pe care am suferit-o pe insulă. Nu te mai gândi.”

Pe bucăţile portocalii de faianţă din cabina de duş, se perinda un şir de păsări colorate, pictate pe ceramică. Nadia s-a uitat la ele ca să-şi distragă atenţia, în vreme ce cu mâna stângă se spăla pe spate.

„Nu te mai gândi. Trebuie…”

Luminile s-au stins atât de dulce şi de neaşteptat, încât aproape că a continuat să vadă păsările, când a învăluit-o negura.

Era aproape de Moncloa. Dar neliniştea îi sporise. Avea chef să claxoneze, cerând să i se facă loc, să apese pe acceleraţie. Pe neaşteptate, se simţea foarte îngrijorată.

Era incredibil, dar avea certitudinea stranie că era vital să se grăbească.

A respirat uşurată, văzând că edificiul părea liniştit. Dar normalitatea o copleşea. A găsit un loc de parcare, a intrat în clădire şi a urcat scara în goană mare, crezând că se întâmplase ceva rău.

Dar i-a deschis uşa chiar Nadia, surâzătoare. Toată neliniştea de gheaţă de pe drum s-a topit în căldura salutului. Nu s-a putut abţine să nu plângă de bucurie, îmbrăţişându-şi prietena cu putere. Apoi s-a depărtat şi s-a uitat pe îndelete la ea.

– Ce mama naibii ţi-ai făcut la păr?

– L-am vopsit.

Era foarte machiată, frumoasă, elegantă. Mirosea a parfum. A condus-o pe Elisa într-un salon primitor şi luminos unde într-un colţ se vedea un brad împodobit. I-a propus să bea ceva înainte de a ieşi la cină. Elisa a acceptat o bere. Nadia a adus pe o tavă două pahare pline cu spumă, a pus tava în centru şi s-a aşezat în faţa Elisei, spunând:

– Adevărul e că-mi pare rău că te-am deranjat. Sunt o proastă, Elisa. Nu trebuia să te fi chemat.

– Pentru mine n-a fost niciun deranj, din contră. Voiam să te văd.

– Păi, iată-mă. Nadia s-a aşezat picior peste picior, dezvăluind crăpătura fustei mini şi jartiera neagră a ciorapului. Era foarte sexy. Elisa a observat că vorbea o spaniolă perfectă, fără niciun fel de accent. Era gata să i-o spună, când Nadia a adăugat: Sincer vorbind, m-am gândit că te-am obligat să vii.

– Cum ai putut să crezi aşa ceva?

– Păi, de şase ani nici măcar n-ai încercat să mă contactezi. Ai fi putut s-o faci, ştiai că locuiesc la Paris. Dar poate că nu te mai interesam.

– Nici tu nu m-ai sunat… s-a apărat ea.

– E adevărat, nu mă băga în seamă. Am trăit foarte singură în acest răstimp. Brusc, vocea i-a devenit mai dură. Foarte singură. Interesată *să-i plac.* Îngrijindu-mă *pentru el.* Pentru că ştii *cât* ne doreşte…

– Da, chiar ştiu.

Ultima frază o copleşise, nelăsând-o să se supere pentru reproşurile nevoalate ale prietenei. „Are dreptate: am plecat de acasă fără să-l aştept cum se cuvenea.” S-a ridicat, îngrijorată, plimbându-se puţin prin odaie şi vorbind.

– Îmi pare cu adevărat rău, Nadia. Mi-ar fi plăcut să rămânem în legătură, îţi jur, dar mi-era frică. Ştiu perfect că *el* vrea să-mi fie *frică.* Asta îi *place,* şi, fiindu-mi frică, îi fac o plăcere. Nu cred că am făcut ceva rău: îmi continui munca, ţin cursuri, încerc să uit, mă pregătesc *să-l primesc.* Te asigur că încerc s-o fac cât mai bine cu putinţă. Dar am senzaţia că mă blochez undeva şi aştept. Ce? Nu ştiu. Tocmai senzaţia aşteptării nu pot s-o suport. Nu ştiu dacă mă înţelegi. S-a întors spre Nadia. Nu ţi se întâmplă ca…

Nadia nu mai era pe sofa. Nici în alt loc din salon.

Atunci s-au stins toate luminile, inclusiv cele din brad. Nu şi-a făcut griji prea mari: era, fără îndoială, un scurtcircuit la uzina care alimenta oraşul. În orice caz, ochii au început să i se obişnuiască treptat cu întunericul. A traversat încăperea pe pipăite, a distins începutul unui coridor.

A strigat-o pe Nadia, dar nu s-a simţit bine auzindu-şi ecoul propriei voci. A înaintat câţiva paşi. Brusc, sub pantof i-a scrâşnit ceva. Sticlă. O minge a trecutului făcută fărâme? Mingea trecutului *ei?* S-a uitat în sus şi i s-a părut că lampa din tavan era o mâzgăleală neagră. Iată explicaţia întreruperii de curent.

Mai liniştită, a înaintat pe coridorul întunecat, până a ajuns la un soi de răscruce: o uşă deschisă la stânga, alta închisă la dreapta, ultima cu geam mat. Poate că dădea în bucătărie. S-a întors spre cea din stânga şi a împietrit.

Nu era închisă, ci smulsă. Balamalele, acoperite cu praf ori cu talaş, ieşeau din cadru ca nişte cuie

răsucite. Dincolo de ea, bezna era perfectă. A intrat.

– Nadia?

N-auzea nimic, cu excepţia propriilor paşi. La un moment dat, stomacul i s-a lovit de o margine boantă. O chiuvetă. Era într-o baie. A mers înainte. Baia era imensă.

A înţeles deodată că nu era nicio baie, nicio casă. Duşumeaua era din ceva gros, ca ţărâna. A întins o mână, a atins un perete, parcă acoperit cu praf. S-a lovit de ceva, a auzit un plescăit, s-a lăsat jos. Era ceva alb, poate o bucată dintr-o canapea stricată. Acum distingea, risipite în jur, alte fragmente de mobile stricate. Era foarte frig, abia de simţea mirosurile; doar unul, subtil, dar persistent: un amestec de cavernă şi de trupuri, carne şi peşteri împreună.

Acela era locul. *Acolo* era. Ajunsese.

A înaintat prin solitudinea distrusă, dând de alte mobile făcute bucăţi.

Atunci şi-a dat seama. Nu erau mobile.

Fără să se poată abţine, un şiroi cald i s-a prelins pe coapse, formând o baltă la picioare. Voia să vomite, dar nodul din gât o împiedica să scoată lucruri ori vorbe. A simţit o ameţeală. Când a întins mâna să se sprijine de perete, a înţeles că ceea ce luase drept praf era substanţa groasă şi umedă din ţărână. Umplea fiece crăpătură, fiece cotlon, a crezut chiar că părţi din acel lucru atârnau din tavan ca pânzele de păianjen.

În cale i se ridicase alt perete; a fost uimită să vadă că se putea căţăra pe el. Dar era pe podea, deşi nu-şi amintea să fi căzut. S-a ridicat şi a rămas în genunchi. Şi-a frecat braţele, simţindu-şi pielea. Probabil că undeva, pe drum, îşi scosese hainele, dar nu ştia de ce. Poate că-i fusese silă să nu şi le murdărească.

Deodată, a ridicat capul şi a văzut-o.

Nu i-a fost greu s-o recunoască, în ciuda întunericului: îi distingea buclele albe (deşi îşi

amintea că înainte erau negre) şi conturul siluetei. Imediat a observat că Nadiei i se întâmpla ceva curios.

Rămânând tot în genunchi (nu voia să se ridice, ştia că *el* o privea), a întins mâinile: n-a observat nici cea mai mică mişcare a acelor picioare de marmură, dar nici n-a avut senzaţia că era paralizată. Pielea continua să-i fie călduţă. Ca şi cum sub carnea Nadiei n-ar fi fost nimic ce se putea mişca.

Subit, un pumn ca de nisip i-a căzut în ochi. A lăsat capul jos şi s-a frecat. Ceva i-a atins părul. A ridicat iar faţa, un cocoloş i s-a lovit de gură, făcând-o să tuşească.

A fost conştientă de oribilul adevăr: trupul Nadiei se micşora, parcă făcut din vată de zahăr, iar ea, atingându-l, provocase o avalanşă. Pometii, ochii, părul, pieptul, totul se desprindea cu zgomotul pe care îl face vântul când mătură zăpada.

A vrut să fugă de grindina din care era alcătuită carnea Nadiei, dar a descoperit că nu putea. N-o lăsa avalanşa enormă, o să rămână îngropată, o să se sufoce…

Atunci, ridicându-se din spatele figurii care se prăbuşea, a apărut *el.*

– Auziţi, doamnă!

– Pare drogată…

– De ce nu anunţă nimeni poliţia?

– Doamnă! Vă simţiţi bine?

– Puteţi să daţi la o parte maşina, vă rog? Încurcă traficul!

Alte chipuri înaintau şuşotind, dar Elisa se uita mai ales la bărbatul care ocupa peste două treimi din fereastră şi la tânăra cu care acesta împărţea restul geamului. Mai rămânea parbrizul, unde începeau să aterizeze picături mici de ploaie nocturnă.

A înţeles imediat situaţia: oprise în faţa unui semafor pe roşu, deşi doar Dumnezeu ştia câte culori verzi şi roşii se schimbaseră înainte de a se trezi. Fiindcă intuia că adormise în maşină, visase că o vizita pe Nadia, şi tot restul, inclusiv (din fericire, era un vis) oribila descoperire a trupului ei. Dar nu, nu adormise: şi-a dat seama simţind materialul ud al pantalonilor şi mirosul de urină. Suferise o „deconectare”, un „somn de veghe”. O mai păţise şi altă dată, dar era întâia oară că i se întâmpla în afara casei şi că făcea pipi pe ea.

– Îmi pare rău… a spus năucită. Îmi pare rău, scuzaţi-mă!

A dat din mână într-un gest de scuză, iar bărbatul şi femeia s-au depărtat, satisfăcuţi. Oglinda retrovizoare reflecta un şir lung de maşini înfuriate, care se străduiau să mişte obstacolul reprezentat de ea. S-a grăbit să pună mâna pe volan, a accelerat. „Tocmai la timp”, şi-a zis, observând într-o oglindă laterală o vestă fosforescentă sub o geacă de piele închisă la culoare: asta-i mai trebuia, un poliţist care s-o ia la întrebări.

Era deja în Moncloa, dar traficul intens din noaptea agitată de Crăciun şi propria dorinţă de a ajunge păreau să se fi aliat ca s-o facă să întârzie. La un moment dat, a oprit în mijlocul unei străzi cu sens dublu, în urletele frenetice ale claxoanelor şi ale sirenelor de departe. Burniţa, ceea ce înrăutăţea situaţia. A întors volanul maşinii Peugeot spre trotuar. Nu era niciun loc liber, dar a oprit pe banda a doua, şi-a lăsat maşina şi a început să fugă pe trotuar, ţinându-şi geanta de curele, ca pe un căţeluş.

Era atât de îngrozită, că propria groază o înspăimânta şi mai abitir, ceea ce-o făcea tot mai mare, ca într-un joc al mizelor, unde sumele minuscule deveneau enorme, din cauza contribuţiei unui număr infinit de jucători. Stătea

cu gura uscată deschisă: doar burniţa i-o uda pe dinăuntru.

„Nu i s-a întâmplat nimic. A fost una dintre crizele tale. Ei nu i s-a întâmplat nimic…”

A oprit de două ori, a citit plăcile de faianţă cu numele străzilor. Se înşelase. L-a întrebat, aproape ţipând, pe un bătrân cu faţa gălbuie care o privea, curios, dintr-o intrare de bloc. Bătrânul nu ştia despre ce stradă vorbea. S-a certat cu o doamnă care ieşea chiar atunci.

Şi a auzit sirena.

L-a lăsat pe bătrân să se certe cu doamna şi a luat-o la fugă.

Nu ştia de ce fugea. Nu ştia unde se ducea, nici de ce trebuia să ajungă atât de grabnic. A alergat, ocolind umbre ascunse în paltoane şi scuturile unor umbrele negre. A fugit atât de repede, că răsuflarea, devenită abur, rămânea în urma ei, după ce îi pălmuia faţa.

Vehiculul era de teren, cu lumini giratorii. Intrând pe străzi, făcea un zgomot infernal. Dar, datorită aglomerării maşinilor, ea reuşea să nu-l piardă din ochi.

Brusc, toată lumea a început să fugă, toate maşinile păreau să aibă lumini pe capotă, toate sirenele şi alarmele începuseră să sune deodată. A găsit strada pe care o căuta, dar era blocată de furgonete negre. În faţa intrării unde locuia Nadia, erau alte furgonete, ambulanţe şi maşini de poliţie. Oamenii cu căşti păreau să aparţină unităţilor antitero şi cereau oamenilor să se retragă.

Embrionul frigului creştea şi îi tropăia în stomac. A înaintat până în primul rând şi a trecut, dar o mănuşă i s-a răsucit pe braţ. Bărbatul care i-a vorbit nu părea om: purta cască şi mască; doar ochii îi păreau vii acolo, ascunşi sub multe straturi de lege şi ordine.

– Doamnă, nu puteţi trece.

– Acolo e prietena mea, a gemut, gâfâind.

– Înapoi, vă rog.

– Dar ce se întâmplă? a întrebat o femeie lângă ea.

– Terorişti, a spus poliţistul.

Elisa încerca să-şi tragă sufletul.

– O prietenă… Vreau s-o văd.

– Elisa Robledo? a auzit deodată. Dumneavoastră sunteţi?

Era alt bărbat, mult mai real. Bine îmbrăcat, cu costum şi cravată, cu părul negru dat cu spumă şi pieptănat pe spate. Un necunoscut, dar Elisa Robledo s-a agăţat de zâmbetul şi de gesturile lui amabile ca de o creangă care ar fi atârnat într-o prăpastie.

– V-am recunoscut, a zis bărbatul, apropiindu-se şi continuând să zâmbească. Doamna poate să treacă, s-a adresat apoi mascatului. Veniţi cu mine, doamnă profesoară, vă rog.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat, aproape fără să-şi recapete respiraţia, mergând pe urma paşilor grăbiţi ai ghidului ei, prin haosul asurzitor de lumini şi radiouri stridente.

– În realitate, nimic. Bărbatul a traversat în faţa portalului, dar n-a intrat. A mers grăbit pe trotuar înainte. Suntem aici doar…

– Cum aţi spus?

Nu înţelesese ultimul cuvânt.

– … Ca protecţie, a repetat bărbatul ridicând glasul. Am venit ca protecţie.

– Atunci, Nadia…?

– Se simte perfect, deşi e foarte speriată. După cele întâmplate cu profesorul Craig, am hotărât că ar fi cel mai bine s-o ducem într-un loc sigur.

Auzindu-l, s-a simţit uşurată. Ajunseseră în celălalt capăt al străzii, bărbatul tot în faţă. O furgonetă era parcată pe trotuar, cu cele două canaturi ale uşi din spate întredeschise. Pentru câteva clipe, Elisa l-a văzut pe bărbat dispărând în spatele lor. I-a auzit vocea:

– Domnişoară Petrova, v-a sosit prietena.

Bărbatul a ieşit iar, s-a dat la o parte, lăsând-o să treacă pe Elisa. Ea s-a apropiat, zâmbind neliniştită.

În furgonetă era alt bărbat, în costum alb, lângă o targă. Aceasta era goală.

O mână i-a acoperit nasul şi buzele, care încă mai zâmbeau.

24

– Şi atunci?

– Am parcat maşina unde am putut, am luat-o la goană.

– Scuză-mă. Înainte nu s-a întâmplat ceva? E adevărat că în maşină ai suferit o „decontectare”?

– Da, cred că da.

– Ce ai văzut? Hai, linişteşte-te. Azi începusem bine… De ce, când ai ajuns la acest punct…?

Era o zi minunată pentru plimbare. Din nefericire, era un patio foarte mic, deşi preferabil odăii. Prin romburile gardului de sârmă, vedea alte garduri de sârmă, iar, în depărtare, plaja şi marea fără sfârşit. O briză oceanică i-a săltat marginea de jos a halatului. Purta un halat de hârtie (pentru Dumnezeu, de *hârtie,* ce cărpănoşi!), dar cel puţin se putea acoperi, iar vântul nu era atât de rece cum crezuse la început. Te obişnuieşti.

Îi spuseseră că pe costa de vest, care nu se putea vedea de aici, erau măslini şi smochini. Oricum, peisajul era deja destul pentru ea: retinele o duruseră în faţa abundenţei de imagini, dar durerea fusese momentană. Izbutise să facă nişte paşi fără să ameţească, deşi până la urmă trebuise să se sprijine de firele metalice. În spatele celui de-al doilea gard, s-a mişcat o păpuşă. Era un soldat, dar, de la distanţă şi cu felul lui de a merge, putea trece drept versiunea acceptabilă a unui android

dintr-un film cu efecte speciale. Purta o armă considerabilă pe umăr şi se mişca de parcă voia să arate tuturor că putea duce greutatea aceea fără probleme.

Deodată, totul s-a întunecat. Schimbarea a fost de aşa natură, încât a crezut că peisajul la care se uita dispăruse şi el. Dar nu era decât un nor care acoperise soarele.

– *Să revenim la momentul în care ai avut viziunea cu trupul Nadiei care se prăbuşea. Îţi aminteşti?*

– *Da.*

– *Ai mai văzut şi altceva? Pe individul căruia îi spui „el”? Unul şi acelaşi cu cel din fanteziile tale erotice?*

– …

– *De ce plângi?*

– …

– *Elisa, aici nu ţi se poate întâmpla nimic rău. Linişteşte-te.*

S-a gândit că ieşise dintr-o infralume, dintr-o peşteră. Îşi amintea de ultimele zile ca de o succesiune de umbre fără legătură între ele.

O dureau articulaţiile, iar pe antebraţe avea urme de înţepături: era plină de acele urme foarte mici, ca de *piercings.* Dar îi explicaseră deja motivul injecţiilor. În starea în care o aduseseră la bază, era obligatoriu s-o sedeze. Îi administraseră mari doze de tranchilizante.

Era 7 ianuarie 2012; îl întrebase data pe tânărul care venise s-o caute în odaie. Purta un costum în dungi şi era foarte simpatic. O informase că era acolo de mai bine de două săptămâni. Apoi o însoţise în salon.

– Nu ştiu dacă aţi aflat că „Dodecanez” înseamnă, în teorie, că trebuie să fie doar douăsprezece insule, spunea tânărul cu voce ciceroniană, în vreme ce parcurgeau culoare ce se blocau inevitabil în câte un punct, cerând carduri de identificare. În realitate, sunt mai mult de

cincizeci. Aceasta e Imnia, cred că aţi mai fost aici. E un centru foarte complex: avem laborator şi heliport. Structura e asemănătoare cu cea a bazelor de care dispune în Pacific DARPA[12] nord-americană. De fapt, colaborăm cu Departamentul comun al Apărării din Uniunea Europeană. Se oprea s-o privească la tot pasul, mereu atent. Vă simţiţi bine? Aveţi ameţeli? Aveţi poftă de mâncare? Vă vom servi ceva imediat, veţi putea cina împreună cu ceilalţi. Aveţi grijă, aici e o treaptă. Colegii dumneavoastră se simt perfect, nu vă faceţi griji. Vă e frig?

Elisa a zâmbit. Nu-i putea fi frig cu vesta de lână peste bluza neagră cu bretele. Şi blugii erau tot negri.

– Nu, mulţumesc, dar… Tocmai am observat că-s hainele mele.

– Da, vi le-am adus de acasă.

Dintr-o încăpere cu uşile deschise, răzbătea labirintul unei muzici baroce, interpretate la pian. Elisa Robledo s-a înfiorat.

– Pe profesorul nostru l-am premiat cu hobby-ul lui favorit. Vă cunoaşteţi cu toţii, aşa că nu mai pierdem timpul cu prezentările.

S-a gândit că afirmaţia era adevărată până la un punct: în privirile încercănate şi trupurile obosite ascunse în halat şi în pijama ori haine de stradă, îi venea greu să-i recunoască pe Blanes, Marini, Silberg şi Clissot, aşa că a presupus că şi ei o să i se întâmple la fel. De fapt, abia dacă s-au salutat. Numai Blanes (care, evident, îşi lăsase barbă) i-a adresat un zâmbet slab, după ce şi-a întrerupt recitalul.

Au mai intrat doi indivizi, iar ea s-a aşezat la o masă lungă din centru. Pe primul nu l-a recunoscut imediat, fiindcă îşi răsese mustaţa, iar părul îi albise de tot. În schimb, pe celălalt l-a recunoscut într-o clipă: părul tuns perie, bărbuţa cenuşie, trupul robust, pe care hainele cădeau foarte prost, privirea intensă şi concentrată, de parcă îl interesau

foarte puţine lucruri, dar pentru fiecare avea o pasiune specială.

– Îi cunoaşteţi deja pe domnii Harrison şi Carter, coordonatorii noştri pentru securitate, a spus tânărul. Nou-veniţii au salutat, dând din cap, iar Elisa le-a surâs. Când toţi au luat loc, tânărul a făcut un soi de reverenţă. În ceea ce mă priveşte, n-am nimic în plus de zis, cu excepţia faptului că sunt încântat să vă primesc aici. Nu ezitaţi, vă rog, să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva înainte de plecare.

După ce tânărul a ieşit, precum şi după câteva secunde de priviri şi de zâmbete, bărbatul cu păr alb s-a întors către ea.

– Doamnă profesoară Robledo, mă bucur să vă revăd. Vă aduceţi aminte de mine, nu-i aşa?

Atunci şi-a amintit. Omul nu-i fusese niciodată simpatic, deşi presupunea că era o nepotrivire de caracter. I-a surâs şi ea, dar şi-a strâns vesta din lână peste rochia uşoară şi s-a aşezat picior peste picior.

– Ei bine, să trecem la ceea ce vă interesează. Paul, ai cuvântul.

Carter părea să-şi ţină discursul în gură ca pe apa clocotită.

– Azi vă veţi întoarce acasă. Asta se numeşte „reintegrare”. Va fi ca şi cum nici n-aţi lipsit: facturile v-au fost plătite; întâlnirile, amânate; treburile urgente, anulate fără niciun prejudiciu, iar rudele şi prietenii, liniştiţi. Datele atât de speciale între care s-a desfăşurat operaţiunea ne-au obligat să recurgem la scuze diferite după caz. A împărţit foi dintr-un mic dosar. Cu acestea puteţi fi la zi.

Ea ştia că maică-sa primise deja, în urmă cu două săptămâni, un mesaj pe robot, în care ea însăşi ori cel puţin „propria voce” se scuza că nu putea petrece Crăciunul la Valencia. La serviciu nu trebuise să ceară nicio învoire: erau în vacanţa legală.

– În numele Eagle Group, dorim să ne cerem scuze pentru că a trebuit să petreceţi sărbătorile astfel. Harrison a zâmbit ca un vânzător care-şi cere scuze pentru o eroare de calcul. Sper să ne înţelegeţi motivele. Deşi ştiu că aţi primit informaţii în ultimele zile, domnul Carter va fi încântat să vă rezume concluziile. Paul?

– N-am găsit dovezi în sprijinul ipotezei că moartea profesorului Craig ar avea legătură cu cele întâmplate la New Nelson, nici cu dumneavoastră, a spus Carter şi a scos alte hârtii din servietă. Cât priveşte sinuciderea Nadiei Petrova, din nefericire, da, credem că are legătură directă cu vestea morţii domnului Craig.

Elisa a închis ochii. Îşi asumase acea groaznică tragedie, dar nu putea să nu se simtă afectată ori de câte ori îi venea în minte. „De ce a făcut-o? De ce m-a chemat şi apoi a făcut asta?” Nu izbutea să-şi amintească bine detaliile legate de telefonul Nadiei, dar îşi amintea, într-adevăr, spaima ei şi ce mare nevoie avea de compania ei.

– De aceea, vă avertizăm să nu luaţi legătura între dumneavoastră, a intervenit Harrison pe un ton mustrător, uitându-se la Jacqueline. Doamnă profesoară Clissot, nu vă acuz de nimic. Aţi făcut ce-aţi crezut corect: aţi sunat-o pe domnişoara Petrova fiindcă aţi fost sunată şi voiaţi să faceţi confidenţe cuiva. Din păcate, aţi ales greşit persoana.

Jacqueline Clissot stătea pe un scaun de la un capăt al mesei. Purta o pijama albastră, de culoarea cerului, un halat, dar, în pofida lor şi a vârstei, era tot strălucitoare. Elisa a observat un detaliu: îşi vopsise părul negru.

– Îmi pare rău, a spus Jacqueline aproape fără glas, lăsând ochii în jos. Îmi pare foarte…

– O, nu vă învinovăţiţi, repet, a zis Harrison. Nu ştiaţi că domnişoara Petrova avea să reacţioneze aşa. Se putea întâmpla oricui. Dar amintiţi-vă de acest lucru, ca să nu se mai repete şi altă dată.

Jacqueline a rămas cu capul plecat, buzele frumoase îi tremurau, ca şi cum nimic din ce-i putea spune Harrison nu-i anula convingerea că merita pedeapsa maximă. Elisei îi era teamă: şi ea făcuse rău, vorbind cu Nadia.

– Am reconstituit cele petrecute. Carter împărţea alte hârtii: fotocopii ale ştirilor din jurnalele internaţionale. Nadia Petrova a vorbit cu doamna profesoară Clissot la şapte seara. Apoi a sunat-o pe doamna profesoară Robledo în jur de zece noaptea. La zece şi jumătate, şi-a tăiat venele de la ambele braţe. A murit pentru că a pierdut mult sânge.

– După ce dumneavoastră i-aţi propus să cinaţi împreună în oraş, a arătat-o Harrison pe Elisa. Iar ea a trebuit să facă eforturi ca să nu plângă…

– Aici sunt informaţii din presă despre ambele cazuri, a arătat Carter, dându-i iar cuvântul lui Harrison, ca doi actori care repetau împreună.

– Fireşte, nu se spune chiar tot. E adevărat că noi am intervenit, dar să vă spun de ce. Când a fost asasinat profesorul Craig, am fost intrigaţi. Am trimis unităţi speciale acasă la el, am început să vă urmărim pe toţi: aşa am ajuns să ascultăm telefoanele pe care le-aţi dat. Domnişoara Petrova era foarte nervoasă, de aceea am ordonat unui agent de-al nostru să se asigure că era bine. Dar, când s-a prezentat la ea acasă, a descoperit că-şi luase viaţa. Am înconjurat zona şi am hotărât să vă aducem pe toţi aici, ca să evităm altă tragedie.

– Metoda n-a fost foarte ortodoxă, dar era o urgenţă.

Harrison a reluat fraza lui Carter:

– Metoda n-a fost foarte ortodoxă, dar o să procedăm astfel, să fie limpede, cu oricare dintre dumneavoastră ori cu toţi, dacă va fi nevoie. I-a privit pe rând. S-a oprit la Elisa, care a lăsat ochii în jos. Apoi la Jacqueline, care nu-l privea. Am fost clar, doamnă profesoară?

Jacqueline s-a grăbit să răspundă:

– Foarte.

– Aţi petrecut o vreme izolaţi, pentru siguranţa dumneavoastră şi a celor care vă înconjoară. Am spus-o de mai multe ori: aţi suferit Impactul. Până nu vom înţelege mai bine ce i se întâmplă unei fiinţe omeneşti când priveşte trecutul, va trebuit să luăm măsuri *categorice* ori de câte ori o va cere situaţia. Presupun că e clar. A privit-o iar pe Elisa, care a încuviinţat din nou. Privirea lui Harrison o înfiora, cu ochii albaştri, care păreau aproape ascuţiţi. Sunteţi oameni culţi, elita elitelor. Sunt sigur că mă înţelegeţi.

Toţi au încuviinţat.

– Dar… aţi luat în consideraţie şi ipoteza că pe Craig îl omorâse o grupare organizată! a sărit deodată Marini.

Tonul lui i-a atras atenţia Elisei: ca şi cum o asemenea posibilitate i se părea de dorit. Avea ochii roşii, iar pleoapa stângă i se zbătea.

– Nu există indicii cu privire la nicio organizaţie, a spus Carter.

– Profesorul Craig a murit de mâna a doi criminali primejdioşi din est, căutaţi de Scotland Yard, a adăugat Harrison. Obişnuiau să intre în case, să-i tortureze şi să-i omoare pe cei pe care îi găseau, şi să ia toate obiectele de valoare. Au fost deja prinşi. A fost o tragedie, dar s-ar fi putut termina aici, dacă n-aţi fi început să vă povestiţi ştirea unul celuilalt, înspăimântaţi, căci domnişoara Petrova n-a putut suporta această tulburare.

– Oricum, nu vă veţi întoarce acasă neprotejaţi, a spus Carter. Vom continua să vă ţinem sub observaţie, cel puţin câteva luni, pentru siguranţa personală. Şi vom continua interviurile cu echipele specializate.

– Şi dacă nu vrem să ne întoarcem? a sărit Marini. Avem dreptul să trăim protejaţi!

– E alegerea dumneavoastră, domnule profesor. Harrison a ridicat din umeri. Vă putem reţine cât doriţi, ca într-un glob, dacă vreţi. Dar nu există

niciun motiv obiectiv pentru aşa ceva. Sfatul nostru e să duceţi o viaţă normală.

Expresia a făcut-o pe Elisa Robledo să strângă din dinţi. Nu ştia sensul vorbelor „viaţă normală”, bănuia că nimeni – cu excepţia lui Carter şi a neruşinatului de Harrison – nu le-o putea explica.

Toţi erau foarte osteniţi; s-au întors în odăile lor după prânz. După-amiază, înainte de-a o duce la avion, i-au înapoiat obiectele personale. A aruncat o privire calendarului de pe ceas: 7 ianuarie 2012.

Peste opt luni, în dimineaţa zilei de 11 septembrie, a primit un mesaj publicitar pe ceasul-calculator. Era planul străzilor din centrul Madridului, cu un ceas în colţul superior. Ceasul era produsul anunţat: un prototip de ceas-calculator de mână, dotat cu un sistem Galileu incorporat, metoda europeană, nouă şi avansată, de localizare prin satelit. Pentru a o demonstra, puteai să deplasezi cursorul pe hartă şi, în locurile semnalate cu un cerc roşu, se ofereau date de localizare şi se auzea o muzică specifică. Sloganul spunea: „Dedicat ţie”. Elisa era gata să-l şteargă, când a zărit un detaliu.

În toate punctele, cu excepţia unuia, se auzea aceeaşi muzică. A recunoscut-o imediat: partita pe care o cânta el întotdeauna. N-avea s-o uite niciodată.

A fost intrigată. A pus cursorul pe singurul punct unde nu se auzea melodia. A auzit alta, tot la pian, dar de astă dată foarte cunoscută. Chiar şi ea o ştia.

Brusc s-a cutremurat. *Dedicat ţie.*

A observat atunci că, punând cursorul în acel punct, ceasul anunţului îşi schimba ora: de la 17.30 la 22.30. Speriată, a hotărât să şteargă mesajul.

În ultimul timp, se speria de orice. La drept vorbind, îşi petrecuse acea vară oribilă transformată într-o cremă de zahăr ars care tremura la orice stimul, capabilă doar să-şi cultive un aspect tot mai spectaculos, să cumpere haine pe

care altădată nu i s-ar fi năzărit să le îmbrace, să spună nu tuturor bărbaţilor care voiau să iasă cu ea (foarte numeroşi şi foarte insistenţi), să se închidă în casă, în dosul obloanelor şi al alarmelor, încercând să trăiască liniştită. Deşi nu fusese cea mai bună dintre vacanţele ei de vară, începuse să-şi revină după oribila experienţă de la Crăciun, şi nu voia să dea înapoi.

După-amiază a primit iar mesajul. L-a şters. L-a primit din nou.

Când a ajuns acasă, a intrat în panică. Mesajul acela, atât de minuţios, de bine pregătit (dacă era vorba despre ce credea ea, şi era sigură că nu greşea), îi trezea amintiri oribile.

Dacă ar fi sunat cineva, oricine, ar fi refuzat. Dar mesajul o atrăgea şi-i repugna totodată: i se părea că-i închidea cercul vieţii. Totul începuse pentru ea cu un mesaj cifrat, poate că totul se putea termina la fel.

A luat o hotărâre.

Ora semnalată era 22:30. Dispunea de aproape două ceasuri, chiar prea mult timp ca să ajungă. S-a îmbrăcat maşinal: nu şi-a pus sutien, a ales o rochie de culoarea fildeşului, lipită pe ea ca o plasă, care îi lăsa gâtul şi braţele goale, cizmuliţe albe, o brăţară argintată (purta multe brăţări). A luat o geantă mică, a pus în ea flaconaşul cu un parfum cumpărat recent, un ruj şi alte cosmetice. Îşi aranjase părul în bucle; era tot negru, culoarea ei naturală, care îi plăcea atât de mult. Înainte de a ieşi, a deschis mesajul şi a dat click pe cercul unde se auzea melodia diferită, foarte cunoscută. A verificat adresa şi a ieşit din casă.

Pe drum, s-a gândit la melodia aceea şi la legenda mesajului: „Dedicat ţie”. Astea erau toate indiciile.

Era *Für Elise*[13], de Beethoven.

Fără să ştie prea bine de ce, a hotărât să ia metroul. Era atât de nerăbdătoare, că nici n-a

observat privirile pe care i le aruncau pasagerii din jur. A coborât la Atocha, în noaptea caldă încă, preludiu al sosirii toamnei. Mergând spre locul indicat pe hartă, şi-a amintit de-o altă noapte, din urmă cu şase ani, când Valente îi dăduse întâlnire, printr-un şiretlic similar, ca să-i explice că exista o scenă cu pereţi falşi şi că ea era unul dintre protagoniştii farsei.

Acum se schimbaseră multe. Mai ales ea.

Nu-i mai păsa de frazele obscene pe care i le aruncau unii bărbaţi pe stradă, dar, în acel moment, vorbele grosolane pe care i le-au strigat, în treacăt, un grup de băieţi au pus-o pe gânduri. S-a uitat cu coada ochiului în geamul unei vitrine: era înaltă, suplă, cu o siluetă de culoarea fildeşului şi cizme cu toc. S-a oprit, uimită, în faţa unui magazin. Plasa o dezbrăca aproape mai mult decât dacă n-ar fi avut nimic pe ea, iar brăţara prinsă de biceps, precum şi cizmuliţele cu toc îi dădeau un aer foarte diferit de cel pe care, în realitate, voia să-l aibă.

Cum era posibilă acea schimbare de o sută optzeci de grade? Amintirea nopţii când îl cunoscuse pe Valente o făcuse să se gândească la schimbările profunde pe care le suferise personalitatea ei de atunci încoace: studenta Elisa, cu un aer şi nişte haine atât de neîngrijite, devenise doamna profesoară Robledo, aspirantă ridicolă la calitatea de top-model ori la cea de actriţă de cabaret. Chiar şi mama ei, eleganta Marta Morandé, obişnuia să-i spună că nu părea ea însăşi. Ca şi cum era alta.

Inima îi bătea cu putere în vreme ce se privea în geam. Pentru *cine* se aranja aşa? Prin influenţa *cui* se schimbase atât de mult? I s-a năzărit ceva ciudat. „Lui Valente i-ar fi plăcut."

Şi-a reluat drumul, simţindu-se ciudat. Ciudată şi misterioasă, ca şi cum parte din voinţa ei scăpase de sub control. Dar a sfârşit prin a accepta că şi fantezia de a se simţi *dorită* era tot a ei. Putea fi enigmatică, şi chiar antipatică, dar era ea, fără

îndoială, iar Elisa de dinainte n-avea niciun drept să protesteze.

Când s-a apropiat de locul întâlnirii, bătea darabana pe trotuar cu tocurile cizmuliţelor albe. Îi era frică, dar dorea din tot sufletul ca întâlnirea să fie reală. În ultimele luni, teama şi dorinţa unelteau frecvent înlăuntrul ei.

Adresa era un simplu colţ de stradă. Nu era nimeni. A privit de jur împrejur, ferindu-se de farurile unei maşini staţionate pe o străduţă perpendiculară. Simţind că inima îi bătea tot mai tare, s-a apropiat. Din spatele volanului, cineva i-a deschis portiera din dreapta. Maşina a demarat imediat, căutând ieşirea spre Paseo del Prado. Şoferul a spus:

– Dumnezeule, nu te-aş fi recunoscut niciodată. Eşti atât de diferită!

Ea a întors privirea, îmbujorându-se.

– Te rog, lasă-mă să plec, i-a cerut. Opreşte şi lasă-mă să plec.

– Elisa, de două săptămâni nu mai eşti supravegheată. Ştiu sigur.

– Nu-mi pasă. Lasă-mă să cobor. Nu trebuie să vorbim între noi.

– Dă-mi o şansă. Trebuie să ne întâlnim fără ştirea lor. Doar o şansă.

Elisa s-a uitat la el. Blanes arăta mult mai bine ca la baza Eagle. Purta o cămaşă largă şi blugi; mai avea barbă, poate exact aceeaşi cantitate de fire pe care le pierduse din cap. Dar, evident, părea diferit. S-a simţit absurdă îmbrăcată aşa. Toată existenţa ei fragilă i s-a prăbuşit. S-a gândit că poate el avea dreptate: trebuia să stea amândoi de vorbă.

– Adevărul e că mă bucur să te văd, a adăugat el, zâmbind. Nu eram sută la sută sigur de eficacitatea mesajului muzical. Ţi-am spus că nu ne mai urmăresc, dar am vrut să fiu precaut. În plus, bănuiam că altfel n-ai să vii. Şi lui Jacqueline a trebuit să-i întindem o cursă.

A observat pluralul „întindem”. La cine se mai referea? Dar prezenţa şi apropierea lui Blanes erau concrete şi reconfortante. Privind defilarea luminoasă a Madridului nocturn, l-a întrebat despre ceilalţi.

– Sunt bine: Reinhard a mers cu trenul, folosind un bilet cumpărat de un student de-al lui, Jacqueline a venit cu avionul. Sergio Marini nu poate veni. În faţa privirii întrebătoare a Elisei, a adăugat: Nu-ţi face griji, n-are nimic, dar nu vine.

Restul călătoriei, pe autostrăzi cu lumini galbene şi carosabile negre, l-au făcut în tăcere. Casa, situată în plin câmp, lângă Soto del Real, părea mare şi întunecată. Blanes i-a explicat că era o veche proprietate a familiei lui, acum în posesia surorii şi a cumnatului său, care se gândiseră s-o transforme în han rustic. A adăugat că Eagle n-are cunoştinţă de existenţa ei.

Salonul în care au intrat avea doar atâta mobilă cât să nu se stea pe jos. Silberg s-a ridicat s-o salute, Jacqueline nu. Aerul pe care aceasta îl avea a făcut-o să clipească, dar şi-a întors privirea, căci a observat că efectul pe care îl provoca asupra fostei profesoare era identic cu cel pe care ea i-l provocase lui Blanes când o privise. Jacqueline părea să vadă în ea o oglindă care o reflecta. Ce însemnau toate acelea? Ce li se întâmpla oare?

– Mă bucur mult că aţi venit, a zis Blanes, trăgând pentru ea un scaun din fier forjat; apoi s-a aşezat pe altul. Să trecem la subiect, înainte de toate, trebuie să vă spun că vă înţeleg perfect surprinderea, inclusiv neîncrederea, când veţi auzi ce avem de povestit. Nu pot să vă reproşez nimic: vă cer doar puţină răbdare. S-a făcut tăcere. Blanes, cu degetele încrucişate şi coatele sprijinite de coapse, a declarat abrupt: Eagle Group ne înşală. Ne înşală de ani de zile. Reinhard şi cu mine am găsit dovezi. A dus mâna la sertarul unei mobile din apropiere şi a scos nişte hârtii. Daţi-ne

un vot de încredere. Amintirile vă vor reveni, vă asigur. Aşa ni s-a întâmplat şi nouă.

– Amintirile? s-a mirat Jacqueline.

– Am uitat multe lucruri, Jacqueline. Ne-au drogat.

– Când am fost la baza din Marea Egee, a intervenit Silberg. Şi ori de câte ori participăm la un interviu, „specialiştii” ne droghează.

Elisa s-a aplecat înainte, nevenindu-i să creadă.

– De ce ar face aşa ceva?

– Bună întrebare, a spus Blanes. În principiu, încearcă să ascundă că moartea lui Craig şi cea a Nadiei au legătură cu cele ale lui Cheryl, Rosalyn şi Ric. Sunt surprinzătoare *eforturile* pe care le face Eagle ca să ascundă unele lucruri. Cheltuiesc milioane pentru a menţine cortina de fum, deşi situaţia le scapă de sub control: sunt tot mai mulţi martori, persoane pe care trebuie să le interneze, jurnalişti pe care trebuie să-i inducă în eroare. La Madrid, când cu sinuciderea Nadiei, autorităţile au evacuat tot blocul, sub pretextul unei bombe periculoase, apoi au filtrat ştirea conform căreia o tânără rusoaică înnebunise şi se sinucisese după ce ameninţase că aruncă edificiul în aer.

– Trebuiau să vină cu ceva credibil, David, a zis Elisa.

– Sigur, dar fiţi atenţi. A pasat o hârtie spre ea: De cum a auzit, proprietara apartamentului, prietena Nadiei, care îşi petrecea concediul în Egipt, a vrut să se întoarcă. Dar n-a ajuns la vreme: două zile mai târziu, nişte băieţi din acelaşi bloc s-au jucat cu petarde de Crăciun, provocând un incendiu. Locatarii au fost evacuaţi, n-au fost victime, dar clădirea a fost carbonizată.

– Da, s-a speculat mult în legătură cu incidentul ăsta. Elisa a citit titlurile din jurnale. Dar a fost o nenorocire nefericită că…

„Asta-i dincolo de orice discuţie. Am să-ţi spun şi altă coincidenţă.” S-a uitat, neliniştită, la Blanes.

– Nu există martori şi nici teorii în legătură cu Colin Craig, a continuat Blanes: soţia lui s-a sinucis două zile mai târziu la spital, iar copilul a murit la câteva ceasuri după ce l-au găsit, cu simptome de hipotermie. Nici familia lui Colin, nici cea a soţiei lui n-au vrut să păstreze casa, au pus-o în vânzare printr-o agenţie imobiliară. A cumpărat-o un tânăr director de la o firmă de informatică, Techtem.

– Firma în spatele căreia se ascunde Eagle Group, a lămurit Silberg.

– Imediat au dărâmat-o din temelii, a completat Blanes. La fel, în ambele cazuri: fără martori, fără decoruri.

– Cum aţi obţinut toate informaţiile astea? a întrebat Elisa, frunzărind hârtiile.

– Eu şi Reinhard am făcut unele cercetări.

– În orice caz, ele nu dovedesc că moartea lui Colin şi a Nadiei au legătură cu cele întâmplate la New Nelson, David.

– Ştiu, dar ia totul aşa. Dacă cele petrecute cu Nadia şi Colin n-au *nicio* legătură cu New Nelson, de ce să se facă tot montajul pentru a ascunde decorurile crimelor? Şi de ce să fim *cu toţii* răpiţi şi drogaţi?

Jacqueline Clissot a pus picior peste picior, descoperindu-şi picioarele lungi până la coapse, acoperită cu incredibila rochie fără mâneci, cu guler înalt, cu decolteu şi decupată în dreptul taliei. Elisa o găsea foarte senzuală şi chiar exagerat de machiată, cu părul negru strâns într-un coc.

– Ce dovezi ai că ne-au drogat? a întrebat, nerăbdătoare.

Blanes a vorbit, liniştit.

– Jacqueline, ai examinat cadavrul lui Rosslyn Reiter. După explozie, ai coborât în cămară, fiindcă Paul Carter a vrut să-ţi arate ceva. Îţi aminteşti?

Pentru o clipă, Jacqueline a părut altă persoană: chipul ei şi-a pierdut orice expresie, trupul i-a

rămas împietrit pe scaun. Aerul ei senzual contrasta cu reacţia de marionetă stricată, de care Elisei i s-a făcut frică. *A văzut* răspunsul în buimăceala fostei profesoare, încă înainte de a auzi-o vorbind.

– Eu… Cred că… Un pic…

– Droguri, a spus Silberg. Ne-au şters amintirile cu droguri. Aşa ceva se poate face, ştiţi asta. Unele derivate ale acidului lisergic creează chiar false amintiri.

Elisa a intuit că Silberg avea dreptate. În ceaţa propriei memorii, întrezărea câteva injecţii pe care i le făcuseră la baza din Marea Egee.

– Dar de ce? a insistat. Să presupunem că moartea lui Colin şi cea a Nadiei au legătură cu moartea lui Rosalyn, a lui Ric, a lui Cheryl. Ce vor de la noi? De ce ne aduc aici, ne droghează şi apoi ne duc înapoi? Ce informaţii putem să le oferim? Sau ce amintiri vor să ne şteargă?

– Asta e cheia, a subliniat Silberg. Ne-au drogat pe toţi, nu numai pe Jacqueline; nici n-am examinat vreun cadavru, nici n-am fost martori la vreo crimă.

– Şi nu ştim nimic, a spus Elisa.

Blanes a ridicat mâna.

– Asta vrea să spună că ştim *totuşi* ceva. Avem ceva de care ei au nevoie, iar primul lucru pe care trebuie să-l facem e să aflăm ce. I-a privit pe rând pe fiecare. Trebuie să aflăm ce ştim *cu toţii,* ce avem în comun, chiar dacă nu ne dăm seama.

– Am fost la New Nelson, am văzut trecutul, a spus Jacqueline.

– Dar ce informaţii puteau scoate de aici? Ce amintiri vor să ne şteargă? Toţi ne amintim Proiectul Zigzag, imaginile cu Lacul Soarelui şi Femeia din Ierusalim.

– N-am să le uit niciodată, a şoptit Silberg, şi o clipă a părut că îmbătrânea.

– Atunci ce avem în comun? Ce am avut în comun în toţi aceşti ani, de la New Nelson, ceva ce

vor să afle, apoi să ne şteargă din minte?

Elisa, care o privise pe Jacqueline, a simţit brusc că tremura.

– *El,* a şoptit. O clipă s-a gândit că n-aveau s-o înţeleagă, dar schimbarea subită a expresiei fiecăruia a determinat-o să continue: *Ceea ce* visăm. Eu îi spun „Domnul Ochi Albi”.

Blanes şi Silberg au deschis gura în acelaşi timp. Jacqueline, care se întorsese spre ea, a încuviinţat.

– Da, a spus. Aşa are ochii.

Senzaţia de boală. De *plagă,* spusese Jacqueline. Şi tu o simţi, nu-i aşa, Elisa? Ea dăduse din cap, în semn că da. „Plagă” era cuvântul. Senzaţia că era „pătată”, de parcă îşi frecase trupul cu cocleala care acoperea o mlaştină întinsă. Dar era mai mult decât pura senzaţie fizică: era *ideea.* Jacqueline a tradus-o aproximativ, iar Elisa a bănuit până unde suferise paleontologa, poate chiar mai mult decât ea:

– E ca şi cum ai tot *aştepta* ceva teribil. Fac parte din asta, nu pot fugi. Sunt singură. Şi asta *mă atrage.* Nadia simţea la fel, acum îmi amintesc.

Elisa îşi pierduse răsuflarea. „Mă atrage, iar eu vreau să mă supun.” Voia să spună, dar i se părea atât de repugnant, că nici măcar nu îndrăznea să-i ofere avantajul vocii.

„O prezenţă. Ceva care mă vrea pe mine.

Şi pe Jacqueline.

Poate pe toţi, dar mai ales pe noi două.”

După o pauză lungă, Blanes a ridicat privirea. Elisa nu-l mai văzuse niciodată atât de palid şi de nedumerit.

– Nu-i nevoie să-mi spuneţi nimic, dacă nu vreţi… a murmurat. Am să vă împărtăşesc experienţa mea şi nu trebuie să-mi spuneţi decât dacă a voastră e similară sau nu. I se adresa mai ales ei, iar Elisa Robledo s-a întrebat dacă vorbise deja cu Silberg despre ea. Pe *el* îl văd în coşmaruri

şi „deconectări”. Când apare, mă văd făcând lucruri înspăimântătoare. A coborât tonul, iar pe pometi i-a apărut o pată de culoare. Trebuie să le fac, de parcă *el* m-ar obliga. Lucruri cu… sora ori cu mama mea. Nu-i plăcere, deşi uneori simt şi plăcere. Tăcerea era uriaşă, iar Elisa a înţeles ce efort făcea Blanes ca să vorbească. Dar întotdeauna există un… prejudiciu.

– Soţia mea, a spus Silberg. Ea mi-e victimă în vis. Deşi e puţin spus „victimă”. Deodată, bărbatul corpolent s-a încruntat şi s-a ridicat, întorcându-le spatele. A plâns multă vreme, şi nimeni nu l-a putut consola. Altă amintire subită a făcut-o pe Elisa Robledo să se înfioare: de data aceea, în faţa trapei din cămară, unde îl mai văzuse plângând, când s-a uitat iar la ei, Silberg îşi scosese ochelarii şi faţa îi strălucea: M-am despărţit de ea. N-am divorţat: tot ne mai iubim. De fapt, o iubesc mai mult ca oricând, dar nu mai pot trăi alături de ea. Mi-e *foarte* frică să nu-i fac rău. Să nu mă oblige *el* să-i fac rău.

Jacqueline Clissot se ridicase în picioare, ducându-se la fereastră. În salon domneau întunericul şi tăcerea.

– Vă puteţi considera norocoşi, a spus fără să se întoarcă, privind în noapte prin geamurile murdare.

Ceea ce a înspăimântat-o cel mai mult pe Elisa din confesiunea ei a fost că vocea nu i s-a schimbat: nici n-a plâns, nici n-a gemut. Dacă Silberg vorbise ca un condamnat la moarte, Jacqueline Clissot a făcut-o ca unul deja executat.

– Nu vorbesc despre asta niciodată cu nimeni, cu excepţia medicilor de la Eagle, dar presupun că n-am de ce s-o mai ascund. De mulţi ani mă cred bolnavă. Aşa am crezut când m-am despărţit de soţul şi de fiul meu, la un an după ce mă întorsesem de la New Nelson şi hotărâsem să renunţ la cursuri şi la profesie. Acum sunt singură, locuiesc într-o garsonieră pe care mi-o plătesc *ei,* la Paris. Nu-mi cer în schimb decât să le povestesc

despre visele şi purtările mele. Vorbea absolut nemişcată, trupul i se modela sub rochia scurtă şi extravagantă. Elisa era sigură că n-avea pe ea decât rochia. Dar nu-i sigur că stau *singură. Locuiesc cu el,* înţelegeţi ce vreau să spun. El îmi spune ce trebuie să fac. Mă ameninţă. Mă face să doresc lucruri, mă pedepseşte prin mine însămi, cu propriile mâini. Am ajuns să mă cred nebună, dar ei m-au convins că acesta e rezultatul Impactului. Cum îi spun? „Delir traumatic". Eu nu-i spun aşa. Când îndrăznesc să-i dau un nume, îi spun „Diavolul", a şoptit. Şi spaima mă înnebuneşte.

A urmat o tăcere. Privirile s-au îndreptat spre Elisa. Îi venea greu să vorbească, în ciuda mărturisirii pe care tocmai le-o făcuse Jacqueline.

– Întotdeauna am crezut că erau fantezii, a spus cu gura uscată. Mi-l închipui vizitându-mă aproape în fiecare noapte, la o oră precisă. Trebuie să-l aştept… îmbrăcată sumar. *El* vine şi îmi spune ceva. Lucruri oribile. Pe care mi le va face mie ori persoanelor pe care le iubesc, dacă nu-i dau ascultare. Pe mine mă îngrozeşte. Dar credeam că era o fantezie intimă.

– E tot ce poate fi mai oribil, a încuviinţat Jacqueline: să *vrem să credem* că suntem noi, dar *să ştim* că nu-i adevărat.

– Trebuie să existe o explicaţie. Blanes îşi freca tâmplele. Nu una *raţională.* Majoritatea suntem fizicieni, ştim că realitatea nu-i în mod necesar raţională. Dar *trebuie* să existe o explicaţie, ceva ce poate fi dovedit. O teorie. Trebuie să căutăm o teorie, ca să înţelegem ce ni se întâmplă.

– Există diferite posibilităţi. Vocea lui Silberg nu părea să vină din el. Avea o calitate care o făcea să semene cu liniştea întregii case şi a câmpiilor din noapte. Să le luăm prin eliminare. În primul rând: Eagle e unicul responsabil. Ne-au drogat, au făcut din noi ceea ce suntem.

– Nu, a negat Blanes. E adevărat că ne ascund informaţii, dar şi ei par la fel de dezorientaţi ca

noi.

„Şi *înspăimântaţi”,* s-a gândit Elisa.

– Impactul e a doua posibilitate. Ştiu că Lacul Soarelui şi Femeia din Ierusalim ne-au produs unele stări. La acest punct, Eagle are dreptate, efectele lui sunt complet necunoscute. Poate că Impactul ne induce obsesia acelei figuri. Poate-i rodul inconştientului nostru perturbat. Să presupunem că Valente a înnebunit, s-a aranjat să le omoare pe Rosalyn şi pe Cheryl. Nu vreau să comentez *cum* a făcut-o, ci să ridic problema în sine. Presupuneţi că acum i se întâmplă *acelaşi lucru altuia* dintre noi. Ar putea fi unul dintre cei din această încăpere ori Sergio. Presupuneţi, oricât de incredibil ar părea, că unul dintre noi e responsabil de moartea lui Colin şi a Nadiei.

Ideea lui Silberg le stârnise neîncrederea.

– Oricum, a observat Blanes, Impactul ar putea explica asemănarea dintre viziuni şi schimbările produse în vieţile noastre. Există vreo altă posibilitate?

– Ultima, a consimţit Silberg: un mister, precum credinţa. Incomprehensibilul. Necunoscuta ecuaţiei.

– În matematică, necunoscutele sunt îndeobşte rezolvate, a spus Blanes. Va trebui s-o aflăm şi pe aceasta, dacă vrem să supravieţuim.

Vocea lui Jacquelin a atras iar atenţia tuturor.

– Vă asigur de ceva: orice ar fi, sunt sigură că-i un rău conştient şi *real.* Ceva pervers. Şi ne pândeşte.

VII
FUGA

Uneori, e nevoie de mult curaj ca să fugi.
MARY EDGEWORTH

25

Madrid,
12 martie 2015,
ora 1.30

– Asta-i tot, a spus Elisa. Când întrunirea a luat sfârşit, am hotărât că, dacă se întâmplă ceva, David sau Reinhard să-i sune pe ceilalţi şi să ne confirme cu certitudine, printr-o parolă, că trebuia să ne întrunim iar şi că locul era sigur. Am ales parola „Zigzag", la fel ca numele proiectului. Întrunirea urma să aibă loc la douăsprezece şi jumătate chiar în seara când ne sunau. Între timp, David şi Reinhard urmau să încerce să afle mai multe lucruri, iar eu şi Jacqueline aveam să aşteptăm. Aşa am şi făcut sau cel puţin asta am făcu eu: am aşteptat.

Şi-a trecut o mână peste părul negru şi ondulat, şi a respirat adânc. Povestise deja ce era mai rău, se simţea mai liniştită.

– Desigur, viaţa n-a fost uşoară. Ştiam că nu ne puteam încrede în interviurile medicale realizate de Eagle, dar din fericire au început să fie tot mai sporadice. Ne lăsau în pace, parcă nu-i mai interesam. Din când în când, eu primeam mesaje de la David în cotoarele unor cărţi. El le numea „concluzii". Erau ştiri disparate despre investigaţie, din care aflam dacă avansa ori nu. Dar

niciodată n-am ştiut ce fel de investigaţii făcea. Cred că o să ne explice acum. S-a uitat la Blanes, care a încuviinţat. Timpul a trecut, eu am încercat să supravieţuiesc. Visele, coşmarurile erau lângă noi, dar David insista că trebuia să ne purtăm ca şi cum n-am fi ştiut nimic. Cred că ultimii ani i-am suportat fiindcă speram uneori că totul se va sfârşi curând. Am cumpărat un cuţit, nu ca să atac, nici ca să mă apăr, acum ştiu, ci ca să nu sufăr când avea să-mi vină rândul. Dar, după atâţia ani, am ajuns să cred că nu eram în primejdie, iar tot ce era mai rău trecuse. Şi-a înăbuşit un suspin. Azi-dimineaţă, în timp ce-mi ţineam cursul, am citit în ziar despre Marini. Am aşteptat toată ziua să fiu sunată. Până la urmă, telefonul a târâit, l-am auzit pe David spunând: „Zigzag”. Am ştiut că o luasem de la capăt. Asta-i tot, Víctor. Cel puţin tot ce ştiu eu.

A făcut o pauză, dar era ca şi cum ar fi continuat să vorbească. Nimeni nu s-a mişcat, nici n-a intervenit. Cei patru se aflau tot la masă, în jurul luminii care venea de la lampa cu braţ flexibil. Elisa a întors capul spre Blanes, apoi spre Jacqueline Clissot.

– Acum aş vrea să ştiu care dintre voi ne-a trădat, a spus pe alt ton.

Blanes şi Jacqueline au schimbat o privire.

– Nimeni n-a trădat pe nimeni, Elisa, a spus Blanes. Eagle a aflat de întrunire, şi punct.

– Harrison spune altceva.

– Minte.

„Ori minţi tu?” Neluându-şi ochii de la vechiul ei profesor, Elisa şi-a dat părul după ureche, ştergându-şi lacrimile care îi curseseră retrăindu-şi amintirile. Era sigură că Blanes nu putea fi atât de prost. „În orice caz, nu se mai poate.”

Destul de grăbit, Blanes a luat cuvântul.

– Cel mai important e să vă pun la curent cu ceea ce ştim. Eu şi Reinhard am aflat mai multe:

din rapoarte confidenţiale filtrate, din date secrete, dar verificabile.

– Suntem ascultaţi, David, l-a avertizat Elisa.

– Ştiu, dar n-are importanţă: nu ei sunt cea mai mare grijă a mea. Vă voi povesti ce nu ştiţi. N-am vrut să vă spunem nimic până n-am avut dovezi, şi nici măcar n-avem încă prea multe, dar moartea lui Sergio a precipitat totul. Despre moartea lui avem doar ştiri disparate, deşi cred că e aidoma celorlalte. Începem cu tine, Jacqueline. A arătat spre paleontologă. Prima oară când lui Jacqueline i-au spălat creierul a fost când a plecat din New Nelson. A stat o lună la baza Eagle din Marea Egee, unde i-au şters amintirile prin droguri şi hipnoză. Dar după a doua – cum îi spun ei? – „reintegrare”, în 2012, a început să-şi amintească.

– Spre nefericirea mea, a replicat Clissot.

– Nu, nu spre nefericirea ta, a corectat-o Blanes. Minciuna ţi-ar fi făcut şi mai rău. S-a întors spre ceilalţi. La început, ea vedea imagini disparate, fragmentare. Dar, când i-am trimis primele rapoarte despre autopsii, şi-a amintit lucruri concrete. De pildă, descoperirile făcute pe cadavrul lui Rosalyn Reiter. De ce nu ne vorbeşti despre asta, Jacqueline?

Clissot ţinea coatele pe masă, cu buricele degetelor apropiate, şi-şi contempla mâinile sub lumina lămpii cu braţ flexibil, ca pe o operă de artă fragilă. Atunci a făcut ceva care, într-un fel, i-a dat fiori Elisei: a zâmbit. A zâmbit cât a vorbit, într-o strâmbătură încordată şi dezgustătoare.

– Păi, nu dispuneam pe insulă de mijloacele necesare pentru realizarea unei autopsii, dar, într-adevăr, am găsit… *câte ceva.* La început, ceea ce era de aşteptat: eriteme extinse, escare datorate legii lui Joule, ştiţi voi, căldura intensă produsă de trecerea unui curent electric. În mâna dreaptă, se vedea urma cablurilor, existau metalizări şi precipitate pe piele… Toate erau normale la o descărcare de cinci sute de volţi. Dar, sub arsuri,

am găsit leziuni ce nu se puteau atribui electricităţii: mutilări, zone tăiate ori smulse de pe trup. Erau detalii şi mai ciudate în starea de conservare a cadavrului. Am vrut să le comentez cu Carter, dar atunci s-a produs explozia. M-a prins când veneam spre barăci, aşa că n-am păţit nimic. Chiar am participat la evacuarea restului echipei.

– Continuă, a invitat-o Blanes.

– Înaintea plecării, Carter m-a rugat să arunc o privire la ce mai era în cămară. Sunt antropolog legist, dar când am văzut ce era acolo m-am pierdut cu firea. Ca şi cum mi-ar fi căzut un văl de pe faţă. Aşa am rămas până când rapoartele lui Blanes mi-au amintit de aceste lucruri. Jacqueline desena cercuri pe masă, zâmbea. De exemplu: am văzut o jumătate de faţă pe jos, cred că era a lui Cheryl, şi o secţionaseră în bucăţi, strat cu strat, ca pe paginile unei cărţi. Niciodată nu mai văzusem aşa ceva şi nici nu-mi puteam imagina ce fel de *lucru* putuse să facă una ca asta. De fapt, niciun cuţit, niciun topor. Ric Valente? Nu… Nu ştiu cine a putut face aşa ceva, nici cine i-a smuls viscerele şi a stropit cu sânge cei patru pereţi, podeaua şi tavanul *în întregime,* ca într-o ornamentaţie. Nu ştiu cine a făcut-o, nici cum, dar, fireşte, nu un oarecine.

A tăcut.

– Atunci ţi-am trimis rapoarte despre Craig şi despre Nadia, a încurajat-o Blanes să continue.

– Da, dar mai erau şi altele. Creierul lui Colin, de pildă, a fost extirpat şi tăiat straturi-straturi. Viscerele îi fuseseră smulse şi înlocuite cu părţi amputate din extremităţi, ca şi cum… ca şi cum era un joc, şi tot sângele lui era împrăştiat prin salonul casei, considerabil distrusă. Cât despre Nadia, capul îi fusese sculptat. Marginile craniului erau ca pilite, de nerecunoscut. Nicio maşină nu poate face aşa ceva atât de repede. E ca efectul

apei asupra rocii: e nevoie de ani. Lucruri atât de ciudate…

– Au fost surprize şi la analize, nu-i aşa? a spus Blanes când tăcerea s-a lăsat pe buzele lui Jacqueline.

Paleolontologa a consimţit.

– Lipsa totală a glicogenului pe probele de ficat, un pancreas fără autoliză şi absenţa lipidelor în capsulele suprarenale indicau o agonie foarte lentă. Nivelul catecolaminelor din sânge indica acelaşi lucru. Nu ştiu dacă nu-i prea tehnic pentru tine, Víctor. Când un individ e supus torturilor, se produce un stres violent în organism, şi nişte glande pe care le avem deasupra rinichilor, capsulele suprarenale, secretă substanţe numite catecolamine, care provoacă tahicardie, creşterea tensiunii arteriale, şi alte schimbări fizice, cu scopul de a ne proteja. Procentajul acestor hormoni în sânge poate măsura oarecum gradul de suferinţă suportată şi durata ei. Dar analizele făcute rămăşiţelor lui Colin şi ale Nadiei aveau rezultate inimaginabile: se puteau compara numai cu cele ale unor prizonieri de război supuşi la torturi foarte îndelungate. Ţesutul glandular suprarenal era hipertrofiat, părea să fi lucrat cronic la limită, ceea ce indică o suferinţă poate de săptămâni, de luni.

Víctor şi-a înghiţit saliva.

– Asta chiar înţeleg.

S-a uitat la ceilalţi, deconcertat.

– Nu-i în consonanţă cu iuţeala cu care s-au petrecut decesurile, într-adevăr, a consimţit Blanes, parcă luând parte la uimirea lui. De exemplu, Cheryl Ross era în cămară de abia două ore. Stevenson, soldatul care i-a găsit resturile alături de cele ale lui Craig, nu se mişcase de lângă trapă, şi nici nu văzuse, nici nu auzise nimic ciudat în acele două ore. Dar Elisa a povestit că se puteau auzi paşii cuiva care mergea prin cămară în plină noapte. Cum a aranjat Valente ca să intre fără să fie văzut şi să-i facă lui Ross tot ce se presupune că i-

a făcut atât de repede şi într-o linişte mormântală? În plus, nu s-au găsit nici urmele presupuşilor agresori, nici arme de orice tip. Nu există martori ai asasinatelor, nici măcar *unul* singur, şi nu mă refer doar la cei oculari: nimeni n-a auzit ţipete ori zgomote, nici măcar în cazul Nadiei, care a avut o moarte îngrozitoare în doar câteva minute, într-un apartament cu pereţi subţiri.

Elisa asculta cu foarte mare atenţie. Unele dintre lucrurile pe care le povestea Blanes erau noi şi pentru ea.

– Totuşi… Blanes s-a aplecat asupra mesei, neluându-şi ochii de la Víctor. Lumina lămpii cu braţ flexibil îi sublinia trăsăturile. *Toate* persoanele care au privit cel puţin una dintre scenele crimei, toate fără excepţie, inclusiv autorităţile şi specialiştii, au suferit un soi de şoc. I se spune astfel, deşi nu se ştie despre ce-i vorba exact: simptomele variază între o stare de înstrăinare tranzitorie, ca ale lui Stevenson şi Craig în cămară, de pildă, ori de angoasă bruscă, ca a lui Reinhard în trapă, şi o psihoză care nu răspunde la tratamentele obişnuite.

– Dar crimele au fost atroce, a obiectat Víctor. Mi se pare normal că…

– Nu. Privirile s-au întors spre Jacqueline Clissot. Eu sunt legist, Víctor, dar, când am coborât în cămară, vederea rămăşiţelor lui Cheryl m-a dat total peste cap.

– Vrem să fie limpede că reacţiile *nu depind* sută la sută de oroarea pe care au privit-o, a subliniat Blanes. Sunt complet neobişnuite, chiar după asemenea viziuni atât de traumatice. Gândeşte-te, de pildă, la soldaţi. Aveau experienţă.

– Înţeleg, a spus Víctor. E ciudat, dar nu imposibil.

– Ştiu că nu-i imposibil, a acceptat Blanes, privind la Víctor cu pleoapele mijite. Încă nu ţi-am povestit *imposibilul.* Dar ţi-l povestesc acum.

Harrison ştia că perfecţiunea însemna protecţie.

Se putea afirma că, în cazul lui, era o deformare profesională, dar cei care îl cunoşteau mai bine (până unde se lăsa Harrison cunoscut) ar fi şovăit între ou şi găină. Profesia marca firea omului? Ori caracterul îşi pusese amprenta pe profesie?

Însuşi Harrison ignora răspunsul. În el, sferele muncii şi ale afectivităţii se suprapuneau. Se căsătorise şi divorţase, de douăzeci de ani coordona siguranţa proiectelor ştiinţifice, avusese o fiică, care locuia acum departe, pe care n-o vedea niciodată, şi toate îl făceau mai conştient de „sacrificiul" lui. Conştiinţa „sacrificiului" îl transforma în omul ideal pentru funcţia pe care o îndeplinea. Harrison ştia că alesese să facă „bine": trebuia să protejeze. Dacă nu dormea, dacă nu se hrănea, dacă îmbătrânea dintr-odată cu cincisprezece ani ori dacă n-avea timp liber, credea că acesta era preţul pe care îl plătea pentru a-i proteja pe ceilalţi. Un rol pe care majoritatea oamenilor îl refuzau în marele teatru al lumii, şi totuşi Harrison se hotărâse să-l joace.

„Fără fisuri". Aşa îl defineau superiorii: un bărbat fără fisuri. Indiferent ce însemna expresia pentru fiecare, în Harrison totul era sinonim cu blindajul. Toţi câinii ajung până la urmă să semene cu stăpânii lor şi toţi oamenii cu munca lor. Ca director pentru siguranţa proiectelor de la Eagle Group, Harrison ştia că singurul lui ţel era să creeze o apărare sigură, blindată. Nimic să nu poată pătrunde ori ieşi.

Totul mersese bine, până când, cu zece ani în urmă, Zigzag se strecurase printr-o breşă.

Se gândea la toate acestea pe când părăsea casa din Soto del Real în zorii acelei zile, însoţit de trei bărbaţi. Noaptea de martie era mai rece în munţii din împrejurimi, decât în Madrid, dar şi mai plăcută decât era Harrison obişnuit să suporte, iar interiorul vehiculului în care s-a urcat a făcut-o şi mai confortabilă. Era un Mercedes Benz S-Class

W Special, cu caroseria neagră şi strălucitoare ca pantoful cu toc cui al unui travestit, împodobită cu cristale din dublu policarbonat, prinse precum cărămizile, şi cu dublu scut Kevlar. Un glonţ de puşcă, de nouă grame şi jumătate, tras cu nouă sute de metri pe secundă în capul oricăruia dintre ocupanţii lui, n-ar fi izbutit mai mult decât o viespe kamikaze ce s-ar fi izbit de geam. O grenadă, o mină sau un mortier l-ar fi scos din uz, dar nimeni din interiorul lui n-ar fi suferit leziuni grave. În acel buncăr pe roţi, Harrison se simţea destul de bine. Nu complet protejat („siguranţa constă în a te gândi că niciodată nu eşti protejat de tot", le repeta el discipolilor), dar destul de bine, adică starea la care poate aspira orice om rezonabil.

Şoferul a demarat imediat, a evitat cu îndemânare celelalte maşini şi furgonete parcate în faţa casei şi a lunecat prin noapte într-o tăcere de navă spaţială. Era două fără un sfert, stelele licăreau pe cer, şoseaua era pustie, iar calculele cele mai pesimiste preziceau că în vreo jumătate de oră ajungeau la aeroport, destul de devreme pentru a-i ura bun venit nou-sositului.

Harrison se gândea.

După câteva minute de mers într-o neclintire aproape statuară, şi-a scos o mână din buzunarul confortabil al paltonului.

– Dă-mi monitorul.

Bărbatul din stânga i-a dat ceva cât o tabletă de ciocolată belgiană. Era un receptor cu ecran plan TFT de cinci ţoii, cu o rezoluţie în stare să-l facă să creadă pe beneficiar că ţinea în palmă un adevărat cinematograf. Meniul oferea patru opţiuni: calculator, televizor, GPS sau video-conferinţă. Harrison a ales-o pe ultima şi apoi a apăsat cu arătătorul pe opţiunea „Sisteme Integrate". S-a auzit un fluierat, imediat a apărut odăiţa în formă de „L" unde cei patru savanţi stăteau de vorbă în jurul mesei. În ciuda luminii

palide, imaginea era de o claritate extraordinară. Se puteau observa diferitele culori ale hainelor şi nuanţele de păr ale fiecăruia. Şi sunetul era uimitor. Harrison putea alege între două tipuri de unghiuri, datorită celor două camere video ascunse care filmau. Dar în niciunul din ele nu putea privi chipul Elisei Robledo din faţă, aşa că s-a mulţumit cu cel din care o vedea din profil, pe dreapta.

Vorbea doamna profesor Clissot:

– Eu sunt legist, Víctor, dar, când am coborât în cămară, vederea rămăşiţelor lui Cheryl m-a dat total peste cap.

Vorbeau în spaniolă. Harrison putea conecta traducătorul automat incorporat în programul de urmărire, dar nu voia. Era evident că-şi povesteau necazurile, spunându-i lui Lopera ce li se întâmplase.

Şi-a mângâiat bărbia. Faptul că savanţii ajunseseră să ştie atâtea continua să-l intrige, deşi Carter obţinuse din plin dovezi că, înainte de a muri, Marini îi ajutase. Trebuia oare să atribuie copia rapoartelor de autopsie, de exemplu, intervenţiei lui Marini? Ţinând seama că însuşi Marini ignora aproape totul în acest sens, care putuse fi sursa lor? De unde începuse filtrarea? Pe Harrison începuseră să-l preocupe toate acestea.

Filtrare. Fisură. Ceea ce permite lucrurilor să iasă şi să intre. Defectul din blindaj.

Vorbea Blanes. Cât îi mai ura aerele de superioritate şi de înţelepciune!

I-a aruncat o lungă privire Elisei Robledo. În ultimul timp, privea unele lucruri la fel, fără să clipească sau să respire, cu multă atenţie. Cunoştea anatomia fundamentală a ochiului, ştia că pupila nu-i o pată, ci o gaură minusculă. O fisură, în realitate.

Filtrări.

Prin gaura aceea puteau pătrunde imagini nedorite, precum cele pe care le văzuse în urmă cu

patru ani în casa lui Colin Craig şi în apartamentul Nadiei Petrova ori cu o zi mai înainte, pe o masă de disecţii din Milano. „Imagini scârboase şi impure ca gura unui muribund.” Le visa în fiecare noapte (în care lua decizia să doarmă).

Hotărâse ce avea să facă, primise binecuvântarea celor de mai sus: să decontamineze, să cureţe cangrena. O să se apropie de savanţi bine protejat, o să elimine toată carnea bolnavă, răspunzătoare de fisuri şi de crăpături.

O să se ocupe în mod foarte special de Elisa Robledo. Nu spusese nimănui aşa ceva, nici chiar lui însuşi. Dar ştia ce să facă.

Deodată, ecranul s-a umplut cu nişte dinţi de fierăstrău. O clipă, Harrison şi-a închipuit că Atotputernicul îl pedepsea pentru gândurile urâte.

– Interferenţe în transmisie, a spus bărbatul din stânga, manipulând tableta de ciocolată. Poate că n-avem acoperire.

Harrison abia de-a dat importanţă faptului că nici nu vedea, nici nu auzea. Savanţii, inclusiv Elisa, formau de-acum doar o mică pată de lumină pe firmamentul lui privat. Avea planuri, iar la momentul oportun o să le pună în practică. Acum voia să se concentreze asupra ultimei sarcini pe care i-o rezerva acea noapte.

Blanes se pregătea să continue, dar cineva i-a tăiat vorba.

– Avionul profesorului Silberg va ateriza peste zece minute, a spus Carter, intrând în încăpere şi închizând uşa în urma lui.

Amestecul lui a indignat-o pe Elisa, care a sărit de pe scaun.

– Vrei să te cari? a strigat. Nu ţi-e de ajuns că ne asculţi prin microfoane? Vrem să vorbim! Cară-te odată!

În spate, a auzit zgomot de scaune trase şi invitaţii la calm din partea lui Víctor şi a lui

Blanes. Dar drumul ei era de-acum fără întoarcere.

Privirea fixă a lui Carter, trupul lui ca de granit plantat în faţa ei i se păreau simbolice: metafora perfectă a neputinţei sale în faţa evenimentelor. S-a aşezat doar la câţiva centimetri depărtare de el. Era mai înaltă, dar, când l-a împins, a simţit că parcă încerca să mute din loc un zid de cărămizi.

– Nu mă auzi? Nu înţelegi englezeşte? Căraţi-vă, fir-aţi ai dracului, şi tu, şi şeful tău!

Fără să-i dea atenţie Elisei, Carter s-a uitat la Blanes şi a consimţit.

– Am pus în funcţiune inhibitoarele de frecvenţă. Harrison s-a dus la aeroport, acum nu ne poate nici vedea, nici auzi.

– Perfect, a răspuns Blanes.

Privirea Elisei se plimba deconcertată de la unul la celălalt, fără să înţeleagă ce-şi spuneau. Atunci Blanes a spus:

– Elisa, Carter ne ajută de mulţi ani în secret. El a fost sursa noastră de informaţii de la Eagle, ne-a dat copii ale rapoartelor de autopsie şi toate dovezile de care dispunem. Amândoi am pregătit această întâlnire.

26

– Mi-a omorât toţi oamenii. Cei care au fost la New Nelson. Erau cinci, vă amintiţi? Decesuri care îţi îngheaţă sângele, asemănătoare cu ale prietenilor dumneavoastră, dar nu atât de populare, e adevărat, doamnă profesoară? Ei nu erau… „savanţi străluciţi”.

Carter a făcut o pauză. Pentru o clipă, în ochii lui limpezi a părut să se ridice un soi de cortină, dar imediat piesele din oţel ale chipului său s-au îmbinat iar şi totul a încetat. A continuat, pe un ton neutru:

– Lui Mendez şi lui Lee le-a pus în cârcă explozia depozitului, dar autopsia a demonstrat că, înainte, se ocupase un pic de Mendez. York a fost asasinat acum trei ani, în aceeaşi zi cu profesorul Craig, într-o bază militară din Croaţia. Pe Bergetti şi pe Stevenson i-a făcut tocană luni, cu câteva ceasuri înainte de a-l lichida pe Marini. Bergetti, care se afla în concediu pentru o tulburare mentală, a fost asasinat la el acasă; soţia lui s-a aruncat pe fereastră când i-a văzut cadavrul. Pe Stevenson l-a făcut bucăţele pe un şlep în largul Mării Roşii, zece minute mai târziu, într-o misiune de rutină. Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat. Nici n-au clipit bine, că au şi dat colţul. Am început să am bănuieli, când am aflat de moartea lui York. La Eagle nu mi-au zis, am aflat prin mijloace proprii. Atunci am decis să colaborez cu domnul profesor Blanes.

– Acum înţelegi, Elisa, că n-a existat nicio trădare, a subliniat Blanes. Aşa pregătisem totul. Dacă Eagle ar fi aflat de întrunirea noastră de la Carter, acum am fi cu toţii drogaţi şi înapoi la Imnia. Dar el i-a convins că era preferabil să asculte mai întâi ce aveam de spus. De fapt, ne ajută de ani de zile. A organizat nu numai această întâlnire, dar şi pe cea anterioară. Îţi aminteşti de mesajul muzical?

Elisa a făcut semn că da: acum înţelegea de unde venise mesajul atât de nepotrivit cu talentele lui Blanes.

– Trebuie să vă lămuresc ceva, a spus Carter: ştiu că mă simpatizaţi tot atât de mult cât vă simpatizez şi eu, adică deloc. Dar, dacă trebuie să aleg între Eagle şi voi, vă prefer pe voi. Iar, dacă trebuie să aleg între *el* şi voi, tot pe voi vă prefer, a adăugat. Nu ştiu cine ori *ce* naiba e, dar mi-a eliminat toţi oamenii, iar acum, presupun, vine după mine.

– Ne elimină pe toţi cei care am fost pe insulă acum zece ani… a şoptit Jacqueline. Pe toţi…

– Şi dumneata *îl vezi?* l-a întrebat Elisa pe Carter, tremurând.

– Sigur că-*l văd.* În vise, ca şi dumneavoastră. După o pauză s-a corectat, iar vocea i-a tremurat uşor: Nu, nu-*l văd;* închid ochii când apare.

S-a depărtat de Elisa, slăbindu-şi nodul de la cravată, şi a zis:

– Eagle vă minte: n-au de gând să vă ajute. În realitate, aşteaptă altă moarte. Cred că vor să ne studieze, să vadă ce se întâmplă când *ăla* va alege pe următorul de pe listă. Şi pe mine m-au consultat la Imnia, dar încă mai au încredere în mine, ceea ce-i un avantaj, fireşte. Aşadar, vă place sau nu, nu mai sunteţi patru, sunteţi cinci cu Silberg. Va trebui să mă includeţi în planurile voastre.

– Şase.

Privirile s-au îndreptat spre Víctor, care părea tot atât ori chiar mai uimit decât ceilalţi de propria intervenţie.

– Eu… A şovăit, şi-a înghiţit saliva, a respirat adânc, izbutind să dea vorbelor lui o forţă neaşteptată. Ar trebui să mă includeţi şi pe mine.

– V-au spus tot? a întrebat Carter, parcă nu întru totul sigur de valoarea noii achiziţii.

– Aproape tot, a spus Blanes.

Carter şi-a permis să-şi descleşteze buzele.

– Păi, nu vă grăbiţi, domnule profesor. Trebuie să-l aşteptăm şi pe Silberg.

– Abia aştept să sosească, a mărturisit Blanes. Documentele pe care le aduce sunt cheia întregii chestiuni.

– La ce te referi? l-a iscodit Elisa.

– Ele lămuresc ce ni se întâmplă.

Jacqueline a făcut un pas înainte. În glasul ei se simţea iar neliniştea.

– David, spune-mi doar asta: *el* există? E real ori e o viziune colectivă, o halucinaţie?

– Încă nu ştim, Jacqueline, dar e real. Cei de la Eagle ştiu. E o fiinţă întru totul reală. I-a privit ca şi cum îi trecea în revistă pe ultimii supravieţuitori

ai unei catastrofe. Elisa a observat în ochii lui licărul fricii. La Eagle îi spun „Zigzag”, ca şi proiectului.

Pentru întâia oară în viaţă, Reinhard Silberg se gândea la el.

Toţi cei care-l cunoşteau ştiau că era mai curând altruist şi plin de abnegaţie. Când fratele său, Otto, cu cinci ani mai mare ca el, director al unei firme de instrumente optice din Berlin, îl sunase într-o zi să-i explice că i se diagnosticase un cancer al cărui nume nu era în stare să-l pronunţe, Silberg vorbise cu Bertha, se învoise de la universitate şi se dusese acasă la Otto. Îl îngrijise şi îl sprijinise până când, peste un an, fratele murise. Două luni mai târziu, îşi făcuse valiza, plecând la New Nelson. Erau timpuri grele, cu emoţii puternice: pe atunci, credea că Proiectul Zigzag era compensaţia fericită pe care o primise de la Dumnezeu în infinita-I bunătate, pentru a-i atenua tragedia.

Acum gândea complet diferit.

În orice caz, până când lucrurile se schimbaseră definitiv, Silberg nu se temuse nicicând de ce i se putea întâmpla. Nu pentru că avea un curaj special, ci datorită unor chestiuni pe care Bertha le numea „glandulare”. Suferinţa fiinţelor care îl înconjurau îl *durea* mai mult decât cea proprie; aşa era el, pur şi simplu. „Dacă cineva trebuie să se îmbolnăvească în casă, cel mai bine e să fie Reinhard, spunea soţia lui. Dacă-s eu, ne îmbolnăvim amândoi, iar el mai mult ca mine.”

„Te iubesc atât de mult, Bertha.” Gândindu-se la ea, o revedea în minte: ochii străini puteau spune că nu mai era tinerica plinuţă, deşi graţioasă, pe care o cunoscuse la universitate cu aproape o jumătate de veac în urmă, dar ea continua să fie pentru Silberg femeia pe care o iubea cel mai mult pe lume. Deşi nu avuseseră copii, treizeci de ani de căsătorie reuşită îl convinseseră că singurul rai de pe pământ, singurul care îşi merită cu adevărat

numele, era posibilitatea de a trăi alături de cea pe care o iubeşti.

O vreme, armonia fusese pe punctul de a se fisura. Cu ani în urmă, îngrozit de visurile lui, Silberg luase o hotărâre aproape la fel cu cea care îl împinsese să se ducă la fratele său: să sară în ajutorul altuia. Şi-a făcut valizele, s-a mutat în garsoniera lor de lângă universitate şi pe care o închiriau îndeobşte studenţilor. Nu putea locui cu soţia, căci se temea în fiecare noapte că avea să se trezească şi să descopere că-i făcuse tot ce-i făcea în viziunile lui groteşti. Berthei îi invocase multe pretexte: de la nevoia de a analiza lucrurile „de la distanţă” până la faptul că stătea prost cu nervii. Dar chiar ea începuse să stea prost cu nervii şi făcuse tot posibilul ca Silberg să se întoarcă la ea. Până la urmă fusese de acord, deşi avea temeri tot mai mari.

În acea după-amiază, îşi luase rămas-bun de la Bertha. Nu voia ca nimic din ceea ce avea să i se întâmple începând din acel moment, orice ar fi fost, să-l surprindă lângă ea. Nu o îmbrăţişase prea tare, dar îi cuprinsese trupul şi îi mângâiase spatele care o durea foarte rău în ultima vreme, spunându-i că apăruse un nou proiect, unde era nevoie de colaborarea lui. Trebuia să plece pentru câteva zile. Nu i-a ascuns că la Madrid avea să-l întâlnească pe David Blanes; era convins că Eagle aflase deja, şi să-şi mintă soţia însemna să rişte ca ea să fie interogată.

Fireşte, nu-i spusese tot adevărul, fiindcă la Madrid, el, Blanes şi restul echipei trebuiau să ia decizii drastice. Ştia că n-avea să-şi revadă soţia prea curând (dacă avea *s-o revadă),* de aceea dăduse atâta importanţă scurtei lor despărţiri.

Dar atunci nici măcar nu se gândea la Bertha. Era îngrozit de *el,* de propria viaţă, de viitorul lui. Îi era tot atâta teamă ca unui copil mic căzut într-un puţ.

În servieta aşezată în plasa pentru bagaje, se afla sursa spaimei lui.

Luase un avion privat Northwind, cu o viteză de zbor de cinci sute douăzeci de kilometri pe oră, şi se afla acum într-o cabină lungă de doisprezece metri, cu şapte scaune care miroseau a piele şi a metal nou. Ceilalţi doi şi singurii pasageri din faţa lui erau oamenii pe care Eagle îi trimisese să-l însoţească din micul lui birou de la Facultatea de Fizică din Technische von Berlin, de la Charlottenburg. Silberg era de ani de zile şeful unui departament al cărui nume îi obliga pe editorii de cărţi de vizită să facă piruete cu spaţiul liber: *Philosophie, Wissenschaftstheorie, Wissenschafts-und Technikgeschichte.* Departamentul aparţinea Facultăţii de Ştiinţe Umaniste, fiindcă el studia filosofia ştiinţei, dar, în calitate de fizician teoretician, pe lângă istoric şi filosof, avea şi o bază de operaţiuni la Facultatea de Fizică. Acolo terminase de citit şi adnotat concluziile elaborate în decursul zilei, pe care le ţinea închise în servietă.

Deşi aşteptase sosirea oamenilor de la Eagle, Silberg s-a prefăcut totuşi uimit. I-au explicat că fuseseră desemnaţi să-l escorteze până la Madrid. Nu era obligatoriu să folosească biletul de avion cumpărat: avea să zboare într-un avion cu reacţie privat. Cunoştea foarte bine scopul „coliviei de aur”. Carter îl avertizase deja că Harrison o să-l aresteze pe aeroport şi o să-i ia servieta. Era convins că Paul Carter avea să-l salveze, dar, chiar şi în caz contrar, luase măsuri, aşa încât concluziile lui să ajungă unde trebuia.

– Începem coborârea, a anunţat pilotul prin difuzoare.

Şi-a verificat centura de siguranţă şi a rămas pe gânduri. Se întreba, nu pentru prima oară, care era cauza pedepsei atât de înspăimântătoare ce se abătuse asupra lor. Poate încălcaseră interdicţia categorică aplicată de Dumnezeu oamenilor? După

ce-l gonise pe Adam din Rai, Dumnezeu trimisese un înger cu o spadă de foc să păzească intrarea acestuia. *Nu te poţi întoarce; pentru tine, trecutul e un paradis oprit.* Ei încercaseră totuşi *să se întoarcă* într-un fel în trecut, chiar dacă doar privindu-l. Oare nu aceasta era principala perversiune? Imaginile cu Lacul Soarelui şi Femeia din Ierusalim (pe care le visa aproape în fiecare noapte de zece ani încoace) nu erau oare dovada palpabilă a acelui păcat întunecat? Ei, „condamnaţii", chibiţii Istoriei, nu erau creditorii unei pedepse exemplare?

Poate, dar Zigzag i se părea o pedeapsă excesivă: o considera oribil de nedreaptă.

„Zigzag. Îngerul cu spada de foc."

Nu ştia cum puteau deveni compatibile lumea creată de Bunătatea Supremă şi bănuielile lui. Dacă avea dreptate, dacă Zigzag era ceea ce credea el că era, atunci totul avea să fie mult mai rău decât îşi închipuiau. Dacă toate concluziile lui, extrase în grabă din documentele luate cu el, erau corecte, nimic din ce aveau să facă nu-i putea ajuta: el şi restul „condamnaţilor" se îndreptau fără scăpare spre pierzanie.

În vreme ce avionul cu care călătorea plana deasupra nopţii madrilene ca o pasăre enormă şi albă, Reinhard Silberg se ruga Domnului, în care încă mai credea, să n-aibă dreptate.

Lui Víctor Lopera viaţa îi surâdea.

Trecutul lui era cel mai bun dintre câte îşi putea dori. Avea doi fraţi care îl iubeau şi părinţi sănătoşi care îl iubeau. Moderaţia era numitorul comun al existenţei lui: în biografia sa nu existau nici necazuri, nici bucurii mari, sentimentele lui nu erau nici prea multe, nici prea puţine; nu obişnuia să vorbească mult, dar nici n-avea nevoie; deşi nu era un răzvrătit, nu se supunea nimănui cu plăcere. De-ar fi trăit sub cizma unui tiran, ar fi semănat foarte mult cu cel care era deja. Avea o mare

capacitate de adaptare, ca şi plantele lui hidroponice.

Singura extravaganţă din viaţa lui fusese Ric Valente. Şi totuşi, fusese o experienţă necesară pentru propria formare ori cel puţin aşa voia să-l considere.

Înţelesese, în cele din urmă, cum îi spusese Elisa într-o anumită ocazie, că Ric nu era chiar atât de „diabolic” cum credea, ci un puşti părăsit de părinţi, dispreţuit de unchi, foarte inteligent şi ambiţios, dar care avea şi foarte mare nevoie de prietenie şi de iubire. Când se gândea la Ric, se gândea la contradicţii: un suflet egocentric, dar capabil de sentimente, cum fusese limpede după faimoasa bătaie de pe malul râului, pentru Kelly Graham; un căutător de plăceri, care, văzut de la distanţă, nu părea un ingenuu amator de satisfacţii solitare cu reviste, poze şi filme. Un individ, în orice caz, neinteresant pentru adulţi, dar atrăgător, şi chiar plin de învăţăminte, pentru orice copil. Trăgea concluzia că prietenia cu Valente îl învăţase mai mult despre viaţă decât multe cărţi de fizică şi mulţi profesori, fiindcă faptul de a fi fost prietenul diavolului era util pentru cel care, la fel ca el, încerca să înveţe cum să evite tentaţiile.

O bună dovadă că lucrurile fuseseră aşa în cazul lui era şi faptul că, atunci când se maturizase suficient pentru a ieşi de pe orbita puştiului solitar, ranchiunos şi genial, nu şovăise. Amintirile aventurilor trăite împreună nu i se păreau decât treptele evoluţiei lui interioare. La ceasul adevărului, el îşi urmase propriul drum, în vreme ce Valente îşi continua perversiunile nu atât de secrete.

În orice caz, aritmetica existenţei lui dăduse întotdeauna rezultate pozitive, inclusiv cu variabila Valente la mijloc.

Până în noaptea aceea.

Dacă începea să rememoreze în ordine tot ce trăise în acea noapte unică, aproape că-i venea să

râdă: femeia care îl admira (şi îl iubea) cel mai mult îi povestise ceva incredibil; apoi nişte necunoscuţi îl scoseseră din propria maşină cu forţa, îl duseseră la o casă din împrejurimile oraşului, îl interogaseră în vreme ce-i aruncau priviri intimidante; iar acum, un David Blanes încercănat, bărbos, probabil nebun, îi pretindea să creadă în imposibil. Erau numere prea mari pentru aritmetica lui mentală.

Nu ştia sigur decât că era acolo ca să-i ajute, mai ales pe Elisa, şi că avea să-i ajute cât putea mai bine.

În ciuda fricii tot mai mari pe care o simţea.

– Ziceai că erau lucruri şi mai stranii, a spus.

Blanes a încuviinţat.

– Mumificările. Poţi să explici, Jacqueline?

– Un cadavru se poate mumifica prin procese naturale ori artificiale, a spus Jacqueline. Cele artificiale se foloseau în Egipt, le cunoaştem cu toţii. Dar şi natura poate mumifica. De pildă, locuri extrem de uscate, în care aerul circulă, bunăoară deşerturile, produc evaporarea rapidă a apei din organism, împiedicând acţiunea bacteriilor. Dar rămăşiţele lui Cheryl, ale lui Colin şi ale Nadiei erau mumificate datorită unui proces care nu semăna cu niciunul cunoscut. Nu erau urme de disecţie, nici de alterări tipice ale mediului, nu trecuse timp suficient pentru ca ele să se fi putut manifesta. Mai existau şi alte contradicţii: păreau să se fi produs fenomene de autoliză chimică, bunăoară, cauzate de moartea propriilor celule, dar nu şi acţiunea posterioară a bacteriilor. Absenţa totală a putrefacţiei bacteriene era ciudată. Ca şi cum… Ca şi cum ar fi stat multă vreme închise într-un loc fără contact cu aerul. E inexplicabil, dacă ţinem seama de datarea post-mortem. Au numit-o „mumificare aseptică idiopatică”.

– Ştiu cum au numit-o, a intervenit Carter într-o spaniolă stângace, dar care se putea înţelege (Elisa

nu ştia că el vorbea spaniolă). Se rezemase de perete, cu braţele încrucişate, părând să aştepte să-l provoace cineva la luptă. Au numit-o: „Dacă are cineva idee ce-i asta, să spună”.

– Asta şi înseamnă „idiopatică”, a zis Jacqueline.

– Adică? a întrebat Víctor.

Blanes a luat cuvântul.

– Înainte de toate, că timpul scurs de când se presupune că se comiseseră crimele nu-i egal cu cel scurs de când au murit victimele. Craig şi Nadia au fost asasinaţi în mai puţin de o oră, dar, conform analizelor, trupurile lor muriseră de luni de zile. Insist: *trupurile* lor. Nici fragmentele de haine găsite, nici obiectele care îi înconjurau nu prezentau aceleaşi urme de deteriorare ori de trecere a timpului, inclusiv bacteriile de pe pielea lor: de aici rezultă absenţa putrefacţiei la care făcea aluzie Jacqueline.

A urmat o tăcere. Toate capetele s-au întors spre Víctor, care a ridicat din sprâncene.

– Asta e imposibil, a zis.

– Ştim, dar mai e ceva, a replicat Blanes. Altă perturbaţie comună tuturor cazurilor sunt opririle de curent. Adică, nu numai de lumină, ci şi de *energie.* Bateriile lămpilor se termină, motoarele se opresc… Generatorul auxiliar al staţiei, de exemplu, n-a pornit din acest motiv. La fel s-a întâmplat şi cu elicopterul care s-a prăbuşit în plin zbor deasupra depozitului şi a produs explozia: motorul i s-a oprit brusc, în vreme ce luminile cazematei se stingeau. Totul a coincis cu moartea lui Mendez. La fel s-a întâmplat şi în cămară, când a murit Ross, şi acasă la Craig, şi la Nadia… Uneori, oprirea energiei se extinde într-o zonă amplă, dar epicentrul e întotdeauna locul crimei.

– Pot fi hipersuperdescărcări. Fizicianului Víctor Lopera începuse să-i meargă mintea. Cadavrele nu-l interesau, dar cu circuitele electronice era în ceea ce se putea numi „elementul

său”. Hipersuperdescărcările sug uneori toată energia unui sistem.

– Şi cea a bateriilor unei lanterne, care nu e conectată la curentul general?

– Trebuie să recunosc că asta-i foarte ciudat…

– Este, a consimţit Blanes, dar ne foloseşte întru câtva la stabilirea unui punct de plecare. Zigzag şi penele de energie au într-un fel legătură. E ca şi cum Zigzag ar avea nevoie de ele ca să poată funcţiona.

– Întunericul… a spus Jacqueline. *El* intră odată cu întunericul.

Fraza a părut să-i îngrozească pe toţi. Elisa a observat că majoritatea se uitau la lampa cu braţ flexibil de pe masă. A hotărât să spargă tăcerea adâncă ce se lăsase.

– De acord, Zigzag produce pene de energie, dar asta nu explică deloc ce fel de… Şi-a netezit părul cu un gest furios. Ne tortureaază şi ne asasinează de mulţi ani.

– Am mai spus că explicaţia finală o va oferi Reinhard, dar vă pot anticipa ceva: Zigzag nu-i nicio entitate supranaturală, niciun „diavol”. L-a creat fizica. E un fapt verificabil, ştiinţific, pe care, într-un fel, Ric Valente l-a *produs* la New Nelson. În toiul stuporii cu care a fost primită declaraţia, Blanes a adăugat ceva şi mai straniu: E inclusiv posibil ca însuşi Valente *să fie Zigzag.*

– Ce? Víctor s-a uitat la toţi, făcându-se alb ca varul. Dar… Dar dacă Ric a murit…

Carter s-a pus în faţa lor cu braţele încrucişate.

– A fost altă minciună dintre cele spuse de Eagle, cea mai simplă. Nu s-au găsit niciodată dovezile vinovăţiei lui Valente, cu atât mai puţin ale morţii lui, dar au decis să-i pună în cârcă asasinatele de pe insulă, pentru ca nimeni să nu facă valuri. Părinţii lui au îngropat un coşciug gol.

Elisa se uită buimacă la Carter. Acesta a adăugat:

– Pentru lume, Valente continuă să fie într-un loc necunoscut.

Auzea zumzete şi simţea furnicături urcându-i prin burtă, uşoara ameţeală produsă de înclinaţie. Diferenţa de presiune îi astupase canalele auditive, curbându-i timpanele. Luminile din cabină, puse pe minim pentru aterizare, creau o atmosferă aurie şi călduţă. Erau percepţii familiare pasagerilor oricărui avion care coboară.

Difuzoarele s-au însufleţit deodată.

– Vom ateriza peste zece minute.

Bărbatul din faţa lui şi-a întrerupt discuţia cu vecinul şi a privit prin hublou. Silberg a făcut la fel. Jos a văzut întunericul împestriţat cu lumini. Vizitase Madridul de mai multe ori şi îi plăcea acel oraş mic. Şi-a ridicat mâneca sacoului, ca să se uite la ceas: era ora 2.30 din zorii zilei de joi, 12 martie. Şi-a închipuit tot ce avea să se întâmple după trecerea acelor minute: avionul o să aterizeze, bărbaţii de la Eagle o să-l ducă la casă, de acolo o să fie transferat împreună cu ceilalţi la centrul din Marea Egee ori la cine ştie ce alt centru de departe. Trebuia să studieze un plan de fugă împreună cu Carter. Numai dacă scăpau din mâinile centrului Eagle puteau concepe o metodă pentru a înfrunta *adevărata* ameninţare.

Dar care urma să fie metoda? Silberg nu ştia. Şi-a şters sudoarea cu mâneca jachetei, simţind sub podea zgomotul trenului de aterizare. Unul dintre bărbaţi s-a aplecat spre el.

– Domnule profesor, ştiţi care este…? A fost ultimul lucru pe care l-a auzit.

În mijlocul întrebării, luminile s-au stins.

– Ascultă! a spus Silberg.

Şi-a auzit propria voce când a vorbit.

N-a primit niciun răspuns.

Nu mai auzea nici zumzetul motoarelor puternice ale Northwind-ului. Şi nu mai simţea nici vertijul coborârii.

O clipă, s-a gândit că poate murise. Ori suferise o hemoragie cerebrală, şi-i mai rămânea doar un rest de conştiinţă, care o să se stingă lent în beznă. Dar tocmai îşi folosise vocea, şi o auzise. În plus, acum îşi dădea seama, putea palpa braţele fotoliului, centura de siguranţă continua să-l strângă, aproape că întrezărea conturul cabinei în negură. Dar în jurul lui totul era liniştit şi mut. Cum era posibil?

Bărbaţii de la Eagle trebuiau să fie la trei paşi distanţă. Îşi amintea amănunte despre amândoi: cel din dreapta era mai înalt, cu trăsături aspre, cu perciuni până la jumătatea pometţilor; cel din stânga, blond, vânos, cu ochi albaştri, avea o cicatrice bine pronunţată pe buza superioară. Silberg ar fi dat orice să-i vadă iar ori cel puţin să-i audă. Dar întunericul din faţa lui era prea compact.

Sau nu.

S-a uitat în jur. La câţiva metri la dreapta lui, acolo unde trebuia să fie peretele cabinei, era o lumină uşoară. N-o observase până atunci. A privit-o pe îndelete. Se întreba ce putea fi. „O gaură în fuzelaj?" O lumină liniştită şi difuză. „Spiritul Domnului plutind pe ape." Neantul. Filosofi şi teologi se străduiseră de-a lungul veacurilor să înţeleagă ceea ce ochii lui cuprindeau în clipa aceea dintr-o singură privire.

Când era copil, pasiunea lecturilor biblice îl făcuse pe Silberg să se întrebe ce-ar simţi dacă ar trăi un miracol: marea se deschide, soarele stă în loc, zidurile se prăbuşesc când sună trompetele, hoitul învie şi lacul se linişteşte în timpul furtunii, ca un cearşaf sub mâini pricepute. Ce vor fi simţit protagoniştii acelor minuni?

Ştii tu ce simţi. Dar acest miracol nu-i de la Dumnezeu.

Brusc şi-a dat seama ce însemna lumina, ca şi tot ce îl înconjura.

„Zigzag. Îngerul cu spada de foc."

Ştiuse de la început, dar refuzase să accepte. Era prea înspăimântător.

„Aşadar, asta e. Chiar şi în avion.”

A dus mâna stânga la şold, pipăind încuietoarea centurii de siguranţă, dar n-a putut s-o deschidă: părea dintr-o singură bucată. Disperat, a tras în faţă, iar cureaua i s-a înfipt în carne (nu părea să aibă vreo haină pe el), făcându-l să geamă de durere, dar tot nu s-a deschis.

Nu se putea ridica. Şi nu ăsta era lucrul cel mai rău.

Lucrul cel mai rău era senzaţia că nu era singur.

În liniştea nopţii eterne, senzaţia era copleşitoare. *Certitudinea* că era *ceva* ori *cineva* în fundul cabinei, în spatele lui, în ultimele rânduri de scaune şi lângă toalete era chiar mai mult decât o adevărată percepţie. A privit peste umăr, dar neputinţa de a întoarce capul de tot, obstacolul propriului fotoliu, lipsa luminilor nu i-au îngăduit să vadă nimic.

Avea totuşi certitudinea că *prezenţa* era foarte reală. Şi se apropia. Se apropia pe culoarul central. „Zigzag. Îngerul cu…”

Dintr-odată, şi-a pierdut tot calmul pe care şi-l păstrase până atunci. L-a invadat o panică teribilă. Nimic, nici amintirea Berthei, nici lecturile bogate, nici cultura imensă, nici curajul lui, mult sau puţin, nu l-au ajutat să suporte clipa terorii absolute. Tremura şi gemea. A izbucnit în plâns. S-a luptat ca un posedat cu centura de siguranţă. S-a gândit că o să înnebunească, dar nici vorbă. A înţeles că nebunia n-ajunge atât de repede la creierul ce o doreşte. A dedus că era mai uşor să tai o extremitate, să mutilezi viscere, să smulgi o bucată de carne încă palpitând decât să lipseşti de raţiune o minte sănătoasă. A intuit că era condamnat să rămână cu mintea întreagă până la sfârşit.

Dar greşea.

A înţeles totul o clipă mai târziu.

Existau lucruri care puteau răpi raţiunea unei minţi sănătoase.

Noaptea părea fragilă – un văl negru şi fin, închegat din lumini minuscule. Vârful ascuţit al Northwind-ului l-a sfâşiat ca un cuţit de gheaţă. Cea mai mare parte a tonajului său a apăsat pe amortizoarele hidraulice, iar frânele au oprit impulsul incredibil într-un tunet fără egal.

Harrison n-a aşteptat să se oprească. S-a depărtat de funcţionarul aeroportului şi a arătat cu capul spre furgoneta staţionată în pasajul terminalului trei. Oamenii lui au urcat în ea, practici şi tăcuţi; ultimul a închis portiera, iar vehiculul a alunecat fără grabă spre avion. La acele ore ale dimineţii, nu se mai aştepta aproape niciun zbor comercial, aşa că nu se putea teme de vreun deranj. Harrison tocmai primise raportul piloţilor: călătoria se desfăşurase fără incidente. S-a gândit că prima parte a misiunii lui, întrunirea tuturor savanţilor, se încheiase. S-a întors spre omul lui de încredere, aşezat lângă el.

– Nu vreau nici arme, nici violenţă. Dacă nu vrea să ne dea servieta, nu i-o luăm. Avem vreme s-o facem în casă. Cel mai important e să aibă încredere.

Furgoneta s-a oprit, bărbaţii au coborât. Vântul care netezea gazonul în jurul pistelor a ciufulit părul alb ca zăpada al lui Harrison. Scara era deja montată, dar uşa de ieşire din avion nu se deschidea. „Ce-or fi aşteptând?”

– Hublourile, a arătat omul lui de încredere.

O clipă, Harrison n-a înţeles ce voia să spună. S-a uitat iar la avion şi a înţeles.

Cu excepţia geamului de la cabina piloţilor, cele cinci hublouri de pe laturile luxosului Northwind păreau vopsite cu negru. Nu ştia ca modelul acela să fi avut geamuri negre. Ce făceau pasagerii pe întuneric?

Deodată, ferestrele s-au aprins cu lentoarea cu care, la căderea serii, se deşteaptă felinarele pe o stradă pustie. Lumina plutea de la o gaură la alta: fără îndoială, cineva folosea o lanternă în cabină. Dar cea mai ciudată era *culoarea* luminii.

Roşie. Un roşu murdar, nu prea uniform.

Ori poate că efectul îl provocau petele care acopereau geamurile pe dinăuntru.

O furnicătură în stomac l-a înţepenit pe Harrison la sol. Pentru o clipă timpul a părut să stea în loc.

– Intraţi… în avion, a spus, dar nimeni n-a părut să-l audă. A respirat, şi-a adunat puterile, ca un general care se adresează oştii lui distruse, în faţa înfrângerii iminente. Intraţi în blestematul ăsta de avion!

I s-a părut că urla în mijlocul unei lumi de fiinţe înmărmurite.

27

– Sergio Marini a plănuit totul. Cunoştea riscurile la fel de bine ca mine, dar era… Blanes a căzut o clipă pe gânduri, căutând parcă vorba exactă. Poate mai mult decât curios. Cred că ţi-am mai povestit, Elisa, că Eagle voia să facem experimente cu trecutul recent, iar eu refuzam. Sergio n-a fost niciodată de acord cu mine asupra acestui lucru; când a văzut că nu izbutea să mă convingă, s-a prefăcut învins. Cred că eram indispensabil pentru proiect, şi trebuia să se prefacă în faţa mea, dar pe la spatele meu a vorbit cu Colin. El era un fizician tânăr şi genial, concepuse SUSAN, voia să se afirme. „E şansa noastră, Colin, i-o fi spus. S-au tot gândit cum să procedeze pentru ca eu să nu aflu şi le-a venit marea idee: de ce să nu se folosească de un student? L-au ales pe Ric Valente. Era ideal pentru aşa ceva, un student strălucit, ambiţios; Colin îl

cunoştea de la Oxford. La început, n-aveau să-i ceară, fără îndoială, prea mult: să se perfecţioneze în utilizarea acceleratorului şi a calculatoarelor. Apoi i-au dat instrucţiuni mai precise. Făcea practică aproape în fiecare noapte. Carter şi oamenii lui ştiau şi îl protejau.

– Zgomotele pe care le auzeam pe culoar… a şoptit Elisa. Umbra…

– … era Ric. A mai făcut şi altceva, care i-a uimit pe Marini şi pe Colin: a avut relaţii cu Rosalyn Reiter, pentru ca toţi, dacă descopereau că umbla noapte prin barăci, să creadă că se ducea şi venea de la ea.

Memoria Elisei se mutase în odaia din New Nelson: auzea paşi, vedea prin vizor cum luneca umbra. Ric Valente era iar acolo, privind-o dispreţuitor. Ceea ce ştia acum se potrivea foarte bine cu acel Ric pe care ea îl cunoscuse: ambiţia, dorinţa de a străluci chiar mai mult decât Blanes… Toate erau definitorii pentru el, ca şi meschinăria sentimentelor pentru Rosalyn. Dar *ce* făcuse în timpul exerciţiilor nocturne?

Cum apăruseră visele şi viziunile? Cum stricase Ric atât de tare viaţa tuturor?

Jacqueline părea să-i fi citit gândurile. Ridicând capul, a întrebat:

– Dar ce-a făcut Ric ca să se întâmple toate acestea?

– Toate la vremea lor, Jacqueline, a replicat Blanes. Încă nu ştim ce-a făcut exact, dar vă spun ce credem eu şi cu Reinhard că s-a întâmplat în noaptea de sâmbătă, 1 octombrie 2005. Noaptea în care Rosalyn a murit şi Ric a dispărut.

Stăteau din nou la masă, iar lampa cu braţ flexibil forma o insulă de lumină în centru. Erau osteniţi şi flămânzi (în ultimele ore băuseră doar apă), dar Elisa nu se gândea decât la ce povestea Blanes. Presupunea că volumul ei de adrenalină era tot mai mare, şi la fel trebuia să li se întâmple şi celorlalţi, inclusiv bietului Víctor. Între timp,

Carter intra şi ieşea, primea telefoane, trimitea mesaje… Îi ceruse lui Víctor cartea de identitate, explicându-i că urma să aibă nevoie de un paşaport fals dacă dorea să-i însoţească. Acum vorbea cu cineva afară. Elisa nu-l putea auzi.

– După cum vă amintiţi, a continuat Blanes, în acea noapte ni s-a interzis să folosim aparatele electronice, din cauza furtunii. Îmi închipui că Ric s-a gândit că era cea mai bună ocazie pentru experienţe independente, căci nimeni n-avea să-l deranjeze. Nici măcar nu le-a spus lui Marini şi lui Craig. S-a ridicat, a creat forma unui om cu ajutorul plapumei şi al rucsacului, cum avea obiceiul, simulând că era acolo şi dormea. Dar s-a produs un fapt neaşteptat. Adică, două. Primul (aşa credem, nu există dovezi concrete), că Rosalyn s-a dus în toiul nopţii în camera lui, ca să-i vorbească: de mult se săturase să se mai prefacă în faţa ei şi era disperată. Când a încercat să-l trezească, ea a descoperit înşelăciunea, a fost intrigată şi l-a căutat prin toată staţia. Poate s-au întâlnit în sala de control ori poate că ea a ajuns acolo tocmai când el a dispărut. Oricum ar fi s-a întâmplat al *doilea* fapt, cel pe care trebuie să-l aflăm, faptul special pe care l-a comis Ric (sau poate Rosalyn, dar mă îndoiesc: numai ea a suferit consecinţele), cel greşit. Restul nu-s decât ipoteze: Zigzag a apărut şi a ucis-o pe Rosalyn, iar Ric a dispărut. După o pauză, Blanes a continuat: Mai târziu, Marini şi Craig au şters urmele folosirii acceleratorului, ca noi să nu bănuim nimic, ori poate că ele s-au şters în timpul penei de curent, nu-s sigur. E cert că Marini a păstrat o copie secretă a experimentelor lui Ric, ca şi a celor făcute de el însuşi. Nici măcar Eagle nu ştia de ele. Specialiştii ne interogau folosind droguri, dar Carter afirmă că niciun drog nu te poate obliga să mărturiseşte ceea ce încerci să ascunzi, cel puţin dacă nu ţi se pun întrebări precise. Au trecut cu vederea existenţa acestor arhive. Sergio le păstra, fără îndoială pentru că

începuse să creadă că tot ceea ce se întâmplase putea avea legătură cu experimentele lui Ric, deşi poate că nu fusese absolut sigur până la moartea lui Colin. El a aflat primul (ceea ce demonstrează că urmărea cazul îndeaproape). Vă amintiţi ce nervos era la baza Eagle, cerând protecţie?

– Ticălosul, a spus Jacqueline. Pântecele ei gol şi sânii i se mişcau în ritmul gâfâitului furios. Ticălo…

– Nu încerc să-l scuz, a murmurat Blanes după o tăcere adâncă, dar presupun că ceea ce a suportat Sergio a fost mai rău decât în cazul multora dintre noi, pentru că el credea într-adevăr că ştia cum începuse totul.

– Nu îndrăzni să-i plângi de milă. Jacqueline vorbea sec şi rece. Nici prin cap să nu-ţi treacă, David!

Fizicianul şi-a întors către Jacqueline ochii mijiţi.

– Dacă Zigzag e rodul greşelilor umane, Jacqueline, a spus încet, *toţi* suntem demni de milă. În orice caz, Sergio a păstrat arhivele într-o unitate USB ascunsă în casa lui din Milano. În ultimii trei ani, Carter l-a tot bănuit. A trimis diverşi specialişti să-i percheziţioneze apartamentul, dar n-au găsit nimic. N-a îndrăznit să mai încerce: risca să afle Eagle că făcea joc dublu. Dar ieri, când s-a aflat că Marini fusese asasinat, a profitat de ocazie şi a început să caute împreună cu o echipă formată din oameni de-ai lui. A găsit unitatea în fundul dublu al unei cutii de obiecte pentru prestidigitaţie, de care Marini era pasionat, şi i-a trimis arhivele lui Reinhard. Eu trebuia să vin la Madrid, să pregătesc întrunirea noastră, după cum ne înţeleseserăm. Silberg e singurul care a studiat arhivele, toată noaptea şi azi toată ziua. Concluziile călătoresc cu el. De aceea e atât de important să dăm de ele.

– Dar Harrison a aflat, a amintit Elisa.

– Era nevoie să i se spună, tocmai ca să nu bănuiască nimic. I-a spus însuşi Carter, dar a dat vina pe Marini, zicând că ne trimisese documentele de frică. Ştie că Harrison o să le confişte, dar o să încerce să le recupereze.

– Şi pe urmă?

– Vom fugi.

– Carter a plănuit fuga: mergem întâi la Zürich, şi de acolo oriunde hotărăşte el. Stăm ascunşi, căutând să găsim o soluţie pentru problema Zigzag.

Expresia a făcut-o pe Elisa Robledo să strângă din buze. „Da, e o «problemă». Uită-te la noi. Uită-te cum arătăm, uite ce am ajuns eu şi Jacqueline: nişte şobolani laşi, care încearcă să se înfrumuseţeze, tremură, cu convingerea că «problema» are să le mai lase o zi în viaţă.” Nu putea să nu creadă că Blanes, Silberg şi Carter se simt poate înspăimântaţi, dar ei nu înghiţiseră nici măcar a treia parte din rahatul pe care ele îl înghiţeau zilnic cu ghiotura.

Şi-a îndreptat spatele pe scaun şi a vorbit cu energia de care obişnuia să dea dovadă când lua o hotărâre.

– Nu, David. Nu putem fugi, şi tu ştii asta. Trebuie *să ne întoarcem.* A fost ca şi cum s-ar fi aşezat la masă cu nişte marionete abandonate, pe care doar în acel moment cineva le-ar fi pus în mişcare: capete, gesturi, trupuri care se foiau. A adăugat: La New Nelson. E singura noastră şansă. Dacă Ric a dezlănţuit totul *acolo,* numai acolo vom putea… Cum ai spus? „Să găsim o soluţie” pentru această problemă.

– Să ne întoarcem pe insulă?

Blanes s-a încruntat.

– Nu! Jacqueline Clissot şoptise vorba tot mai tare, până ajunsese să strige. Apoi s-a ridicat în picioare. Era foarte înaltă, iar tocurile negre o înălţau şi mai mult. Ochii machiaţi fulgerau de durere în întunericul din încăpere. Nu mă mai

întorc niciodată pe insulă! Niciodată! Nici să nu-ţi treacă prin minte!

– Şi ce propui atunci? a întrebat Elisa pe un ton aproape de implorare.

– Să ne ascundem! Să fugim şi să ne ascundem undeva!

– Şi între timp să-l lăsăm pe Zigzag să aleagă un altul?

– Nimeni şi nimic n-o să mă facă să mă întorc pe insulă, Elisa! Sub tufa ciufulită de păr roşu pieptănat pe spate şi stratul alburiu de machiaj, expresia şi tonul lui Jacqueline deveniseră ameninţătoare. Acolo am ajuns ceea ce sunt! Acolo! a mârâit. Acolo *au intrat* toate astea în viaţa mea! Nu mă întorc! Nu mă întorc… *chiar dacă vrea EL!*

S-a oprit brusc, dându-şi parcă seama de ceea ce spusese.

– Jacqueline… a şoptit Blanes.

– Nu-s fiinţă! Strâmbându-se oribil, paleontologa şi-a dus mâna la păr, de parcă voia să şi-l smulgă. Nu-s vie! Sunt un obiect bolnav! Contaminat! Acolo m-am contaminat! Nimic n-are să mă facă să mă întorc! Nimic!

Îşi ridicase mâinile ca pe nişte gheare, ca şi cum voia să se apere de un atac fizic. Pantalonii i se lipiseră de şolduri, lăsaţi provocator în jos. Imaginea era senzuală şi deprimantă totodată.

Auzind-o cum striga, ceva copleşitor i s-a urcat la cap Elisei ca o spumă. S-a ridicat şi a înfruntat-o pe Jacqueline.

– Ştii ceva, Jacqueline? M-am săturat să aud cum tot îţi adjudeci greaţa întreagă. Anii tăi au fost dificili? Fii bine-venită în club! Aveai o profesie, un soţ şi un fiu? Dă-mi voie să-ţi spun ce aveam eu: tinereţe, iluzii de studentă, viitor, toată viaţa. Tu ţi-ai pierdut respectul de sine? Eu mi-am pierdut stabilitatea, minţile. Retrăiesc fiecare noapte de pe insula aia. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Chiar şi acum, chiar şi în noaptea asta, cu

tot ceea ce ştiu, ceva dinlăuntrul meu îmi reproşează că nu-s la mine în dormitor, îmbrăcată ca o curvă, visând că dau ascultare dorinţelor lui scârboase, bolnavă de teroare când îl simt apropiindu-se, scârbită de mine, fiindcă nu-s în stare să mă răzvrătesc. Îţi jur că vreau să plec de pe insulă pentru totdeauna, Jacqueline. Dar dacă nu ne întoarcem acolo, nu vom putea niciodată să plecăm. Înţelegi? a întrebat delicat. Şi a urlat pe neaşteptate, brutal: Înţelegi o dată pentru totdeauna, fir-ar să fie, Jacqueline?

– Jacqueline, Elisa… a şoptit Blanes. Nu trebuie…

Încercarea de a face pace i-a fost întreruptă brusc de uşa care s-a deschis.

– L-a vânat pe Silberg.

Câteva clipe mai târziu, când şi-a amintit coerent acele clipe, Elisa Robledo s-a gândit că Paul Carter n-ar fi putut folosi un termen mai potrivit. „Zigzag ne vânează, într-adevăr. Suntem prada lui.”

– S-a întâmplat în plin zbor, tocmai m-a sunat unul dintre oamenii lui. Trebuie să se fi întâmplat în câteva secunde, cu puţin timp înainte de aterizare, fiindcă piloţii vorbiseră cu gărzile de corp şi totul mergea bine. Când au aterizat, au văzut că luminile din cabina pasagerilor nu se aprindeau şi au aruncat o privire cu lanternele. Bodigarzii erau pe podea, într-o mare de sânge, complet arşi, şi pe toate fotoliile erau fărâme din Silberg. Omul meu n-a văzut, dar i-a auzit spunând că parcă transportau un abator cu avionul.

– Dumnezeule, Reinhard.

Blanes s-a trântit anevoie pe scaun.

Bocetul lui Jacqueline a spart tăcerea. Vocea ei subţire gemea aproape ca a unui copil. Elisa a îmbrăţişat-o cu putere, şoptindu-i puţinele vorbe de consolare ce i-au trecut prin minte. A simţit, la rândul ei, mâna reconfortantă a lui Víctor pe umăr. I s-a părut că asemenea contacte fizice nu o

făcuseră niciodată să se simtă mai aproape de cineva ca atunci. Cei cărora nu le-a fost atât de frică nu ştiu ce înseamnă să îmbrăţişezi pe cineva, deşi au iubit.

– Vestea bună e că Silberg a trimis documentele pe adresa sigură de e-mail pe care i-am dat-o pentru cazuri de urgenţă. Carter vorbea şi mergea de la unul la altul, adunând diferite aparate mici de pe rafturile din bibliotecă. Nu se oprise de când intrase în încăpere. Înainte de plecare, o să le transfer pe USB şi o să putem dispune de ele. S-a oprit şi i-a privit. Nu ştiu ce credeţi, dar eu vreau să mă car. Apoi o să am timp să plâng cu lacrimi de crocodil.

– Care-i planul? a întrebat Blanes încet.

– E aproape trei noaptea. Trebuie să aşteptăm ca Harrison să plece la aeroport. Omul meu are să mă informeze. Dar mai stă două sau trei ceasuri. Va închide avionul, îl va da în grija armatei, în hangar, şi va pleca: n-are interes să atragă atenţia pe un aeroport public.

– De ce trebuie să aşteptăm să plece?

– Fiindcă ne ducem la aeroport, domnule profesor, a replicat Carter, ironic. Vom zbura cu un avion comercial, nu cred că vreţi să ne vadă bătrânul la poarta de îmbarcare, nu-i aşa? În plus, vreau să reconectez un pic camerele video ascunse, cu dumneavoastră la masă, ca să nu se enerveze. Când pleacă, ieşim. Afară sunt doi oameni care nu-s de-ai noştri, dar n-o să fie greu să-i închidem într-o odaie şi să le luăm telefoanele mobile. În felul ăsta mai câştigăm timp. Vom merge cu Lufthansa la Zürich, la şapte dimineaţa. Acolo am prieteni care ne pot ascunde la loc sigur. Şi, de acolo, vedem noi…

Elisa tot o mai ţinea în braţe pe Jacqueline. Deodată i-a şoptit ferm…

– Terminăm noi cu *el,* Jacqueline. O să-i venim de hac ticălosului, orice-ar fi. Numai acolo o putem face. De acord?

Clissot s-a uitat la ea, a încuviinţat. Şi Elisa a încuviinţat în direcţia lui Blanes. Acesta a părut să se clatine, dar a zis:

– Carter, în ce stare e New Nelson?

– Staţia? Mult mai bine decât vrea Eagle să vă facă să credeţi. Explozia magaziei n-a stricat prea mult instrumentele, câţiva tehnicieni au reparat acceleratorul şi au păstrat în bună stare aparatele în ultimii ani.

– Crezi că ne putem ascunde acolo?

Carter s-a uitat la el.

– M-am gândit că vreţi să fiţi cât mai departe posibil de conacul ororilor, domnule profesor. V-aţi gândit cum să înlăturăm distrugerile?

– Poate, a zis Blanes.

– Nu văd nicio problemă. Putem merge întâi la Zürich şi, de acolo, pe insulă.

– E păzită?

– Bineînţeles: cu patru patrule de coastă înarmate până-n dinţi şi un submarin nuclear, toţi la ordinele unui coordonator.

– Cine-i coordonatorul?

O singură dată, Carter şi-a permis să râdă.

„Se întâmplă ceva.” E singura înţelepciune infailibilă la care se poate ajunge în viaţă. N-avem nevoie să fim mari savanţi ca să ajungem la ea. Te simţi bine până când sănătatea ţi se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc; plănuieşti ceva conştiincios, dar nu poţi ţine seama de tot; prevezi ce are să se întâmple în viitoarele patru ore, şi doar peste cinci minute profeţia ţi se destramă. „Se întâmplă ceva.”

Harrison avea treizeci de ani de experienţă, şi încă se mai mira de lucruri. De data aceasta însă era chiar îngrozit. În ciuda celor văzute până acum, ştia că avea de-a face cu un fel de frontieră: cu un „înainte” şi un „după” de fiecare parte. „E ca şi cum ar ninge în sus”, obişnuia să spună taică-său.

Era ciudată expresia. „Să vezi cum ninge în sus”: să vezi ceva care te schimbă definitiv.

„Bunăoară, interiorul avionului Northwind.”

Se gândea la toate acestea învelit în haina de protecţie, protejată, la rândul ei, de Mercedes-ul blindat, călătorind cu toată viteza înapoi spre casa lui Blanes. „Există o frontieră după ce vezi anumite lucruri.”

– Nu răspunde, domnule.

Omul de încredere era lângă el. Harrison l-a privit cu coada ochiului: tipul era tânăr, cu o mustaţă neagră îngrijită şi ochi albaştri, tată de familie, devotat slujbei sale, cu sânge de anglo-saxon pur. Genul de bărbat în faţa căruia putea să spună ori să ordone orice-i căşuna, şi care nicicând nu i-ar fi pus nici deciziile la îndoială, nici întrebări nelalocul lor. Tocmai de aceea avea nevoie să-l păstreze lângă el. Expresia era „pur”? Da, poate. Pur şi simplu departe de lucrurile cele mai primejdioase. Harrison era destul de inteligent ca să ştie: îţi poţi îngădui să-ţi înnebunească mintea, dar nu lăsa nicicând să-ţi înnebunească mâinile.

– Mai încerc o dată, domnule?

– De câte ori ai sunat?

– De trei ori. E foarte ciudat, domnule. Iar pe monitor continuă interferenţele.

De aceea nu-i permisese să urce în avion. Şi bine făcuse. „O perdea roşie să-ţi acopere toate aceste lucruri definitiv, băiete. Să nu vezi niciodată cum ninge în sus.”

Dintre cei trei agenţi care urcaseră în Northwind împreună cu el, doi fuseseră duşi la spital odată cu piloţii şi gardienii. Al treilea era mai bine, deşi sedat. El suportase totul cu stoicism ca în cazul vederii rămăşiţelor lui Marini la Milano. Avea experienţă: era un locuitor obişnuit al cocioabelor ororii.

– Cheamă-l pe Max.

– L-am sunat, domnule, nici el nu răspunde.

Zorii aureau copacii. Urma o zi frumoasă de martie în munţii din jurul Madridului, deşi lui Harrison nici că-i păsa de acea posibilitate. Se simţea extenuat după lungile ore de încordare de la aeroport, dar nu-şi putea permite să se odihnească. Nici vorbă, până nu decidea ce să facă cu savanţii care rămâneau: cu monştrii (inclusiv cu profesoara Robledo) răspunzători de cele văzute în Northwind.

Prin faţa ferestruicii a trecut, în direcţie opusă, o furgonetă neagră şi grăbită precum gândurile lui.

– Avem acoperire, domnule, şi încerc toate canalele, dar…

Harrison a clipit. Nu mai avea multe idei, dar cu puţinele care îi mai rămăseseră a construit ceva asemănător unei concluzii. „Nici Carter, nici Max nu răspund. Se întâmplă ceva."

Savanţii ştiau ce nu erau datori. Aflaseră, de exemplu, cum colaboraseră Marini, Craig şi Valente la experimentele pe care Eagle era interesată să le realizeze. Carter îi explicase că Marini, îngrozit de ceea ce se petrecea, îi mărturisise totul lui Blanes într-o convorbire privată, la Zürich. Harrison avea dovezi.

Le obţinuse Carter.

Paul Carter. Un tip fără pată, un războinic înnăscut, un zid din muşchi şi creier, un fost militar reciclat în mercenar: cea mai bună dintre maşinile posibile. Harrison îl cunoştea de peste zece ani şi credea că ştia tot ceea ce are nevoie un bărbat să ştie despre altul pentru a se încrede nouăzeci şi nouă la sută în el. Carter luptase (ori îi antrenase pe cei care luptau) în Sudan, Afganistan şi Haiti, mereu în slujba celui care îl plătea mai bine. La recomandarea lui, Eagle îl cumpărase în aur, ca să le coordoneze aspectele militare ale Proiectului Zigzag. După ştiinţa lui Harrison, avea o singură regulă, un cod etic unic: siguranţa lui şi a oamenilor lui. Ceea ce îi dădea o oarecare…

„Siguranţa lui şi a oamenilor lui."

Harrison s-a răsucit pe fotoliul confortabil din piele.

– Nu înţeleg, domnule. Max a zis că stă în casă, alături de Carter, şi… Deodată în bezna din mintea lui s-a făcut lumină. „Furgoneta.”

– Dave, a zis, fără să-şi schimbe vocea, vorbind prin interfon cu şoferul. Dave, fă stânga împrejur.

– Ce-aţi spus, domnule?

– Stânga împrejur. Ne întoarcem la aeroport.

„Exodul creierelor.” Nu era asta expresia care se folosea pentru a explica situaţia tristă a ştiinţei în ţări ca a lui? Víctor încerca să se distreze cu acele simple jocuri de cuvinte. „Savanţii sunt evazionişti, ca impozitele. Trei savanţi spanioli fug din ţară şi se îndreaptă spre Elveţia, la fel ca banii murdari, ca să se ascundă de autorităţi şi să scape cu viaţă.” Şi iată-l acum la terminalul unu de la Barajas, aşteptându-l alături de ceilalţi pe Carter să ia de la ghişeul companiei Lufthansa tichete de îmbarcare pentru paşapoartele lor false. Nici măcar nu-şi putuse lua rămas-bun de la familie, deşi, într-adevăr, izbutise să-i telefoneze Teresei, secretara departamentului, ca s-o informeze că şi el, şi Elisa Robledo se molipsiseră de acelaşi virus şi-şi luaseră câteva zile libere. Minciuna îl amuza.

Era aproape şase şi jumătate, dar în acea zonă a clădirii nu se observa că se crăpa de ziuă. Doar cei mai matinali (boşii de ambe sexe) se duceau şi veneau cu servietele lor din piele ori stăteau la coadă la ghişee. Singurul lucru pe care Víctor îl avea în comun cu ei era oboseala: petrecuse o noapte albă, ascultând istorii înspăimântătoare despre un asasin invizibil şi sadic, de care toţi voiau să fugă. Era pe cât de îngrozit, pe atât de ostenit. Fără îndoială că în avion oboseala ar depăşi teama, şi el ar închide puţin ochii, dar acum se simţea ca şi cum în vene i s-ar fi injectat un ser cu cofeină.

– Până acum, Harrison a descoperit probabil cele întâmplate, a spus Elisa.

Privind-o, Víctor s-a gândit iar că nici măcar noaptea obositoare pe care o trăiseră nu izbutise s-o urâţească. „Ce femeie superbă!” Părul negru tuci, care pe el îl ţinea la distanţă, ieşea în relief, încadrându-i chipul minunat. Lângă ea era fericit. Zâmbetele pe care ea i le adresa, simplul fapt de a-i sta alături îl răsplăteau din plin. La aeroport era frig ori poate că acesta era pretextul ca s-o îmbrăţişeze. „Uniţi în nefericire” era altă expresie potrivită, asemenea „exodului creierelor”. Dar potrivită sau nu, pe Elisa părea s-o reconforteze braţul lui pe umerii ei.

– Poate, a admis Blanes, dar avionul de Zürich decolează peste mai puţin de o oră, iar Carter ne asigură că Harrison nu ştie unde ne ducem.

– Putem avea încredere în el? a întrebat ea, privind spatele lat al lui Carter, aflat în picioare în faţa ghişeului.

– Are tot atâta interes ca noi să fugă, Elisa.

Carter s-a întors, arătându-le tichetele de îmbarcare, ca un trişor în faţa unor cărţi de joc. Víctor i-a apreciat calităţile de conducător: n-avea nevoie să vorbească pentru a-i pune în mişcare şi a-i face să-l urmeze ca mieluşeii, inclusiv pe Jacqueline, care răpăia pe tocurile ei înalte.

– Crezi că Harrison ştie deja? a întrebat Blanes, privind de jur împrejur.

– E posibil. Carter a dat din umeri. Dar îl cunosc bine, am încercat să-i devansez reacţiile. La ora asta mai e probabil în casă, dând ordine şi întrebându-se ce s-a întâmplat. I-am pasat câteva piste false. Când va putea reacţiona, avionul nostru va fi decolat de mult.

Harrison a păşit în terminalul unu de la Barajas vorbind la telefonul mobil. Acţionase foarte rapid, mult mai rapid, îşi închipuia, decât putea bănui

Carter. Nu întâmplător ajunsese şeful securităţii proiectelor ştiinţifice de la Eagle.

– Aveaţi dreptate, domnule, spunea vocea din receptor: tocmai a facturat, cu acte false, cinci bilete pentru zborul Lufthansa de la şapte, spre Zürich. La ghişeu l-au recunoscut. A fost o idee bună să-i trimitem urgent fotografia. Probabil că se îndreaptă spre îmbarcare.

Harrison a încuviinţat în tăcere, apoi a întrerupt comunicarea. Îl cunoştea bine pe Carter: oricât de trădător devenise, era acelaşi mercenar şi dispunea de ajutoarele şi de metodele dintotdeauna. „Dar o să ai o surpriză, Paul.” A aruncat o privire spre ceas, traversând în grabă vestibulul terminalului, alături de omul său de încredere: şapte fără un sfert.

– Ai vorbit cu Blázquez? a întrebat fără să încetinească pasul.

– Vor întârzia zborul, domnule. A fost alertată şi poliţia spaniolă. Îi vom aresta la controlul pasagerilor.

Harrison s-a felicitat a nu ştiu câta oară pentru panica internaţională în care trăia de mai bine de un deceniu. De teama terorismului, ordine precum întârzierea decolării unui avion ori arestarea a cinci suspecţi într-o ţară străină erau respectate fără nicio reticenţă. Teama în Europa era bună.

O femeie de culoare i s-a pus în drum, împingând un cărucior cu valize. Harrison aproape că s-a lovit de ea şi a înjurat printre dinţi. Omul lui de încredere a dat-o la o parte cu un brânci, fără să se oprească. Simultan, Harrison a ascultat, întâi în spaniolă, apoi în engleză, anunţul din difuzoare: „Lufthansa anunţă că decolarea avionului său… spre Zürich a fost amânată din motive tehnice”.

Ai lui erau.

„Repetăm: Compania Lufthansa anunţă că decolarea avionului său…”

În vreme ce înaintau, grăbiţi, spre coada de la scaner, Blanes s-a făcut alb ca varul.

– Au amânat plecarea avionului, Carter, ai auzit?

La coadă, şase pasageri îşi puneau bagajele pe banda rulantă. Ceva mai încolo, un grup mărişor de bărbaţi în uniformă păreau să ţină o şedinţă. Niciun călător nu scăpa de controlul riguros.

– Zborurile obişnuiesc să fie amânate, domnule profesor, nu vă faceţi griji, a replicat Carter.

A trecut pe lângă o coadă, îndreptându-se spre următoarea. Îşi mişca dintr-o parte într-alta capul sprijinit pe pivotul gros al gâtului, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Blanes şi Elisa Robledo schimbau priviri îngrijorate.

– I-ai văzut pe poliţiştii aceia, Carter? a insistat Blanes.

În loc să răspundă, Carter a mers mai departe. A trecut prin faţa ultimului pasager de la coadă, dar nici acolo nu s-a oprit. A cotit spre ieşirea din aeroport. Savanţii l-au urmat, buimăciţi.

– Unde mergem? a întrebat Blanes.

Un microbuz închis la culoare aştepta la ieşire. Şoferul s-a dat jos, Carter a intrat, s-a aşezat la volan şi a pornit motorul.

– Intraţi, haideţi! le-a spus savanţilor.

Doar când s-au aşezat cu toţii şi maşina a demarat, Carter a spus:

– Doar n-aţi luat în serios ideea că o să zburăm la Zürich cu un avion public şi bilete cumpărate în aeroport, nu? A mers în marşarier, apoi a accelerat. V-am mai spus că-l ştiu pe Harrison, am încercat s-o iau înaintea deciziilor lui. Mi-am închipuit că avea să-mi trimită fotografia autorităţilor. Deşi e adevărat că s-a mişcat mai iute decât mă aşteptam. Sper să fi înghiţit momeala cu biletele pentru Zürich pentru cât mai multă vreme.

Pe scaunul din spate, Elisa Robledo i-a privit pe Víctor şi pe Jacqueline, care păreau la fel de

nedumeriţi ca ea. S-a gândit că, dacă Paul Carter nu-i trăda, era cel mai bun aliat al lor.

– Dar, atunci, nu mergem la Zürich? a întrebat Blanes.

– Fireşte că nu. Nici nu m-am gândit vreodată să mergem.

– Şi de ce nu ne-ai spus nimic?

Carter s-a făcut că nu-l auzea. Alunecând îndemânatic printre două vehicule şi intrând pe autostradă, a şoptit:

– Dacă veţi depinde de mine de-aici încolo, domnule profesor, e mai bine să ştiţi: adevărul nu se spune, se face. Nu trebuie spusă decât minciuna.

Elisa s-a întrebat dacă în clipa aceea Carter spunea adevărul.

– Au plecat.

A fost singura concluzie, singurul lui gând. Colaboratorul lui plănuise totul foarte bine. Poate că nici nu se gândise vreodată să se ducă în Elveţia. Poate că dispunea inclusiv de un mijloc de transport privat spre alt aeroport.

O clipă, n-a putut respira. S-a sufocat atât de tare, că a trebuit să se ridice şi să părăsească în tăcere sala unde directorul aeroportului Barajas îi oferea ultima ştire. A ieşit pe culoar. Omul lui de încredere l-a urmat.

– Au plecat, a repetat când şi-a putut trage sufletul. Carter îi ajută.

A înţeles de ce. S-a dus să-şi scape pielea. Ştie că înfruntă tot ce-i mai periculos în viaţa lui, vrea ca savanţii să-l ajute să supravieţuiască.

A respirat adânc. Brusc, aşteptările erau prea puţin încurajatoare.

Zigzag putea fi marele duşman, Duşmanul cu majusculă, cel mai temut. Dar acum ştia că Paul Carter era şi el un duşman. Deşi nu se puteau compara, vechiul colaborator nu putea fi considerat un adversar oarecare.

Începând din clipa aceea, trebuia să se ferească serios şi de Carter.

VIII
ÎNTOARCEREA

Ştiu bine de ce fug, dar nu ştiu ce caut.
MICHEL DE MONTAIGNE

28

Insula s-a profilat ca o zdreanţă pe ţesătura albastră şi ondulată, sub razele soarelui care se ascundea cu repeziciune. Elicopterul a survolat-o de două ori înainte de a coborî.

Până atunci, ideea unei bucăţi de junglă plutind pe oceanul tropical i se păruse lui Víctor proprie mai degrabă reclamei turistice decât realităţii: acel soi de locuri unde n-ai s-ajungi nicicând, fiindcă nu-s decât artificii, atracţii publicitare. Dar, zărind New Nelson în largul Oceanului Indian, înconjurată de inele în diferite tonuri de verde, acoperită cu frunze de palmier, care păreau flori văzute de sus, nisipuri de culoarea vaniliei, corali ca nişte coliere enorme aruncate în mare, a acceptat că greşise. Asemenea lucruri puteau fi reale.

Dacă insula era reală, se gândea îngrozit, tot ce auzise până atunci atingea un grad în plus de verosimilitudine.

– E raiul… a murmurat.

Elisa, care împărţea cu el spaţiul redus de lângă hublou, privea absorbită.

– E iadul… a spus.

Víctor se îndoia. În ciuda a tot ceea ce ştia, nu credea că era mai rău decât aeroportul din Sanaa, în Yemen, unde îşi petrecuseră cele optsprezece ore dinainte, aşteptând ca Paul Carter să încheie

pregătirile pentru transportul lor cu elicopterul pe insulă. Nu putuse nici să facă duş, nici să se schimbe; îl dureau toate oasele după ce dormise pe băncile incomode din aeroport şi abia de mâncase şi altceva decât cartofi prăjiţi şi ciocolatele cu apă minerală. Toate astea după zborul neplăcut cu avioneta, început la Torrejón[14], condimentat cu avertismentele acre ale lui Carter:

– Dumneavoastră sunteţi savanţi, cunoaşteţi expresia „în teorie”, nu-i aşa? Ei bine, „în teorie” reveniţi chiar în locul pe care l-aţi părăsit acum zece ani, dar să nu daţi vina pe mine dacă nu-i tocmai aşa.

– Nu l-am părăsit niciodată… a replicat, taciturnă, Jacqueline Clissot.

Spre deosebire de Elisa, Jacqueline îşi adusese totuşi câteva haine. La Sanaa se schimbase şi purta o şapcă peste pletele drepte vopsite în roşu, o bluză subţire de culoare albă, o fustă mini din denim. Privea pe celălalt hublou, de lângă Blanes, dar, zărind insula, s-a îndepărtat de lângă geam.

Lui Víctor îi era indiferent ce spuneau: deşi se puteau aştepta la orice, aceea era totuşi etapa finală a voiajului înnebunitor. Avea timp să se spele şi chiar să se bărbierească, poate. Dar se îndoia că ar putea găsi haine curate.

Elicopterul a executat altă manevră violentă. După încă o deviere bruscă (pilotul, care era arab, susţinea că din cauza vântului, dar, după Víctor, din pricina neîndemânării lui), s-a echilibrat şi a început să coboare pe un perimetru de nisip. În colţul stâng, erau ruine negre şi metale îndoite.

– Asta e tot ce a mai rămas din cazematǎ şi din depozit, i-a arătat Elisa.

Víctor a văzut-o cum tremura, aşa că a luat-o în braţe.

Din văzduh, staţia îi amintea vag de o furculiţă cu mânerul rupt. Vârfurile erau trei barăci cenuşii, cu acoperişul în pantă, conectate în capătul nordic, în vreme ce partea care servea de mâner era

rotundă şi scurtă: bănuia că acolo trebuia să fie SUSAN, acceleratorul pentru electroni. Deasupra, înfipte ca săgeţile, antene lungi şi circulare îşi înălţau scheletul metalic. Un gard de sârmă închidea totul într-un dreptunghi amplu.

Víctor a coborât printre ultimii. A urmat-o pe Elisa până la scară, aplecându-se amândoi ca să nu se lovească de acoperişul scund al elicopterului (mai avea puţin şi o atingea pe fund), iar el a sărit pe pământ năucit de zbor, de norul de nisip şi de vuietul elicelor. S-a depărtat tuşind şi, când şi-a tras sufletul, i-au intrat în plămâni câţiva centimetri cubi de aer insular. Nu era chiar atât de umed pe cât se aştepta se.

– Sunt furtuni în sud, în insulele Chagos! a exclamat Carter, care încă se mai afla în elicopter, făcându-se auzit fără efort pe deasupra rotoarelor.

– Şi asta-i rău? a întrebat Víctor, ridicând glasul.

Carter l-a privit de parcă Víctor era un cocon.

– Asta-i bine. Pe mine mă îngrijorează seceta, mai frecventă în acest sezon. Cât continuă furtunile, nimeni nu se apropie de insulă. Ia asta.

Îi întindea o cutie, ţinând-o cu o singură mână. Víctor a avut nevoie de amândouă, şi chiar şi aşa a fost cât pe-aci să-i cadă. S-a simţit ca un soldat care duce merinde. Şi chiar erau parte din proviziile pe care le adunase Carter la Sanaa: cutii de conserve, pachete cu paste italieneşti, baterii de diferite dimensiuni pentru lanterne şi radiouri, muniţii şi sticle cu apă. Ultimele erau deosebit de importante, fiindcă magazia fusese distrusă, iar Carter nu ştia dacă între timp se amenajase alta. Elisa, Blanes şi Jacqueline s-au apropiat şi au împărţit restul bagajelor.

Víctor înainta spre baracă, clătinându-se ca beţivii. Cutia era al naibii de grea. A văzut că Elisa şi Jacqueline i-o luau înainte, prima ducând chiar două cutii, poate mai puţin grele ca a lui, dar două. S-a simţit descurajat şi incapabil. Şi-a amintit ce greu îi venea să facă gimnastică în liceu, ce umilit

se simţea când o fată avea muşchi mai dezvoltaţi ca ai lui. Într-un fel, mintea lui continua să fie convinsă că o femeie, mai ales atrăgătoare ca Elisa ori ca Jacqueline, trebuia să fie mai slabă ca el. O idee ridicolă, era de acord, dar nu şi-o putea scoate din cap.

Pe când se strâmba, încercând să le ajungă din urmă, a auzit din spate vocea lui Carter care, ţipând, îşi lua rămas-bun de la pilot. În calitate de coordonator al securităţii pe New Nelson, Carter îi făcuse fără nicio greutate pe cei de la paza de coastă să privească în altă parte. Pentru moment, nici nu era de temut – după cum explicase – ca Eagle să afle că ei se aflau acolo, fiindcă oamenii de pază erau de încredere. Dar îi avertizase că elicopterul avea să plece imediat: nu voia să rişte ca un avion militar să le observe prezenţa în timpul unui zbor de rutină. Urmau să rămână singuri. Şi, dacă mai avea nevoie de vreo dovadă, Víctor a putut auzi ritmul tot mai accelerat al elicelor, a înălţat capul exact cât să vadă cum se rotea elicopterul în văzduh, în scânteierile soarelui crepuscular, înainte de a se depărta. „Singuri în paradis”, s-a gândit.

Poate că tocmai acest gând l-a năucit, astfel că i-a alunecat cutia din mâini. A prins-o înainte să-i cadă, dar un colţ al ei tot l-a lovit în piciorul drept. Durerea ascuţită i-a făcut ţăndări orice idee despre paradis.

Spre norocul lui, nimeni nu i-a observat neîndemânarea. Stăteau în faţa uşii de la a treia baracă, aşteptând, fără îndoială, s-o descuie Carter.

– Aveţi nevoie de ajutor? a întrebat Carter, depăşindu-l.

– Nu, mulţumesc. Am…

Roşu ca focul, gâfâind, Víctor şi-a reluat, şchiopătând, mersul prin nisip, cu picioarele crăcănate. Carter se alăturase celorlalţi, ţinând în mână nişte cleşti lungi cât braţele lui. A tăiat lanţul uşii, iar zgomotul a părut o detunătură.

– Casa era goală, n-a venit nimeni să măture, a zis, parcă recitând refrenul unui cântec şi oprindu-se să dea la o parte cu cizma urme de moloz.

Era vineri, 13 martie 2015, 18.50, ora insulei.

„Vineri treisprezece.” Víctor s-a întrebat dacă data le va purta ghinion.

– Acum mi se pare foarte mică, a zis Elisa.

Stătea în picioare în prag, mişcând fasciculul lanternei în interiorul a ceea ce fusese camera ei pe New Nelson.

El începea să creadă că, într-adevăr, acela era infernul.

Nu văzuse loc mai deprimant în toată viaţa lui. Pereţii şi podeaua acumulaseră tot atâta căldură cât piesele unui cuptor deconectat de câteva secunde, după ce stătuse câteva ore la două sute de grade. Totul părea posomorât, nu exista ventilaţie, duhnea îngrozitor. Şi, fireşte, barăcile erau mult mai mici decât îşi închipuise din povestirea Elisei: o biată sufragerie, o bucătărie amărâtă, dormitoare pustii… Din pat nu mai rămăsese decât scheletul, în baie abia dacă mai găseai strictul necesar, şi totul era acoperit de praf. Nu mai semăna în niciun caz cu locul de vis unde Cheryl Cross o primise în urmă cu zece ani. Elisei i-au dat lacrimile; a zâmbit, surprinsă: a spus că nu suferea de nicio nostalgie. Poate o ostenise călătoria.

Sala de proiecţii l-a impresionat în mod deosebit pe Víctor, deşi era mică şi înspăimântător de caldă. Privind ecranul întunecat, s-a cutremurat. Era posibil să se fi contemplat acolo oraşul Ierusalim din vremea lui Hristos?

Dar în sala de control a rămas cu gura căscată.

Cu treizeci de metri lăţime şi patruzeci lungime şi pereţi mari din ciment, era încăperea cea mai mare şi mai răcoroasă dintre toate. Încă nu era funcţională (Carter se dusese să examineze generatoarele), dar, în lumina slabă ce intra prin ferestre, Víctor a privit, năuc, spatele lucios al lui

SUSAN. El era fizician, nimic din ce văzuse ori auzise până atunci nu putea să se compare cu acel aparat. A reacţionat ca vânătorul care, după ce a auzit poveşti despre trofee incredibile, vede în sfârşit fantastica armă cu care au fost capturate şi nu se mai îndoieşte de veridicitatea lor.

L-a speriat un zgomot. Lămpile fluorescente din tavan s-au aprins, făcându-i pe toţi să clipească. Víctor şi-a privit tovarăşii ca şi cum atunci îi vedea prima oară şi brusc a fost conştient că o să locuiască aici împreună cu ei. Nu-i părea rău, cel puţin în ceea ce le privea pe Elisa şi pe Jacqueline. Nici Blanes nu i se părea un tovarăş neplăcut. Numai Carter, care a apărut tocmai atunci, intrând pe o uşă mică din dreapta acceleratorului, nu izbutea să fie în consonanţă cu universul lui amplu.

– Veţi avea lumină ca să vă jucaţi la calculatoare şi să vă încălziţi mâncarea. Îşi scosese jacheta; părul cărunt de pe piept îi ieşea prin tricou, iar bicepşii îi umflau mânecile. Mai rău e că n-avem apă. Nu trebuie să folosim aerul condiţionat, dacă vrem să meargă celelalte aparate, a adăugat zâmbind.

Dar pe chip n-avea nicio picătură de sudoare, iar Víctor şi-a dat seama că ei erau uzi din cap până în picioare. Auzindu-l vorbind, niciodată nu ştia sigur dacă Paul Carter făcea băşcălie ori voia să-i ajute cu adevărat. „Poate că şi una, şi alta”, a conchis.

– Din alt motiv trebuie să economisim lumina, a spus Blanes. Până acum am raţionat invers: să evităm pe cât posibil întunericul. Dar e clar că Zigzag *foloseşte energia* pe care o are la dispoziţie. Luminile şi aparatele conectate sunt hrana lui.

– Şi dumneavoastră propuneţi să-l punem să postească, a spus Carter.

– Nu ştiu dacă ne va servi prea mult, în orice caz. Consumul lui de energie e variabil. De exemplu, în avionul lui Silberg i-a fost de ajuns să

ardă luminile din cabină. Dar e mai bine să nu-i dăm nicio mână de ajutor.

– Se poate face. Deconectăm lumina generală, conectăm doar calculatoarele şi cuptorul cu microunde, ca să încălzim alimentele. Avem lanterne mai multe decât ne trebuie.

– Atunci, să nu pierdem vremea. Blanes s-a întors spre ceilalţi. Mi-ar plăcea să lucrăm împreună. Putem folosi această sală: are mai multe mese şi e suficient de mare. Vom împărţi sarcinile. Elisa şi Víctor, există un ritm al atacurilor, pe care trebuie să-l descoperim. De ce acţionează Zigzag câteva zile la rând, apoi se „odihneşte” cu anii? Are asta vreo legătură cu energia consumată? Are vreun model concret? Carter vă va informa amănunţit cu privire la asasinate. Eu am să studiez cu concluziile lui Reinhard şi arhivele lui Marini. Jacqueline, tu m-ai putea ajuta să clasific arhivele.

În timp ce toţi încuviinţau, s-a petrecut ceva.

Erau atât de obosiţi ori poate s-a întâmplat atât de repede, că nimeni n-a reacţionat pe loc. Cu o secundă mai înainte, Carter era la dreapta lui Blanes, frecându-şi mâinile, o secundă mai târziu sărise spre scaunul de la computerul central, lovind cu piciorul sub masă. Şi-a umflat pieptul şi i-a privit pe toţi ca un bătrân fochist de tren care întrerupe convorbirea dusă de pasagerii de la clasa întâi.

– Aţi uitat de studenţii leneşi, domnule profesor, cei care tragem chiulul. Încă mai putem fi de folos, făcând curat în aule. Cu un gest teatral, s-a lăsat pe vine, luând micul şarpe turtit. Îmi închipui că familia lui e pe-aproape. Deşi nu pare, suntem în pădure, iar micile animale obişnuiesc să intre în casele pustii, căutând de mâncare.

– Nu-i veninos, a zis Jacqueline fără să se clintească şi a luat şarpele. Pare o viperă verde de mangrove.

– Da, dar vă face scârbă, nu? Carter i-a smuls reptila şi s-a apropiat de un coş metalic de gunoi,

lăsând mica ghirlandă să cadă cu maţele afară. După cum se vede, nu vom lucra doar cu capul: va fi nevoie să facem ceva şi cu picioarele. Asta îmi aminteşte că şi eu am nevoie de ajutor. Cineva cu care să colaborez, care să deschidă şi să pună în ordine proviziile, să gătească, să stea de pază, să ţină sub observaţie cu rândul, să facă şi puţină curăţenie… Ştiţi cum e, toate neplăcerile vieţii.

– Am să fac eu toate acestea, a spus Víctor imediat, uitându-se la Elisa. Te poţi ocupa singură de toate calculele.

Ea a observat că Paul Carter zâmbea, ca şi cum oferta lui Víctor i se părea amuzantă.

– Bine, a tranşat Blanes. Să începem. Cât timp crezi că avem, Carter?

– Vreţi să spuneţi până trimite Eagle cavaleria? Două zile, trei cel mult, dacă a înghiţit momeala pe care i-am lăsat-o în Yemen.

– E puţin.

– Păi va fi şi mai puţin, domnule profesor, a zis Carter. Fiindcă Harrison e vulpe vicleană, ştiu că n-are s-o înghită.

Partea bună a persoanelor care au o înclinaţie spre tristeţe în viaţa de zi cu zi e că, la sosirea momentelor cu adevărat triste, întotdeauna îşi recâştigă o parte din curaj. E ca şi cum ar gândi: „Nu ştiu de ce mă plâng. Uite ce se petrece acum”. Tocmai aşa ceva se întâmpla şi cu Víctor. Nu putea afirma că era absolut fericit, dar simţea o exaltare, o forţă vitală nebănuită. Rămăseseră în urmă zilele cu plante hidroponice şi lecturi filosofice: acum trăia într-o lume sălbatică, iar acest lucru solicita alte abilităţi aproape în fiecare minut. În plus, îi plăcea să se simtă util. Crezuse întotdeauna că nimic din ceea ce ştii să faci nu-i prea folositor dacă nu le foloseşte celorlalţi, şi era momentul să pună această maximă în practică. În cursul serii, deschisese cutii, măturase şi făcuse curat la

îndemnul lui Carter. Era extenuat, dar aflase că oboseala era ca un drog.

Carter îl întrebase dacă ştia să gătească la cuptorul cu microunde.

– Pot să fac tocăniţă, răspunsese.

Carter se uitase la el.

– Ce mai aşteptaţi, atunci?

I se părea evident că fostul militar abuza, dar el îi dădea ascultare fără să crâcnească. La urma urmei, ce satisfacţie avea muncind pentru sine şi singur în casă? Acum putea să-i ajute pe ceilalţi cu nişte lucruri simple.

A deschis cutii de conserve, sticle de ulei şi oţet, a gătit tot felul de lucruri, profitând de puţina lumină care mai intra pe fereastră ca să pregătească totuşi ceva un pic mai bun ca mâncarea la cazan. Îşi scosese jerseul şi cămaşa, rămânând cu pieptul gol. Uneori i se părea că se sufoca în atmosfera aceea de sudoare şi de aer gros, dar totul dădea muncii lui un nivel şi mai înalt de realism. Era un miner care pregătea cina pentru ortacii istoviţi, un mus care mătura coverta.

Scenele insolite se repetau în jurul lui. Elisa a intrat în bucătărie cu blugii *în mâini.* Era îmbrăcată doar în tricoul cu bretele şi în nişte chiloţei, dar tot asuda, şi-şi prinsese părul bogat şi foarte frumos cu un elastic.

– Víctor, aş putea tăia asta cu ceva? Nişte foarfeci mari poate. Mi-e cald de mor.

– Cred că am ceea ce cauţi.

Carter adusese o cutie enormă cu unelte, care stătea deschisă în camera de alături. Víctor a ales un cutter. A fost o clipă neaşteptată şi minunată. Cum şi-ar fi putut închipui vreodată o asemenea situaţie, şi tocmai cu Elisa? Chiar şi ea a surâs, au glumit împreună.

– Mai sus… mai… taie aici, îi arăta ea.

– O să rămâi cu un petic. Chiar şi ca şort o să fie mici.

– Taie fără milă. Jacqueline n-are nimic să-mi împrumute.

S-a gândit la viaţa dinainte, când se considera norocos ori de câte ori putea bea o cafea cu ea în ambianţa aseptică de la Alighieri. Acum erau aproape dezbrăcaţi (el de la talie în sus, ea în chiloţi), hotărând cât trebuiau să scurteze nişte pantaloni. Tot îi mai era frică (şi ei, evident), dar ceva din frica lor îi sugera că se putea întâmpla orice, plăcut ori neplăcut. Frica îl elibera.

Când a fost gata cina, deja se lăsase noaptea, iar căldura se alinase. Pe ferestruica sufrageriei intra briza, aproape un vânticel, iar Víctor distingea mase de umbre care se agitau dincolo de gardurile din sârmă. A pus o faţă de masă din hârtie, a împărţit farfurii, a aşezat nişte lămpi cu baterii în centru, pe post de sfeşnice. A încercat chiar să servească artistic, dar nu i-a folosit la nimic. S-a cinat în graba mare, în tăcere, nimeni n-a vorbit cu nimeni, iar Elisa, Jacqueline şi Blanes au revenit iute în sala de control, reluându-şi munca.

Víctor a rămas să strângă masa şi a deschis transmiţătorul din buzunarul blugilor. I s-a părut că identifica răsuflarea Elisei printre diversele sunete pe care le asculta. Şi-a închipuit să răsuflarea era un soi de amprentă, că acolo era a ei, gâfâitul inconfundabil al vocii ei de contraltă, zgârieturile pe care le lăsa creionul ei, lunecând pe hârtie…

Chestia cu transmiţătoarele fusese ideea lui Blanes, iar Carter îşi scălămbăiase chipul de piatră, parcă gândind: „Domnule profesor, lăsaţi-mă pe mine cu ideile practice”; până la urmă, se folosise de aparatele radio portabile, nu însă fără să obiecteze:

– N-au să fie de prea mare folos, domnule învăţat. Pe Silberg l-au făcut praf şi pulbere sub nasul gărzilor de corp, în avion, vă amintiţi? Şi pe Stevenson într-un şlep mai mic decât încăperea asta, în faţa a cinci colegi, care nici n-au văzut, nici n-au putut să facă nimic.

– Ştiu, a admis Blanes, dar cred că trebuie să comunicăm în orice clipă între noi. E mai bine aşa.

De aceea, în buzunarul lui Víctor cineva îşi dregea glasul şi tusea cu vocile lui Jacqueline, a Elisei şi a lui Blanes, şi presupunea că la fel se întâmpla şi cu zgomotele făcute de el, fapt pentru care a încercat să nu fie gălăgios când a strâns farfuriile (trebuia să le spele cu apa de mare din bidoane, adusă de Carter de pe plajă). În clipa aceea, l-a chemat Carter.

– Luaţi o lanternă, coborâţi în cămară, controlaţi rafturile superioare, poate a mai rămas ceva folositor. Sunteţi mai înalt, şi n-avem scară.

Víctor l-a rugat să repete ordinul: de când sosise pe insulă, Carter nu era deloc interesat să vorbească în spaniolă şi, cu toate că Víctor se descurca bine în engleză, ce spunea Carter era de neînţeles. Când, în sfârşit, a priceput, s-a supus imediat: a luat o lanternă şi s-a îndreptat spre întunecata cameră alăturată, unde trapa din podea era deschisă.

Deschisă şi neagră.

A luminat gaura, a văzut treptele care coborau şi şi-a amintit ceva. „Aici a omorât-o pe femeia aceea mai în vârstă. Cum o chema? Cheryl Cross."

A înălţat privirea. Carter era tot în bucătărie, ocupat cu ceva. S-a uitat iar la trapă. „Ce-i? Eşti bun doar de tocăniţe?" A respirat adânc, începând să coboare treptele. Din buzunarul pantalonilor, transmiţătorul i-a trimis tusea Elisei printre interferenţe. Auzise şi ea ordinul lui Carter? Ştia ce făcea el în acel moment?

Când l-a acoperit tavanul cămării, a ridicat lanterna. A văzut rafturi metalice burduşite cu obiecte. Podeaua era din pământ, deşi, oricât a căutat, n-a dat de urmele pe care le căuta (şi de care se temea). Acolo jos era răcoare, chiar friguţ, în comparaţie cu atmosfera lipicioasă din bucătărie.

Deodată, a distins undeva în spate o uşă metalică cenuşie, pe al cărui cadru fuseseră bătute în cuie şipci de lemn.

Şi-a amintit: Elisa Robledo spusese că totul se petrecuse în încăperea din spate.

După uşa aceea.

S-a cutremurat. A coborât şi ultimele trepte, hotărât să se concentreze asupra muncii lui.

A început cu rafturile din dreapta. S-a ridicat pe vârfuri, a trecut fasciculul de lumină peste partea de sus. A zărit două cutii care păreau de biscuiţi şi alte cutii mari cu ceva care, orice ar fi fost, nu era comestibil.

De la transmiţător ajungea până la el o conversaţie în şoaptă, cenzurată de statică: Blanes şi Elisa vorbeau despre calcularea TU (Timpul Universal) şi perioadele de energie. *Vibraţiile* vocii Elisei îi mângâiau regiunea inghinală.

– Bah, stinge rahatul ăsta, a auzit deodată cizmele lui Carter, coborând scara. Nu-i bun de nimic, orice-ar spune învăţatul.

Víctor nu i-a dat atenţie. Nici măcar nu s-a deranjat să-i răspundă: a continuat să verifice raftul de sus cu lanterna, până a dat de noi cutii.

Brusc, a simţit o mână pe organele genitale. O mână enormă. S-a tras deoparte dintr-un salt, dar nu înainte ca degetele groase ale lui Carter să-i intre în buzunarul îngust al blugilor şi să-i închidă transmiţătorul.

– Ce faci? a strigat Víctor.

– Stai cuminte, dom' părinte, nu eşti genul meu. În beznă, Carter şi-a arătat dantura. Ţi-am mai spus că transmiţătoarele sunt un rahat fără rost; nu-mi place să nu mi se dea atenţie.

Víctor s-a mai calmat, reluându-şi treaba.

– Nu-mi spune „dom' părinte", te rog, a zis. Sunt profesor de fizică.

– Am crezut că studiezi religia sau teologia, sau cam aşa ceva.

– De unde ştii? s-a mirat Víctor.

– Aseară, pe aeroportul din Yemen, te-am auzit când îi spuneai profesoarei franceze. Şi te-am văzut şi când te rugai.

Pe Víctor l-a mirat simţul de observaţie al lui Carter. Era adevărat că stătuse la taclale cu Jacqueline despre lecturile lui, că în cursul călătoriei se rugase de câteva ori (nicicând nu se simţise atât de îndreptăţit s-o facă), dar o făcuse întotdeauna discret – abia şoptea Tatăl Nostru. Nu credea să fi observat cineva.

– Sunt catolic, a spus.

A întins mâna şi a înclinat o cutie, să vadă ce conţinea. Alte cutii. A scos una. Fasole.

– Mie mi-e egal dacă eşti savant ori popă. Carter începuse să scoată cutii de pe rafturile din stânga. Sunt cele mai rele categorii sociale pe care le cunosc. Unii fac armele, ceilalţi le binecuvântează.

– Iar soldaţii trag cu ele, a replicat Víctor fără chef de ceartă, dar oarecum intenţionat.

A căutat data de pe cutia cu fasole şi a descoperit că expirase de patru ani. A pus-o la loc, trecând lumina lanternei peste următoarea. Ambalaje din carton. A băgat mâna înăuntru, încercând să scoată unul.

– Spune-mi ceva, i-a zis Carter, stând cu spatele. Ce e Dumnezeu pentru dumneata?

– Dumnezeu?

– Da, ce-i pentru dumneata?

– Speranţă, a zis Víctor după o pauză. Şi pentru dumneata?

– Depinde de zi.

Ambalajul era deformat. Víctor l-a scuturat violent. Brusc, o umbră ageră şi neagră a răsărit la cinci centimetri de degetele lui, apoi s-a urcat pe perete.

– Dumnezeule!… a gemut Víctor în spaniolă, retrăgându-se îngreţoşat.

– Nu, nici vorbă de Dumnezeu. Carter a repetat vorba în spaniolă, ocupându-se de tavan. E un gândac. E mare, dar să nu exagerăm.

– E enorm…
Lui Víctor îi era greaţă. Tocăniţa i s-a răsucit în stomac.
– E un gândac tropical, fără conservanţi şi coloranţi. Am fost în locuri unde îţi lăsa gura apă când dădeai de unul ca el. Locuri unde când îi vedeai trecând ţi se părea că trece un cerb.
– Nu-s sigur că mi-ar plăcea să merg acolo.
Fostul militar a râs scurt şi răguşit.
– Eşti deja într-un *asemenea* loc, dom' părinte. Dacă doreşti, scot canatul uşii şi-ţi arăt.
Víctor s-a întors spre uşă, apoi spre Carter. Ochii acestuia şi uşa aveau aceeaşi culoare la lumina lanternei.
– Nu pot spune că-i tot ce-am văzut mai rău în viaţă, fiindcă apoi i-am văzut pe Craig, Petrova şi Marini. Dar ce-am văzut în spatele acestei uşi a fost tot ce văzusem mai rău în viaţă până atunci. Şi vă jur că văzusem câte ceva. În răcoarea cămării, suflarea lui Carter forma un abur uşor. Lanterna îi făcea ochii să strălucească. Parcă ardea pe dinăuntru. Pe soldaţi buni, ca Stevenson ori Bergetti, oameni obişnuiţi să trăiască pe picioarele lor, cum obişnuiesc eu să spun, i-a atins aripa morţii când au coborât aici în cămară. Chiar şi tipul care ne caută, Harrison, omul de la Eagle, a ajuns nebun de legat: a văzut mai multe victime decât oricine, iar acum e într-o ureche. Şi n-aş zice că-i tocmai bărbat sensibil.
Víctor şi-a mişcat mărul lui Adam, încercând inutil să înghită. Vorbind, Carter s-a dat niţel într-o parte, ca şi cum nu i se mai adresa lui, ci umbrelor care îl înconjurau.
– O să-ţi povestesc ceva. La mii de kilometri de aici, într-o casă din Capetown, locuiesc soţia şi fiica mea. Sunt negrese. Am o fetiţă tare frumoasă, de zece ani, cu bucle frumoase şi ochii enormi. Zâmbetul îi e atât de dulce, încât aş privi-o ore în şir. Pe soţia mea o cheamă Kamaria, ceea ce în swahili înseamnă „asemenea lunii". E înaltă şi

frumoasă, ce-are mai bun rasa ei, un trup drept din abanos. O iubesc la nebunie. De doi ani nu trece o noapte să nu visez că le închid aici în cămară şi le ciopârţesc. Le fac aceleaşi lucruri pe care *ăla* i le-a făcut lui Cheryl Cross. Nu pot altfel: el apare, îmi porunceşte, iar eu mă supun. Fiicei mele îi scot ochii şi îi mănânc.

A tăcut o vreme, auzindu-i-se doar respiraţia. Apoi s-a întors spre Víctor, privindu-l liniştit şi indiferent.

– Mi-e teamă, dom' părinte. Mai teamă decât unui copil în bezna odăii. De când au început toate astea, pot să urlu, dacă mă sperie un prieten, ori să mă uşurez în pantaloni, dacă rămân singur peste noapte. Niciodată nu mi-a mai fost atât de frică. Ştiu că, dacă există Dumnezeu, aşa cum crezi dumneata, *el* ori *ăla* e un Antidumnezeu. Antisperanţă. Antihrist, nu se spune aşa?

– Da, a şoptit Víctor.

Carter a rămas cu ochii la el.

– Dar nu-ţi face griji: asta n-are nicio legătură cu dumneata. Ci cu noi. Dacă tovarăşii dumitale nu găsesc repede o soluţie, ne omoară pe toţi, dar nu şi pe dumneata. Doar că ai să înnebuneşti. Vorbea deodată dispreţuitor. Aşa că nu-ţi mai face griji din cauza blestemaţilor de gândaci şi uită-te în continuare în cutiile astea.

A făcut stânga împrejur şi a ieşit din cămară.

A tresărit. Era acasă. Ric Valente şi el ciopârţeau pantalonii fetelor. Tot restul (insula, groaznicele asasinate) fuseseră un vis urât, din fericire. „Drumurile subconştientului sunt necunoscute", s-a gândit.

– Uită-te aici, îi spunea Ric, care inventase un aparat ultrarapid pentru tăierea pantalonilor.

Dar nu era aşa. În realitate, se afla pe podea, cu spatele gol, lipit de un perete rece din metal. A recunoscut bucătăria îngustă a staţiei ştiinţifice.

Prin fereastră, intra lumina zorilor, dar nu lumina îl trezise.

– Víctor? murmura radioul pe consolă. Víctor, eşti aici? Anunţă-l tu pe Carter şi veniţi amândoi în sala de proiecţie.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat, ridicându-se cu mare greutate.

– Veniţi cât mai repede, a spus Blanes în loc de orice alt răspuns. Judecând după tonul lui, Víctor s-a gândit că părea îngrozit.

29

– Imaginea din stânga provine dintr-o înregistrare video; cea din dreapta, de la coarda de timp din trecutul recent, de-acum vreo douăzeci de minute. A fost deschisă cu ajutorul acestei înregistrări. Observaţi umbra care înconjoară spinarea…

Blanes s-a apropiat de ecran, şi-a trecut arătătorul peste silueta imaginii din dreapta. Fotografiile erau similare: prezentau un şobolan de laborator cu blană castanie, mustăţi fine, picioruşe rozacee. Dar ceea ce ocupa marginea dreaptă a ecranului era uşor în sepia şi într-un halou de culoare mai închisă, ca şi cum figura fusese supraimprimată de mai multe ori.

Mai erau şi alte diferenţe.

– Ochii din a doua, a murmurat Elisa.

– O să comentăm asta mai târziu, i-a tăiat vorba Blanes. Acum priviţi. A traversat iar sala şi a proiectat altă imagine. Aceasta e o copie a Paharului Intact. Observaţi ceva?

Gâturile s-au aplecat înainte. Chiar şi Carter, în picioare în uşă, s-a apropiat.

– O… umbră care înconjoară paharul, ca la şobolan? a zis Jacqueline.

– Într-adevăr. O atribuiam pe nedrept lipsei de claritate, dar e dedublarea.

– Ce-i dedublarea? a întrebat Elisa.

– Sergio Marini povesteşte totul în fişierele lui. El a descoperit-o, iar eu n-am ştiut niciodată. Blanes era nervos, aproape angoasat. Elisa nu-l mai văzuse niciodată aşa. Vorbea, făcea imaginile să defileze pe ecran, tastând rapid pe consola computerului. Se pare că, atunci când am obţinut Paharul Intact, s-a întâmplat ceva ciudat. A văzut *acelaşi* pahar după douăzeci de minute, la trei ore şi douăsprezece minute după experiment. Apărea în orice loc în faţa lui: în autobuz, în pat, pe stradă. Numai el îl vedea. Când încerca să-l prindă, dispărea. A crezut că era o halucinaţie, de asta nu mi-a spus nimic. A început să experimenteze singur, a observat imediat că imaginile din corzile de timp recente produceau acest efect asupra obiectelor. A încercat atunci cu fiinţe vii; şobolani, la început. Îi filma şi deschidea corzi din trecutul recent. Din acel moment, *acelaşi* şobolan îi apărea din când în când, la fel ca paharul: în casă, în maşină, n-avea importanţă unde. Erau ai lui. Nu făceau nimic special: doar se lăsau văzuţi. Dar, pe un diametru de vreo patruzeci de centimetri în jurul apariţiei, luminile se stingeau. Lui Marini i-a fost evident că utilizau energia ca să apară. Apariţiile le-a numit „dedublări”. A presupus că erau consecinţa directă a împletirii dintre trecutul recent şi prezent.

Pe ecran, şobolanii au devenit câini şi pisici. Blanes a continuat:

– A încercat cu animale mai mari. A observat alte proprietăţi. Deşi imaginea conţinea diferite animale, numai *unul* se dedubla, şi nu era întotdeauna acelaşi. A considerat-o o coincidenţă. Putea să prevadă care avea să se dedubleze după umbrele care înconjurau imaginea pe coarda deschisă: ca şi cum dedublarea apărea atunci. A mai descoperit că, dacă animalul murea,

dedublarea nu se mai producea. Adică, animalul mort şi *acelaşi* animal viu nu puteau coexista, nici măcar în corzi de timp diferite. În ciuda acestor date, l-a recrutat pe Craig. Au făcut mai multe încercări, au conchis că dedublările erau reale, deşi apăreau doar în spaţiul-timp al celor care făceau încercarea.

– Cum e posibil? a întrebat Víctor. Vreau să spun, cum poate un obiect ori o fiinţă vie să apară *totodată* în două locuri diferite?

– Nu uita că fiecare coardă de timp e unică, Víctor, şi tot ce-i în ea, inclusiv obiecte şi fiinţe vii, la fel. Reinhard explică foarte ciudat acest fapt. Spune că în fiecare fracţiune de secundă suntem cineva *distinct.* Iluzia noastră de a fi aceiaşi e produsă de creier, ca să nu înnebunim. Poate că schizofrenicii captează diferenţele dintre multiplele fiinţe care le alcătuiesc eul în curentul dimensiunii timpului. Dar, când izolăm o coardă de timp din trecutul recent, obiectele şi fiinţele unice din ea rămân şi ele izolate de curentul timpului, trăind singure în cursul unor perioade proporţionale.

Carter a răsuflat zgomotos şi şi-a schimbat poziţia, punând o mână pe tocul uşii.

– Dacă nu înţelegi ceva, întreabă-mă, Carter, a zis Blanes.

– Mai întâi trebuie să aflu cum mă cheamă, a bombănit Carter. De când aţi început să vorbiţi, mă simt ca o gravidă cu trei gemeni.

– Aşteaptă puţin, l-a întrerupt Elisa. Pe picioarele ei goale se reflectau culorile fotografiilor. Le ţinea depărtate, în jurul spătarului de la scaun. Pune imaginea anterioară. Nu, nu asta. Cea dinainte, imaginea mărită a şobolanului rănit. Asta.

Fotografia, în sepia, ocupa tot ecranul. Arăta un şobolan cu o rană adâncă pe bot şi o breşă pe spate. Dar rănile erau curate, nu sângerau.

– Nu-ţi sunt familiare aceste mutilări, Jacqueline?

Elisa a înţeles că paleontologa îşi dăduse deja seama.

– Femeia de la Ierusalim.

– Şi labele de dinozauri. Nadia mi-a atras atenţia.

– Observaţi, în plus, că unora dintre câini şi şobolani nu li se văd pupilele, a subliniat Blanes. Era s-o spui tu mai înainte, Elisa.

„Ochii albi.” Elisa şi-a ţinut răsuflarea.

– Ce înseamnă toate astea? a întrebat Víctor.

– Marini şi Craig au aflat răspunsul. În realitate, nu se întâmplă aşa doar cu extremităţile şi cu faţa. Aşteptaţi. A derulat până la imaginea Paharului Intact şi a mărit-o. Uitaţi-vă la partea dreaptă. Lipsesc bucăţi de sticlă. Chiar… Uitaţi-vă la găurile din centru. Nu-s bule de aer, ci porţiuni de materie absentă. Creierul nostru nu percepe decât defectele, să zicem, cele mai antropomorfe: faţa ori degetele. Dar *toate* obiectele din trecut, inclusiv pământul şi norii, toate au găuri, mutilări… Explicaţia e uimitoare şi foarte simplă.

– Timpul Planck, a murmurat Elisa, înţelegând imediat.

– Exact. Ne gândeam că imaginile erau fotografii ori filme. Ştiam că nu era aşa, dar aşa *gândeam* inconştient. E vorba totuşi despre corzi de timp deschise. Fiecare coardă e un Timp Planck, cel mai scurt interval al realităţii, o durată atât de mică, încât lumina abia de poate să străbată un spaţiu în decursul ei. Materia e făcută din atomi: nuclee de protoni şi neutroni, cu electroni care se rotesc în jurul lor, dar într-un interval atât de scurt electronii *n-au avut vreme* să umple tot obiectul, oricât de solid ar fi: rămân găuri, goluri… Chipul nostru, trupul nostru, o masă ori un munte ar părea neterminate, mutilate. Nu ne-am dat seama până n-am văzut chipul Femeii din Ierusalim.

– Vreţi să spuneţi că în acest timp n-avem faţă? a întrebat Carter.

– Putem avea sau nu, dar cel mai probabil e că n-o avem *de tot.* Imaginează-ţi o tigaie cu picături de ulei: dacă o mişti, până la urmă uleiul îi acoperă tot fundul, dar pentru asta are nevoie de ceva timp. Într-un Timp Planck, cel mai probabil e că rămân goluri neacoperite de electroni: ochii noştri, o parte a feţei ori a capului, o visceră, o extremitate. La niveluri atât de mici ale timpului şi spaţiului, ne schimbăm încontinuu, şi nu doar aspectul. Nici măcar un gând nu poate călători de la un neuron la altul într-un Timp Planck. Pur şi simplu, e un interval prea trecător. Repet: în fiecare coardă de timp suntem *alte fiinţe.* Există tot atâtea fiinţe distincte în noi câte corzi de timp s-au scurs de când ne-am născut.

– E incredibil, a murmurat Jacqueline.

– Domnule profesor, ştiţi ceva? Carter s-a scărpinat în cap, zâmbind. Eu am fost unul dintre elevii care săreau peste umplutură când învăţau. Documentarul dumneavoastră mi se pare minunat, dar mi-ar plăcea să înţeleg cine ne manipulează de zece ani, cine ne provoacă aceste coşmaruri, cum putem scăpa de ele.

– Ajungem imediat şi la acest punct, a replicat Blanes şi a deschis alt fişier. Marini şi Craig studiaseră animale şi obiecte, dar lipseau fiinţele omeneşti. Era o experienţă riscantă: cine avea să se ofere voluntar ca să fie dedublat? Atunci s-au gândit la Ric Valente.

Următoarea imagine, neaşteptată, a făcut-o pe Elisa Robledo să simtă furnicături în stomac. Într-un dreptunghi înconjurat de numere, apărea Ric Valente în faţa unui computer. Elisa a recunoscut imediat locul.

– Ric a început prin *a se înregistra pe sine* noaptea, în sala de control, şi a folosit aceste imagini pentru a-şi studia propriile dedublări. A aflat că fiinţa omenească apărea în perioade de

timp diferite; aria avea un diametru de vreo patru sau cinci metri. Ric i-a mărturisit lui Marini că acele apariţii îl impresionau mult.

Elisa a început să-şi amintească seara în care îl surprinsese gânditor pe plajă. Contempla oare una dintre acele dedublări? Şi, fiindcă o văzuse, provocase discuţia lor, făcând-o să creadă că zăpăceala lui se datora faptului că nu-şi predase încă rezultatele?

– Într-o noapte de septembrie s-a mai petrecut ceva. Ric era extenuat, şi *a adormit* în timp ce camera video îl filma. Când s-a deşteptat, a continuat experimentul, a deschis o coardă de timp anterioară cu zece minute, din perioada când *dormea.* Atunci a apărut o altfel de dedublare. Vocea lui Blanes vădea acum tulburare. A pus felurite diapozitive pline de ecuaţii. Prima diferenţă faţă de cele anterioare a apărut nu mult după experiment, într-un moment neaşteptat pentru Ric. În plus, suprafaţa ei era vizibil mai mare şi a provocat o scurtă pană de curent în sala de control. Nu numai asta: *l-a introdus* pe Ric în coarda ei de timp. În acest interval, sala a devenit pentru el o lume întunecată, cu găuri stranii în pereţi şi în podea.

– Găuri? a întrebat Jacqueline.

– Cele provocate de mişcarea electronilor, a intervenit Elisa, ca şi presupusele răni de pe feţe.

Angoasa îi apăsa pieptul: acum înţelegea înţelesul găurii din peretele odăii ei din timpul „visului” straniu.

– Marini le-a zis „găuri de materie”. Din punctul de vedere al unui observator situat într-o coardă de timp, lumea din jurul lui e *incompletă:* rămân „defecte” care, până la urmă, se vor umple, când scurgerea timpului va repune particulele la locurile ce le corespund, deşi se vor deschide altele.

– Atunci Ric a văzut şi el găurile din propriul trup, a spus Víctor.

– Nu, el nu se vedea pe sine astfel. Dedublarea lui, da, dar pe sine, nu. Din punctul lui de vedere, era gol puşcă într-o lume imobilă.

„Ca mine în vis”, s-a gândit Elisa.

– Gol puşcă? a întrebat Jacqueline.

– Nu percepea hainele şi niciunul dintre obiectele pe care le purta. Doar trupul. Obiectele pe care le ducea cu sine rămăseseră în afara corzii de timp. Dedublarea îl introdusese doar pe el.

Elisa s-a întors spre Blanes.

– Nu numai Ric a avut această experienţă.

A simţit toate privirile îndreptându-se spre ea. A adăugat, uşor tulburată, cu obrajii arzându-i în întunericul din sală:

– Şi Nadia, şi eu. Şi Rosalyn.

– Despre Rosalyn ştiam, a zis Blanes. Ea îi povestise lui Valente. Dedublarea i-a apărut în aceeaşi noapte cu el, a fost „introdusă” şi ea în coarda de timp. Fireşte, Rosalyn a crezut că era un vis foarte viu, dar Ric a văzut că becurile din baia ei se arseseră, a ştiut ce se petrecuse în realitate.

Elisa se uita la ecuaţiile de pe ecran fără să le vadă. Misterioasa enigmă cu care convieţuise în toţi acei ani începea să ia formă în faţa ei. Asta era bărbatul fără chip şi cu ochi albi. Şi-a adus aminte că şi Nadia, şi ea crezuseră că era Ric. Şi restul celor întâmplate? Până unde fusese reală agresiunea căreia crezuse că-i căzuse victimă? S-a hotărât să nu vorbească despre asta; pur şi simplu, se simţea incapabilă să mărturisească. Dar atunci Blanes a zis:

– Rosalyn i-a mărturisit lui Ric că visase cum *o ataca* dublul lui… El nu era sigur dacă nu cumva exagerase pedepsindu-l pentru lipsa de interes faţă de ea, dar sigur era îngrijorat. Cărui fapt se datora diferenţa? Dedublările anterioare abia dacă făceau mai mult decât să se mişte ca fantomele. I-a povestit lui Marini. Au meditat mult. Obişnuiau să facă plimbări lungi spre lac, discutând în taină.

– Uneori stăteau de vorbă în cazemată, l-a întrerupt Carter. Acolo ştiau că n-avea să-i asculte niciunul dintre voi.

– La sfârşit, lui Marini i s-a părut că, în sfârşit, găsise explicaţia: dedublarea provenea, în acest caz, de la una dintre multiplele „persoane" care era Ric când *dormea.* Adică, era o dedublare a *subconştientului* lui Ric. Visul e o activitate mai violentă decât bănuim. Reinhard Silberg credea că ideea de „a ne odihni în timp ce dormim" poate fi şi ea o iluzie a trecerii timpului. Izolate în fiece interval, trupurile noastre adormite sunt mult mai active decât în timpul treziei: mişcăm ochii rapid, avem halucinaţii, ne excităm sexual. Sergio a dedus că visul ori inconştienţa produce în fiinţa omenească o dedublare a părţii celei mai intime şi mai sălbatice.

– Atunci, *asta* e Zigzag, a murmurat Jacqueline. Dedublarea inconştientului lui Ric…

Blanes a clătinat din cap.

– Nu. Zigzag a apărut după aceea, în noaptea de întâi octombrie. A fost o altfel de dedublare, mai puternică. N-a putut fi tot ceea ce au văzut Rosalyn, Elisa şi Nadia, fiindcă acea dedublare folosea doar o cantitate discretă de energie, în vreme ce, când a apărut, Zigzag a ars generatoarele. În plus, perioada lui de legătură cu prezentul s-a extins pe durata a zece ani, în intervale variabile, ceea ce nu s-a întâmplat în niciun alt caz. Nici măcar nu ştim dacă l-a produs Ric, deşi totul indică asta. Valente ţinea un jurnal riguros, pe care l-a salvat Marini. Ric afirma acolo că, deşi Marini îi ceruse să întrerupă experimentele cu persoane adormite, din cauza posibilelor riscuri, avea să le continue singur. Era entuziasmat. Voia să verifice cât mai multe în legătură cu dedublările agresive. Erau descoperirea *lui.* Spunea că, pentru întâia oară în istorie, obţinuseră dovezi ale strânsei legături existente între fizica particulelor şi psihologia freudiană. Nu-l pot judeca rău, oricât de

mult mă străduiesc. Ultima lui notă e datată pe 29 septembrie, şi în ea declară că se pregătea să profite de noaptea de sâmbătă, 1 octombrie, când furtuna avea să atingă apogeul, ca să producă altă dedublare cu o nouă imagine.

Jacqueline a pus întrebarea din mintea tuturor.

– Ce imagine?

Blanes a închis fişierele şi a deschis altele.

– În ultima notă, a scris că se gândea să folosească aceste…

Pe ecran au defilat imagini mărite, dar şterse. Elisa şi Jacqueline s-au ridicat de pe scaune aproape în acelaşi timp.

– Fir-aş să fiu…! a exclamat Carter.

Fotografiile erau similare: în fiecare apărea o odaie cu un pat şi cineva întins pe el. Elisa Robledo se recunoscuse imediat pe ea, apoi pe Nadia. Fotografiile fuseseră făcute dintr-un loc de pe tavan şi le arătau dormind în odăile lor de pe New Nelson, în urmă cu zece ani.

– Luminile odăilor noastre aveau camere video cu infraroşii, ascunse, a explicat Blanes. Ric dispunea în fiecare noapte de imaginile tuturor în timp real. Inclusiv a ta, Carter.

– Eagle voia să ne spioneze, a consimţit Carter. Erau paranoici din cauza Impactului.

Acum totul se potrivea pentru Elisa: înţelegea că referirea făcută de Ric în discuţia lor cu privire la plăcerile ei solitare nu fusese o fanfaronadă. El *o văzuse* realmente. Putea să-i vadă pe toţi, de fapt.

– Dar care din blestematele astea de imagini a folosit-o? aproape că a urlat Jacqueline.

Mai mult decât să-l întrebe pe Blanes, părea să-i vorbească ecranului.

– Nu ştim, Jacqueline. Ric a făcut experimentul singur, fără să-i spună lui Marini.

– Dar trebuie să existe vreo menţiune, vreo înregistrare. Subit, Carter părea foarte nervos. Şi în sala de control erau ascunse camere video, a adăugat, dar Blanes a negat, clătinând din cap.

– Toate menţiunile şi înregistrările din acea noapte s-au şters după ce Zigzag a oprit curentul: a absorbit energia din jurul său, a şters datele de pe circuite. E posibil chiar ca Ric să fi folosit iar o imagine de-a sa, deşi mă îndoiesc. Cred că a încercat cu alta. Oricare dintre ele, dar care?

Le-a trecut iar în revistă, una câte una, dar invers.

– Nu, nu una oarecare. Elisa a observat că-i venea greu să vorbească. Nu pot fi ale Nadiei, ale lui Marini, Craig, Ross, Silberg, şi nici ale soldaţilor.

– Ai dreptate. Ei sunt *morţi,* şi dedublarea nu poate coexista cu fiinţa moartă. Nu rămânem decât… Blanes i-a privit pe rând, în vreme ce-i menţiona, în camera întunecoasă: Elisa, Jacqueline, Carter şi cu mine. Şi Ric, care a dispărut.

– Dar asta înseamnă… Jacqueline era albă ca varul.

Blanes a consimţit grav.

– Zigzag e unul dintre noi.

Soldatul era femeie şi se numea Previn ori cel puţin aşa menţiona plăcuţa care-i atârna de gât. Era blondă, cu ochi albaştri, cam corpolentă, dar atrăgătoare, deşi cel mai bun lucru la ea era că nu vorbea. În schimb, locotenentul Borsello, şeful Secţiei Tactice a bazei de la Imnia din Marea Egee, ascuns în spatele mesei de scris din încăpere, vorbea până şi cu coatele. Semănau totuşi la ceva: privirile lor se prefăceau că *nu-l vedeau* pe Jurgens. Femeia-soldat ţinea privirea foarte departe de el, iar locotenentul şi mai şi: îi făcea iute cu ochiul lui Jurgens, apoi îşi întorcea rapid privirea spre Harrison, de parcă voia să dea de înţeles că era obişnuit să vadă de toate.

Harrison îşi dădea seama că el se prefăcea că prezenţa lui Jurgens nu era importantă.

– Sunt încântat să vă am drept oaspete, domnule, a spus Borsello, şi sunt la dispoziţia dumneavoastră, dar nu ştiu dacă am înţeles bine ce doriţi.

– Doresc… Harrison părea să dea târcoale termenului. Doresc ceva foarte simplu, domnule locotenent: patru „arhangheli”, şaisprezece oameni, costume antipoluare, tot tacâmul.

– Ca să plecaţi când?

– Chiar astă-seară. În opt ore.

Borsello a ridicat din sprâncene. Nu-şi pierdea expresia „Ia-Priveşte-Ce-Amabil-Sunt-Cu-Civilii”, dar Harrison citea în sprâncenele lui creţe un refuz perfect.

– Tare mă tem că va fi imposibil. E un taifun la nord de Chagos, care se îndreaptă spre New Nelson. „Arhanghelii” sunt elicoptere mici. Există probabilitatea mai mare de cincizeci la sută că…

– Hidroavioane, atunci. Borsello a zâmbit cu indulgenţă.

– N-ar putea ameriza, domnule. Peste două ore, valurile din jurul insulei vor fi de zece metri. E absolut imposibil. Suntem o echipă modestă, aici pe Imnia. Secţia mea n-are mai mult de treizeci de oameni. Va trebui să aşteptăm până mâine.

Într-un fel, Harrison o privea insistent pe Previn. Răspundea la zâmbetele şi la politeţea lui Borsello, dar se uita la subordonata lui. Ceea ce suporta cel mai puţin, ceea ce nimeni n-avea dreptul să-i ceară să suporte era obstacolul cu faţa ca o lună semănată cu craterele acneei: locotenentul Borsello.

– La prima oră veţi avea gata bagajele. Poate că în zori, dacă…

– Putem vorbi între patru ochi, domnule locotenent? i-a tăiat-o Harrison.

Sprâncene arcuite, strădanii să nu pară uimit, să fie în continuare politicos. Şi să nu se uite la Jurgens. Până la urmă, Borsello a făcut un gest şi femeia-soldat a dispărut, închizând uşa în urma ei.

– Ce doriţi mai exact, domnule Harrison?

Acum, că plecase walkiria, Harrison se simţea mai în largul lui. A închis ochii, închipuindu-şi posibile răspunsuri. „Vreau să-mi scot o viespe din cap. Aş putea să-i răspund aşa.” Când i-a deschis iar, Borsello era tot acolo, dar, din fericire, şi Jurgens. A schiţat un surâs de bătrân politicos.

– Vreau să plec spre insulă la noapte. Şi să-i iau cu mine şi pe unii dintre oameni. Vă jur că, de-aş putea face toată munca singur, nu v-aş deranja.

– Înţeleg. Dar ştiu că trebuie să urmez instrucţiunile. Astea sunt ordinele: să urmez instrucţiunile. Mă tem că asta presupune să evit pericolele. Nu pot trimite „arhangheli” într-o zonă cu taifun. Pe de altă parte, dacă îmi permiteţi să vă vorbesc sincer… Harrison a făcut un gest, parcă încurajându-l. După informaţiile noastre, indivizii pe care îi căutaţi se duc în Brazilia. Autorităţile de acolo au fost deja alertate. Nu înţeleg foarte bine de ce vă grăbiţi să plecaţi spre New Nelson.

Harrison a încuviinţat în tăcere, de parcă Borsello i-ar fi dezvăluit un adevăr neîndoielnic. Cu siguranţă, totul sugera că Paul Carter şi savanţii se îndreptaseră spre Egipt, după ce făcuseră escală la Sanaa. Agenţii lui îl interogaseră pe un falsificator de paşapoarte din Cairo, care dăduse asigurări că Paul Carter îi ceruse vize pentru Brazilia. Era singura pistă solidă de care dispuneau.

De aceea, Harrison nu voia s-o urmeze. Îl cunoştea bine pe Carter, ştia că era o eroare să opteze pentru drumul marcat de urmele lui.

În schimb, exista o altă informaţie, mult mai subtilă: sateliţii militari detectaseră un elicopter neidentificat, survolând Oceanul Indian cu o seară în urmă. O asemenea descoperire nu era foarte semnificativă, fiindcă elicopterul nu se apropiase de New Nelson, dar Harrison îşi dăduse seama că persoanele însărcinate să informeze despre cine se

apropia ori nu de New Nelson erau oamenii lui Carter.

Pentru el, acesta era drumul corect. I-o spusese lui Jurgens de dimineaţă, când zburau spre Imnia: „Sunt pe insulă. S-au întors”. Credea chiar şi că ştia de ce. „Au descoperit o cale să-i vină de hac lui Zigzag.”

Dar trebuia să acţioneze cu aceeaşi diabolică viclenie ca şi vechiul său coleg. Dacă hotăra să apară pe New Nelson la lumina zilei, paznicii aveau să-l alerteze pe Carter şi la fel avea să se întâmple dacă dădea ordinul de retragerea a pazei de coastă sau dacă îi interoga. Trebuia să ia brusc insula cu asalt, profitând de faptul că urmărirea avea să se întrerupă la noapte din pricina furtunii: doar aşa putea să-i prindă pe toţi. Ideea îl atrăgea. Dar ce-avea să câştige dacă-i povestea totul idiotului din faţa lui?

La urma urmei, dispunea deja de un ajutor fără pereche: îl chemase pe Jurgens.

– Brazilia e o pistă, a admis. O pistă bună, domnule locotenent. Dar, înainte de a o urma, trebuie să exclud New Nelson.

– Şi eu vreau să vă fac pe plac, domnule, dar…

– Aţi primit ordine directe de la Secţia Tactică.

– Mi s-a ordonat să urmez instrucţiunile lor, vă repet, dar eu sunt cel care decide cum şi când să pun în primejdie viaţa oamenilor din subordine. Aceasta este o instituţie, nu o armată.

– Oamenii dumneavoastră vor asculta ordinele mele, domnule locotenent. Au primit şi ordine directe.

– Atâta vreme cât sunt aici, oamenii *mei,* domnule, mă vor asculta pe mine.

Harrison a întors privirea, de parcă şi-ar fi pierdut orice interes pentru convorbire. A privit amiaza dulce, galbenă şi albastră deasupra mării, dincolo de fereastra ermetică a biroului. Aproape că a plâns la gândul că înainte, mult înainte de a se ocupa de Proiectul Zigzag, înainte ca ochii şi

mintea lui să intre în contact cu oroarea, peisaje ca acesta îl emoţionau.

– Domnule locotenent, a spus după o lungă pauză, continuând să privească spre fereastră, cunoaşteţi ierarhiile îngerilor? Şi a enumerat, fără să-i mai aştepte răspunsul: „Serafimi, heruvimi, tronuri, puteri…” Eu am să preiau comanda. Sunt un nivel infinit superior dumneavoastră în ierarhie. Am văzut *mai multă oroare* decât dumneavoastră, şi merit respect.

– La ce vă referiţi când spuneţi „am să preiau comanda”?

Borsello se încrunta.

Harrison n-a mai privit peisajul, s-a uitat la Jurgens. Borsello a făcut ceva surprinzător: s-a ridicat de pe scaun şi a rămas drept, de parcă în încăpere intrase un grad superior. Din gaura dintre sprâncene a scăpat o picătură roşu-închis, care s-a prelins fără obstacole pe puntea nasului. Pistolul cu amortizor a dispărut în jacheta lui Jurgens cu aceeaşi iuţeală sclipitoare cu care apăruse.

– La asta mă refer, domnule locotenent… a spus Harrison.

30

Se mutaseră în sufragerie. Lumina cenuşie a dimineţii sublinia contururile obiectelor şi ale corpurilor, amestecându-le. Carter a luat o înghiţitură de cafea.

– N-ar putea exista o explicaţie mai simplă? a iscodit. Un nebun, un sadic, un asasin profesionist, o organizaţie teroristă… O explicaţie ceva mai… nu ştiu, mai *reală,* fir-aş al naibii! Probabil că a observat privirea pe care i-o aruncaseră ceilalţi, fiindcă a ridicat mâna. E doar o întrebare…

– Asta-i explicaţia cea mai reală, Carter, a replicat Blanes. Realitatea este fizică. Dumneata

ştii la fel de bine ca mine că nu există altă explicaţie. Ridica degetele de la o mână în timp ce vorbea. În primul rând, iuţeala şi tăcerea: uciderea lui Ross i-a luat mai puţin de două ore, pe Nadia a terminat-o în câteva minute, pentru Reinhard i-au ajuns câteva secunde. Apoi e incredibila varietate a locurilor: interiorul unei cămări, un şlep, un apartament, un avion în zbor… E evident că nu-i pasă dacă schimbă spaţiul, fiindcă *nu se mişcă în spaţiu.* În al treilea rând, starea de mumificare a rămăşiţelor, care arată că timpul scurs a fost diferit pentru victime faţă de restul lucrurilor care le înconjurau. În al patrulea rând, şocul resimţit în faţa scenariului crimei, pe care îl suferă până şi cei familiarizaţi cu astfel de orori. Ştiţi de ce? Din cauza Impactului. În crimele lui Zigzag, există Impact, ca şi în imaginile din trecut. Marini şi Ric sufereau când vedeau dedublări. Blanes i-a arătat cele patru degete, de parcă încerca să-i arate suma la o licitaţie. Pentru dumneata e la fel de limpede ca pentru toţi: asasinul e o dedublare. Totul arată că vine de la unul dintre noi. Asta a fost concluzia la care a ajuns bietul Reinhard.

– Adică, unul dintre cei care suntem aici poate fi *asta.* Şi nici măcar nu ştie.

– Eu, Elisa, Jacqueline şi dumneata, a afirmat Blanes, ori poate Ric. Unul dintre cei care erau pe insulă acum zece ani. Unul dintre cei care au *supravieţuit.* Cu condiţia să nu fi fost Reinhard, caz în care a şi murit deja. Dar mă îndoiesc…

Jacqueline continua să stea aplecată în faţă pe fotoliu, cu coatele sprijinite de coapse şi cu privirea pierdută, ca şi cum n-ar fi auzit nimic, dar brusc a clipit şi a intervenit.

– Dedublarea lui Ric *nu era atât de violentă,* e-adevărat? De ce e Zigzag *aşa?*

Blanes o privea grav.

– Aceasta e întrebarea-cheie. Singurul răspuns care îmi vine în minte e cel pe care l-a dat Reinhard: unul dintre noi nu-i *ceea ce pare a fi.*

– Ce?

– Toate visele noastre… Blanes îşi sublinia vorbele cu gesturi. Aceste dorinţe străine nouă, impulsurile care ne domină… Zigzag ne influenţează în timp, chiar dacă nu-l vedem. Ne intră în subconştient, ne obligă să gândim, să visăm ori să facem ceva. Asta nu se întâmplase cu nicio dedublare anterioară. Reinhard credea (şi i se părea înspăimântător) că trebuia să vină de la o minte bolnavă, anormală. Dedublându-se când dormea, a câştigat o forţă enormă. Tu, Jacqueline, ai folosit cuvântul „contaminat”, îţi aminteşti? E nimerit. Inconştientul lui ne-a contaminat.

– Vrei să spui, a întrebat Jacqueline, neîncrezătoare, că unul dintre noi îi înşală pe ceilalţi?

– Vreau să spun că-i vorba, probabil, despre un om cu tulburări.

O tăcere adâncă. Privirile s-au întors către Carter, deşi Elisa nu înţelegea prea bine de ce.

– Dacă-i vorba despre un om cu tulburări, sigur e profesor de fizică, a spus Carter.

– Ori poate un fost soldat, a replicat Blanes, uitându-se la el. Un tip cu destule traume, pentru ca inconştientul lui să trăiască într-un coşmar peren.

Carter a ridicat din umeri, parcă râzând, dar buzele nu i s-au mişcat. A făcut stânga împrejur, a intrat în bucătărie şi şi-a mai turnat cafea încălzită.

– Şi de ce nu mai dă semne de viaţă ani la rând, apoi revine? s-a interesat Jacqueline.

– Expresia „ani la rând” n-are sens din punctul de vedere al lui Zigzag, a precizat Blanes. Pentru Zigzag, totul se petrece cât ai clipi din ochi, şi aceste perioade echivalează cu intervalele de care se foloseşte când se mişcă prin timp, ca oricare altă dedublare. Pentru *el,* în noaptea asta noi ne aflăm încă în drum spre sala de control, în timp ce sună sirena de alarmă. Pe coarda lui de timp, în lumea lui, continuăm să fim *în clipa aceea vagă.* De

aceea îi suferim influenţa, deşi nu-l vedem. De fapt, sunt sigur că ne alege într-o ordine anume. Vă amintiţi cine a ajuns mai întâi în sala de control, în afară de Ric? Rosalyn. A fost prima care a murit. Şi apoi? Cine a ajuns după aceea?

– Cheryl Ross, a murmurat Elisa. Chiar ea mi-a spus.

– A fost a doua victimă.

– Mendez a fost primul meu om care a sosit, a spus Carter: era de gardă şi… Staţi. El a fost a treia victimă. Pe toţi…

S-au uitat unul la altul. Jacqueline părea foarte nervoasă.

– Eu am ajuns după Reinhard, a gemut. S-a întors spre Elisa. Şi tu?

– E o eroare, a spus Elisa: eu am ajuns împreună cu Nadia, dar Reinhard era deja acolo, iar Nadia a murit înainte de… Brusc s-a oprit: „Nu, Nadia mi-a spus că se trezise înainte. Tocmai descoperise că Ric nu era în pat”. S-a corectat: Nu-i adevărat. Ne omoară în ordinea în care ne-am trezit şi am ieşit pe culoar.

O clipă, nimeni nu s-a uitat la nimeni, părând cu toţii cufundaţi în propriile gânduri. Elisei i s-a părut înspăimântător că se simţea oarecum uşurată, amintindu-şi că Jacqueline şi Blanes erau deja treji când ajunsese ea.

– Ascultaţi cu toţii. Carter a ridicat o mână. Chipul lui îşi pierduse culoarea, dar vocea îi era autoritară. Dacă teoria dumneavoastră e corectă, domnule profesor, atunci ce-o să se întâmple când *ăla* o să se elimine pe sine?

– Are un *alter ego,* şi, când şi-l va elimina, vor muri amândoi, a răspuns Blanes.

– Şi dacă acest *alter ego* ar muri din orice cauză…

Atunci va muri şi Zigzag. Carter a făcut un gest cu capul, de parcă era în posesia tuturor cheilor.

– Aşa că n-avem nevoie decât să-i cunoaştem identitatea şi, oricine-ar fi, *să-l eliminăm* înainte ca

ticălosul de Zigzag să mai facă bucăţi pe cineva. E evident că n-o să se elimine pe sine: dacă n-a făcut-o până acum înseamnă că are de gând să se păstreze pentru sfârşit, dinadins ori din întâmplare. O să trebuiască s-o facem noi. A urmat o pauză. Carter se uita la ei, parcă sfidându-i. A repetat: Oricine-ar fi. Greşesc?

Aceasta era soluţia? Elisei i se părea oribilă, dar simplă şi potrivită. O nouă nelinişte părea să fi pus stăpânire pe situaţie. Până şi Víctor, care stătuse pe margine, participa acum din plin la discuţie.

– E un bărbat. Vocea lui Jacqueline a răsunat ca o piatră aruncată pe podea. Ştiu: e un bărbat.

A ridicat ochii negri spre Carter şi Blanes.

– Vreţi să spuneţi că nu există femei pervertite, doamnă profesoară? a întrebat Carter.

– Vreau să spun că eu *ştiu că-i un bărbat!* Şi Elisa la fel. Jacqueline s-a întors spre ea. Tu simţi la fel ca şi mine! Hai, zi odată!

Înainte ca Elisa Robledo să poată răspunde, Carter a zis:

– Să presupunem că aveţi dreptate: e un bărbat. Ce vreţi să facem? Mai există încă două posibilităţi. Ce facem eu şi domnul profesor? Ne tăiem reciproc gâturile, ca să puteţi să trăiţi liniştită?

– Trei, a spus Víctor şi, cu toate că a vorbit foarte delicat, a provocat o nouă pauză. Trei posibilităţi: mai e şi Ric.

Elisa s-a gândit că el avea dreptate. Nu-l puteau exclude pe Valente până nu se convingeau că murise. De fapt, judecând după „contaminările” de care sufereau Jacqueline şi ea, era candidatul *cel mai probabil.*

– Dacă am afla ce imagine a folosit în noaptea aceea… a spus Blanes.

O clipă, amintirea lui Ric Valente a târât-o pe Elisa dincolo de realitate. Ca şi cum n-ar fi trecut un deceniu: i-a revăzut chipul, zâmbetul neclintit; i-a auzit vorbele batjocoritoare, umilitoare. Oare

nu-şi râdea şi acum de ei toţi? Brusc, a înţeles ce trebuiau să facă.

– Există o posibilitate. Fireşte. O singură posibilitate.

– Nu!

Strigătul i-a dat de înţeles că Blanes o înţelesese.

– E singura, David! Carter are dreptate! Trebuie să aflăm care dintre noi e Zigzag, înainte să ucidă iar!

– Elisa, nu-mi cere aşa ceva!

– Nu-ţi *cer!* Era conştientă că şi ea era în stare să strige ca niciodată. E o *propunere!* Nu hotărăşti singur, David!

Privirea lui Blanes era teribilă în clipa aceea. În pauză, au auzit vocea dogită şi cinică a lui Carter:

– Dacă vrei să cunoşti violenţa adevărată, închide doi savanţi în aceeaşi cuşcă. A făcut câţiva paşi şi s-a oprit între ei. Îşi aprinsese o ţigară (Víctor nu ştia că Paul Carter fuma) şi trăgea adânc din ea, ca şi cum dorinţa de a fuma i-o depăşea pe aceea de a vorbi. V-ar deranja mult dacă dumneavoastră, două creiere strălucite ale fizicii, ne-aţi explica despre ce vorbiţi?

– Riscuri: crearea un nou Zigzag! a exclamat Blanes, uitându-se la Elisa, fără să-i dea atenţie lui Carter. Beneficii: niciunul!

– Chiar şi aşa, nu ştiu ce altceva am putea face! Elisa Robledo s-a întors spre Carter şi a vorbit mai calm. Ştim că, în acea noapte, Ric a folosit acceleratorul şi computerele din sala de control. Propun să filmăm cu camera video câteva secunde din sala de control, *să deschidem* corzile de timp, să vedem ce a făcut, ce s-a petrecut după aceea, inclusiv uciderea lui Rosalyn. Ştim ora *exactă* la care s-a petrecut totul: ora când s-a oprit lumina. Putem deschide două sau trei corzi de timp anterioare momentului. Poate că asta ne va permite să aflăm ce făcea Ric ori ce imagine a folosit ca să-l creeze pe Zigzag.

– Astfel aflăm *cine-i.* Carter şi-a scărpinat barba şi s-a uitat la Blanes. Bine gândit.

– Uitaţi un mic detaliu! Blanes l-a înfruntat pe Carter. Zigzag a apărut pentru că Ric a deschis o coardă de timp din trecutul *recent!* Vreţi să se întâmple acelaşi lucru şi acum? Doi Zigzag?

– Chiar tu ai zis, a obiectat Elisa: dedublarea e periculoasă doar când persoana e inconştientă. Nu cred că în noaptea aceea Ric dormea şi folosea acceleratorul în acelaşi timp, nu-i aşa? L-a ţintuit cu privirea pe Blanes şi s-a mai temperat. Priveşte chestiunea astfel: ce altă opţiune avem? Nu ne putem apăra. Zigzag va continua să ne omoare, până se va ucide pe sine, dacă o va face.

– Putem studia cum să evităm ca el să folosească energia.

– Pentru cât timp, David? Dacă izbutim să-l oprim acum, cât va trece până se va întoarce iar? S-a adresat celorlalţi: Am calculat intervalul între două atacuri, ca şi energia utilizată şi consumată: perioada de atac s-a redus la jumătate. Primul a avut loc la o sută nouăzeci de milioane de secunde după moartea lui Mendez, al doilea, la nouăzeci şi patru de milioane cinci sute de mii de secunde după moartea Nadiei, aproape jumătate. În acest ritm, lui Zigzag îi rămân patruzeci şi opt de ore de activitate înainte de a „hiberna” iar vreme de probabil *mai puţin de un an.* A ucis patru persoane în nici patruzeci şi opt de ore. Încă mai poate să omoare două sau trei în acelaşi timp, azi sau mâine, şi să termine cu restul în mai puţin de şase luni. S-a uitat la Blanes. Suntem *condamnaţi,* David, orice am face. Iar eu nu vreau decât să-mi aleg moartea.

– Sunt de acord cu ea, a spus Carter.

Elisa a căutat-o cu privirea pe Jacqueline: stătea în picioare lângă ea, dar părea uşor departe; ceva din poziţia ori din expresia ei o micşora.

– Nu mai pot, a şoptit. Vreau să termin cu ăsta, cu monstrul ăsta! Sunt de acord cu Elisa…!

– N-am să-mi dau cu părerea, s-a grăbit să spună Víctor, când Elisa Robledo s-a întors spre el. Voi trebuie să decideţi. Nu vreau decât să vă pun o întrebare. Sunteţi *complet* siguri că îl veţi putea ucide cu *sânge rece* pe cel care a produs dedublarea, când veţi afla cine-i?

– Cu mâinile mele, l-a înfruntat Jacqueline. Şi, dacă-s eu, şi mai uşor…

– Linişteşte-te, dom' părinte. Carter l-a bătut pe umeri pe Víctor. Mă ocup eu de asta. Am omorât oameni şi pentru că au tuşit în direcţia greşită.

– Dar cel care a produs dedublarea nu-i răspunzător de nimic, a spus Víctor fără să cedeze şi s-a uitat la Carter. Ric n-a procedat bine, făcând un experiment neaprobat, dar nici el n-ar merita să moară. Şi, dacă nu-i Ric, atunci nici măcar n-a *tuşit.*

„Toată vina lui a fost că a dormit." Elisa îi dădea dreptate lui Víctor, dar nu voia să abordeze chestiunea în acel moment.

– În orice caz, trebuie să ştim *cine este.* S-a întors către Blanes. David, nu mai rămâi decât tu. Eşti de acord?

– Nu! A ieşit din odaie, repetând şi strigând îngrozit: Nu-s de acord!

Nimeni n-a reacţionat. Apoi s-a auzit vocea lui Carter, potolită, grea:

– E prea interesat să nu se facă experimentul, nu vi se pare?

A hotărât să se ducă după el. A ieşit pe coridor tocmai bine ca să-l vadă cotind spre culoarul de acces la prima baracă. A crezut că ştia unde se ducea. A cotit la stânga, a trecut prin faţa uşilor de la laborator şi a deschis-o pe cea dinspre vechiul lui birou. Era una dintre zonele cele mai distruse de explozie, aproape un mormânt întunecos şi pustiu. Prin fisurile din pereţii întăriţi cu contraforţi, gemea vântul. Nu mai rămăsese decât o măsuţă.

Blanes îşi sprijinea pumnii pe ea.

Brusc, i s-a părut că îi întrerupea din nou recitalul din Bach, ca să-i arate rezultatele calculelor ei. Când găsea vreo greşeală, el îi spunea: „Du-te şi corectează odată greşeala asta nenorocită”.

– David… a murmurat.

Blanes n-a răspuns. Stătea în întuneric, tot cu capul aplecat.

Elisa era mai liniştită. Nu-i fusese uşor: căldura şi încordarea erau insuportabile. Deşi purta doar un tricou cu bretele şi pantaloni scurţi, îşi simţea spatele, axilele şi fruntea lipicioase de sudoare. În plus, trebuia să doarmă. Câteva minute, dar *să doarmă.* Ştia totuşi (primul sfat pe care şi-l dăduse) că trebuia să rămână trează dacă voia să supravieţuiască, şi (al doilea sfat) să-şi păstreze, în orice caz, calmul.

A hotărât să-i vorbească, aşadar, cu absolută seninătate.

– Ne-ai minţit, David.

A întors capul şi a privit-o.

– Ai spus că dedublările le văd doar cei care fac încercarea. Imaginile cu şobolani şi câini au fost obţinute de Marini, dar prima, Paharul Intact, aţi obţinut-o *amândoi.* Şi tu ai văzut dedublarea paharului, e adevărat? De aceea nu vrei să facem încercarea?

Din întuneric, Blanes o privea tăcut.

Ea şi-a închipuit ce vedea: silueta ei de femeie în picioare, în prag, cu lumina bătându-i în faţă, părul negru strâns într-o coadă mare, tricoul care îi dezvelea pântecele, blugii cu margini rupte, apăsând zona inghinală…

– Elisa Robledo… a şoptit el. Studenta cea mai isteaţă şi mai frumoasă, cea mai îngâmfată ignorantă.

– Şi ţie nu ţi-a păsat nici cât o ceapă degerată de cele trei calităţi.

S-au măsurat iar din priviri. Şi au zâmbit. Totuşi, el i-a spus imediat în modul cel mai înfricoşător:

– Mai există o victimă a lui Zigzag pe care n-o ştii, dar *am omorât-o eu.* Tot mai ţinea pumnii pe masă. Foarte concentrat, privea ceva invizibil, aflat între mâinile lui. Vorbea, dar nu se uita la Elisa. Ştiai că la vârsta de opt ani mi-am văzut fratele mai mic murind electrocutat? Eram în sufragerie, eu, mama şi fratele meu. Atunci… îmi amintesc foarte bine… Mama a lipsit o clipă, iar fratele meu, care avea o minge, s-a dus să se joace cu ghemul de cabluri de la televizor, fără să observ. Eu citeam o carte. Îmi amintesc titlul: *Minunile ştiinţei.* La un moment dat, m-am întors mi-am văzut frăţiorul ţeapăn, cu părul ca al porcului spinos. Scotea un sunet răguşit. Mi s-a părut că, de la talie în jos, trupul îi exploda ca un balon plin cu apă, dar în realitate făcea în acelaşi timp şi pipi, şi caca. M-am aruncat asupra lui, aproape înnebunit. Citisem că era periculos să atingi un electrocutat, dar nu-mi păsa. Am fugit la el şi l-am împins ca şi cum ne băteam. M-a salvat simplul fapt că au sărit siguranţele. Dar în amintire am impresia că am atins *în treacăt* electricitatea. E o amintire foarte ciudată, ştiu că-i falsă, dar nu mi-o pot scoate din minte: am atins şi electricitatea, şi moartea. Am simţit că moartea nu era linişte; moartea nici nu trecea, nici nu lua sfârşit: era ţeapănă, zumzăia ca o maşină puternică. Era un monstru din metal fierbinte. Când am deschis ochii, mama mă îmbrăţişa. Pe fratele meu nu mi-l mai amintesc. Mi s-a şters imaginea hoitului său. Atunci, chiar în acea clipă oribilă, m-am hotărât să fiu fizician: presupun că voiam să-mi cunosc bine duşmanul.

S-a oprit şi a privit-o. A continuat, cu voce spartă:

– În urmă cu câteva zile, am trăit alt moment oribil, cel mai oribil de după moartea fratelui meu. Dar acum *m-am căit* că eram fizician. Marţi.

Reinhard m-a sunat la amiază, după ce aruncase o privire peste documentele lui Sergio, şi mi-a povestit despre ele şi despre ce se întâmpla. Trebuia să mă duc la Madrid, să pregătesc întrunirea, dar înainte… înainte, am vrut să-l vizitez pe maestrul Albert Grossmann. *Aveam nevoie* să-l văd. Cred că ţi-am povestit odată că el era împotriva Proiectului Zigzag. M-a ajutat să găsesc ecuaţiile din „teoria sequoiei”, dar, bănuind care erau posibilele consecinţe ale implicaţiilor, s-a dat la o parte şi ne-a lăsat singuri pe Sergio şi pe mine. Spunea că nu voia să păcătuiască. Poate fiindcă era bolnav. Eram tânăr, mi-a făcut plăcere ce mi-a spus. Asta-i diferenţa, marea diferenţă între vârste: pe bătrâni îi îngrozeşte păcatul, pe tineri îi atrage. Dar marţi, după ce Reinhard mi-a dezvăluit tot ce făcuse Marini, am îmbătrânit dintr-odată. M-am dus să-i povestesc lui Grossmann, căutând, poate, iertarea. A făcut o pauză. Elisa îl asculta cu capul sprijinit de cadrul uşii. Era la o clinică particulară din Zürich. Se ştia pe ducă, îşi asumase moartea. Cancerul lui era într-o fază foarte avansată, cu metastaze pulmonare şi osoase. Îşi pierdeau vremea tot spitalizându-l şi dându-i drumul. I-am convins să mă lase să merg la el în afara orelor de vizită. El m-a ascultat din pat, în agonie. Vedeam cum i se strecura moartea în priviri, aşa cum vezi că noaptea se înfiripă la orizont. Spaima îi era tot mai mare, pe măsură ce-i povesteam legătura dintre asasinate (pe care el le ignora) şi existenţa lui Zigzag. Nu m-a lăsat să sfârşesc. Şi-a smuls masca cu oxigen şi a început să urle. „Nenorocitule! mi-a spus. Ai vrut să vezi ce nu poate vedea nimeni, ceea ce Dumnezeu ne-a interzis să vedem! E vina ta! Pedeapsa ta e Zigzag!” Repeta toate astea urlând în gura mare, tuşind, dându-şi sufletul: „Pedeapsa ta e Zigzag!” În realitate, era deja mort, dar încă nu ştiam.

Blanes gâfâia, ca şi cum, în loc să vorbească, făcea un exerciţiu violent. A început să bată cu

degetele în masa prăfuită ca într-o tastatură.

– A intrat o infirmieră şi a trebuit să plec. A doua zi, când am ajuns la Madrid, am aflat că murise de cancer chiar în noaptea aceea: Zigzag îl omorâse cu ajutorul meu.

– Nu, tu nu…

– Ai dreptate, a întrerupt-o cu dificultate. Şi eu am văzut dedublările paharului. Eu şi Sergio le-am studiat şi am înţeles riscurile pe care le implica o astfel de conexiune. Am refuzat să urmez acest drum, am crezut că-l convinsesem pe Sergio. Am jurat să nu dezvălui nimic niciodată. Dar el a continuat experimentele în secret. După mulţi ani, am simţit ce se întâmpla, dar n-am spus nimănui, nici lui Grossmann, nici altcuiva. Toţi mureau în jurul meu, iar eu tăceam!

Deodată, Blanes a început să plângă.

Un plâns chinuit şi stângaci: ca şi cum pentru asta ţi-ar trebui o îndemânare care lui îi lipsea cu desăvârşire. Elisa Robledo s-a apropiat şi l-a îmbrăţişat. S-a gândit la mama lui Blanes, îmbrăţişându-şi cu putere fiul mai mare, atingându-l ca să se asigure că el, cel puţin el, era încă viu; că el, cel puţin el, nu fusese lovit de maşina puternică.

– Nu ştiai ce avea să se întâmple, i-a spus dulce, mângâindu-i ceafa asudată. Nu puteai şti, David. Nu eşti vinovat de nimic.

– Elisa… Dumnezeule, ce am făcut? Ce am făcut cu toţii? *Ce am făcut toţi oamenii de ştiinţă?*

– Am nimerit ori am greşit: numai asta puteam face. Vorbea, în timp ce-l îmbrăţişa. Vom încerca din nou, David. De astă dată vom afla. Te rog… Lasă-mă să încerc…

Blanes părea mai liniştit. Dar, când s-a depărtat şi a privit-o în ochi, ea şi-a dat seama că îl copleşea teroarea.

– Mi-e la fel de frică şi că vom izbuti, şi că vom greşi, a zis.

– Gata, a anunţat Jacqueline Clissot, călare pe scaun.

– Cum doreşte doamna profesoară, a zis Carter, privind ecranul calculatorului unde stătea Elisa: drept în fund.

Elisa Robledo s-a întors spre minicamera video lipită de computerul de control. Stătea pe un trepied în spatele ei, cu ochii ţintă pe tastatura principală. A aprobat poziţia. Bănuia că, dacă Ric folosise acceleratorul în acea noapte, făcuse totul de aici. În plus, imaginea înregistra şi uşa generatorului lângă care murise Rosalyn.

Se pregătise toată după-amiaza. Îl convinsese pe Blanes că voia s-o facă singură (trebuise să-l convingă şi pe Víctor): era mai puţin riscant pentru grup, spusese, pentru că, dacă apăreau dedublări, cel mai probabil era să le vadă numai ea. N-avea nevoie de ajutor, nici măcar la calcule; susţinea că era o pierdere de vreme. În schimb, trebuise să înveţe cum să folosească instrumentele. Deşi Blanes nu ştia totul despre SUSAN, putea s-o înveţe manevrele pentru controlul intrării şi ieşirii fasciculelor de particule. Víctor a verificat computerele. Cele mai multe funcţii ale programelor i se păreau stranii, dar avea avantajul că softul era relativ depăşit. Profilatoarele de grafic erau mai complexe, dar n-avea să le folosească decât la nevoie: voia să vadă imaginile aşa cum erau ele.

După şapte seara, vântul a început să bată tare, iar vuietul se auzea din sala de control.

– S-ar putea să ai probleme cu furtuna, a spus Blanes, nesigur.

– Asta mă preocupă cel mai puţin. „O furtună la început, alta la sfârşit.” Elisa Robledo s-a gândit că acea coincidenţă era, poate, un semn de noroc.

Jacqueline s-a apropiat de ea. Îşi strânsese părul bogat cu un elastic, iar vârfurile îi cădeau ca o plantă care avea nevoie de apă.

– Ce faci după ce obţii imaginile? Toţi trebuie să le vedem.

A observat acel „toţi”. Jacqueline avea dreptate, desigur. „Dacă eu îl văd pe Zigzag, ar trebui să-l vadă şi ei. Altfel, n-au să mă creadă.”

– Am să le înregistrez şi am să fac dubluri. O să am nevoie de un suport.

– Din păcate, s-a plâns Carter, batjocoritor, am uitat CD-urile la un supermarket din Yemen.

– Trebuie să existe un CD pe undeva, a spus Elisa.

Carter şi-a aprins o ţigară şi a spus cu voce de prezentator radio:

– Am planificat totul, cu excepţia CD-urilor.

A râs înfundat.

– Poate să fi rămas vreunul în laboratorul lui Silberg, a zis Blanes.

– Mă duc să văd, s-a oferit Víctor.

A ieşit din sală, ocolind cablurile coaxiale răsucite pe podea ca nişte şerpi morţi.

– Totul o să iasă bine, le-a zis Elisa.

Era o minciună, iar ceilalţi ştiau; tocmai de aceea s-a gândit că au s-o considere un adevăr trunchiat.

Uşa metalică, trasă de mâna lui Carter, s-a închis. „Ca o dală văzută din locul cadavrului.”

Era singură. N-auzea nimic, doar geamătul vântului. Parcă era sub un clopot ermetic, la câţiva metri adâncime. O spaimă fără sfârşit, totală, a copleşit-o. A privit manetele de control, calculatoarele care clipeau. A încercat să se concentreze asupra operaţiilor.

Ştia ora precisă pe care voia s-o exploreze. Ceasul computerelor se oprise la 1 octombrie 2005, la orele patru, zece minute şi douăsprezece secunde noaptea. Adică, în cifre rotunde, cu trei sute de milioane de secunde în urmă. S-a oprit o clipă, gândindu-se cât i se schimbase viaţa în ultimele trei sute de milioane de secunde.

Credea că obţinuse energia exactă pentru deschiderea a două, trei corzi de timp în limita fracţiunilor prealabile acestei ore. Avea să folosească filmarea camerei video din spatele ei şi să o trimită acceleratorului, făcând-o să intre în coliziune cu energia calculată. Apoi urma să recupereze noul fascicul cu corzi deschise şi să-l încarce în computer, ca să-l vadă. „După toate astea, mai vedem noi.

Mai vedem noi.”

A verificat iar ecuaţiile. Şi-a trecut privirea peste nesfârşitele coloane de numere şi litere greceşti, încercând să se convingă că nu greşise. „Du-te şi corectează greşeala aia nenorocită.” Ce spusese Blanes în ziua aceea în aulă? „Ecuaţiile fizicii sunt cheia fericirii noastre, teroarea noastră, viaţa şi moartea noastră.” Era convinsă că găsise soluţia corectă.

Liniile galbene care indicau stadiul configurării acceleratorului ajunseseră la ţintă. În întunericul tot mai adânc din sală, ele păreau să-i segmenteze Elisei chipul strălucitor de sudoare, trupul aproape gol, cu tricoul înnodat sub sâni. Căldura era din ce în ce mai intensă. Carter spunea că din cauza furtunii şi a presiunii scăzute. Vântul vuia ca un nor de languste când se scutură palmierii. Încă nu ploua, dar din sală se auzea deja mugetul mării.

Numerele ajunseseră la sută la sută. A auzit zumzetul familiar. Procesul iniţial luase sfârşit. Aparatul era pregătit să primească imaginea, s-o facă să se rotească în interiorul lui cu o viteză apropiată de cea a luminii.

A început să introducă emoţionată datele energiei calculate. „Poate reuşesc. Poate îl identific pe Zigzag.”

Dar ce face dacă reuşeşte? Ce face dacă descoperă că era o dedublare a lui David, Carter, Jacqueline… ori chiar a ei? N-avusese oare dreptate Blanes afirmând că a afla putea fi la fel de rău? Ce vor face cu toţii?

Şi-a alungat întrebările din minte şi s-a concentrat asupra ecranului.

31

Blanes scotea bateriile din transmiţător.

– Scoateţi bateriile de la tot ce aveţi asupra voastră: telefoane, agende electronice, orice. Carter, ai controlat conexiunile din bucătărie, lanternele?

– Am scos din priză toate aparatele electrocasnice. Nicio lanternă n-are baterii, cu excepţia ăsteia.

Carter mergea dintr-un loc într-altul ţinând lanterna în mâna dreaptă, cu stânga întinsă, cerând parcă de pomană. Avea în palmă monede mici şi netede. S-a apropiat de Víctor, care a ridicat încheietura mâinii şi a zâmbit.

– Al meu are arc.

– Nu pot să cred. Carter s-a uitat la Víctor de sus până jos, la lumina lanternei. În plin 2015, n-aveţi ceas-computer!

– Am unul, dar nu-l folosesc. Ăsta merge foarte bine. E un Omega clasic. De la bunicul. Îmi plac ceasurile cu arc.

– Sunteţi o cutie cu surprize, dom' părinte.

– Víctor, te-ai uitat prin laboratoare? a întrebat Blanes.

– În al lui Silberg erau două laptopuri. Le-am scos bateriile.

– Foarte bine. I-am spus Elisei să decontecteze acceleratorul şi computerele pe care nu le foloseşte, a comentat Blanes, făcându-şi mâinile căuş, ca să primească bateriile întinse de Jacqueline. Trebuie să punem toate astea undeva.

– Pe consolă.

Carter traversase încăperea până în spate. Când s-a depărtat de ei, au rămas învăluiţi în întuneric.

– David… Era vocea tremurătoare a lui Jacqueline, care se aşezase pe jos. Crezi că va ataca repede?

– Nopţile sunt momentele cele mai riscante, fiindcă dispune de luminile aprinse. Dar nu ştim exact când o va face, Jacqueline.

Carter s-a întors şi a căutat un loc pe podea. Toţi patru nu ocupau nici jumătate din sala de proiecţie: se îngrămădiseră lângă ecran, obligaţi parcă să-şi împartă un cort mic: Blanes aşezat pe un scaun de lângă perete, Carter şi Jacqueline pe jos, iar Víctor pe alt scaun, din partea opusă. Bezna era totală, cu excepţia fasciculului galben al lanternei lui Carter, şi era o căldură ca de saună.

Carter a lăsat deoparte lanterna şi a scos două obiecte din buzunarele pantalonilor. Lui Víctor i-au părut piesele unui robinet negru.

– Presupun că-l pot folosi, a zis, potrivind piesele între ele.

– N-o să-ţi servească la nimic, l-a avertizat Blanes, dar, ori de câte ori n-ai baterii, îl poţi folosi.

Carter şi-a pus pistolul în poală. Víctor a observat că-l privea cu o emoţie pe care n-o mai văzuse pe chipul nimănui până atunci. Brusc, fostul militar a apucat lanterna şi i-a aruncat-o. Gestul a fost atât de neaşteptat, că, în loc să încerce s-o prindă, Víctor s-a tras, iar lanterna i-a lovit braţul. A auzit râsul lui Carter, care s-a aplecat s-o ia. „Idiotule!” s-a gândit Víctor.

– Te-am atins, dom’ părinte. Graţie ceasului cu arc, ţi-ai câştigat prima gardă. Sună-mă la trei, dacă adorm. Eu fac restul nopţii.

– Elisa are să ne anunţe înainte, a spus Blanes.

O vreme au tăcut. Lanternele proiectau pe pereţi umbre, nişte guri de tunel. Víctor era sigur că auzea ploaia. În sala de proiecţii nu existau ferestre (cu toate dezavantajele, era unicul loc din staţie unde îşi puteau întinde picioarele ceva mai comod), dar se auzea ceva ca o interferenţă

enormă, hârâitul unui televizor cu purici. Mai aproape, în beznă, suspina o respiraţie întretăiată. Un oftat. Víctor a observat că Jacqueline îşi ascunsese faţa în mâini.

– Nu va putea ataca de astă dată, Jacqueline, a zis Blanes pe un ton dătător de încredere. Suntem pe o insulă: pe o rază de kilometri în jur nu dispune decât de bateriile acestei lanterne şi de computerul Elisei. Nu va ataca în noaptea asta.

Paleontologa a înălţat capul. Lui Víctor nu i s-a mai părut frumoasă: era rănită şi tremura.

– Sunt următoarea, a spus femeia în şoaptă, dar Víctor a auzit-o. Sunt sigură.

Nimeni n-a încercat s-o consoleze. Blanes a tras adânc aer în piept şi s-a aplecat spre ecran.

– Cum face? a întrebat Carter. Se întinsese cât era de lung, cu ceafa sprijinită în mâini, şi acestea de perete, iar tufele de păr de pe piept îi ieşeau din tricou. Cum ne omoară?

– Când îi intrăm în coarda de timp, ai lui suntem, l-a lămurit Blanes. Ţi-am mai explicat că într-un răstimp atât de scurt precum coarda de timp n-avem timp suficient ca să fim „solizi”, iar trupul nostru şi toate obiectele care ne înconjoară sunt instabile. În interiorul ei, suntem ca un puzzle de atomi: Zigzag trebuie doar să ne ia piesele una câte una, să le mute din loc ori să le distrugă. Poate face cum vrea, la fel cum manevrează energia luminilor. Hainele – tot ce rămâne în afara corzii şi, ca atare, are propria curgere – devin străine. Nu ne apără nimic, nu putem folosi nicio armă. În coarda de timp suntem goi puşcă, lipsiţi de apărare ca bebeluşii.

Carter rămăsese nemişcat. Părea că nici măcar nu respira.

– Cât durează? A scos o ţigară din buzunarul pantalonilor. Durerea. Cât credeţi că durează?

– Nimeni n-a apucat să ne povestească. Blanes a ridicat din umeri. Sigura versiune e cea a lui Ric:

lui i s-a părut că a petrecut ore la rând în coardă, dar dedublarea lui n-avea puterea lui Zigzag.

– La Craig şi la Nadia a durat luni în şir, a murmurat Jacqueline, strângându-şi genunchii la piept, parcă vlăguită. Aşa arată autopsiile. Luni sau ani în care au simţit dureri.

– Dar nu ştim ce se petrece în conştiinţele lor, Jacqueline, s-a grăbit să adauge Blanes. Poate că percepţia timpului să fi fost, în cazul lor, diferită. Între timpul subiectiv şi cel obiectiv există diferenţe, adu-ţi aminte. Poate că, din punctul de vedere al conştiinţelor lor, totul se întâmplă foarte iute.

– Nu, a spus Jacqueline. Nu cred…

Carter căuta ceva în buzunare, poate o brichetă ori o cutie cu chibrituri, fiindcă mai avea încă ţigara turtită între buze. Dar a renunţat şi şi-a scos ţigara din gură, privind-o în timp ce vorbea.

– Am văzut de multe ori acte de tortură, am şi simţit-o pe pielea mea. În 1993, lucram în Rwanda, antrenând grupări paramilitare hutu din zona Murehe… A izbucnit o revoltă şi m-au acuzat de trădare, hotărând să mă tortureze. Unul dintre şefi m-a anunţat că au s-o ia încetişor: începeau cu picioarele şi terminau cu capul. Întâi mi-au smuls unghiile de la picioare cu beţişoare ascuţite. A zâmbit. N-am simţit durere mai mare în toată blestemata mea de viaţă. Plângeam şi făceam pe mine de durere, dar cel mai rău era că se aflau abia la început: erau doar unghiile de la picioare, rahaturile uscate care ne cresc la capătul trupului. Am crezut că n-o să suport, că mintea o să-mi explodeze înainte să ajungă ei la talie. Dar, după două zile, o grupare antrenată de mine a intrat în sat, i-a alungat pe tipii care mă arestaseră şi m-a eliberat. M-am gândit că suferinţa are limitele ei. La academia militară unde am studiat era o vorbă: „Dacă durerea ţine mult, atunci poţi rezista. Dacă e irezistibilă, te omoară şi n-are să dureze mult”. A râs iar, cu râsul lui dogit, dintotdeauna. Se

presupunea că să ştii asta te ajută la ananghie. Dar aşa ceva…

– Vrei să taci, te rog?

Cu un gest deznădăjduit, Jacqueline şi-a lăsat iar capul în jos şi şi-a astupat urechile.

Carter s-a uitat la ea o clipă, apoi a continuat să vorbească în şoaptă, îndreptând spre ei ţigara stinsă, ca o cretă strâmbă.

– Ştiu perfect ce-am să fac atunci când colega voastră o să iasă cu o imagine. O să-l elimin pe ticălos, oricare dintre noi ar fi. Aici şi acum. O să-l omor ca pe un câine bolnav. Dacă-s eu… S-a oprit, de parcă lua în consideraţie acea posibilitate nebănuită. Dacă-s eu, o să aveţi plăcerea să vedeţi cum îmi împrăştii creierii pe pereţi.

Cabina micului UH1Z începea să se legene ca un autobuz vechi pe o stradă neasfaltată. Prizonier al fotoliului ergonomic modern, cu centură de siguranţă în X, capul lui Harrison era singura parte din tot trupul care i se mişca, dar o făcea în orice direcţie îngăduită de vertebre. Aşezată în faţa lui şi atingându-i genunchii, femeia-soldat Previn ţintuia tavanul cu privirea. Harrison a observat că, sub linia căştii, avea nişte ochi albaştri foarte frumoşi. Tovarăşii lui n-arătau mai bine. Stând în fund, doar Jurgens era teafăr.

Dar Jurgens era cealaltă faţă a morţii şi nu era un bun exemplu.

Dincolo părea să se fi dezlănţuit iadul. Ori poate că era vorba despre adevăratul cer, cine mai putea şti. Cei patru „arhangheli” înaintau frenetic prin ploaia aproape orizontală, care mitralia geamurile din faţă. La vreo cincizeci de metri sub ei, se înălţa un monstru cu puterea de o mie de tone de apă curbă. Spre norocul lui, noaptea nu-l lăsa să vadă vâltoarea mării. Dar, privind prin hubloul de alături, Harrison izbutea să distingă milioane de torţe de spumă în vârful kilometrilor de catifea

agitată, ca podoabele unui bătrân palat roman în timpul orgiei carnavalului.

S-a întrebat dacă femeia-soldat Previn îl învinovăţea de ceva. Nu credea, fireşte, să-i reproşeze moartea idiotului de Borsello. La Eagle chiar îl aplaudaseră.

Ordinul sosise la amiază, cinci minute după ce Borsello primise un glonţ între ochi. Venea de undeva din nord. Mereu la fel; se ordona de undeva din nord, iar cineva din sud executa. Precum capul cu trupul: mereu de sus în jos, se gândea Harrison. Creierul ordona, mâna executa.

„Capul” considerase admisibilă eliminarea locotenentului Borsello. Harrison făcuse ceea ce era corect, Borsello fusese un prost, îl înlocuise sergentul Frank Mercier. Mercier era foarte tânăr; stătea lângă Previn, în faţa lui Harrison. Şi lui îi era frică. Frica lui luase forma unui măr care îi urca şi îi cobora pe beregată. Dar erau soldaţi buni, antrenaţi pentru SERF: Supravieţuire, Evadare, Rezistenţă, Fugă. Îşi cunoşteau perfect armele şi echipamentul, primiseră instrucţiuni suplimentare pentru apărarea şi izolarea zonelor. Puteau să facă şi altceva în afară de a se apăra: purtau arme de asalt XM39 cu gloanţe dum-dum şi arme automate Ruger MP15. Toţi erau puternici, aveau priviri sticloase şi piele strălucitoare. Păreau mai degrabă maşini decât oameni. Singura femeie era Previn, dar nu distona în grup. Era mulţumit să-i aibă alături, nu voia ca ei să creadă ceva rău despre el. Cu ei şi cu Jurgens nu se temea de nimic.

Cu excepţia furtunii.

După noua smucitură, a decis să reacţioneze.

S-a uitat la piloţi. Semănau cu furnicile gigantice, căci aveau căşti ovoidale şi negre, în ale căror margini se reflecta strălucirea panoului cu instrumente. Nici nu se gândea, fireşte, să-şi deschidă centura de siguranţă ca să se apropie de ei. A răsucit braţul microfonului incorporat în cască şi a apăsat pe o tastă.

– Asta-i furtuna? a întrebat.
– *Începutul,* domnule, a răspuns unul din piloţi. Vânturile încă nu depăşesc suta de kilometri pe oră.
– Nu-i un uragan, a zis celălalt pilot, dinspre urechea lui dreaptă.
– Şi, dacă e, n-are nume.
– Dar elicopterul are să reziste?
– Cred că da, a răspuns cel dinspre urechea stângă, cu surprinzătoare indiferenţă.
Harrison ştia că „arhanghelul” era un aparat militar sofisticat şi rezistent, pregătit pentru orice fel de condiţii atmosferice. Chiar şi elicele se puteau regla după forţa vântului: în clipa aceea, nu desenau clasicul X, ci două romburi. Dar simpla posibilitate de a avea un accident îl copleşea, nu pentru că înfrunta moartea, ci pentru că nu şi-ar mai atinge obiectivul.
– Când credeţi că ajungem?
A simţit sudoarea curgându-i pe spate şi pe ceafă, sub casca şi vesta de salvare.
– Într-o oră ar trebui să vedem insula, dacă totul merge bine.
A lăsat deschis canalul de radio. Vocile îi gâdilau auzul ca halucinaţiile unui nebun. „Arhanghel Unu către Arhanghel Doi, recepţie…”

Adormiseră, ori asta credea.
Nu îndrăznea să pună lanterna pe ei, de teamă să nu-i trezească, deşi eventualitatea i se părea puţin probabilă: evident, erau epuizaţi. Privindu-i pe rând, unul câte unul, n-a mai avut nicio îndoială că dormeau. Somnul lui Jacqueline era agitat şi sonor: emitea un soi de geamăt gutural, iar sânii i se ondulau sub tricou. Carter părea treaz, dar buzele lui formau un punct negru mic într-un colţ, ca ţeava pistolului său. Blanes sforăia.
Mai erau zece minute până la miezul nopţii, şi Elisa nu apăruse încă.
Sosea momentul.

Inima îi plesnea. S-a gândit chiar că toţi ceilalţi o s-o audă bătând, o să se trezească, dar n-o putea opri.

Acţionând cu încetinitorul, a pus lanterna mare jos şi a aprins-o pe cea mică. Urma proba de foc, expresia nu fusese nicicând mai potrivită.

A stins-o pe cea mare. A aşteptat. Nu s-a întâmplat nimic. Continuau să doarmă.

Lumina lanternei mici era slabă, asemenea celei date de jarul dintr-un rug, dar era mai mult ca suficientă ca să nu-i sperie, dacă se trezeau.

A lăsat lanterna aprinsă pe jos, lângă cealaltă, şi s-a descălţat. Nu-l pierdea din ochi mai ales pe Carter. I se părea groaznic. Era una dintre acele fiinţe violente care trăiseră într-o lume paralelă cu a lui, foarte departe de plantele hidroponice, de matematică şi de teologie, cum putea fi un bou de la Princeton. Ştia că, dacă trebuie să-i facă rău ca să se apere, fostul militar nu avea să stea pe gânduri.

Chiar şi aşa, nici Carter, nici diavolul nu-l puteau împiedica să facă tot ce voia.

S-a ridicat şi s-a dus în vârful picioarelor spre uşă. Îşi luase precauţia de a o lăsa deschisă. A ieşit în coridorul tenebros şi a scos chibriturile din buzunar. Cu câteva ore mai devreme, când Carter le căutase ca să-şi aprindă ţigara, se temuse că avea să descopere cine i le furase. Din fericire, nu fusese aşa.

Sub lumina flăcării tremurătoare, s-a întors spre dreapta, ajungând pe culoarul primei barăci. Acolo se auzea mai intens răpăitul ploii, ba chiar intra vântul. Víctor a ferit chibritul cu mâna, temându-se să nu se stingă.

Întunericul îl copleşea. Era îngrozit. În principiu, Zigzag (dacă monstrul exista cu adevărat, fapt de care încă se îndoia) nu era pentru el o ameninţare directă, dar ceilalţi îi băgaseră spaima în sânge. Iar hărmălaia furtunii, lipsa

luminilor şi pereţii aceia de metal îngheţat nu-l prea ajutau să se liniştească.

Chibritul îi ardea degetele. A suflat şi l-a aruncat pe jos.

Până a luat altul, a orbit.

Teama e, în mare parte, fantezie: Víctor citise asta de nenumărate ori. Dacă nu-i dai drumul, întunericul şi zgomotele n-au nicio putere asupra ta.

Chibritul i-a lunecat printre degete. Nici vorbă să se aplece şi să-l caute. A luat altul.

Oricum, era lângă ţintă. Când flacăra a reapărut, a zărit uşa la vreo doi metri în dreapta.

– Unde s-a dus Víctor?

– Nu ştiu, a răspuns Jacqueline. Nici nu-mi pasă.

S-a întors şi şi-a continuat somnul: numai prin inconştienţă îşi mai atenua frica.

– Nu putem purta toată greutatea, Jacqueline, a comentat Blanes. Víctor ne e de mare ajutor. Dacă pleacă e ca şi cum dispar vântul şi marea, şi rămâne doar corabia veche.

Jacqueline, care închisese ochii, s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la Blanes. El stătea tot pe scaun, sprijinindu-şi capul de ecran, cu tricoul verde pătat de sudoare, blugii largi, picioarele întinse şi puse unul peste celălalt. Chipul lui amabil şi bun, cu barba cenuşie crescută, obrajii ciobiţi de o veche acnee şi nasul mare, era întors spre ea într-o expresie afectuoasă.

– Ce-ai zis?

– Că nu trebuie să-l lăsăm pe Víctor să plece. E singurul nostru ajutor.

– Nu, nu. Mă refer… Ai zis ceva despre vânt, mare şi o corabie veche…

Blanes s-a încruntat, curios.

– O expresie. De ce întrebi?

– Mi-a amintit de un poem scris de Michel la doisprezece ani. Mi l-a citit la telefon, mi-a plăcut

grozav. L-am încurajat să scrie. Îmi e tare dor de el. Jacqueline şi-a reprimat dorinţa subită de a plânge. „Nu mai e nici vântul, nici marea. N-a rămas decât bătrâna corabie.” Acum are cincisprezece ani, tot mai scrie poeme. Şi-a frecat braţele şi s-a uitat neliniştită în jur. N-ai auzit nimic?

– Nu, a şoptit Blanes.

În sală era beznă. Lui Jacqueline i s-a părut mai mare ca încăperea.

– Sunt următoarea. Vorbea gemând şi strâmbându-se, ca o fetiţă pedepsită. Ştiu tot ce-o să-mi facă. Mi-o spune în fiecare noapte. De multe ori am vrut să mă sinucid, şi aş face-o, dacă m-ar lăsa. Dar nu vrea. Îi place să-l aştept mereu, zi de zi. În schimb, îmi oferă plăcere şi groază. Îmi aruncă plăcerea şi groaza în gură ca pe nişte oase la câini, iar eu le mestec… Ştii ce i-am spus soţului meu când m-am hotărât să-l părăsesc? „Sunt încă tânără, vreau să-mi trăiesc viaţa, să-mi urmez dorinţele.” A scuturat din cap, dezorientată, după care a zâmbit. Vorbele nu erau ale mele. *El* le spusese pentru mine.

Blanes a consimţit, dând din cap.

– Mi-am părăsit soţul şi fiul. L-am părăsit pe Michel. Trebuia s-o fac, *el* voia să fiu singură. Mă vizitează noaptea, mă obligă să merg în patru labe, să mă arunc la picioarele lui… Trebuie să mă machiez, să-mi vopsesc părul negru, să mă îmbrac precum… Ştii de ce port părul de culoarea asta? Și-a dus mâna la părul roşcat şi a zâmbit. Uneori izbutesc *să mă revolt.* Îmi vine greu, dar o fac. Am făcut de-acum prea multe pentru el, nu crezi? A trebuit să-mi abandonez toată viaţa: profesia, soţul… Chiar şi pe Michel. N-ai idee câtă ură înspăimântătoare e în el, ce lucruri oribile spune despre fiul meu. Dacă trăiesc singură, pot, cel puţin, să-i primesc toată ura în trup.

– Înţeleg… a răspuns Blanes. În parte, situaţia îţi place, Jacqueline… A ridicat mâna, oprindu-i

replica. Numai în parte, vreau să zic. E ceva inconştient. Îţi contaminează inconştientul. E ca o fântână: arunci găleata şi, când o scoţi, obţii multe. Apă, dar şi gângănii moarte. Toate lucrurile din tine, care au existat mereu, descoperite de *el* şi scoase tot de *el* la suprafaţă. În fond, există şi plăcere…

Ea şi-a dat seama că faţa lui Blanes se schimba pe măsură ce vorbea. Ochii lui n-aveau pupile: semănau cu nişte abcese purulente sub sprâncene.

Atunci s-a trezit.

Probabil că adormise ori poate suferise o „deconectare”. Şi-o amintea perfect, fusese oribilă: să vezi chipul lui Blanes schimbându-se ca… Din fericire, fusese doar un vis.

A privit în jur, ştiind că era ceva în neregulă.

Imaginea s-a sfârşit. Víctor a oprit-o, a încărcat alta.

Nu ştia dacă voia să-l vadă. Brusc, s-a gândit că nu, chiar dacă era sau nu *El* cu adevărat (pe câţi nenorociţi îi crucificaseră în acea epocă până ajunseseră la acel biet dumnezeu?). Cel puţin, nu sub frisoanele Timpurilor Planck, supus dictaturii atomilor evanescenţi… Nu voia să-l vadă pe Fiul ros de cari, devorat pentru o clipă în care nici măcar Tatăl nu încăpea. Eternitatea, Durata Nesfârşită, Roza Preafericită şi Mistică erau Timpul Dumnezeu. Dar Nesfârşita Durată Scurtă? Cum să-i spună? Instantaneitatea?

Durata foarte scurtă cât Roza era doar tulpină îi aparţinea Diavolului, fără dubii. Fulgerul, licărul cât o clipire, inclusiv simpla *dorinţă* de a clipi, durau infinit mai mult. Víctor se gândea la ceva oribil: în cosmosul de milionimi de secundă, Binele nu exista, căci avea nevoie de *mai mult timp* ca Răul.

Le găsise din întâmplare în această seară, într-unul dintre fişetele din laboratorul lui Silberg, căutând CD-uri nefolosite. Erau câteva discuri

compacte, cu o etichetă pe a căror copertă scria: „Dispers”.

Şi-a amintit imediat de povestea Elisei. Trebuiau să fie „dispersiunile” despre care Nadia povestise că le păstra Silberg, experimentele ratate cu corzi de timp deschise cu ajutorul unor energii greşite şi, ca atare, voalate. Cum de mai erau aici? Poate că Eagle credea că acela era locul cel mai adecvat pentru a le păstra. Ori poate erau imagini nefolositoare. Era sigur, în orice caz, că n-avea să poată vedea mult, dar numele fişierelor pe care le-a descoperit băgând unul dintre CD-uri în calculator – „crucif”, urmat de un număr – era prea tentant, prea suspect, ca să piardă acea şansă unică.

În laboratorul lui Silberg, erau două laptopuri cu bateriile încărcate. Víctor bănuia că tehnicienii care vizitau insula le foloseau la examinarea compact-discurilor. Deşi Blanes dăduse dispoziţie să se scoată bateriile din toate aparatele, Víctor avusese grijă să fie lăsat cel puţin un laptop în funcţiune. Ca să nu strice planurile colegilor, făcuse un calcul rapid: lanterna pusă în locul celeilalte consuma mai puţin. În total, energia pe care o foloseau acum echivala aproape cu lanterna mare. Şi dacă făcea totuşi ceva rău, nu-i păsa: hotărâse să-şi asume răspunderea. Nu voia decât să vadă unele imagini. Numai *unele,* vă rog. Nimic nu-l va putea opri.

Deschisese, tremurând, primul fişier. Era un univers roz-deschis, un delir suprarealist. Următoarele nouă păreau animaţiile unui pictor din anii şaizeci, sub influenţa acidului. Dar la al unsprezecelea i s-a tăiat respiraţia.

Un peisaj, un munte, o cruce.

Deodată, crucea s-a transformat într-un stâlp fără braţ orizontal. Şi-a înghiţit saliva: schimbările de morfologie trebuiau să se datoreze Timpurilor Planck. Crucea nu era cruce în segmentele acelea de timp atât de mici. N-a observat nicio figură omenească.

Imaginea nu dura decât cinci secunde. Víctor a păstrat-o şi a deschis-o pe următoarea.

Era foarte voalată: un munte parcă în flăcări. A închis-o şi a pus-o pe următoarea. Era un racursi al scenei cu crucea. Ori poate alta, diferită, fiindcă observa o a doua cruce în vârf şi extremitatea alteia la dreapta. Trei.

Şi oameni în jur. Forme, umbre decapitate.

O sudoare îngheţată îi invada spatele. Imaginea era foarte înceţoşată, dar, chiar şi aşa, putea distinge forme cu spatele lipit de cruci.

Şi-a scos ochelarii, s-a apropiat de ecran, până când ochii lui de miop au captat toate detaliile. Imaginea a sărit, una dintre cruci a dispărut aproape complet. În locul ei, a rămas o pată care plutea în văzduh, ceva prelung, care atârna de stâlp ca un cuib de viespi de o bârnă.

„Eşti Tu, Doamne? Eşti Tu?” I s-au umezit ochii… A întins degetele spre ecran, parcă vrând să atingă silueta difuză.

Era foarte concentrat, n-a simţit uşa laboratorului care se deschidea în spatele lui. Bătăile furtunii au înăbuşit zgomotul foarte slab al balamalelor.

O clipă, a crezut că încă mai dormea.

Ecranul din sală, de care se rezema Blanes, fusese *perforat.* Gaura avea aproximativ dimensiunea unui balon regulamentar, era de formă ovală, cu margini curate. Lumina care intra prin ea venea, fără urmă de îndoială, de la luminile strălucitoare din sala de control, *din cealaltă parte.*

Dar cel mai oribil era ce i se întâmpla lui Blanes.

Avea pe chip o gaură eliptică, adâncă. Îi ocupa partea dreaptă a feţei, inclusiv sprânceana, globul ochiului şi tot obrazul. În interiorul ei, se puteau vedea (perfect sub luminiscenţa ce intra prin cavitatea ecranului) mase dense şi roşietice. Jacqueline credea că le identifica: sinusurile

frontale, subţirimea peretelui nazal, corzile nervilor facial şi trigemen, pereţii zbârciţi ai encefalului… Ca într-o holografie anatomică.

„Nu mai sunt nici vântul, nici marea.”

În jurul ei, se dezlănţuise tăcerea imensă. Şi bezna era diferită, parcă mai solidă. Nu existau lanterne, nicio altă lumină, cu excepţia celei filtrate prin gaură.

„Nu mai sunt: n-a rămas decât bătrâna corabie.”

S-a ridicat în picioare, spunându-şi că nu visa. Totul era prea real. Ea era ea, picioarele ei desculţe atingeau podeaua, deşi nu percepea răceala…

O senzaţie ciudată a făcut-o să plece privirea: şi-a zărit vârfurile sânilor, încoronaţi de sfârcuri. Şi-a pipăit trupul. N-avea nimic pe ea, nici haine, nici obiecte. N-o acoperea nimic.

„Nu mai sunt nici vântul, nici marea. Nu mai sunt… Nu mai sunt…

S-a întors spre Carter, dar nu l-a văzut. Şi Víctor dispăruse. Nu mai rămâneau decât acel Blanes, paralizat şi harcea-parcea, şi ea.

Numai ei doi şi întunericul…

Docil ca o păpuşă, Víctor s-a izbit de locul unde îl trimisese Mâna. A lovit cutia deschisă a dispersiunilor şi a simţit durerea foarte ascuţită din scobiturile genunchilor. S-a prăbuşit, ridicând un val de praf, care l-a făcut să tuşească. Mâna l-a luat de păr şi s-a simţit ridicat în gol, printre nori de stele străvezii, foarte pure, ca zăpada din văzduh. A primit o lovitură care a părut să-i transforme urechea stângă într-un motor zdrobit, zumzăitor. A încercat să se sprijine de ceva, zgâriind peretele metalic din spate. Ochelarii îi dispăruseră. La înălţimea pupilelor lui era un ochi fără iris, atât de negru că părea opac. Atât de negru că se detaşa cu uşurinţă în întunericul mediocru din jurul lui. A auzit scârţâitul unui mecanism.

– Ascultă, popă idiot… Vocea lui Carter, care susura ca a unui suflător, părea să vină din acel

ochi. Tocmai te ţintesc cu o 98S. E din fibră de carbon, are un încărcător cu treizeci de gloanţe de cinci milimetri şi jumătate. Un singur foc de la distanţa asta şi nu mai rămâne din tine nici amintirea primei băşini, e limpede? Víctor a gemut, orb, plângăcios. Te avertizez: mi se întâmplă ceva. Ştiu, observ. *Nu-s eu însumi.* Îţi jur. De când m-am întors pe insula asta de tot rahatul, sunt *mai rău* decât eram. Sunt în stare să-ţi trag chiar acum un glonţ în cap, să mă şterg de creierii tăi cu batista şi pe urmă să-mi iau micul dejun. „Fă-o", s-a gândit Víctor, dar n-a putut articula nicio vorbă, iar Carter nici nu-l lăsa să încerce. Dacă te mai cari fără să anunţi, dacă te mai pui de pază ori conectezi alt blestemat de aparat fără să ceri voie, jur că te omor. Nu-i o ameninţare: e exact ce auzi. E posibil să te omor, chiar dacă te porţi cum trebuie, dar lasă-mă să încerc. Nu-mi mai da şansa, părintele. De acord?

Víctor a acceptat. Carter i-a dat ochelarii, împingându-l spre ieşire.

Atunci s-a întâmplat totul.

Mai mult a presimţit decât a simţit.

N-a fost nici imagine, nici zgomot, nici miros. Nimic material, nimic perceptibil. Dar a ştiut că Zigzag era acolo, în fundul sălii, la fel cum ar fi ştiut că un anonim din mijlocul mulţimii o dorea numai pe ea.

„Nu mai sunt nici vântul, nici marea. A rămas abisul."

– Dumnezeule… Dumnezeule, vă rog! Vă rog, să mă ajute cineva! Carter, David! Ajutor, ajutaţi-mă!

Teroarea are un punct fără întoarcere. Jacqueline a trecut de el în acea clipă.

S-a lăsat pe vine, lipită de ecran, lângă trupul pietrificat al lui Blanes, acoperindu-şi sânii cu mâinile, a ţipat de nenumărate ori, ca niciodată în viaţă, fără rezerve, gândindu-se doar că o

înnebuneau propriile urlete. A lătrat, a behăit ca o jiganie în agonie, până şi-a făcut gâtul praf, până a crezut că îi exploda inima şi i se umpleau plămânii de sânge, până a ştiut că de-acum era nebună ori moartă, ori cel puţin anesteziată.

Ceva a venit din fundul sălii. Când se mişca, umbra aceea părea să tragă după ea o parte din beznă. Jacqueline a întors capul, s-a uitat la ea.

Când i-a văzut ochii, s-a oprit din urlat.

A izbutit să dea un ordin unic şi definitiv trupului său. S-a ridicat şi a fugit spre uşă, ca pe trambulina de pe coverta unei nave ce se scufunda.

„Nu mai sunt… Nu mai sunt… Nu mai sunt… Nu mai sunt…”

N-o să reuşească, şi-a spus. N-o să reuşească să fugă. O s-o prindă înainte (se mişca foarte iute, prea iute). Dar, cu ultimul rest de înţelepciune, a înţeles că făcea bine.

Ce-ar fi făcut în locul ei orice fiinţă vie, după ce ar fi văzut acei ochi.

Imaginea fusese procesată. Calculatorul o întreba dacă voia s-o încarce. Stăpânindu-şi nerăbdarea, Elisa a apăsat pe tasta ENTER.

După o clipă de şovăială, ecranul a clipit în roz palid şi pe el a apărut ceea ce părea o fotografie voalată din sala de control: a distins perfect strălucirea acceleratorului, în fund, şi cele două computere în prim-plan. Dar ceva se schimbase, deşi, din lipsă de claritate, i-a luat ceva până să-şi dea seama: mai era o sursă de lumină, o lanternă aprinsă lângă computerul din dreapta. Sub strălucirea ei, a văzut pata care ocupa chiar locul ei.

A simţit că nu mai avea aer. Ceva din memorie i s-a fisurat, şi pe acolo a răbufnit torentul amintirilor. Îl revedea după zece ani. Starea proastă a imaginii lăsa o marjă mare de reconstituire: spatele osos, capul mare, ascuţit…

Totul fisurat de Timpul Planck, dar nu-i trebuia mai mult ca să ştie cine era.

Ric Valente se uita la ecranul computerului, neştiind că zece ani mai târziu ea avea să-l privească pe acelaşi ecran. Era singur, şi aşa credea că avea să rămână în vecii vecilor, dar teoria lui Blanes îl smulsese din piatra timpului ca pe un filon extras de mineri pricepuţi.

După prima impresie, Elisa s-a aplecat într-o poziţie aproape similară celei adoptate de Valente: amândoi se uitau la ceea ce se petrecea ori se petrecuse, iţindu-se în uşa trecutului, spionând ca lacheii indiscreţi.

„La ce se uită? Ce face?”

Strălucirea luminilor de control aprinse în faţa lui Ric i-a indicat că şi el tocmai deschisese felurite corzi de timp şi cerceta rezultatele. Poziţia camerei video cu care înregistrase proba de lumină îi permitea să vadă acelaşi ecran ca şi Ric, dar silueta lui se interpunea între el şi imaginea pe care o privea. „Oricum n-aş fi văzut nimic, chiar dacă s-ar fi depărtat. Trebuie să folosesc contraste.”

Ceva o intriga în imagine. Ce era? De ce era brusc neliniştită?

Cu cât privea mai mult, cu atât era mai sigură că un detaliu nu se potrivea. Ceva ascuns ori poate prea la vedere, ca în jocurile unde doar ochiul atent poate distinge diferenţele subtile dintre desene foarte asemănătoare. A încercat să se concentreze.

Saltul brusc la altă coardă de timp aproape că a înspăimântat-o. Acum Ric se deplasase spre stânga, dar contururile continuau să fie voalate şi, aşa cum bănuise, nici măcar nu-şi putea închipui care putea fi scena pe care el o zărise, care acum apărea în faţa ei, fără niciun obstacol, pe ecranul lui Ric, ca o mare pată sepia. „Aici trebuie să fie Zigzag, dar trebuie să măresc rezoluţia imaginii şi să fac un *zoom.”* Lângă Valente mai era cineva. Cu toate că-i lipseau jumătate din faţă şi parte din tors, a recunoscut-o pe Rosalyn Reiter. Fără îndoială,

era clipa când biata Rosalyn îl surprinsese. Probabil că el încerca să-i explice ce făcea acolo. Coarda aceea aparţinea unei fracţiuni de timp minuscule, în marja orei 4.10, cu două secunde înainte de pana de curent şi de Zigzag. Rosalyn era foarte departe de generator. Cum de intrase după două secunde în încăperea generatorului şi murise electrocutată? I-a fost clar că totul se întâmplase în cursul atacului; chiar începea să-şi închipuie o posibilă explicaţie.

Continua să existe *detaliul* pe care nu izbutea să-l concretizeze, dar care o nelinіştea foarte tare. Ce era?

Nu deschisese şi alte corzi. Ca să nu uite, a tastat ceva şi a început procesul de creştere a rezoluţiei, programându-l să continue cu calculatorul stins.

Şi-a dat seama de altceva: nici silueta lui Ric, nici cea a lui Rosalyn nu aveau umbre. Ştia că Rosalyn era moartă şi nu putea sta la originea niciunei dedublări, dar Ric? Asta însemna că *murise* şi el?

În vreme ce gândea, a cuprins-o altă nelinişte, mai intensă.

A întors capul şi a privit încăperea vastă.

Sala de control era în întuneric. Fosforescenţa roz a ecranului, singura lumină, se oprea doar la doi metri în jur. Urmând instrucţiunile lui Blanes, deconectase acceleratorul cu o oră în urmă, scosese din priză cablurile celorlalte computere şi aparate. Bateria ceasului era pe masă (deşi vedea ora la ceasul de pe ecran: aproape douăsprezece). Afară continua potopul. Furia furtunii se simţea şi prin pereţi. În ferestre lovea un val continuu.

N-a văzut nimic ciudat, doar umbre. Dar neliniştea ei creştea.

De zece ani era obişnuită cu acea senzaţie, marcată de ea, de parcă în fiecare noapte ar fi fost un fier roşu mic, care îşi lăsa pecetea pe pielea ei.

Era sigură. *El* era acolo.

Îl simţea foarte aproape, atât de aproape de trupul ei, că pentru o clipă şi-a reproşat ceva absurd: nu era pregătită să-l primească. În piept, teama i s-a transformat într-o piatră. S-a ridicat, clătinându-se, simţind cum i se ridica părul în cap.

Brusc, totul a trecut. Auzea nişte ţipete (vocea lui Carter), paşi grăbiţi în barăci, dar în sala de control nu era nimeni.

A întors capul şi a văzut-o.

Stătea în picioare în faţa ei, în spatele calculatorului, luminată de ecran. Goliciunea ei părea de gumă, ca o figură nesfârşită, o argilă oarbă şi anonimă. Pe faţă avea doar gura, neagră şi imensă, care părea dezarticulată: mâna ei deschisă i-ar fi încăput întreagă în beregată. Nici măcar n-a priceput cum de o recunoscuse.

Atunci, Jacqueline Clissot s-a prăbuşit în faţa ochilor ei.

32

Când s-a deşteptat, a gemut de durere: stătuse cu gura în jos pe un soi de pătură plină de praf, întinsă pe o somieră fără saltea, iar arcurile tari îi intraseră în obraji. Nu-şi amintea unde era, nici ce făcea acolo, nu i-a fost de mare folos vederea feţelor goale, cu ochi strălucitori. Brutal, mâinile au făcut-o să se ridice. A cerut să meargă la toaletă, dar smuciturile s-au oprit numai când a vorbit englezeşte şi s-au reluat în direcţie opusă. După o scurtă şi ingrată vizită la latrină (nu exista nici apă, nici prosoape), s-a simţit cel puţin în stare să meargă singură. Dar mâinile (erau soldaţi mascaţi, acum îi vedea) i-au legat iar braţele.

Lui Harrison nu-i plăceau insulele.

Pe peticele de pământ, excepţii maritime ale geologiei în beneficiul hominizilor, se comiseseră

multe greşeli. Grădinile lor solitare, ascunse de ochii zeilor, erau prielnice încălcării normelor, jignirii creaţiei. „Eva a fost prima răspunzătoare de asta.” Dar acum plătea pentru crima din vechime. Eva sau Jacqueline Clissot era totuna. Şarpele devenise dragon.

Duminică, 15 martie, la aproape nouă dimineaţa, pe insula aceea blestemată continua să cadă o cortină densă de apă. În marginea plajei, palmierii se agitau ca pămătufurile de praf manevrate de un servitor nervos. Căldura şi umezeala îi astupau nasul lui Harrison, şi unul dintre primele ordine fusese să se dea drumul aerului condiţionat. O să răcească, fără îndoială, fiindcă hainele încă îi mai erau ude din pricina furtunii care îi întâmpinase la aterizare, acum opt ore, dar ăsta o fie răul cel mai mic.

Privind peisajul cu mâinile în buzunare, gândindu-se la insule, la păcate şi la Eve moarte, Harrison a spus:

– Pe cei doi bărbaţi care au intrat în sală a trebuit să-i sedăm. Sunt soldaţi unşi cu toate alifiile, obişnuiţi să vadă de toate. Ce-i special în toate astea, domnule profesor? S-a întors către Blanes, care se aşezase la masa plină de praf. Ţinea capul plecat, nu se atinsese de paharul cu apă pe care i-l oferise Harrison. Sunt ceva mai mult decât trupuri mutilate, aşa-i? Ceva mai mult decât sânge uscat pe pereţi şi pe tavan.

– E Impactul, a spus Blanes, pe tonul neutru, gol, cu care răspunsese întrebărilor prealabile. Crimele lui Zigzag sunt ca imaginile din trecut. Produc un Impact.

O clipă, Harrison n-a făcut decât să încuviinţeze, dând din cap.

– Înţeleg. S-a depărtat de fereastră şi a început să se plimbe iar prin sufragerie. Şi asta ne poate face să ne transformăm?

– Nu înţeleg.

– Să… Harrison abia îşi mişca muşchii pentru a vorbi. Chipul îi era o mască prăfuită. Să facem ori să gândim… lucruri ciudate…

– Presupun. Conştiinţa lui Zigzag ne contaminează, într-un fel, pe toţi, fiindcă e legată de prezentul nostru.

„Ne contaminează.” Harrison nu voia s-o privească pe Elisa, aşezată acolo, respirând ca un animal sălbatic, cu tricoul lipit de trup, cu blugii tăiaţi în dreptul zonei inghinale, cu pielea brună lucind uleios, cu părul negru precum cărbunele, ciufulit.

Nu voia s-o privească, fiindcă nu voia să piardă controlul. Era ceva foarte subtil: dacă o privea multă vreme ori suficient de mult, ar fi făcut orice. Şi încă nu voia să facă nimic. Trebuia să fie prudent. Cât mai avea profesorul ceva de spus ori de făcut, el o să-şi păstreze calmul.

– Să revedem punctele fundamentale, domnule profesor. S-a frecat la ochi. De la început. Eraţi singur în sala de proiecţie.

– Adormisem, dar m-au trezit scânteierile. Veneau de la toate prizele electrice: consola, întrerupătoarele. La fel s-a întâmplat şi în laboratoare.

– Şi la bucătărie aţi văzut? Harrison s-a uitat pe uşă, strâmbându-se la mirosul de ars. Izolaţia prizelor e pârlită, cablurile – complet cojite. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

– Totul l-a făcut Zigzag. E ceva nou. A învăţat să sugă energie din aparate deconectate.

Harrison îşi masa bărbia, privindu-l pe savant. Trebuia să se radă. Avea nevoie de o baie bună, care să-i redea viaţa, de o odihnă zdravănă într-un pat bun. Dar n-avea să facă încă nimic din toate astea.

– Continuaţi, domnule profesor.

„Viespea. Înainte de toate, să omoare viespea neagră, care îţi înţeapă gândurile.”

– La lumina scânteilor, am văzut… Nu ştiu nici cum am ştiut că *aia* era Jacqueline. Am vomitat. Am început să ţip.

Uşa sufrageriei s-a deschis, întrerupându-i. A intrat Víctor, însoţit de un soldat. Era la fel de murdar ca toţi ceilalţi: cu pieptul gol, cămaşa legată în talie, chipul umflat de nesomn şi de cele două sau trei lovituri primite din partea lui Carter. Lui Harrison îi repugna să-l vadă: paloarea bolnăvicioasă, lipsa părului pe piept, ochelarii demodaţi… La acest tip, totul îl ducea cu gândul la un vierme nematurizat, un mormoloc lunguieţ. Ca şi cum nu era destul, făcuse pipi în pantaloni când intrase în sala de proiecţii, şi încă i se mai vedea pata. Harrison i-a zâmbit, decis să-l înghită şi pe Domnul Mormoloc.

– V-aţi odihnit, domnule profesor?

Lopera a încuviinţat, dând din cap, şi s-a aşezat pe un scaun. Harrison a observat că femeia îl privea îngrijorată. Cum era cu putinţă ca *ea* să fie prietenă cu pocitania asta? „Poate că n-ar fi rău să-l omoare în faţa ei. Poate n-ar fi rău ca boarfa să-l vadă murind.” Şi-a păstrat gândul pentru sine, ca să-l discute mai târziu cu Jurgens. S-a întors la Blanes.

– Unde rămăsesem? Aţi văzut cadavrul doamnei profesoare Clissot şi… după aceea?

– Totul se cufundase din nou în întuneric. Dar ştiam deja că atacase iarăşi. S-a oprit şi a accentuat asupra vorbelor. Atunci l-am văzut.

– Pe cine?

– Pe Ric Valente.

A urmat o tăcere abia acoperită de monotonia ploii.

– Cum l-aţi recunoscut pe întuneric?

– L-am văzut, a repetat Blanes. Părea luminos. Stătea în picioare în faţa mea, în sala de proiecţii, acoperit cu sânge. A fugit pe uşă înainte ca Paul Carter şi profesorul Lopera să vină.

– Şi dumneavoastră l-aţi văzut? l-a iscodit Harrison pe Víctor.

– Nu. Víctor părea matol. Dar cu greu m-aş fi putut uita atunci la ceva.

– Şi dumneavoastră, doamnă profesoară? a întrebat Harrison, fără s-o privească. Eraţi tot în sala de control, nu? Leşinată. L-aţi văzut pe Valente?

Elisa nici măcar n-a ridicat privirea.

Lui Harrison i-a fost frică: nu pentru că ea i-ar fi făcut ceva, ci, din contră, pentru tot ce-avea el poftă să-i facă. Pentru tot ce *avea să-i facă* atunci când îi venea vremea. Intra în panică privind trupul cu care s-ar fi jucat atâtea jocuri necunoscute. După o vreme, a tras aer în piept şi l-a scos în cuvinte.

– Nu ştiţi, nu răspundeţi. Păi, oricum ar fi, oamenii mei au să dea de el. Nu va putea fugi de pe insulă, oriunde ar fi. S-a întors spre marele său prieten, Blanes. Credeţi că Valente e Zigzag?

– N-am nicio îndoială.

– Şi unde-a stat în toţi aceşti ani?

– Nu ştiu. Ar trebuie să studiem chestiunea.

– Mi-ar plăcea să ştiu, domnule profesor. Să ştiu cum a făcut, el sau „dublura” lui, „dedublarea” ori cum se numeşte, cum a eliminat atâţia oameni. Vreau să ştiu care e şmecheria, înţelegeţi? Un profesor de la liceul meu obişnuia să răspundă tuturor îndoielilor mele, zicând: „Nu întreba care-i cauza, mulţumeşte-te cu efectul”. Dar acum „efectul” e alături, şi faptul e greu de înţeles. Zâmbind, Harrison s-a prefăcut că simţea o durere. „Efectul” îţi face pielea de găină. Te întrebi ce gânduri au trecut prin capul domnului Valente, ca să facă toate acestea cu un trup de om. Am nevoie de un fel de raport. La urma urmei, proiectul e în egală măsură şi al nostru, şi al dumneavoastră.

– Iar mie îmi trebuie timp şi calm ca să studiez cele întâmplate, a răspuns Blanes.

– Le veţi avea pe amândouă.

Elisa l-a privit, descumpănită, pe Blanes. A vorbit aproape întâia oară de când începuse lungul interogatoriu.

– Eşti nebun? l-a întrebat în spaniolă. Ai să colaborezi cu ei?

Înainte ca Blanes să-i poată răspunde, Harrison i-a luat-o înainte.

– „Eşti nebun”, a făcut haz, stâlcind spaniola. Toţi suntem „nebuni”, doamnă profesoară. Cine nu-i?

S-a înclinat în faţa ei. Acum, într-adevăr, o *putea privi,* avea de gând să-şi ofere această plăcere: i s-a părut atât de frumoasă şi de excitantă, în ciuda mirosului de sudoare şi de murdărie sau a aerului ei dezordonat, că s-a înfiorat. A improvizat un discurs, ca să profite la maximum de clipele în care o privea, adoptând vocea moralizatoare a unui tată cu fiica preferată, deşi zvăpăiată:

– Dar nebunia unora constă în a se asigura că alţii dorm liniştiţi. Trăim într-o lume unde teroriştii atacă prin trădare, prin surprindere, fără să se arate, cum face Zigzag. Nu putem să permitem ca fapte precum cele din această noapte să fie folosite de oameni nepotriviţi.

– Nu eşti dumneata omul potrivit, a spus Elisa cu glas răguşit, înfruntându-l cu privirea.

Harrison a rămas nemişcat, cu gura căscată, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. A adăugat, aproape suav:

– Poate că nu-s, dar există oameni mai răi, nu uitaţi…

– Poate, dar sunt în subordinea dumitale.

– Elisa… a intervenit Blanes.

– O, nicio problemă. Harrison se purta ca adultul care vrea să arate că nicicând nu l-ar ofensa vorbele unui copil. Doamna profesoară şi cu mine avem o relaţie specială, veche de ani de zile. Ne cunoaştem. S-a îndepărtat de ea şi a închis ochii. O clipă, răpăitul ploii în fereastră l-a dus cu gândul la sângele vărsat. A deschis braţele. Cred că sunteţi

flămânzi şi obosiţi. Puteţi să mâncaţi şi să vă odihniţi, dacă doriţi. Oamenii mei au să răscolească insula pas cu pas. Îl vom găsi pe Valente, dacă e pe undeva… „găsibil”. A râs scurt. Apoi s-a uitat la Blanes ca vânzătorul la un client distins. Dacă ne faceţi un raport despre cele întâmplate, domnule profesor, vom uita de toate greşelile. Ştiu de ce v-aţi întors aici, de ce aţi fugit şi vă înţeleg. Eagle Group nu vă va aduce învinuiri. De fapt, nu sunteţi arestaţi. Încercaţi să vă relaxaţi, plimbaţi-vă, dacă aveţi chef pe vremea asta. Mâine vine o delegaţie ştiinţifică şi, după ce le veţi transmite concluziile la care aţi ajuns, vom putea merge acasă.

– Şi Paul Carter? a întrebat Blanes înainte ca Harrison să iasă.

– Mă tem că vom fi mai puţin amabili cu el. Pe haina de piele udă, de culoare natur, a lui Harrison, cartea de vizită cu sigla Eagle Group scotea scântei. Soarta lui nu-i în mâinile mele. Domnul Carter va fi acuzat, printre altele, că a primit plata unei munci nefăcute.

– Încerca să se protejeze, ca şi noi.

– Voi încerca să pun ceva în celălalt taler când au să-l judece, domnule profesor, dar nu vă pot promite mai mult.

La un gest al lui Harrison, cei doi soldaţi l-au urmat. Când uşa s-a închis, Elisa şi-a dat părul după urechi, privindu-l pe Blanes.

– Ce raport să redactezi? a izbucnit. Nu înţelegi ce vrea? O să facă din Zigzag arma secolului douăzeci şi unu! Soldaţi care să-l omoare pe duşman prin timp, chestii de-astea! S-a ridicat şi a bătut cu pumnii în masă. La asta o să-ţi servească moartea lui Jacqueline? Ca să scrii un blestemat de raport?

– Elisa, linişteşte-te!

Blanes părea impresionat de furia ei.

– Ticălosului ăstuia bătrân îi jucau ochii gândindu-se la bucatele pe care o să le ofere mâine

delegaţiei ştiinţifice! Jegosul ăsta greţos, căruia îi curg balele…! Mişelul ăsta mizerabil, ghiujul ăsta scârbos! Pe el ai să-l ajuţi?

Plânsul a aruncat-o iar pe scaun, cu faţa ascunsă în mâini.

– Cred că exagerezi, Elisa. Blanes s-a ridicat şi a intrat în bucătărie. Evident, vor să afle cheia, dar e dreptul lor.

Elisa Robledo s-a oprit din plâns. Brusc, se simţea prea ostenită, chiar şi pentru aşa ceva.

– Vorbeşti ca şi cum Eagle ar fi o grupare de asasini plătiţi, a continuat Blanes din bucătărie. Să nu sărim calul. După o pauză, a adăugat, schimbând tonul: Harrison are dreptate, prizele sunt carbonizate, cablurile – decojite. Incredibil! În fine, nu putem încălzi cafeaua. Vrea cineva apă minerală şi biscuiţi?

S-a întors cu o sticlă de plastic, un pachet cu biscuiţi şi un şerveţel de hârtie. Mânca, privind pe fereastră.

– N-am de gând să colaborez cu nenorociţii ăştia, David… a afirmat ea sec. Tu fă ce vrei, dar eu n-o să le zic nimic. Fără voia ei, a luat un biscuit şi l-a hăpăit din două înghiţituri. Dumnezeule, ce foame îmi era!

A luat altul şi altul. Îi înghiţea hulpav, aproape fără să-i mestece.

A plecat ochii şi a văzut şerveţelul pe care Blanes tocmai îl pusese pe masă. Pe el scria ceva de mână, cu litere mari, grăbite: „POATE MICRO. SĂ IEŞIM UNUL CÂTE UNUL. ÎNTRUNIRE LA RUINELE CAZEMATEI”.

Ploaia continua, dar mai potolită. Se simţea atât de sufocată şi de lipicioasă de sudoare, că era recunoscătoare pentru duşul cu apă curată. Şi-a scos pantofii şi ciorapii şi a păşit pe nisip ca o persoană hotărâtă să se plimbe singură. S-a uitat de jur împrejur, însă n-a văzut nici urmă de Harrison

şi de soldaţii lui. Şi nu s-a mai mişcat. La vreo doi metri pe nisip, era scaunul.

L-a recunoscut imediat: tapiţeria din piele neagră; picioarele metalice cu roţi; în dreapta spătarului, o crestătură eliptică, alungită, cu marginile netede, ajungea aproape în centru. Două dintre cele patru picioare nu mai existau, unul din braţe era găurit minuţios, dezvăluind o mulţime de pietre argintii. În mod normal şi obişnuit, scaunul ar fi căzut la pământ.

Dar nu era nici normal, nici obişnuit. Ploaia nu-l umezea, nici măcar nu-l împroşca. Picăturile nu ricoşau pe suprafaţa lui, deşi nici nu dădea impresia că pătrundeau în ea ca o holografie. Erau ca nişte ace din argint pe care cineva le arunca din cer: se înfigeau în scaun, dispărând ca să reapară dedesubt, lovind în nisip.

Elisa l-a privit, fascinată. Îl văzuse întâia oară la interogatoriu, ghemuit între picioarele lui Harrison ca un motan tăcut şi neclintit. Mergând, Harrison trecuse prin el, cum făcea acum ploaia. Observase că, în cursul apariţiei, un soldat îşi privea ceasul-computer şi tot apăsa pe butoane, fără îndoială fiindcă rămăsese fără energie.

A numărat cinci secunde până ce scaunul a dispărut. I-ar fi plăcut să fi avut vreme (şi chef) să studieze dedublările. Era una dintre descoperirile cele mai incredibile din istoria ştiinţei. Aproape că se simţea înclinată să-i înţeleagă pe Marini, pe Craig şi pe Ric, deşi era prea târziu ca să-i ierte.

Când scaunul a dispărut, s-a întors pe jumătate şi a trecut prin poarta gardului de sârmă.

S-a cutremurat, gândindu-se că Zigzag nu se deosebea prea mult de acel scaun; era şi el o apariţie periodică, rezultatul sumei algebrice a două timpuri distincte. Dar Zigzag avea voinţă. Iar voinţa lui era să-i tortureze şi să-i omoare. Îi rămăseseră trei victime, ca să-şi împlinească toată voinţa (poate patru, dacă îl includea pe Ric), dacă

nu făceau ei ceva. Trebuiau să facă. Şi cât mai repede.

Din cazemata militară şi din depozit nu mai stăteau în picioare decât doi pereţi negricioşi, proptiţi cu moloz. Mai erau şi alţii, ce păreau prăbuşiţi de curând, fără îndoială din cauza vânturilor musonice. Cea mai mare parte a molozului şi a pieselor din metal fuseseră împinse spre extremitatea nordică, lăsând în centru o suprafaţă curată, de pământ mai tare, poate că din pricina căldurii produse de explozie, deşi ici şi colo creşteau deja tufe de buruieni.

S-a decis să aştepte lângă pereţi. Şi-a lăsat pantofii pe jos, şi-a desfăcut nodul de la tricou şi şi-a pieptănat părul cu degetele. Ploaia mai mult i-l încâlcise decât i-l limpezise. A dat capul pe spate, ca picăturile să-i spele faţa. Ploaia torenţială se alina, iar soarele începea să foreze norii mai puţin groşi.

O clipă mai târziu, a sosit Blanes. Au schimbat doar câteva vorbe, ca şi cum se întâlniseră întâmplător. După cinci minute, a venit Víctor. Elisei i-a fost milă de el văzându-l în ce hal era: palid şi neîngrijit, cu o barbă de două zile şi părul creţ ciufulit în tufe abrupte. Chiar şi aşa, Víctor i-a zâmbit slab.

Blanes a aruncat o privire în jur, iar ea l-a imitat: la nord, dincolo de staţia ştiinţifică, erau palmierii, marea cenuşie, nisipul solitar; la sud, patru elicoptere aşezate pe pista de pământ şi fâşia de pădure. Nu părea să fie nimeni pe-aproape, deşi în depărtare se auzeau păsări şi soldaţi.

– Aici suntem în siguranţă, a spus Blanes.

Privirile li s-au încrucişat, şi Elisa nu s-a mai putut abţine. S-a aruncat în braţele lui. I-a îmbrăţişat trupul robust, simţind cum mâinile lui deschise îi cuprindeau spatele.

Au plâns împreună, chiar dacă foarte diferit de cum făcuseră până atunci, fără sunete şi lacrimi. Dar, amintindu-şi de colega ei, Elisa se agăţa de un

gând obsesiv. „Jacqueline, biata de ea, s-a stins repede, nu-i aşa? Da, sigur că da, n-avea energie ca să…” Dar ştia că plângeau şi pentru ei înşişi: se simţeau pierduţi, copleşiţi de angoasa condamnării inexorabile. L-a văzut pe Víctor apropiindu-se cu faţa descompusă, l-a îmbrăţişat, îngropându-şi bărbia în umărul lui osos, ud de ploaie.

– Îmi pare rău, gemea Víctor. Iartă-mă… Din cauza mea…

– Nu, Víctor. Blanes l-a mângâiat pe obraz. N-ai făcut nimic rău. Laptopul tău aprins n-a avut nicio legătură. A folosit energia *potenţială* a aparatelor. E prima oară când o face. Nu ne puteam apăra de aşa ceva.

Când a simţit că Víctor se liniştea, Elisa s-a depărtat şi l-a sărutat pe frunte. Voia să-l sărute, să-l îmbrăţişeze, să-l iubească. Voia să fie iubită şi consolată. Dar a amânat totul imediat, încercând să se concentreze asupra îndatoririlor care o aşteptau. După cele întâmplate cu Jacqueline, îşi jurase să-l lichideze pe Zigzag chiar cu preţul vieţii. Să-l stingă. Să-l deconecteze. Să-l ucidă. Să-l anihileze. Să-l şteargă de pe faţa pământului. Să-i vină de hac. Nu era foarte sigură care era expresia corectă în acel haos: poate că toate.

– Elisa, ce s-a întâmplat în sala de control? a întrebat Blanes, nerăbdător.

I-a povestit tot ce nu voise să spună de faţă cu Harrison, inclusiv despre „deconectarea” în cursul căreia văzuse cum se prăbuşea Jacqueline.

– Am lăsat să crească rezoluţia imaginii, a adăugat. Dacă n-au atins nimic, ar trebui să fie gata.

– S-au produs dedublări?

– Scaunul de la computer. L-am văzut de două ori. N-au apărut nici Rosalyn, nici Ric.

– Ciudat.

Blanes s-a scărpinat în barbă. A început să vorbească pe un ton foarte diferit de cel din timpul interogatoriului: întretăiat, iute, gâfâit.

– Bine, să vă spun ce cred. În primul rând, Elisa are dreptate, fireşte. După ce vom elabora raportul, n-o să mai aibă nicio nevoie de noi. De fapt, acum, că ştim de unde a apărut Zigzag, suntem martori periculoşi. Vor voi, fără îndoială, să ne elimine. Dar, chiar de n-ar fi aşa, n-am să li-l dau pe Zigzag pe tavă, ca să facă din el Hiroshima secolului douăzeci şi unu… Cred că suntem cu toţii de acord… Elisa şi Víctor au încuviinţat. Dar trebuie să jucăm cu grijă: să nu le arătăm toate cărţile, să păstrăm câţiva aşi în mânecă. Dar e vital să înţelegem bine ce s-a petrecut şi să ştim *cine* e Zigzag…

– Ştim deja: Ric Valente… a început Víctor, dar Blanes a dat din mână.

– V-am minţit. Voiam să vă dau deoparte, să organizaţi căutarea lui prin insulă, ca să vă distrag atenţia. În realitate, nu l-am văzut nici pe Valente, nici pe altcineva în sala de proiecţie.

Elisa bănuia deja, dar tot s-a descurajat.

– Atunci ştim doar tot ce ştiam şi înainte, a zis.

– Cred că ştiu ceva mai mult. Blanes a privit-o. Cred că acum ştiu de ce *ne ucide Zigzag.*

– Cum?

– Am greşit de la bun început.

Ochii lui Blanes aruncau scântei. Ea îi cunoştea bine această expresie: a savantului care atinge adevărul, într-o clipă trecătoare.

– De cum am văzut rămăşiţele lui Jacqueline mi-a venit o idee. Când soldaţii m-au dus în sufragerie şi m-am calmat suficient cât să pot gândi, mi-am amintit ce văzusem în sală. Ceea ce-i făcuse Zigzag lui Jacqueline… Care-i cauza nemăsuratei lui cruzimi? Nu se mărgineşte doar să ne ucidă, are o *îndârjire furioasă,* depăşind orice limită, orice înţelegere… De ce? Până acum vorbeam despre o fiinţă tulburată, spuneam că Zigzag era un soi de psihopat ascuns printre noi, un „diavol”, după spusele lui Jacqueline. M-am

întrebat însă dacă există o explicaţie ştiinţifică a acestei sălbăticii nemăsurate, a acestei brutalităţi supraomeneşti. Am tot dat târcoale ideii, iată ce am găsit. Poate o să vă sune ciudat, dar e cel mai probabil.

A îngenuncheat, folosind nisipul umed drept tablă. Elisa şi Víctor s-au ghemuit lângă el.

– Imaginaţi-vă că, atunci când s-a produs dedublarea, persoana dedublată era în toiul unui acces de furie. Închipuiţi-vă că lovea pe cineva. Dar nici măcar nu-i nevoie de aşa ceva: ci doar de o emoţie intensă, agresivă, poate că îndreptată împotriva unei femei. Dacă a fost aşa, atunci când s-a produs dedublarea, nu a putut să-şi schimbe emoţia, nici măcar *s-o atenueze.* N-a avut *timp.* Într-un Timp Planck, niciun neuron nu poate trimite informaţie următorului. Totul rămâne *la fel,* fără modificări. Dacă fiinţa dedublată era sub imperiul unui impuls violent, al dorinţei de a abuza ori de a umili, dedublarea a rămas paralizată la *acesta.*

– Chiar şi aşa, a obiectat Víctor, ar trebui să fie un dezaxat.

– Nu neapărat, Víctor. Aici greşeam. Întreabă-te aşa: pe ce se bazează ideea noastră de bunătate? Când spunem că o persoană e „bună”? Orice individ poate să dorească la un moment dat lucruri teribile, deşi se căieşte imediat. Dar pentru aşa ceva are nevoie de timp, chiar dacă numai de fracţiuni de secundă. Zigzag n-a avut această şansă. Trăieşte într-o coardă unică, o foarte mică fracţiune izolată de cursul lucrurilor. Dacă dedublarea s-ar fi produs în secunda următoare, poate că Zigzag ar fi un înger, nu un demon.

– Zigzag e un monstru, David… a murmurat Víctor.

– Da, un monstru, cel mai rău dintre toţi: o persoană normală şi obişnuită, într-o clipă oarecare.

– E absurd! Víctor râdea nervos. Iartă-mă, dar greşeşti… Total!

– Şi mie îmi vine greu să cred. Elisa era impresionată de ideea lui Blanes. Înţeleg ce spui, dar nu cred. Tortura şi durerea pe care le-o produce victimelor… „Contaminarea” obscenă a prezenţei lui… Coşmarurile scârboase…

Blanes se uita fix la ea.

– Dorinţele *oricărei* persoane într-un interval de timp izolat, Elisa.

Ea s-a oprit să mediteze. Nu se putea gândi astfel la Zigzag. Tot trupul i se răzvrătea la ideea că torţionarul, călăul ei nemilos, fiinţa care de ani în şir îi apărea în vise, pe care abia de îndrăznea s-o privească, era altceva decât Răul Absolut. Dar nu întrezărea nicio fisură în raţionamentul lui Blanes.

– Nu, nu, nu… nega Víctor. Ploaia fină, tot mai rară, îi păta ochelarii cu puncte cristaline. Dacă ar fi adevărat ce spui, oare ce sunt deciziile etice, binele şi răul? Pure chestiuni din evoluţia conştiinţei? Fără legătură cu intimitatea fiinţei? Víctor vorbea tot mai tare. Elisa s-a ridicat în picioare, temându-se să nu-i audă soldaţii, dar acolo nu părea să fie nimeni. După ideea ta absurdă, orice persoană, cea mai bună care a existat vreodată până la… *până la Isus Hristos,* poate fi un monstru într-un interval de timp izolat! Îţi dai seama ce spui? Oricine ar fi putut face *ceea ce am văzut* în sala de proiecţie! Ceea ce *am văzut,* David… Ceea ce tu şi cu mine am văzut că *i-a făcut* bietei femei… Și-a contractat faţa într-o strâmbătură de frică şi greaţă. Şi-a scos ochelarii trecându-şi mâna peste faţă. Recunosc că eşti un geniu, a adăugat mai calm, dar domeniul tău e fizica. Bunătatea şi răutatea nu depind de trecerea timpului, David. Ne sunt gravate în inimă. Toţi avem impulsuri, dorinţe, tentaţii… Unii şi le controlează, alţii se lasă înfrânţi: asta-i cheia credinţei religioase.

– Víctor, l-a întrerupt Blanes: vreau să spun că poate fi *oricine.* Pot fi şi *eu.* Înainte nu gândeam aşa. În forul meu interior, am crezut mereu că mă puteam exclude din tragerea la sorţi pentru Zigzag, fiindcă ştiu bine cum sunt în sinea mea ori cred că ştiu. Acum cred că *nimeni* nu poate fi exclus. Toată omenirea ia parte la tragerea la sorţi.

– Chiar şi aşa, a intervenit Elisa, trebuie să descoperim cine e. Dacă nu era Jacqueline, încă mai are douăzeci şi patru de ore ca să atace din nou.

– Cu siguranţă, prioritatea e să punem mâna pe Zigzag, a încuviinţat Blanes. Trebuie să vedem imaginea cu rezoluţia mărită.

– Am putea să încercăm acum, a sugerat ea.

– Nu ştiu dacă e momentul adecvat.

– Da, a zis Víctor. Când mă duceau prin baracă, am aflat: în staţie n-au rămas decât soldaţii care dorm în laboratorul lui Silberg, şi unul care păzeşte încăperea unde-i închis Carter. S-a întors spre Elisa. Dacă intri prin prima baracă, poţi ajunge în sala de control fără să fii văzută.

– Am să încerc, a răspuns Elisa. Imaginea e probabil clară.

– Merg cu tine, s-a oferit Víctor.

S-au uitat la Blanes, care a încuviinţat.

– Bine, eu am să stau de pază în bucătărie, pentru eventualitatea în care Harrison şi oamenii lui se întorc. Trebuie să acţionăm cât mai repede. Când aflăm cine-i Zigzag, distrugem toate datele, pentru ca Eagle să nu afle niciodată ce s-a întâmplat.

Ea s-a arătat de acord, ştiind ce voia el să zică. „O să distrugem totul, inclusiv pe acela dintre noi care e Zigzag."

S-au despărţit chiar acolo, iar Blanes a îmbrăţişat-o instinctiv. S-a depărtat niţel, ca s-o poată privi în ochi în timp ce vorbea.

– Zigzag e o simplă eroare, Elisa, sunt sigur. O eroare pe hârtie, nu o fiinţă necurată. Brusc i-a

surâs, iar vocea lui i-a amintit Elisei de profesorul pe care îl admirase atât: Du-te şi corectează odată blestemata asta de eroare.

„Prioritatea e să punem mâna pe Zigzag”: Harrison era perfect de acord cu Blanes, în schimb, savantul greşea grav când afirma că acesta nu era o fiinţă necurată.

Sigur că era. El ştia. Cel mai mare rău care existase vreodată pe faţa pământului. Adevăratul şi unicul diavol.

S-a ridicat cu oarecare greutate (începea să simtă greutatea anilor), a pus casca în sacou, i-a spus lui Jurgens că putea strânge micuţa antenă a microfonului direcţional cu care ascultaseră convorbirea de la o sută de metri, de lângă palmieri. Ideea de a-i trimite pe soldaţi să scotocească insula şi de a aştepta lângă staţie cu microfonul pregătit dăduse roade.

– Dezavantajul nostru e că savanţii sunt ei, a comentat, observând pata armonioasă care, în depărtare, era pentru el Elisa: avea haine atât de puţine, că din depărtare îi părea dezbrăcată. Dar avem *acelaşi* dezavantaj. Sunt savanţi şi, ca atare, ignoranţi. Eram sigur că Blanes ne minţea, ca să poată rămâne singur cu colegii. Dar minciunica lui ne-a fost de folos. E mai bine ca armata să privească în altă parte: nu vrem martori, nu-i aşa? La urma urmei, nu ne-au ordonat să-i eliminăm acum. Dar o vom face. Va fi secretul nostru, Jurgens. Tăiem şi purificăm. De acord?

Jurgens s-a arătat de acord. Harrison s-a întors şi s-a uitat la el. Când aterizaseră la New Nelson, îi ordonase să aştepte ascuns pe plajă până la momentul potrivit, când avea să-şi folosească toate calităţile extraordinare.

Şi iată, momentul sosise.

– Intri în barăci. Dai o raită, ca să nu te vadă Blanes, şi-i omori pe Blanes şi pe Carter chiar acum. Aşteptăm ca şi ceilalţi să dea peste ceea ce

caută, apoi îl omori pe Lopera în faţa profesoarei. Vreau să-l vadă. Pe ea o închizi într-o încăpere, ca s-o interogăm. Ne trebuie raportul. Avem toată ziua, până la sosirea delegaţiei, eu şi cu tine, ca s-o facem să vorbească. Va fi interesant. Mâine, la prima oră, nu trebuie să mai fie niciun savant în viaţă.

Jurgens s-a depărtat pe îndelete ca să îndeplinească ordinul, iar Harrison a respirat adânc, privind marea, norii care se risipeau, soarele care îşi croia drum cu raze slabe. Întâia oară după multă vreme, se simţea fericit.

Lângă Jurgens nici măcar nu-i era teamă de Zigzag.

IX
ZIGZAG

Dumnezeule, ce-am făcut?
ROBERT A. LEWIS
copilot pe *Enola Gay,*
avionul care a lansat bomba
asupra Hiroshimei

33

160 de secunde.

Stătea întins pe spate. Din când în când, deschidea ochii, vedea cum creştea lumina pe hubloul murdar, învăluită în rumoarea tot mai slabă a ploii. După calculele sale, trebuia să fie aproape zece dimineaţa, dar nu putea şti cu precizie, fiindcă ceasul-computer nu mai avea baterie: şi-o scosese în noaptea aceea, încrezându-se în savant, care îl asigurase că astfel aveau să evite un nou atac.

Bietul imbecil!

Îl închiseseră într-o încăpere din a treia baracă, păzit de un soldat: putea să-i vadă marginea căştii prin vizorul uşii. Se simţea pe cât de bine îi îngăduiau împrejurările, după „saluturile" primite în detenţie (îi sângerau nasul şi gura). Îl arestaseră doi militari tineri, mai năuciţi decât el în sala de proiecţie, în vreme ce savanţii urlau sfâşietor. Desigur, se predase imediat.

Acum, Paul Carter se întreba ce-i rezerva viitorul.

Nu-şi făcea mari iluzii: ştia că Harrison avea să-l omoare, ori înainte, ori după. Asta dacă avea

noroc. Dacă nu, avea să-l omoare Zigzag. Chestiunea nu era *dacă,* ci *cum* şi *când.*

S-a gândit să facă un plan, căci, deşi se simţea în stare să suporte moartea rezervată de Harrison, aceasta nu era la fel cu cea oferită de Zigzag.

Credea că văzuse în decursul vieţii toată cruzimea umană, şi ştia că posibilităţile erau mai numeroase decât gândurile rele. Dar Zigzag depăşea orice limită, orice experienţă.

Nu-l minţise pe Harrison când acesta îl întrebase: ignora cea mai mare parte a întâmplărilor legate de Zigzag. Oricât de atent ascultase explicaţia lui Blanes despre dedublări şi energii, aceasta i se păruse elaborată în esperanto; numai savanţii puteau înţelege ceea ce creaseră. Nici nu minţise când afirmase că trădase societatea Eagle de frică: cine credea că tipii ca el erau scutiţi de teamă, chiar multă teamă, greşea.

De cum intrase în sala de proiecţie, *abia cu cinci minute înainte de a ieşi din ea* (în căutarea idiotului de popă) şi văzuse ce era acolo, teama i se materializase într-o panică incontrolabilă.

„Pune-i un nume: spune-i panică, Impact ori groază.”

Văzuse totul la lumina chibriturilor pe care le ascunsese popa: scaunele şi ecranul distrus; sângele de pe pereţi şi de pe duşumea, ca după o explozie; *chipul* femeii ori jumătate din craniu, ori ce-o fi fost, aruncat ca o mască la picioarele lui; fragmente din trupul ei jur-împrejurul lui. Ştia că aceea nu era opera unui nebun, nicio crimă produsă în urmă cu cinci minute, ci munca îndeplinită pe îndelete, metodic, de o creatură care depăşea raţiunea. Era tentat să creadă în demoni.

Ca şi cum nu era destul, savanţii susţineau, prin teoriile lor complicate, că demonul putea proveni din el însuşi. Asta îl făcea să se teamă, nu numai pentru viaţa lui, ci şi pentru cea a Kamariei şi a Saidei, soţia şi fiica lui. Cine ştie ce li se putea întâmpla dacă el supravieţuia…

Cel mai bine era să moară cât mai repede. Ori să încerce să fugă. Să fugă de Zigzag şi de Harrison, dacă era cu putinţă să fugă de amândoi, dacă – gândul îi îngheţa sângele – erau ameninţări *diferite.*

Fiindcă era tot mai sigur că Harrison înnebunise.

Şi Zigzag fusese cel care îl înnebunise.

104 secunde.

Era neliniştit, dar nu ştia prea bine de ce.

Ploaia stătuse, lumina soarelui colora ziua printre straturile de nori, începând, ca de obicei, dinspre mare. Luminii îi plăcea marea. Lui Blanes îi plăceau amândouă. Spectacolul minunat, lumea de unde şi particule care formau sunete şi culori, fiinţe şi obiecte, i se oferea brusc în faţa ochilor obosiţi, spunând parcă: „Uite-mă, Blanes. Uite ce simplu mi-e secretul".

Nu, nu era simplu, iar el ştia. Era o enigmă profundă şi complexă, poate că prea complicată pentru capacitatea de înţelegere a creierului omenesc. Secretul cuprindea totul, de la ce era mai mare până la ce era mai mic ori mai subtil: Orion, găurile negre şi quasarii, dar şi intimitatea atomilor, corzile subatomice şi (de ce nu?) raţiunea pentru care fratele lui mai mic, maestrul Albert Grossmann şi prietenii Silberg, Craig, Jacqueline, Sergio şi atâţia alţii muriseră. Nimic nu putea fi exclus din răspuns: dacă fizica era menită să cunoască întreaga realitate (aşa credea el), fenomene ca Zigzag, moartea fratelui său, ultimele clipe ale lui Grossmann, Reinhard ori Jacqueline trebuiau să încapă şi ele în întrebare, în Marea Ghicitoare pe care, de la Democrit la Einstein încoace, omul râvnea s-o dezlege.

Bătrânul savant meditează în faţa ferestrei: imaginea iluzorie îl făcea să zâmbească amar. Şi-a amintit că, în singurătatea casei din Zürich, obişnuia să mediteze privind pe fereastră închisă. Odată, Marini îi spusese că deprinderea se datora

faptului că trăia prea mult în mintea lui. Poate avusese dreptate, dar acum lucrurile erau altfel. Acum n-are decât sarcina de a scruta poarta prin geam, ca să se asigure că Elisa şi Víctor nu-s deranjaţi în timp ce descifrează imaginea din computer.

Totul mergea bine pentru moment, dar el era la fel de neliniştit.

Angoasa lui nu semăna cu nicio alta anterioară. Poate din cauză că Elisa putea să se întoarcă şi să-i spună că el era Zigzag? Nu, hotărâse că în acest caz o să se dea la o parte. Era sigur că starea proastă în care se afla se datora unui lucru mai puţin complicat, dar neglijat, o variabilă minimă de care nu ţinuse seama.

Minimă, dar, într-un fel, vitală.

Memoria lui se străduia să afle. Grossmann numea ţelul unei căutări „bucata de brânză". Memoria – spunea el – era ca un şobolan de laborator închis într-un labirint, iar uneori datele uitate nu puteau decât să întâlnească o facultate diferită a inteligenţei ori a cunoaşterii. „Cu mirosul, ca şobolanul care dă de brânză în labirint."

Mirosul.

Bucătăria era mică, iar mirosul de cablu ars încă nu dispăruse din ea. Atacând-o pe Jacqueline, Zigzag carbonizase conexiunile aparatelor electrocasnice, chiar el văzuse când le scria Elisei şi lui Víctor un mesaj pe şerveţel.

A întors privirea de la fereastră şi s-a uitat la cabluri. Da, asta era.

Zigzag supsese energie din aparatele care nu numai că nu funcţionau, dar nici *nu primeau electricitate.* Carter şi el deconectaseră curentul în zonă, dar Zigzag „supsese" energia la fel cum vidul din retortă trage gazul din recipientul alăturat. După câte ştia, era prima oară când făcea aşa ceva. Era ca şi cum absorbise energia dintr-o lanternă *fără baterii.*

Mintea i-a alunecat, frenetică, precum un schior expert, pe o latură a calculelor. Dacă învăţase să folosească energia potenţială a aparatelor deconectate, atunci…

„Patru elicoptere… Două generatoare… Puşti, pistoale… Radiouri, transmiţătoare, telefoane, calculatoare… Echipament militar…”

Dumnezeule…!”

O sudoare de gheaţă l-a acoperit tot. Dacă nu greşea, intrase într-o cursă mortală. Toată insula era o *cursă.* Zigzag putea să extragă energie din aproape orice, şi oare ce-l mai putea opri? Va apărea tot mai frecvent, raza de acţiune îi va fi tot mai mare, va acţiona, poate, de la kilometri depărtare, ceea ce va necesita un aport tot mai mare de energie. Şi de unde o va lua?

„Trupurile… Fiinţele vii… Fiecare fiinţă vie e o baterie. Producem energie. Zigzag o va folosi, când aria lui de acţiune va creşte, iar el va slăbi. Asta înseamnă…”

Însemna că următorul atac putea avea loc în câteva minute. Va fi rândul Elisei, al lui Carter ori al lui, iar restul fiinţelor vii de pe insulă vor pieri. Deodată, acea posibilitate matematică i s-a părut foarte reală. Dacă avea dreptate, nu numai ei, ci *toţi* cei care se aflau atunci pe New Nelson erau în pericol. Trebuia s-o anunţe pe Elisa, dar trebuia să vorbească şi cu Harrison. Trebuia…

– Domnule profesor.

O voce necunoscută, cavernoasă.

S-a întors şi a văzut moartea pe chipul individului care îl ţintuia cu pistolul cu amortizor. „Nu, acum nu. Înainte de a şti…”

– Ascultă! a exclamat, ridicând mâinile. Ascultă, trebuie să…!

Pe Blanes l-a bucurat glonţul primit în piept. I-a permis să mai gândească o clipă. A uitat de durere şi de teamă, a închis ochii şi l-a văzut pe fratele lui, aşteptându-l la capătul beznei. S-a îndreptat,

grăbit, spre el, ştiind că buzele lui aveau să-i dea răspunsul la Marea întrebare a Vieţii.

100 de secunde.

– Rezoluţia e deja acceptabilă, a zis Elisa, încărcând prima imagine. Stând în picioare, în spate, Víctor se aplica peste umărul ei şi privea ecranul. Fiecare auzea răsuflarea proprie şi a celuilalt, şi formau un duo încordat de gâfâieli. Pe ecran a apărut destul de bine conturată silueta lui Ric la computer, mutilat de Timpul Planck.

– Dumnezeule! a spus Víctor din spatele ei.

Obiectele se detaşau şi ele cu claritate. Şi detaliul. Detaliul pe care nu izbutise să-l identifice – care o irita atât de mult – era mai prezent ca niciodată.

Deodată i s-a părut că ştia ce era.

– Imaginile de control… A arătat spre ecran. Uite şirul acesta de lumini. Pe consola noastră sunt stinse, vezi? A arătat o serie de dreptunghiuri mici pe tastatură. Sunt detectoarele de recepţie a imaginilor telemetrice. Asta observasem mai înainte. Ric a făcut ceva diferit faţă de celelalte daţi: a folosit o transmisie prin satelit.

– Din New Nelson? De ce?

– Habar n-am.

Era absurd, s-a gândit Elisa. De ce să-şi complice existenţa cu o imagine telemetrică de pe insulă ca să deschidă corzi din trecutul recent, când avea la dispoziţie vreo zece imagini video în direct? O singură explicaţie era posibilă.

„Imaginea care îl interesa nu era de pe New Nelson."

Dar de unde?

O clipă, panica a paralizat-o. Posibilităţile cu privire la epocă şi loc erau aproape infinite în aria trecutului recent, ceea ce însemna că persoana aflată la originea lui Zigzag putea fi în orice loc de pe planetă.

Pe ecran, imaginea sărise la următoarea coardă deschisă: Ric şi Rosalyn erau în picioare, la stânga, şi ceea ce văzuse el era acum limpede şi clar. Elisa a deschis zoom-ul, focalizându-l pe mica arie din calculatorul lui Ric. Nici n-a respirat până nu s-au definit contururile. Noua imagine a apărut încadrată pe ecran.

Cea mai neaşteptată dintre toate.

94 de secunde.

Un zgomot l-a făcut să deschidă ochii. Şi-a dat seama că din vizor dispăruse casca soldatului care îl păzea. Când s-a ridicat în capul oaselor, uşa odăii s-a deschis, iar ţeava fumegândă a unui pistol cu amortizor i-a ţintit capul. A văzut cizmele soldatului căzut în coridor şi a ridicat mâinile, privindu-l pe individul cu pistolul.

– Ştii cine sunt? Uită-te în ochii mei, Carter.

Vocea deformată şi goală l-a impresionat mai mult ca arma îndreptată spre el. Aproape prima oară în viaţa lui, Paul Carter n-a ştiut ce să zică.

– Nu mă recunoşti? a întrebat vocea. Sunt Jurgens.

Şi-a înghiţit saliva. Jurgens? A făcut imediat legătura, crezând că înţelegea ce se întâmpla. Faptul că şi-a dat seama nu i-a atenuat teama, dar cel puţin i-a permis să reacţioneze. A încercat să se calmeze şi să vorbească liniştit. „Mai presus de orice, nu-l enerva.”

– Ascultă. Lasă pistolul jos şi dă-mi voie să spun ceva.

– Sunt moartea ta, Carter.

– Ascultă. „Jurgens” e o cheie. Carter căuta pe toate căile să tragă de timp, să pronunţe fiecare vorbă cu aleasă claritate şi calm. Dumnezeule, nu-ţi aminteşti? „Jurgens” e cheia folosită la Eagle pentru a semnala că avem ceva de rezolvat prin orice mijloace. Nu e o *persoană,* Harrison, e o cheie!

Dar strâmbătura oribilă de pe chipul lui Harrison i-a arătat că nu-l asculta. „Nu mai e Harrison: e ceva produs de Zigzag.”

– Nu mă vezi? Harrison a mormăit cu glas forţat. Uită-te în ochii mei, Carter! Uită-te în ochii mei!

Şi a tras.

54 de secunde.

Víctor bălmăjea ceva în spatele ei.

– Trebuie să fie o imagine din trecut. Sunt semne ale deschiderii unor corzi de timp, nu-i aşa?

Era un peisaj rural, evident nu din New Nelson. În marginea dreaptă, părea să curgă un pârâu. În partea superioară, pe nişte pietre, la picioarele unui copac (dar neacoperite de el), erau trei siluete mici şi albe, iar în cea inferioară, una mare şi întunecată. Cu toate neregularităţile produse de Timpul Planck, Elisa a recunoscut în silueta mare un bărbat corpolent, în picioare, aflat pe malul pârâului. Avea în mână ceva ce nu distingea (o pălărie? o şapcă?), iar lângă el, pe iarbă, un băţ lung şi un soi de coş care au făcut-o să se gândească la unelte de pescuit.

Celelalte trei figuri erau de dimensiuni şi constituţii diferite. Elisa a pus *zoom*-ul spre ele şi a mărit cu încă treizeci la sută.

Judecând după părul uneia, lung şi negru, putea fi o fetiţă. Fetiţa şi unul din băieţi erau de culoare sepia uniformă, ceea ce presupunea că erau dezbrăcaţi. Celălalt băiat purta haine, dar puţine, poate un tricou şi pantaloni scurţi, Elisa nu era sigură. Dar nu hainele lui îi atrăgeau atenţia, ci postura: părea căzut de pe stânci. Avea picioarele mai sus decât capul, ca şi cum fotografia fusese făcută în clipa căderii. Gestul făcut de tovarăşul lui cu braţele indica… Elisa a înţeles brusc.

– Unul din băieţi pare să-l fi împins pe celălalt. Trebuie să fie o amintire a lui Ric.

Gândurile îi erau un vârtej. Deodată, lucrurile începeau să se lege de personalitatea acelui Ric Valente pe care îl cunoscuse. „Marini s-a înşelat. A presupus că Ric riscase, dar în realitate n-a făcut-o. Ric era ambiţios, dar şi laş. Se temea să folosească înregistrările video ale oamenilor adormiţi, din cauza consecinţelor dedublării, şi a optat pentru altă scenă, una din propriul trecut, pe care o considera «inocentă», comună. Dar care? Ţinea un jurnal detaliat încă de mic, mi-a spus. Din el a putut extrage date privind ora şi locul."

– O amintire din…? a murmurat Víctor la urechea ei. Schimbarea din voce a făcut-o pe Elisa să lase o clipă ecranul şi să se uite la el. Chipul lui Víctor era de o albeaţă copleşitoare. În sticlele murdare ale ochelarilor, i se reflecta ecranul computerului, iar Elisa nu-i vedea ochii.

Pe neaşteptate, a crezut că-şi amintea o convorbire de demult. „Nu mi-a spus Víctor ceva asemănător acum câţiva ani? Că s-au bătut pentru o fetiţă englezoaică de care se îndrăgostiseră. Ric l-a împins şi…"

S-a uitat iar la ecran, s-a oprit la altceva: imaginea băiatului căzut pe pietre era mai puţin limpede decât celelalte. Părea înconjurat de umbre.

Umbre.

Observa gura uscată şi pulsul febril de la tâmple. Ochii i s-au dilatat.

S-a întors pe îndelete, dar Víctor nu mai era lângă ea: se lipise tremurând de perete, iar expresia feţei lui era a celui care descoperă, fără echivoc, că dincolo de mormânt nu există viaţă.

– Omoară-mă, Elisa, a suspinat. Te implor. Eu nu… nu pot s-o fac. Omoară-mă tu, te rog…

– Nu…

Víctor n-a mai implorat-o, a lansat un urlet care împletea teroarea cu hotărârea:

– Elisa! Fă-o înainte *de a reveni!*

Ea continua să clatine din cap, fără să spună nimic altceva. Atunci s-a deschis uşa.

La început, Elisa nu l-a recunoscut pe Harrison: avea sânge pe mâini şi pe haine, faţa îi schimonosită, roşie, cu ochii ieşiţi din orbite.

– Uită-te… Arăta spre Víctor cu pistolul, dar se îndrepta spre ea. În colţurile buzelor îi strălucea spuma. Uită-te cum moare, curvă ce eşti.

– Nu! a strigat Elisa, iar în interiorul ei altă voce urla, deznădăjduită: „Omoară-l! Omoară-l!”

Urletul i-a fost înăbuşit de zumzetul brusc al aparatelor din jur. Duşumeaua părea să vibreze ca înainte de cutremur. Din ecranul computerelor au sărit scântei, un miros acru a umplut aerul.

După câteva secunde de uimire, Harrison a tras.

Şi totul a încetat.

? secunde

Parcă surzise. Cu toate acestea, a scos un ţipăt şi s-a auzit pe ea însăşi. Simţea scaunul sub fund, pipăia masa şi tastatura.

Víctor şi Harrison erau neclintiţi, primul aştepta glonţul, al doilea ţintea, dar trupurile li se schimbaseră: o spintecătură longitudinală traversa obrajii lui Víctor de la un capăt la celălalt, iar tot pântecele îi era o gaură roşie, prin care i se zărea coloana vertebrală; Harrison îşi pierduse parte dintr-un braţ şi faţa.

Între ei, la mijloc, aproape în centru, era o gânganie paralizată. Elisa a privit-o îngrozită. „Glonţul. N-a ajuns la vreme, Dumnezeule…!”

A dat înapoi şi a împins scaunul, fără să-l poată mişca. Aşezându-şi degetele pe tastele computerului a observat că nu s-a clintit niciuna, de parcă erau zbârcituri simetric sculptate în piatră. Şi ea se schimbase: era goală puşcă.

Sudoarea i-a acoperit faţa.

Ştia unde era. Ştia în mâinile *cui.*

Era tot în sala de control, dar cu unele diferenţe. Părea o încăpere decorată de un artist suprarealist. Pe peretele din dreapta ei apăruseră găuri eliptice ciudate, prin care se puteau zări gardurile de sârmă

şi plaja. De acolo venea lumina. Tot restul era întuneric.

Mai simţea ceva. N-ar fi putut să spună cum, fiindcă nu-l vedea, dar îl percepea cumva.

„Zigzag. Vânătorul.”

Mintea ei, copleşită de panică, s-a dezagregat: parte din gândurile ei raţionale au plutit spre suprafaţă, s-au menţinut coerente şi atente; restul s-a cufundat în adâncurile fiinţei sale, zona cea mai lipsită de apărare, în amintirea spaimelor şi a fanteziilor din ultimii ani.

S-a apropiat de peretele exterior, privind totul cu sentimentul dual al ororii uimite. „Pot să gândesc, să simt, să mă mişc. Sunt eu, dar sunt în alt loc.” Şi-a amintit că, în urmă cu câteva zile ori cu un mileniu (nu izbutea să se lămurească), vorbise în faţa studenţilor ei de la Alighieri despre posibilităţile de contact între diferite dimensiuni („Am pus o monedă pe transparentă”). Acum era în exemplul practic cel mai inimaginabil pe care şi l-ar fi putut închipui.

A atins peretele: era solid. Pe acolo nu exista ieşire. Dar una dintre găuri era foarte mare şi aproape de podea. A întins mână fără să vadă nimic.

O clipă a şovăit. Ideea de a fugi printr-una dintre găurile acelea îi dădea într-un fel ameţeli, ca şi cum mergea pe sub pământ.

S-a uitat la deschiderea dinspre încăperea generatorului. Era enormă şi eliptică, la jumătatea uşii. A înţeles că Rosalyn intrase în încăpere graţie ei, fugind de Zigzag, dar atinsese generatorul, care se descărcase asupra ei, după ce Zigzag o atacase. Dacă Rosalyn trecuse în partea cealaltă printr-una dintre acele găuri, şi ea putea să încerce.

Orice s-ar întâmpla, n-o să rămână acolo, aşteptând ca *el* să atace.

A ridicat un picior, apoi celălalt. A încercat să nu se sprijine pe marginile găurii, deşi erau complet netede. A ieşit afară.

N-auzea nici marea, nici vântul, nici măcar propriii paşi. Nici nu simţea căldura soarelui pe piele, deşi era goală puşcă. „Eva în paradis.” Părea că mergea printr-un decor, într-o natură virtuală. Lumina soarelui continua totuşi să-i atingă normal retinele. A presupus că explicaţia venea din teoria relativităţii, care afirma că viteza luminii era una dintre constantele absolute ale universului fizic. Chiar şi în coarda de timp, lumina se deplasa în acelaşi fel.

Pe drum, a dat peste o gaură mare de materie în sol, un şanţ cu pereţi poliedrici, dar curaţi, cu pământul perfect aglomerat în straturi. Dându-i ocol, s-a uitat în jos.

Şi s-a oprit.

În fund, la zece metri dedesubt, zăcea un trup.

L-a recunoscut imediat. Uitând de toate, chiar şi de propria teamă, s-a lăsat în jos pe margine. Îi vedea capul, faţa osoasă plină de pământ, fosilizată, devenită materie poroasă, ca rădăcina unui copac. Un tubercul albicios-închis în bezna unei închisori eterne. „A fost pe insulă tot timpul. A căzut printr-o gaură din materie, încercând să scape de Zigzag în noaptea asta.” Dar murise sau cel puţin aşa părea. Aşa ar fi vrut ea, pentru binele lui.

„N-a fost vinovat.”

Din prăpastie, Ric Valente o privea cu găvanele goale.

Brusc, o senzaţie brutală de alarmă a făcut-o să întoarcă privirea.

Zigzag era în spatele ei.

Numai faptul de a-l vedea a năucit-o. Anii de teroare, coşmarurile, cuibul de jivine respingătoare care îi crescuse treptat în subconştient, totul s-a spart în ea, iar conţinutul a dat pe-afară, până a înecat-o.

Ceva însă a împiedicat-o să înnebunească: durerea ascuţită pe care a simţit-o în pulpa dreaptă. S-a răsucit în ţărână, ţipând ca o fetiţă, a văzut

cinci brazde simetrice şi paralele pe mijlocul pulpei. Nu sângerau. Sângele ei n-avusese încă vreme să izbucnească, dar tăieturile păreau adânci.

Zigzag nici măcar nu trebuise s-o atingă: acum îşi dădea seama ce bine domina situaţia. Nimic din tot ce îl înconjura nu reprezenta un obstacol pentru el. Era în stare s-o distrugă după voie. Durerea pe care o simţea a făcut-o să se gândească la cum o fi să mori în mâinile creaturii.

S-a ridicat în picioare, s-a împiedicat, a căzut iar, s-a sprijinit în mâini, s-a ridicat din nou… A luat-o la fugă fără să privească înapoi, şchiopătând. A intuit că *el* voia exact asta. „Vrea să o iau înainte." Gândul că Zigzag *nu voia* s-o prindă încă o mai îngrozea.

A trecut de poartă, s-a dus înainte spre plajă, fără ca picioarele desculţe să lase vreo urmă în nisip. A ocolit fără prea mare greutate găurile de materie din pământ. Ideea de a cădea într-una dintre ele şi de a rămâne prinsă acolo (Unde? La câţi kilometri adâncime, înainte ca atomii să umple iar golul?) o înspăimânta.

Ajungând pe plajă, a deschis gura.

I s-a părut că-L vedea pe Dumnezeu.

Marea era neclintită. Timpul ei se oprise chiar când răsturnase un val pe ţărm. Valul forma o tranşee lungă din cărămidă verde, încoronată cu un gard de zăpadă, găurită cu nenumărate grote. Alt val împietrise în retragere.

Unde să se ducă acum? S-a oprit, adunându-şi puterile, ca să privească în urmă.

Nu l-a văzut pe Zigzag.

Dar a continuat să înainteze: a călcat pe val, nesimţind vreo diferenţă specială faţă de nisip. A mers pe el, a ocolit o gaură de materie, a ajuns la peretele curb al valului ridicat. A atins spuma care-i urca până la piept, dar a trebuit să-şi retragă mâna, strâmbându-se de durere. A simţit înţepături în mână. O dureau şi tălpile picioarelor. S-a gândit că, aglomerându-se în spaţii mai reduse decât în

materia solidă, atomii dădeau apei o textură de sticlă spartă. În lumea lui Zigzag, marea o putea face să sângereze.

Valul nu era prea înalt, dar să încerce să-l escaladeze ar fi fost ca şi cum ar fi intrat goală într-un rug de mure. Unde să se ducă? La orizont zărea găuri cu diametre enorme. I s-a părut că zărea una mare cât insula, iar la suprafaţa ei, atârnând în gol, trupurile unor creaturi negre (delfini, rechini?) disecate în timp ce înotau. În jurul ei, se întindeau zbârciturile oceanului împietrit, cu crestele care i-ar fi tăiat carnea ca bricele.

Gâfâind, s-a întors la ţărm şi a văzut că nici nisipul nu era sigur. Nu se deforma sub picioare: păşea parcă pe o foaie de oţel mototolit. Dunele o răneau cu tăişul lor fin. Pe cer, norii erau inele de fum alb ori puncte dispersate, linia de culoarea smaraldului a pădurii semăna cu un exerciţiu de papiroflexie, prost profilat. A înţeles ce se întâmpla. „Coarda de timp şi-a mărit suprafaţa. De asta are nevoie de multă energie. Poate să slăbească."

Nu ştia încotro s-o ia, nici dacă merita să se ducă undeva. A căzut în genunchi în nisipul de oţel, gemând de durere din pricina rănii de la picior. A aşteptat. Să-i aştepte *sosirea?* Exista vreo *cale* să scape de *el* ori să-şi scurteze sfârşitul?

Ştia ce posibilitate îi mai rămânea, dar faptul că o dorea îi repugna.

Ghemuită în nisip, încerca frenetic să gândească. „Suprafaţa se mărise într-atât, că va avea nevoie de şi mai multă energie ca să reziste. Poate s-o extragă din fiinţe vii." A simţit o uşoară speranţă. „Când va consuma întreaga energie din jur, va trebui să se oprească, chiar dacă numai pentru o clipă, şi atunci glonţul…"

Dar nu îndrăznea nici să dorească să se salveze pe această cale.

Totuşi, gândindu-se la asta, şi-o dorea din toată inima.

A ridicat privirea, ştiind că era deja prea târziu: îi venise rândul.

Zigzag se mişca uşor. Nu părea să meargă, ci să fie împins de o uşoară adiere. Elisa s-a uitat la el cu fascinaţia cu care priveşti ceva mortal.

S-a întrebat dacă avea conştiinţă, dacă simţea ceva, dacă simţea vreo emoţie ori dacă era în stare să reacţioneze inteligent în faţa situaţiilor. A conchis brusc că nu. Nici măcar nu se credea în stare să simtă plăcere când îşi satisfăcea dorinţele de distrugere, ori măcar să aibă *dorinţe,* ori ceva similar *dorinţei.* Văzându-l, Elisa a avut certitudinea că Zigzag era dincolo de graniţa dintre viu şi mort. Nu era un obiect, dar nici nu era, fireşte, o creatură. Până şi simpla lui mişcare îi părea o iluzie. Nu ştia sigur dacă „se apropia” sau nu de ea. Asta o făceau ochii să creadă, dar Zigzag nu se deplasa: era acolo, cu ea, în faţa ei, singuri şi neclintiţi amândoi în interiorul corzii. Cât despre voinţă, se simţea precum un magnet în faţa unei suprafeţe de fier. Nu era voinţă, ci un fenomen fizic.

Restul era furie.

O furie pură, fără înainte şi după, fără dezvoltare sau evoluţie, de o intensitate pe care omul n-o cunoştea, şi nici n-o cunoscuse vreodată. N-a crezut că exista nici inteligenţă, nici voinţă în spatele acelei furii:

Asta era Zigzag, pur şi simplu. În el, aparenţa şi esenţa erau unul şi acelaşi lucru.

Elisa nu văzuse şi nici nu-şi imaginase vreodată ceva asemănător, cu excepţia coşmarurilor, unde răutatea şi teama puteau să se materializeze şi să ia formă. „Domnul Ochi Albi.” N-a mirat-o că Jacqueline îl numise „diavol”. S-a simţit incapabilă să definească, să înţeleagă ori să suporte *aura* de perversiune aproape simbolică, ura şi nebunia ce emanau din fiecare centimetru al lui,

cruzimea inumană emanată de întreaga-i fiinţă. „David avea dreptate: e prins într-un sentiment pur. E ceva care distruge. Doar asta face. Nu poate face decât aşa ceva.”

Elisa ştia că aspectul lui fizic îngrozitor se datora aceleiaşi cauze care umplea marea de găuri şi acoperea cu lepră. Femeia din Ierusalim. Deplasarea materiei îl mutila, smulgându-i parţial trăsăturile, ştergându-i pupilele în orbitele albe, amputându-i un antebraţ şi parte din trunchi, de parcă fusese muşcat şi scuipat de un animal de pradă. Postura lui, cu braţele şi picioarele depărtate şi uşor îndoite, era o replică a celei pe care, fără îndoială, o adoptase când căzuse de pe pietre, după ce Ric îl împinsese.

Chiar dacă socotea că va înnebuni dacă nu-şi lua ochii de la el, privindu-l, a mai înţeles ceva.

S-a gândit la Víctor, ce înspăimântător suferise când o descoperise pe fetiţa de care se credea îndrăgostit (iubirea lui copilărească) în braţele celui mai bun prieten; la tot ce trecuse prin sufletul lui de puşti în fracţiunile de secundă când creierul i se cufunda în inconştienţa loviturii: furia, dorinţa, răzbunarea, sadismul, neputinţa la vederea lumii care se prăbuşea întâia oară în jurul tău. „Ric a vrut să ajungă la o amintire «inocentă», dar ce-a găsit?”

A ştiut că, lipsit de acea durere, Zigzag ar fi redus la *ceea ce era cu adevărat,* la ceea ce fusese, la ceea ce ar fi fost dacă timpul nu l-ar fi izolat într-o clipă teribilă. Acum, când îl vedea de aproape, îi putea intui adevărata natură în spatele straturilor groase de furie paralizată.

Zigzag era un puşti de unsprezece ani.

0,0005 secunde

Víctor fugea pe malul râului în dimineaţa de vară de la Ollera. Ric şi Kelly dispăruseră, dar bănuia unde-i putea găsi: pe deluşorul din

bolovani, căruia Ric şi el îi spuneau Refugiul. Chiar se gândiseră să construiască o cabană acolo.

S-a oprit brusc. Unde fugea aşa? Ce făcuse cu câteva clipe în urmă? Îşi amintea vag că era cu Elisa şi se uitau la ceva. Îşi mai amintea părul negru al lui Kelly Graham şi ce asemănătoare erau Elisa şi Kelly în memoria lui. Şi clipa când îi descoperise pe Ric şi pe Kelly dezbrăcaţi sub pin, tocmai când plănuiseră să înalţe cabana. Şi ce simţise când o văzuse în genunchi în faţa lui Ric, *mângâindu-l* (ştia deja ce însemna asta: văzuse în revistele pe care le colecţiona Ric), şi ce-i spusese Ric. „Nu vrei să participi şi tu, Víctor L-opera? Nu vrei să-ţi facă şi ţie, aşa, Vicky?” Privirea lui Ric şi, mai ales, a lui Kelly… Privirea lui Kelly Graham, uitându-se la el cu ochii ei de pisică.

„Toate fetele, absolut toate, fără excepţie, privesc aşa.”

Aceleaşi buze care îi zâmbiseră de atâtea ori sărutau acum aparatul genital pe care Ric îl scosese la vedere: iar el merita insulta pe care i-o aruncase şi altele şi mai rele. Insulta (descoperise atunci) era ca un viciu: strigai până când rămâneai fără glas, plângeai, simţeai că voiai să faci lumea praf şi toate te împingeau să strigi şi mai abitir, să tot înjuri. O, dacă lumea ar fi un trup de fată ori organele genitale ale lui Ric! O, dacă furia ar dura veşnic! Ai striga până când ţipetele ar goli de conţinut zâmbetele şi privirile, ai striga pe vecie, până la sfârşitul ultimei tale zile, cu gura larg deschisă, arătându-ţi dinţii.

Dar nu era la Ollero, nici nu fugea nicăieri. Era într-o sală mare şi foarte călduroasă. Ce era acolo? Iadul? Şi de ce era el (tocmai *el)* în acel loc înspăimântător? „Nu-i drept.”

Furia i-a luat minţile. A vrut să explice oricui ar fi făcut aşa ceva cât de nedrept era. E adevărat, întrecuse măsura. O fracţiune de secundă sau poate ceva mai mult (dar nu atât încât să-i pese naturii), voise, dorise din răsputeri *să-i mănânce de vii pe*

amândoi, să le-arate el, să le taie capetele şi să-i futǎ în gaură, cum spunea Ric, pe ea mai ales, mai mult pe ea decât pe el, pentru înşelăciune, pentru că era atât de demnă de dispreţ, atât de frumoasă, atât de asemenea fetelor epilate, cu lenjerie neagră, din revistele lui Ric, care îngenuncheau în faţa bărbaţilor ca nişte căţeluşe.

Dar, să fim sinceri, toate se petrecuseră cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, iar consecinţele nu fuseseră mai mari decât o încăierare, câteva ore dormite zdravăn la spital, o cicatrice în vârful capului, multe griji pentru familie, un final fericit. Ric nu se mişcase de lângă el în ceasurile acelea şi, când el se trezise, *se pusese pe plâns* şi-i ceruse iertare. Cât despre Kelly, o şi uitase. Fusese un incident între puşti. Câţi ani aveau oare? Abia unsprezece ori doisprezece ani.

„Nu-i drept.” Viaţa era prost croită dacă lucruri precum acela puteau deveni, cu *trecerea timpului* (asta era expresia?), caverne întunecoase. Unde era dreptatea în natura neiertătoare? El le iertase deja pe Kelly şi pe toate fetele din lume. Iertase toate femeile. Restul se numea „traumă”, dar de ani de zile învăţase să convieţuiască cu ea: trăia singur şi, chiar dacă Elisa îi plăcea şi o dorea, nu îndrăznea să lase să-i intre în inimă nicio femeie. Ric şi el se îndepărtaseră. Ce mai trebuia să facă pentru a-şi ispăşi vina? Oare lui Dumnezeu Îi păsa mult de toate şi de fiecare dintre vorbele ce se spun şi dintre emoţiile ce se simt în câteva secunde sălbatice?

Deodată a înţeles că, într-adevăr, aşa era.

Piatra loveşte suprafaţa, iar undele se propagă. Nu aceasta era rădăcina păcatului originar, prima greşeală, Singura Greşeală? O eroare comisă în urmă cu multă vreme, pata de început care tulbură apa din paradis şi ia cu sine atâţia nevinovaţi. Bănuia că foarte puţini se arătau atât de înţelepţi. El era un privilegiat: Dumnezeu îi dovedea că

cercurile erorilor transformă faţa lumii atunci când se întind.

În realitate, departe de a fi în infern, era în paradis. Înainte trebuia să treacă prin purgatoriu, primind un glonţ în frunte, dar asta avea să se întâmple foarte repede: deja vedea glonţul venind spre el. A înţeles că numai moartea lui putea pune capăt la tot. Cheia stătea în a muri *înaintea* lui Blanes, a Elisei şi a lui Carter. Să moară.

Brusc, s-a simţit fericit. Visul lui intim devenea realitate, visul lui cel mai profund: să-şi dea viaţa ca s-o salveze pe Elisa.

Tocmai *asta.*

Ce alt paradis mai putea dori?

A zâmbit, în vreme ce prietenul Ric îl împingea. A căzut pe pietre, a simţit lovitura, apoi a urmat pacea.

0 secunde.

Lumina s-a stins pe nepusă masă. Şi-a luat ochii din soare, clipind. „Sunt vie."

A văzut cerul, norii, fumul incendiilor de departe, marea care mugea, pământul de sub ea, tricoul care o acoperea. Durerea ascuţită din picior a crescut, a observat că un lichid călduţ îi curgea din rană. Pierdea sânge. Avea să moară curând. Dar asemenea senzaţii erau dovezi mai mult ca suficiente că încă mai era vie. „Sunt vie."

A urat bun venit sângelui.

EPILOG

Nu era nici ceaţă, nici întuneric. Dar în mintea lui totul era diferit.

Distrugerea din jur era oribilă. Interiorul barăcilor devenise un haos din metal, sticlă, lemn şi plastic, inclusiv SUSAN, al cărei spate din metal era atât de lovit, ca şi cum mâna unui copil gigantic l-ar fi stors după ce obosise să se mai joace cu el; afară, elicopterele fuseseră rase de pe faţa pământului ca după explozia unor bombe. Deşi nimic nu părea cu adevărat ars, totul mirosea a fum, nimic nu mai putea fi refolosit, ca după trecerea unei oşti devastatoare. Din fericire, parte din proviziile soldaţilor se mai puteau întrebuinţa. Majoritatea erau cutii de conserve, ei n-aveau cu ce să le deschidă, dar el reuşise să le găurească şi să le scoată capacele. O problemă nebănuită a fost băutura: au găsit doar două sticle cu apă potabilă. Dar, în seara aceasta, îngrămădirea de nori s-a eliberat şi au adunat câteva găleţi cu apă de ploaie. S-au spălat şi au hotărât să nu se ducă la culcare. Niciunul din ei doi n-a spus-o, dar nu voiau să se despartă.

La căderea serii, a fost destul de complicat să se mişte prin întuneric: n-aveau electricitate, nicio baterie nu mai era intactă, iar în primele ore n-au vrut să facă focul. Aşa că s-au aşezat afară, lângă peretele celei de-a treia barăci, şi au încercat să se odihnească, lucru aproape imposibil.

Odată rezolvate nevoile de bază, ea l-a întrebat de cadavre. Găsiseră mai multe, înăuntrul şi în afara staţiei ştiinţifice. Pe soldaţi şi pe Harrison i-au recunoscut doar după haine, căci erau simple siluete de haine plate smulse pământului. Dar ea voia să ştie ce aveau să facă cu trupul lui Víctor, al

lui Blanes şi al soldatului de pe coridor, precum şi cu rămăşiţele lui Jacqueline.

Amândoi erau de acord că trebuiau să-i îngroape pe toţi, dar nu şi cu privire la cel mai potrivit moment. El voia să aştepte (erau epuizaţi, a spus, ca o scuză, şi a doua zi aveau să le adune), ea nu. Au avut prima ceartă. N-a fost prea gravă, dar i-a cufundat în tăcere.

Ea l-a auzit întrebând, poate ca să se scuze:

– Ţi s-a mai vindecat rana?

S-a uitat la bandajul improvizat, pe care el i-l făcuse la picior. O durea înspăimântător, dar nu voia să se plângă. Era sigură că aveau să-i rămână urme pentru totdeauna, dar nu ştia cât urma să dureze „totdeauna”. Dar a zis:

– Bine. Şi şi-a schimbat poziţia. Dar a ta?

– Păi, abia de-a fost o zgârietură. Şi-a pipăit bandajul de pe tâmple.

O clipă, niciunul n-a mai vorbit. Privirile li se pierdeau pe mare şi în noapte. Ploaia încetase, văzduhul era senin şi călduţ.

– Încă nu înţeleg cum de *chestia aia* nu ne-a omorât şi pe noi, a spus Carter delicat.

S-a uitat la el. Carter era ca şi de dimineaţă, când apăruse în faţa ei cu puşca, la fel de înspăimântat sau poate mai înspăimântat ca ea. Acum aproape râdea amintindu-şi de faţa palidă, luminată de soarele abia răsărit, cu un ochi închis şi celălalt la armă, în vreme ce o întreba urlând cât îl ţineau puterile ce naiba se întâmplase.

„Bună întrebare.”

Ea nu fusese în stare să-i povestească (sângera, era slăbită), aşa că îi spusese doar că, după ea, totul se încheiase.

Carter îi explicase că Harrison nu-l nimerise şi nici măcar nu-şi dăduse seama. El rămăsese pe jos, nemişcat, şi, când Harrison se îndepărtase, încercase să se ridice. „Mi s-a părut că totul se prăbuşea. Am început să miros a ars. Am intrat în sala de control, l-am văzut pe prietenul dumitale

mort dintr-o împuşcătură, şi pe bătrân ajuns cenuşă pe podea. Afară erau alte cadavre de soldaţi la fel. Atunci m-am dus pe plajă şi te-am văzut.”

Acum, Elisa se simţea în stare să-i ofere propria explicaţie.

– Ne-ar fi putut omorî, a spus. De fapt, ar fi făcut-o. A extras energie din aparate şi m-a atacat. Urmam eu ori David, dar el era deja mort, aşa că m-a atacat pe mine. A trebuit totuşi să se întrerupă, ca să extragă energie din fiinţe vii. Pe dumneata nu te-a afectat, fiindcă în coarda dumitale de timp era *următoarea* lui victimă. Ciudat e că nu l-a afectat nici pe Víctor: poate greşeam presupunând că dedublarea se poate omorî singură. Oricum ar fi, când a întrerupt atacul pentru o fracţiune de secundă, pe Víctor l-a ajuns glonţul şi a murit.

– Şi chestia aia a murit odată cu el, a încuviinţat Carter. Acum înţeleg.

Elisa Robledo a privit cerul negru şi a simţit o mare greutate pe piept. Ştia că n-avea nicio şansă să scape de ea, dar putea încerca.

– Ascultă, a zis. Ai dreptate, sunt extenuată. Dar am să-i îngrop acum, cum pot… Nu trebuie să mă ajuţi.

– N-am să te ajut, a replicat Carter.

S-a ridicat totuşi odată cu ea. Atunci a descoperit ea că se simţea foarte rău. Rana o durea foarte tare. A acceptat să amâne funeraliile şi s-au aşezat iar pe nisip.

Trebuiau să aştepte sosirea unei noi zile.

Pe măsură ce noaptea înainta, era tot mai sigură că nu se puteau salva.

– Ştii cât e ceasul?

– Nu. Ceasul meu n-are baterie, iar celelalte s-au oprit la 10.31, ţi-am mai spus. Să tot fie patru dimineaţa. Nu poţi să dormi? Elisa n-a răspuns. După o pauză, el a adăugat: Am învăţat încă de tânăr să ştiu ora fără ajutorul ceasului, după înălţimea soarelui ori a lunii, dar, pentru aşa ceva,

cerul trebuie să fie foarte senin. A ridicat braţul spre norii care licăreau slab. Aşa e imposibil.

L-a privit cu coada ochiului. Aşezat pe nisip, cu spatele sprijinit de peretele barăcii, învăluit în bezna nopţii, Carter părea aproape ireal, deşi ea ştia că devorase conservele într-un mod deloc fictiv.

– La ce te gândeşti? a întrebat el deodată.

– Cum?

Carter a privit-o fix.

– Te asigur că uneori persoanele sunt mai uşor de cunoscut decât cerul. Pe dumneata te preocupă ceva. Nu numai durerea pentru pierderea prietenilor. Te gândeşti la ceva. La ce?

Elisa Robledo s-a gândit ce să răspundă.

– La cum vom pleca de aici. Nu funcţionează niciun aparat, nici radiourile, nici transmiţătoarele. Nu avem prea multe provizii. La asta mă gândeam. De ce râzi?

– Nu suntem naufragiaţi pe o insulă pierdută. Carter a dat din cap şi a scos iarăşi chicotitul acela grav. Ţi-am mai explicat: Harrison aştepta sosirea delegaţiei ştiinţifice mâine la prima oră. Ca să nu mai spun că toţi cei de la bază o să se întrebe de ce Harrison şi echipa nu răspund la telefon. Ai încredere în ce-ţi spun: cel mai târziu în zori vin după noi. Dacă nu înainte.

„Mâine… înainte…” Elisa Robledo şi-a îndoit piciorul pe care încă îl putea mişca fără durere. Rafalele de vânt care veneau înspre mare începeau să fie reci, dar pentru nimic în lume n-ar fi intrat în baracă pentru a-şi petrece restul nopţii acolo. Poate că va căuta ceva să-şi pună peste tricou ori îl va ruga pe Carter să facă un foc. Nu frigul o îngrijora.

– Ştiu, n-ai încredere în mine, a zis Carter după o tăcere morocănoasă, şi te înţeleg. Dacă te încălzeşti cu ceva, să ştii că nici eu n-am încredere în tine. Pentru tine, sunt un mercenar fără creier, dar voi, învăţaţii, nu sunteţi pentru mine decât o grămadă de rahat, iartă-mi sinceritatea. O să tac,

ţinând seama de cele întâmplate. Aşa că mai bine să ne povestim secretele, da? Bănuielile fiecăruia. Dumneata suspectezi ceva.

S-a uitat în ochii lui Carter, a văzut licărul teribil din ochii lui. Auzea o respiraţie, dar era doar a ei, ca şi cum Carter şi-o ţinea pe a lui până avea ea să vorbească.

– Fii sinceră, a insistat el. Crezi că asta, chestia asta, n-a murit, nu-i aşa?

– Ba da, a murit. Elisa şi-a întors privirea spre nori şi spre zidul tenebros al mării. Zigzag era o dedublare a lui Víctor, iar Víctor a murit. N-am nicio îndoială.

– Atunci?

Ea a tras aer în piept, a închis ochii. „La urma urmei, trebuie să spui cuiva."

– Nu ştiu ce s-a întâmplat, a gemut.

– Întâmplat? Cu ce?

– Cu tot.

S-a străduit să nu plângă.

– Nu înţeleg.

– Zigzag a extins suprafaţa corzii lui de timp până la o distanţă neînchipuită: insula, marea, cerul. Nu ştiu dacă această împletire a avut vreun efect asupra timpului prezent. Niciun ceas nu funcţionează, suntem izolaţi. Nu putem şti dacă *s-a schimbat* ceva afară, înţelegi?

– Aşteaptă o clipă. Carter s-a mişcat, apropiindu-se de ea. Vrei să spui că trăim în altă lume ori în altă epocă… ceva cam aşa? Elisa n-a răspuns. Ţinea ochii închişi. Spune-mi, pentru Dumnezeu! Uită-te la mine! Ce, m-am schimbat cumva? Nu-s nici mai bătrân, nici mai tânăr. Nu-ţi ajunge?

O clipă, tăcerea dintre ei a fost ca întunericul: umplea totul, fiece formă, fiece crăpătură; şi se înghesuia pe feţele lor.

– Sunt fizician, a spus Elisa. Nu cunosc decât legile fizicii. Universul e guvernat de ele, nu de intuiţie, nici de bunul nostru simţ. Intuiţia şi bunul

meu simţ îmi spun că-s pe New Nelson, în anul 2015, lângă dumneata, şi că au trecut doar treisprezece ori paisprezece ore de la atacul dat de Zigzag. Dar problema e că… A făcut o pauză, şi-a tras sufletul. Dacă lucrurile s-au *schimbat,* legile fizicii s-au schimbat şi ele. Aşa că nu pot să ştiu ce spun ele acum. Şi am nevoie să ştiu, fiindcă numai ele spun *adevărul.*

După altă pauză lungă, a auzit vocea lui Carter, aproape de departe:

– Crezi cumva că tot ce ne înconjoară e… fals? Crezi că *nici eu nu-s real,* că am să dispar din clipă în clipă, că-s visul *tău?*

Elisa n-a răspuns. Nu ştia ce să spună. Brusc, fostul militar s-a ridicat şi a dispărut pe la colţul barăcii. S-a întors imediat, tăcut, şi a aruncat pe nisip un obiect. Ea s-a uitat: un ceas cu arc.

– S-a oprit, a zis Carter. Era ceasul prietenului dumitale, mi-am amintit că mi-a spus că avea arc. Dar şi el s-a oprit la zece şi un minut. Poate s-a lovit când a căzut pe podea… Căcat… S-a apropiat de Elisa şi i-a spus la ureche, cu vocea devenită o şoaptă violentă: Cum vrei să-ţi demonstrez realitatea mea, doamnă *profesoară?* Îmi vin în minte vreo două idei care, poate, ţi-ar *demonstra-o* fără îndoială. *Ei? Ei?*

Deodată a auzit ceva care a înlemnit-o.

Un plânset.

A rămas nemişcată, auzindu-l pe Carter plângând. Era oribil. S-a gândit că şi lui i se părea, probabil, oribil. Se deda la plâns ca la băutură, o sticlă pe care voia s-o bea până la fund. L-a văzut cum se depărta pe nisip: o formă robustă, subliniată de linii albe, tuşe subţiri ale lunii.

– Te urăsc, a şoptit Carter printre lacrimi. Subit, a urlat: „Vă urăsc pe toţi, savanţi nenorociţi!” Vreau să trăiesc! Lăsaţi-mă să trăiesc în pace!

Privindu-l pe Carter cum se depărta, Elisa a închis ochii în fine, şi a căzut într-un somn ca un leşin.

Zgomotul care a trezit-o venea dinspre poartă: l-a văzut pe Carter cărând ceva spre plajă. Se crăpase de ziuă, temperatura era ceva mai scăzută, dar ea se acoperise cu o prelată. Probabil că fostul militar voia să se arate amabil, aşa că Elisa a avut remuşcări, amintindu-şi de plânsul lui din noaptea trecută.

A dat la o parte prelata şi s-a ridicat, dar a scăpat un urlet de durere, căci rana era tot acolo şi se pregătea să-i ţină companie cât o să fie nevoie. Nu ştia cum arăta, probabil că nu prea bine. În orice caz, nu voia să ştie. O ameţeală bruscă a obligat-o să se sprijine de perete. O încerca o foame violentă, nereţinută.

S-a îndreptat spre barăci, ghidându-se după lumina proaspătă. Soarele era un punct concret la orizont, iar norii mai denşi se depărtaseră spre sud, dezvăluind cerul tot mai albastru. Dar trebuia să fie încă foarte devreme.

În baracă, unele rucsacuri fuseseră deschise. Din câte vedea, şi lui Carter îi fusese foame. A găsit biscuiţi şi ciocolată, şi a mâncat cu poftă. Apoi, a descoperit puţină apă într-o ploscă. După ce şi-a mai potolit foamea şi setea, s-a îndreptat, şchiopătând, spre plajă.

Marea era liniştită şi senină. Lumina dezvăluia o mulţime de fâşii albastre. În faţa decorului imens, Carter robotea ca o furnică. Făcuse două focuri, se pregătea să-l aprindă pe al treilea. Toate trei erau paralele cu ţărmul. Elisa l-a văzut trebăluind şi s-a apropiat.

– Îmi pare rău pentru aseară, a spus el cele din urmă, fără s-o privească şi muncind concentrat.

– Nu-ţi face griji, a zis Elisa. Mulţumesc pentru prelată. Ce faci?

– Iau măsuri de precauţie, pur şi simplu. Presupun că ei ştiu unde ne aflăm, dar un indiciu în plus nu strică, nu crezi? Te deranjează dacă stai

în faţa mea? Cu vântul ăsta, chibriturile se aprind foarte greu.

– La ora asta trebuiau să fie aici deja, a zis ea, scrutând albastrul până unde putea să vadă.

– Depinde de multe. Dar apar ei sigur.

Crengile au început să ardă. Carter le-a privit o clipă; apoi s-a ridicat şi s-a dus lângă ea, pe mal.

Elisa privea marea ca hipnotizată; încerca să desluşească mecanismul infinit al valului care vine şi pleacă, lăsând o bijuterie de spumă pe care celălalt val îşi ia misiunea de-a o acoperi. Şi-a amintit marea paralizată în timp, din ţepi de cristal, şi garduri de zăpadă, şi s-a cutremurat de oroare şi scârbă. S-a întrebat ce ar fi crezut Carter văzând ceva asemănător.

– Tot mai crezi că ăsta-i un vis de-al tău, doamnă profesoară? a iscodit-o Carter. Desfăcuse o tabletă de ciocolată şi muşca zdravăn din ea. Îi căzuseră resturi pe barbă şi pe mustăţi. Ei, crezi ce vrei! Eu nu-s om de ştiinţă, dar ştiu că suntem în 2015, că azi e luni şaisprezece martie şi că o să vină după noi. Tu crezi ce vrei cu mintea ta privilegiată. Eu îţi spun ce ştiu.

Elisa a continuat să privească zarea pustie. Îşi amintea vorbele unuia dintre profesorii ei de fizică de la universitate: „Ştiinţa e singura care ştie, singura care emite un verdict. Fără ea, vom continua să credem că soarele se învârteşte în jurul nostru şi că Pământul nu se mişcă”.

– Vrei să facem un pariu? a continuat Carter. Sunt sigur că o să câştig. Ţie îţi comandă mintea, nu inima. Până acum, am avut încredere în prima şi ai văzut în ce încurcătură ne-a băgat. A făcut un gest cu capul spre barăci. Ai văzut deja de ce lucruri minunate e capabil minunatul creier. Nu ţi se pare că e timpul să avem încredere în inimă, doamnă profesoară?

Elisa n-a răspuns.

„Ştiinţa e singura care ştie.”

L-a auzit pe Carter râzând delicat, dar nu s-a uitat la el. A continuat să scruteze cerul neclintit şi pustiu, de parcă timpul ar fi stat în loc.

NOTA AUTORULUI

Mai multe persoane m-au invitat să cunosc complexul şi enervantul sediu al fizicii moderne. Profesoara Beatriz Gato Rivera, de la Institutul de Matematică şi Fizică Fundamentală al CSIC, a răspuns cu amabilitate şi răbdare tuturor întrebărilor mele, de la cele despre studiile universitare, până la cele mai încurcate, referitoare la fizica teoretică, drept pentru care îi sunt foarte recunoscător. De asemenea, le mulţumesc profesorului Jaime Julve, de la acelaşi institut, pentru seara călduroasă când am tăifăsuit despre divin şi uman, şi profesorului Miguel Angel Rodriguez, de la Departamentul de Fizică Teoretică al Universităţii Complutense, care a găsit un moment în ziua atât de agitată a sfârşitului de an, ca să se ocupe de mine. Alţi profesori, de la alte universităţi spaniole, au preferat să rămână în anonimat, dar m-au primit tot cu entuziasm şi răbdare, mi-au revizuit chiar manuscrisul, făcându-mi corecturi importante; vreau să le mulţumesc tuturor. E firesc să adaug că diferite erori şi fantezii, precum şi unele opinii neplăcute despre fizică şi fizicieni emise de anumite personaje din acest roman nu li se pot atribui sub niciun chip excelenţilor mei informatori, deşi, ca să mă scuz, am să spun şi că n-am avut nicicând intenţia să scriu o carte de erudiţie despre teoria corzilor, nici să-mi expun propriile opinii, ci doar să scriu o operă de ficţiune.

Pentru cititorii dornici să aprofundeze misterioasa realitate pe care ne-a dezvăluit-o fizica actuală, poate că nu-i complet inutil să menţionez cărţile mele de căpătâi: *The Elegant Universe* de Brian Greene (o magnifică introducere în teoria corzilor); extraordinarele texte de popularizare *A*

Brief History of Time şi *The Univers in a Nutshell* de Stephen Hawking; *About Time* de Paul Davies, şi *Elementarteilchen* de Gerard't Hooft. La ele adaug *Teledetección ambientral* de Chuvieco Salinero, care m-a ajutat să-mi fac o idee despre transmiterea imaginilor prin satelit; cele două volume ale lucrării *Physics for Scientists and Engineers* de Tipler, care mi-au reînnoit unele cunoştinţe uitate din studenţie, de la primele cursuri de medicină (unde ni se vorbea câte ceva şi despre fizică), şi *Quantum Questions,* volum editat de Ken Wilber, o interesantă selecţie de texte nu chiar de fizică (unele chiar „mistice"!), scrise de prestigioşi fizicieni. Am lăsat special la sfârşit o carte delicioasă: *The God Particle,* de Leon Lederman în colaborare cu Dick Teresi. Din ea nu numai că am învăţat câte ceva despre munca fizicianului experimentalist şi despre monştrii enigmatici numiţi acceleratoare, ci m-am şi distrat cât se poate de bine (există paragrafe la care râzi cu hohote, ca într-un bun roman umoristic), şi am înţeles că orice, oricât de arid ar fi, se poate povesti ori scrie, dacă găseşti tonul potrivit. Felicitări şi multe mulţumiri, profesore Lederman!

Le mulţumesc şi extraordinarilor profesionişti (fără de care această carte n-ar fi apărut nicicând) de la agenţia Carmen Balcells, editorilor de la Random House Mondadori din Spania, şi vouă, cititorii fideli care mereu, mereu sunteţi aici, în faţa acestor pagini. În sfârşit, nimic nu s-ar putea face fără speranţa şi entuziasmul pe care mi le arată zilnic soţia şi fiii mei, prietenii şi lectorul avid de romane bune care este tatăl meu.

J.C.S.

Madrid, august 2005

[1] Cunoscut în Spania sub sigla CSIC, acest organism, fondat în 1939, coordonează şi promovează cercetarea ştiinţifică naţională prin opt patronate specializate, biblioteci şi un departament editorial.

[2] Sistem aeroponic – culturi de plante suspendate.

[3] Aeroportul din Madrid.

[4] Mare universitate din Madrid.

[5] Mare universitate din Barcelona.

[6] Cunoscută cântăreaţă de muzică uşoară de la mijlocul secolului al XX-lea, din Spania.

[7] Puerta del Sol, piaţă publică din centrul Madridului, unde se află şi kilometrul 0 al capitalei.

[8] Emblema Madridului, statuie din Puerta del Sol. Madroño e un arbust mediteranean, din familia ericaceelor.

[9] Piaţa Spaniei, aflată în centrul Madridului.

[10] Salată din ardei, vinete şi alte legume coapte.

[11] Palat din provincia Madrid.

[12] Defence Advanced Research Projects Agency (Agenţia de Cercetare Profundă pentru Proiecte de Apărare).

[13] „Pentru Elisa" (în germ. în orig.).

[14] Torrejón de Ardoz este o binecunoscută bază militară americană în Spania.

Cuprins

Table of Contents